

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Killian Barclay is a grumpy Scottish billionaire
who hates me...and now I'm his wife.

Keep Me

SINFUL MANOR

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

SARA CATE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Killian Barclay is a grumpy Scottish billionaire
who hates me...and now I'm his wife.

Keep Me

SINFUL MANOR

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

SARA CATE

Sara Cate tarafından da

SALACIOUS OYUNCULAR KULÜBÜ

Gözler

Üzerimde'ye

Övgü

Bana Daha Fazla

Merhamet Et

En Yüksek Teklifi

Veren Madam

YAŞ FARKI ROMANTİZMI

Güzel Canavar

Güzel Günahkar

WILDE BOYS DÜETİ

Yerçekimsiz

Serbest

Düşüş

BLACK HEART DUET (Rachel Leigh ile)

Dört Beş

UKALA KAHRAMAN KULÜBÜ

Yakışıklı Şeytan

ZORBA ROMANTİZMİ

*Benim İçin
Yan Ateş ve
Kül*

KÖTÜ KALPLER SERİSİ

*Narin Tehlikeli
Meydan Okuyan*

Keep Me

SARA CATE

Telif Hakkı © 2025 Sara Cate tarafından
Kapak ve iç tasarım © 2025 by Sourcebooks Kapak
tasarımı Stephanie Gafron/Sourcebooks Kapak görseli
© Stock Story/Shutterstock
İç tasarım Tara Jagers/Sourcebooks İç sanat © Chloe
Friedlein

Sourcebooks ve kolofon Sourcebooks'un tescilli ticari markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir şekilde veya yöntemle çoğaltılamaz. bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere herhangi bir elektronik veya mekanik yolla - eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç - yayıncısı Sourcebooks'un yazılı izni olmaksızın.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür veya hayali olarak. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitapta kullanılan tüm marka isimleri ve ürün isimleri ilgili sahiplerinin ticari markaları, tescilli ticari markaları veya ticari isimleridir. Sourcebooks bu kitaptaki herhangi bir ürün veya satıcı ile ilişkili değildir.

Sourcebooks'un bir baskısı olan Sourcebooks Casablanca tarafından yayımlanmıştır
P.O. Box 4410, Naperville, Illinois 60567-4410
(630) 961-3900
sourcebooks.com

Yayın Verileri Kataloglaması Kongre Kütüphanesi'nde dosyalanmıştır.

Annem için - eğer bunu okursan, bu konu hakkında asla ama asla konuşmayalım.

İçindekiler

[İçerik Uyarısı](#)

[Birinci Bölüm: Sylvie](#)

[Birinci Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm Sekizinci](#)

[Bölüm Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm](#)

[İkinci Bölüm: Killian](#)

[On Birinci Bölüm](#)

[On İkinci Bölüm On](#)

[Üçüncü Bölüm On](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

On Beşinci Bölüm

Üçüncü Bölüm: Sylvie

On Altı Bölüm On Yedi

Bölüm On Sekiz

Bölüm On Dokuz

Bölüm Yirmi Bölüm

Yirmi Bir Bölüm Yirmi

İki Bölüm Yirmi Üç

Bölüm Yirmi Dört

Bölüm

Dördüncü Bölüm: Killian

Yirmi Beşinci Bölüm

Yirmi Altıncı Bölüm

Yirmi Yedinci Bölüm

Yirmi Sekizinci Bölüm

Yirmi Dokuzuncu

Bölüm Otuzuncu

Bölüm Otuz Birinci

Bölüm Otuz İkinci

Bölüm

Beşinci Bölüm: Sylvie

Otuz Üçüncü Bölüm

[Bölüm Otuz Dört](#)

[Bölüm Otuz Beş](#)

[Bölüm Otuz Altı](#)

[Bölüm Otuz Yedi](#)

[Bölüm Otuz Sekiz](#)

[Bölüm Otuz Dokuz](#)

[Bölüm Kırk Bölüm Kırk](#)

[Bir](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

İçerik Uyarısı

Keep Me, teşhircilik, partner değiştirme, darbe oyunu ve esaret dahil olmak üzere kink ve BDSM unsurları içeren cinsel içerikli bir romantizmdir. Bu hikâyede prezervatif kullanımı yoktur. Her zaman olduğu gibi, kitaplarım eğlence amaçlı kurgu eserlerdir ve eğitim için değil, ilham almak için kullanılmalıdır. Siz ve partner(ler)iniz herhangi bir kurgu eserdeki uygulamaları keşfetmeyi seğerseniz, lütfen önce araştırmanızı yapın. Güvende olun. İyi eğlenceler.

Lütfen bu hikayede ebeveyn ihmali, aldatma (ana karakterler arasında değil), alkol bağımlılığı, ölüm, TSSB ve agorafobi unsurlarının da bulunduğunu unutmayın. Dikkatli okuyunuz.

Birinci Bölüm

Sylvie

Birinci Bölüm

GPS, "Varış noktanıza ulaştınız," diye anons ediyor. "Bu soldaki," diyor Aaron, başını kaldırıp telefonundaki haritadan tepedeki büyük tuğla konağa baktı.

"Bu mu?" Şok içinde cevap veriyorum.

"Barclay Malikanesi. İşte bu," diyor pencereden dışarı bakarak. Yağmur arabanın camlarına vuruyor.

"Aaron, ailenin İskoçya'da bir evi olduğunu söylemiştin. *Bu* bir kaledir."

"Teknik olarak, burası bir malikane."

"Anlambilim," diye cevap veriyorum, ön camdan devasa gri taş binaya bakarak. Kötü bir alamet gibi üzerimizde beliriyor. Aaron arabayı yolun kenarına çekiyor ve ben şaşkınlıkla ona doğru dönüyorum. "Ne yapıyorsun sen? Şuraya sür."

"Yapamam," diye itiraz ediyor. "O tabelada *Özel Mülk* yazıyor."

Çenem düştü. "Ne olmuş yani? İnsanlar burada yaşamıyor ki."

"*Özel konut* tam olarak bu anlama geliyor, Sylvie." "Bunca yolu geldik."

"Yani? Onlara ne söyleyeceğim? Sırf büyük büyük büyükbabam bir zamanlar beni ziyaret etti diye beni içeri almayacaklar."

Yazın buraya geldi ve kitabını daktiloda yazdı." "Onlara söyleyeceğiniz şey *tam olarak* bu. Bunlara dayanarak Fotoğraflar, daktilonun orada olduğuna dair kanıtımız var. Biz görmek için İskoçya'ya kadar geldim. Şimdi bana küçük bir tabela yüzünden çekip gideceğini mi söylüyorsun?"

Bana doğru dönüyor ve küçümseyici bir bakış fırlatıyor. "Benimle böyle konuşma, Sylvie. Ben korkmuyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "En azından oraya kadar sür."

Huff diye bir ses çıkarır. "Peki. Yabancı bir ülkede hapse girmek istiyorsan, oraya gidelim."

Çok dramatik biri. Arabayı uzun çakıllı yoldan yukarı çekip, iki yanında iki yüksek tuğla yapının çerçevelediği açık bir kapıdan geçirirken tek kelime etmiyorum. Sağdakinde BARCLAY MANOR 1837 yazıyor, soldakinde ise ÖZEL MÜLK tabelası var.

Araba yolu uzun ama tenha. Her iki tarafta da sık ağaçlar var ve Aaron'ın telefonundaki haritaya bakılırsa, malikânenin diğer tarafında çok uzak olmayan bir su kütlesi var. Tepeden malikâneye doğru ilerlerken yağmur yağmaya devam ediyor. Geçen hafta buraya geldiğimizden beri her gün yağmur yağdı. New York güneşli değil ama en azından bundan daha iyi.

Eve yaklaştığımızda, "Gördün mü, burada kimse yok," diyorum. Aaron arabayı yavaşlatıyor, belli ki gergin. "Arkadan dolaş."

Kafasını bana doğru çevirdi. "Ne? Neden?"

"Çünkü oraya girmek muhtemelen daha kolaydır."

"Binmek mi? Hayır, hayır, hayır," diye bağıyor ve sanki bu dar yolda bir kaltağa takla attıracakmış gibi arabayı hızla döndürüyor.

"Aaron, sakın olur musun? Burada kimse yaşamıyor. Görünürde tek bir araba bile yok. Arkadaşlarım ve ben çocukken okulumuza hep gizlice girerdik ve buranın sahip olduğundan çok daha iyi bir güvenliği vardı."

"Neredeyse iki yüz yıllık bu malikâneye sanki buranın sahibiymişsin gibi öylece girecek misin? Sen aklını mı kaçırdın, Sylvie?"

"Biri bizi görürse İngilizce bilmiyormuşuz gibi davranıyor ve turist gibi davranıyoruz."

Arabasını bu yolda döndüremeyeceğini anlayınca, yolun binanın etrafından dolandığı yere kadar yanaşiyor. Önce arka tarafa geçer, parmak eklemleri direksiyonun etrafında bembeyazdır.

"Bak!" Yolcu tarafını göstererek söylüyorum. "Yan tarafta bir kapı var."

"Evet ve muhtemelen kilitlidir," diye yanıtlıyor arabayı durdurmak için hızlanırken.

Tam o sırada kapı açıldı. Aaron ve ben aynı anda hem nefes nefese kaldık hem de eğilerek bir kadının çıktığını izledik. Üzerinde siyah bir mini etek ve önden birkaç düğmesi eksik beyaz pırıltılı bir bluz vardı.

Kapıdan dışarı bir adım attığında aniden yağmur yağdığını fark eder. Şemsiyesini çıkarmak yerine başını siyah bir ceketle örtüyor ve bir şey arıyormuş gibi bahçeye bakıyor.

Sonra, ayakkabıları ayağında değil de parmaklarından sarkarken çamurda ve yağmurda koşuyor. Ve o

bize doğru koşuyordu. "Bu da ne...?" Aaron mırıldanıyor.

Adamın sürücü camının yanında durur ve camı yavaşça birkaç santim aşağı indirmesini bekler.

"Asansörüm siz misiniz?" diye soruyor kalın İskoç aksanıyla. Yüzünde siyah makyaj izleri var ve ruju ağzının etrafına bulaşmış.

Daha iyisini bilmesem, bu kadının tırnak *içinde utanç yürüyüşü* yaptığını düşünürdüm.

"Uh...hayır," diye kekeliyor Aaron.

Az önce geldiğimiz yoldan aşağı bakarken kafasını kaldırıyor. "Och!" diye cıvıldıyor, sonra çamurda koşarak eve doğru yavaşça ilerleyen başka bir arabaya doğru gidiyor.

Aaron camı tekrar açıyor ve şaşkınlıkla bana doğru dönüyor.

"Artık buradan çıkabilir miyiz?"

"Ne?" Cevap veriyorum. "Hayır. Kapı tamamen kilitli değil!"

Gözleri daha da büyür. "Burası birinin evi, Sylvie! Az önce kadının oradan çıktığını görmedin mi?"

"Daha da iyi," diye cevap veriyorum emniyet kemerimi açarken. "Biri beni görürse onun arkadaşı olduğumu iddia edebilirim. Bunca yolu geldim Aaron. O lanet eve gireceğim."

"Aklını kaçırmışsın," diye mırıldanıyor yüzünü öne çevirip şok içinde bakarken. "İnsanlar beni serseri mayın olduğun konusunda uyarmaya çalıştı, ama bunun eğlenceli ve öngörülemez olduğun anlamına geldiğini düşündüm. Bunu kriminal bir şekilde kastettiklerini düşünmemiştim."

"Bekle, serseri mayın olduğumu kim söyledi? Boş ver. Önemli değıl."

Gerçekten fark etmez. Erkek arkadaşına bunu söyleyebileceğini bildiğim bir avuç insan var. Sosyal çevremizdeki insanlar *eğlenceyi* diğer insanları aşağılamak ve sanki herkesten çok daha iyilermiş gibi konuşmak olarak tanımlıyor.

Bundan kaçınmanın tek yolunu buldum, onları kendi oyunlarında yenmek.

Bana mantıksız demek istiyorlar, o zaman onlara mantıksızlığı göstereceğim.

Aaron'a gülümsüyorum ve telefonumu orta konsoldan alıp cebime koyduktan sonra yağmur ceketimin kapüşonunu başıma geçiriyorum.

Arabanın kapısını açıp sağanağın içine atlarken "Hemen dönerim," diyorum.

"Sylvie!" Aaron arabadan sesleniyor, ama ben kapıyı çarpıp kapatarak ve az önce kızın çıkışını izlediğimiz yere doğru koşarak onun sözünü kesiyorum.

Arabayla kapı arasında bir yerde bunun aslında kötü bir fikir olduğunu fark ettiğim bir an var. Başka birinin evine davetsiz giriyorum. Kapıyı çalıp kibarca kütüphaneyi görmek istediğimi söyleyebilirdim ama bunun neresi eğlenceli?

Bu, adrenalinin devreye girdiği andır. Canlandırıcı. Diğer tarafta ne olduğuna dair hiçbir fikrim olmadan kapı koluna uzanırken korku, beklenti ve heyecan birbirine karışıyor.

Eski bir ahşap kapının üzerinde antika bir pirinç kapı tokmağı. Orman yeşili boyası kenarlarından dökölüyor ve ben çevirirken tokmak gıcırđıyor. Beklendiğı gibi, sorunsuz açılıyor.

İçeri girdikten sonra, kapıyı kilitlenmesine bir santim kalana kadar çekiyorum. Bu İskoç ev sahiplerinin davetsiz misafirlerine baltayla saldırmayı seven ya da evlerini korumak için büyük kurt köpekleri olan türden olmaları ihtimaline karşı hızlı bir kaçış planı fikriydi.

Kahretsin, köpekler. Bunu hiç düşünmemiştim.

Ev buradan sessiz görünüyor. Büyük bir girişte duruyorum, ancak teknik olarak burası evin arka tarafı. Belki de buna çıkış yolu deniyordur?

Zemin tamamen parke ve duvarlar boyalı. Beklediğim bayat ve eski dekor yerine yakın zamanda yenilenmiş gibi görünüyor. Güzel kokuyor, sanki bir yerlerde tütsü yanıyor ya da yakınlara erkek kolonyası sıkılmış gibi.

Önümde uzun bir koridor var ve her adımı yavaşça atarak evdeki insanları ya da sesleri dinliyorum. Telefonumu arka cebimden çıkarıyorum ve hazır olması için kamera uygulamasını açıyorum. Daktilonun fotoğrafını çektiğimde Aaron sözlerini yiyecek. Bu bir gün komik bir hikâyeden başka bir şey olmayacak.

Uzun koridorun iki yanında kapalı kapılar var ama hiçbir i daktilonun fotoğrafında gördüğümüz gibi büyük bir kütüphaneye açılan kapılara benzemiyor. Bu yüzden, dinlerken yavaşça yürümeye devam ediyorum.

Koridorun sonunda, ikinci ve üçüncü katlara çıkan büyük bir merdivenin bulunduğu dev bir girişe adım atıyorum. Bu bölümdeki tavanın yüksekliği muazzam ve yukarıya doğru bakarken sessizliğe gömülüyorum. Burası daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor.

Sıcak baharat ve misk kokusu olmasaydı, bunun bir rezidans olduğuna inanmazdım.

Telefonum elimde vızıldıyor, dikkatimi tavandan ve büyük merdivenden çekiyor.

Aaron'dan gelen mesajı görmek için aşağı bakıyorum.

Siktir git oradan. Şimdi, Sylvie.

Gözlerimi deviriyorum ve mesajı kaydırarak kapatıyorum. Her zaman çok paranoyaktır. Tam bir kural takipçisi. Eskiden eğlenceliydi ama son bir yıldır onunla olmak acı verici derecede sıkıcı. Her gün o kadar tahmin edilebilir ki beni hasta ediyor. Şimdi ona ne kadar eğlenceli ve spontane olabileceğimi kanıtlayacağım. Büyük büyük bilmem nesinin aptal bir klasik roman yazdığı o eski daktilonun fotoğrafını çekeceğim ve ona göstereceğim.

Tekrar yukarı baktığımda ikinci katta açık bir kapı görüyorum. Odada, eski kitaplarla dolu bir raf görüyorum. *Bir kütüphane.*

Telefonumu cebime koyup dikkatlice merdivenleri çıkıyorum. Evin geri kalanında tek bir ses bile duymuyorum. Burada biri varsa, muhtemelen uyuyordur ya da duştadır. Burada olduğumu bile asla bilmeyecekler.

Ağırlığımı üzerine verdiğimde gıcırdayan tek bir merdiven var. İrkilerek donup kalıyorum ve ayak seslerini bekliyorum ama hiçbir şey yok. Hızla tırmanışımı tamamlıyorum, tepeye ulaşıyorum ve yavaşça geniş odaya giriyorum. Bu odanın tavanı beklediğimden çok daha yüksek. Her duvarda bir sürgüye bağlı uzun bir merdiven var. Bir an için bu devasa alana bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Bakışlarım aşağıya doğru kayarken, odanın diğer tarafındaki bir şeye takılıyor. Büyük, süslü bir ahşap masanın üzerinde, tozlu, eski bir daktilonun yanında çiçeklerle dolu kocaman bir vazo duruyor.

"Yakaladım seni," diye fısıldıyorum hızlı adımlarla odaya girerken. Buradaki zeminde ayak seslerimi bastıran kalın bir halı var.

Telefonumu arka cebimden çıkarıp kamera uygulamasını açıyorum. Daktiloyu hedef alarak çeşitli açılardan çok sayıda fotoğraf çekiyorum.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun Aaron," diye fısıldıyorum.

Sonra, hazır başlamışken, kütüphanenin de birkaç fotoğrafını çekiyorum. Çok eski moda görünüyor, sanki bir peri masalından çıkmış gibi. Bu kadar çok kitabı olan birini tanımıyorum, tanısaydım da böyle bir odada saklamazlardı.

Evden bir gıcırtı geliyor ve hızla dönüp kapıya bakıyorum.

Sikeyim.

Gitme zamanı.

Elimde telefonum, içeri girdiğim kapıya doğru ilerliyorum. İkinci katta kimseden iz yok, ben de merdivenleri tutuyorum. Kalbim çarpıyor ve adrenalin vücudumda dolaşıyor.

Damarlar. Önümdeki uzun koridor beni çıkışa götürüyor. Birkaç adım sonra dışarıda, yağmur altında Aaron'ın arabasına doğru koşuyor ve bunun ne kadar çılgınca olduğuna gülüyor olacağım.

En alt basamağa ulaşip sağa sığıyorum.

Kocaman bir el kolumu sarıyor ve ben kaçamadan beni durduruyor. Bir çılgılık attım ve arkamı dönüp kolum hala yumruğunun içindeyken bana kaşlarını çatarak bakan inanılmaz büyüklükteki adama baktım.

"Sen de kimsin lan?" diye bağıyor adam derin bir İskoç aksanıyla.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan bir şey çıkmıyor. "Evimde ne yapıyorsun?" diye devam ediyor.

"Ben" diye kekeledim.

Kendine gel, Sylvie. Bu senin fikrindi. Bu dev hödüğün gözünü korkutmasına izin verme.

"Arkadaşımı arıyordum. Buradaydı, ama şimdi... değil," diye cevap veriyorum, sesimi sabit tutmaya zorlayarak. Hâlâ kolumu tutuyor, parmakları o kadar sıkıyor ki canımı acıtmaya başlıyor.

"Arkadaşın mı?" diye soruyor.

Kolumu çekip kurtarmaya çalışıyorum ama o bırakmıyor.

"Evet. Onu almamı söyledi ama sanırım çoktan Sola." Kızın aradığını ya da mesaj attığını ima etmek için telefonumu sallıyorum.

Ben. "Yani, ben... yoluma gideyim."

Kaşları şüpheli bir şekilde içe doğru kıvrıldı.

"Yani evime davetsiz mi girdin?" "Evet, ben-"

Tembel bakışları tekrar bana döndüğünde tavrında bir değişiklik fark ediyorum. Gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor, sonra yüzüme gelip biraz daha yaklaşıyor.

"Devam et..." diye mırıldanıyor alçak sesle, alaycı bir tavırla. Kollarımda ve boynumda tüylerim diken diken oluyor. Adam benden daha yaşlı görünüyor, belki otuzlu yaşların ortalarında. Uzun kahverengi saçları ve gür sakalıyla tek görebildiğim parlak yeşil gözleri.

"Sadece bakıyordum..."

"Arkadaşın için," diyerek cümlemi tamamladı.

"Evet."

"Sana inanmıyorum," diye fısıldıyor, yüzü o kadar yakın ki nefesini yanağımda hissediyorum.

Kolumu çekiştiriyorum ama yine de bırakmıyor. "O zaman bırak gideyim," diye itiraz ediyorum.

Hinzır bir sırıtış ağzının kenarını eğiyor. "Merak etmeye başlıyorum da..." diyor sesinde alaycı bir tonla, "acaba sen de onunla aynı sebepten mi buradasın? Belki de onun bıraktığı yerden devam edebilirsin."

Kanım donuyor ve sanki bir taş yutmuşum gibi korkunun ağırlığının mideme yerleştiğini hissediyorum. Gerçekten buraya onunla yatmak için geldiğimi mi ima ediyor?

"Bırak beni," diye mırıldanıyorum dişlerimin arasından.

Duvara doğru birkaç adım attıktan sonra beni yavaşça duvara yasladı. "Ne yapıyorsun?" Kekeliyorum.

"Bu yüzden buradasın, değil mi?" diye soruyor.

"Hayır!" Bağırıyorum, elimi göğsüne koyup onu itmeye çalışıyorum. Tuğla duvar gibi, yerinden kıpırdamıyor. İşte

Yüzünde bir mizah belirtisi var ve tam olarak anlayamıyorum ama sanırım benimle dalga geçiyor. Tüm bunları beni korkutmak için söylüyor. İşe yarıyor.

"O zaman neden benim evimdesin?" diye cevap veriyor. Şakacı sırtışı kaybolur ve yerini daha uğursuz bir şeye bırakır. "Kız kardeşim için casusluk mu yapıyorsun?"

İrkildim. "Ne? Hayır."

Gözleri elimdeki telefona kayınca kaşları çatılıyor. Ne yapmak üzere olduğunu zaten biliyorum, bu yüzden kendimi onun elinden kurtarmak için çabalasam da nafi.

"Ver şunu bana," diye homurdanarak telefonu elimden kaptı.

"Dur!" Çığlık atıyorum.

Sonra telefonumu yere fırlatışını ve botunun topuğuyla sertçe vurarak parkeye çarpıp parçalanmasını dehşet içinde izliyorum.

Sonunda kolumu bırakıyor ve ben de yerdeki kırık telefona bakakalıyorum. "Seni kaba herif!" Ona bir yumruk atarak çığlık atıyorum. Elim hayal kırıklığı yaratacak şekilde kolunun kalın kaslarına çarpıyor ve belli ki hiç acı vermiyor.

"Bunu neden yaptın?" Bağırıyorum.

Parmağıyla yüzümü işaret ediyor. "Orospu kardeşime söyle, evimi alamayacak ve küçük arkadaşlarını beni gözetlemeleri için göndermeyi bırakabilir. Şimdi defol."

Kapıyı işaret ederken dudakları alaycı bir şekilde kıvrılıyor. Sonra kolunu bırakıp uzaklaşıyor ve beni şaşkınlık içinde göz kırpmaya bırakıyor.

"Hey!" diye arkasından seslendim. "Telefonumu değiştirmen gerek!"

Hâlâ benden uzaklaşıp evin arka tarafına doğru yürüyor, bağırışlarıma cevap vermiyor.

"Pislik!" Tekrar bağıryorum. "Sana söylüyorum."

Geniş bir oturma odasına girerken kıkırdıyor. Sağ tarafta, mermer bir tezgahın üzerindeki cam raflarda içki şişelerinin sergilendiği bir bar var.

"Kendi evimde bana bağırman büyük cesaret. Henüz seni polise ihbar etmediğim için şanslısın."

"Ciddiyim," diyorum kulağımın arkasına bir bukle dolayarak. "Telefonumu sebepsiz yere kırdın."

"Çok iyi bir nedenden dolayı kırdım," diye yanıtlıyor alaycı bir kahkaha atarak. "Muhtemelen üzerinde suçlayıcı olabilecek resimler vardı ve kız kardeşim buna bayılırdı."

"Suçlayıcı mı?" Cevap veriyorum. "Kütüphanedeki eski daktilonun fotoğraflarını çektim!"

"Daktilo mu?" Viskiye benzeyen bir şişenin kapağını açarken durdu ve şaşkınlıkla bana baktı. "Neden bir daktilonun fotoğraflarını istesin ki?"

Hayal kırıklığı içinde ellerimi yere vuruyorum. "Onlar senin kız kardeşin için değil. Kız kardeşini tanımıyorum bile. Erkek arkadaşımın aile yadigârı olduğu anlaşılan bu aptal eski daktiloyu bulmak için gizlice girdim, seni aptal canavar."

Şişeyi yere bırakırken gözleri öfkeyle yanıyor. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Erkek arkadaşın için eski bir daktilonun fotoğrafını çekmek için bir yabancıнын evine mi girdin?"

Sanki Aaron birdenbire ortaya çıkacakmış gibi arkamdan etrafına bakıyor. Gözlerimi deviriyorum. "Evet, ben de kendi

Bana saldırdığınızda, beni kirletmekle tehdit ettiğinizde ve sonra telefonumu kırdığınızda."

"Amerika'da kızlar böyle mi davranıyor?" diye tersliyor. "Size ait olduğunu düşündüğünüz bir şeyin fotoğrafını çekmek için insanların evine mi dalıyorsunuz?"

Alay ettim. "Dürüst olmak gerekirse, burası bir ev sayılmaz." "Burası *benim* evim."

"Burası neredeyse bir kale. Neden burada yaşıyorsun ki?" İnanamayarak sordum.

"Sizin gibi insanlarla muhatap olmamak için," diye yanıtlıyor.

"Sen gerçekten bir pisliksin."

Cevap olarak sadece kıkırdıyor. "Adın ne?" diye soruyor, bana doğru bir adım atarak.

Bir adım geri çekildim. "Seni ilgilendirmez."

"Bana adını söyle, ben de telefonunu değiştireyim" diye cevap veriyor, benimle dalga geçerek.

Alt dudağımı çiğneyerek tereddütle ona bakıyorum.

"Sylvie," diyorum, bana yaklaşmaya devam ederken ondan bir adım daha uzaklaşıyorum.

"Sylvie ne?"

"Devereaux," diye mırıldanıyorum.

"Sylvie Devereaux," diyor, ismim onun dilinde melodik ve güzel bir şekilde tınılıyor.

Sırtım duvara çarpıyor ama o bana doğru gelmeye devam ediyor. Onun unutulmaz yeşil gözlerine bakarken bir an için nefes almayı bırakıyorum.

Eğildiğinde parfümünün kokusunu alıyorum ve korkutucu cüssesi karşısında cüceleştiğimi hissediyorum. Bir buçuk metre boyunda olmalı. Elini başımın üstündeki duvara koyduğunda ne kadar aptal olduğumu anlıyorum.

Gitme şansım vardı, ama şimdi kendimi zaten değişken ve öfkeli olduğunu kanıtlamış biri tarafından köşeye sıkıştırılmış buldum.

Parmakları nazikçe çeneme dokunuyor. Eğildiğinde ürperiyorum ve yüzümü çevirmeye çalışıyorum.

"Sylvie Devereaux, defol git evimden."

Göğsüm nefes almak için ağrıyor, nefes almama izin verecek kadar geri çekilmesini bekliyorum. Bunu yaptığında, tehditkâr bir kahkaha atıyor.

"Seni pislik!" Nefesim kesilirken boğuldum.

O beni tekrar sıkıştıramadan dönüp kapıya doğru koşuyorum. Yerdeki paramparça telefonumun üzerine basıyorum, geri dönüp ondan geriye kalanları alıyorum ve girdiğim kapıdan hızla çıkıyorum. Durup Aaron'un arabasını bulmak için etrafa bakındığımda yağmur hâlâ şiddetini koruyordu. Yolun hemen yakınına park etmişti ve ben de ona doğru koşmaya başladım.

Bana sabırsız bir ifade veriyor ve ben yolcu tarafındaki kapıyı yırtıp içeri girerken açıkça stresli.

"Ne oluyor Sylvie?" diye bağılıyor.

"Sadece sür," diye mırıldanıyorum
nefes nefese.

"Kendini öldürtmediğin için şanslısın."

"İ ç e r i d e kimse yoktu," diye yalan söyledim. "Telefonumu düşürdüm, o yüzden fotoğraflarınız bende yok."

Arabayı yola doğru sürerken nefesinin altında "Aklını kaçırmışsın sen," diye mırıldanıyor.

Kalbim hâlâ göğsümde küt küt atıyor. Ana yola ulaştığımızda, uzaktaki malikâneye dönüp bakıyorum, dikiz aynasında giderek küçülmesini izliyorum.

En azından oradan sağ salım çıktım. Ve asla geri dönmeyeceğim.

İkinci Bölüm

"Hapse girebilirdin," diye mırıldanıyor Aaron. Dirsekleri dizlerinin üzerinde, yüzü bana dönük bir şekilde yatakta oturuyor.

Gözlerimi devirerek yatağa uzanıyorum ve dizüstü bilgisayarımı elime alıyorum. "Bu kadar dramatik olmayı bırak. Ben iyiyim."

"Kimsenin seni görmediğinden emin misin?" diye panik içinde sorar.

Öfkeyle ellerimi indiriyorum. "Sana kimsenin beni görmediğini söyledim. Neden bu kadar umursuyorsun?"

"Endişelenmem gereken bir imajım var, Sylvie. Hiçbir şeyi umursamadığın için üzgünüm ama ben umursuyorum ve eğer bir gün aday olacaksam, İskoçya'daki bir sabıka kaydının beni engellemesine ihtiyacım yok çünkü düşüncesiz ve dikkatsiz kız arkadaşım her şeyi *yapabileceğini* düşünüyor."

Dizüstü bilgisayarımı açarken kendi kendime "Teknik olarak her şeyi yapabilirim," diye mırıldanıyorum.

"Sonuçları olmadan olmaz, Sylvie."

Dizüstü bilgisayarımdaki bulut sürücüsüne tıklıyorum ve hemen fotoğrafları tarıyorum. İskoç kırsalının ve Edinburgh'un Royal Mile'inin bir dizi fotoğrafının en altında, uğruna neredeyse hayatımı feda ettiğim tozlu eski daktilonun fotoğrafları var.

Aaron hala benim eylemlerim ve sonuçları hakkında konuşup duruyor ve teknik olarak benim hatam olmadığını söylüyor.

Ailem beni disiplinli yetiştirmedi.

Aynı bok, farklı gün.

Ona fotoğrafları göstermemeye karar verdim.

Onun yerine, bir internet tarayıcısı açıyorum. *Barclay Malikanesi* yazıyorum.

Hemen malikâne, kasaba, aile ve tarihiyle ilgili basit bir wiki sayfasında bir fotoğraf beliriyor.

Aşağıdaki otomatik oluşturulan sorular listelenmiştir: *Barclay Malikanesinde hala yaşayan biri var mı?*

Ben de tıkladım.

"Beni dinliyor musun ki?" diye soruyor. Dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırıyorum.

"Ailem beceriksizdi. Seninle aynı fikirde değilim," diye cevap veriyorum kayıtsızca. Kesinlikle haklı. Ebeveyn olarak inanılmaz derecede beceriksizlerdi. Aptal insanlar olduklarından değil. Aslında çok zekiler ve Van Gogh'un Paris dönemi bağlamsal teorisi hakkında saatlerce sabit bir konuşma yapabilirler, ancak genel olarak anne ve baba olarak berbatlılar.

Bana ebeveyn sevgisinin anlamsız ve bilinçaltı olduğunu açıklayacak kadar cesur olmaktan asla korkmadılar, ki bu bir çocuk olarak her zaman en sıcak teselli değildi. Biyolojik olarak annem beni seviyordu, çünkü sevmek zorundaydı.

Neyse ki hem o hem de babam birer dahi ve bu yetenekleri tam zamanlı çocuk bakımı gibi modern kolaylıklar sağladı, bu da beni büyötmeyi neredeyse zahmetsiz hale getirdi.

"Evet, artık yirmi beş yaşındasın Sylvie. Öyle davranmaya başlamanın zamanı geldi."

"Neden bu kadar gerginsin?" Kızgınlıkla cevap veriyorum. "Müzik festivalinde benimle kulise gizlice giren adama ne oldu?"

"O üç yıl önceydi, Syl. Büyü artık."

Bana küçümseyici bir bakış fırlattığında, bana bıçak gibi fırlattığı utancı hissederek yatağa gömülüyorum. Suratını asarak banyoya giriyor, kapıyı çarparak kapatıyor ve beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor.

Sanki ayrı yönlerde büyüyor gibiyiz. O geleceğine, yuva kurmaya ve büyümeye odaklanmış durumda. Yirmi beşi, birdenbire her şeyi çözmüş olmamız gereken olgun ve sihirli bir yaş olarak görüyor. Ben her şeyi çözmeye yakın hissetmiyorum.

O bir sürat teknesinde, doğruca karaya doğru gidiyor.

Ben ise hiçbir yönü olmayan bir esintide yüzüyorum.

Ve nedense bu konuda kendimi bok gibi hissetmeliyim.

Dikkatimi tekrar dizüstü bilgisayara veriyorum. *Barclay Malikânesi'nde hâlâ yaşayan biri var mı* sorusunun altındaki linke tıklıyorum. Ve ekranda bugün gördüğüm adam belirdi.

Altında bir yazı olan yakışıklı bir fotoğraf-
Killian Barclay.

Tabii ki fotoğrafta şık giyinmiş. Siyah ceket ve yeşil İskoç eteğiyle, bir hayır kurumu için hazırlanan PR fonunun önünde dururken, aynı anda hem sefil hem de yakışıklı görünüyor. Bu fotoğrafta biraz daha genç görünüyor ve ismine tıkladığımda beni onun fotoğraflarıyla dolu bir ekrana götürüyor.

Çoğu bunun gibi poz vermiş, stratejik, gurur verici. Ama aralarında kötü gibi görünen birkaç tane var.

paparazzi zamanlaması, sarhoş bir şekilde bir SUV'un arkasına tırmanırken. Bir tanesinde bir partide kavganın ortasındaymış gibi görünüyor. Bir tanesinde de fotoğrafı çeken kameramana bağılıyor.

Bu adamın açıkça öfke sorunları var.

Adına tıkladığımda beni Wikipedia sayfasına götürüyor ve neredeyse otuz yedi yaşında olduğunu okuyorum. Barclay ailesinin dört çocuğundan en büyüğü ve on sekiz yaşındayken anne ve babasının ölümünden beri malikanede yaşıyor. Fotoğraflara gelince, son on yıla ait çok fazla fotoğraf yok.

Sayfada onun hakkında yazan tek şey bu, ancak ayrıntıların eksikliğine bakılırsa, bekâr ve çocuksuz olduğunu varsayıyorum.

O büyük evde tek başına yaşamak ne kadar tuhaf olmalı.

Banyoda Aaron'un boğuk sesini duyuyorum ve ne dediğini çözmek için dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırıyorum. Tam olarak anlayamadığım için internette arama yapmaya devam ediyorum.

Kendimi tekrar Killian'ın resmine bakarken buluyorum ve bugünkü etkileşimin tamamını tekrar yaşıyorum. Bir şeyler çok garip geliyordu. Ben içeri girmeden önce çıkan kız kimdi? Böyle bir malikânede tek başına yaşayan ve muhtemelen milyonlarca doları olan bir adam, biriyle çıkmak yerine muhtemelen bir seks işçisi tutardı, değil mi?

Tanrım, oradan çıkmasaydım ne olurdu? Onunla seks yapmamı bekler miydi?

Eğer bu kadar göt olmasaydı, aldatabilirdim. Aaron'ı aldatacağımdan değil. Demek istediğim... Aaron olmasaydı, o 1.85'lik zengin İskoç pisliğinin beni biraz hırpalamasına izin verebilirdim.

Peki şu casusluk olayı neydi? Kız kardeşi ona sık sık casus mu gönderiyor? Casusları gerektirecek ne saklıyor?

Bu garip, değil mi?

Telefonum hala paramparça ve muhtemelen değiştirecek bir mağaza bulana kadar da öyle kalacak ama en iyi arkadaşım Margot'ya bugün olanları anlatmak için can atıyordum. Ben de dizüstü bilgisayarımdan mesajlaşmalarımızı açtım.

Hey. Seni özledim.

Bugün az kalsın dev bir İskoç tarafından parçalanıyordum.

#noregrets

Ama Aaron'a söyleme. Bu konuda apt a l l ı k yapıyor.

Mesaj dizisine gülümseyerek bakıyorum ve okumasını bekliyorum. Saate baktığımda, burada geç olmasına rağmen New York'ta hâlâ öğle vakti olduğunu görüyorum. Yani uyanmış olmalı.

En iyi arkadaşımın bir uyku rutini ya da herhangi bir rutini yok. Bir işi ya da partneri yok. Benimle birlikte rüzgarda yüzen tanıdığım tek kişi o.

Margot'a her şeyi anlatırım. Annesi 1990'larda ailemle en iyi arkadaş olan bir aktris ve model. Bu da bizi birlikte büyüttükleri anlamına geliyor. Margot annesine çekmiş ve modellik yapmaya başlamış, kusursuz biri.

Beş dakika sonra mesajlarımı okumadığında biraz sinirleniyorum. Dürüst olmak gerekirse, sıkıldım. Aaron bana kızgın ve tüm bu lanet yolculuk onun içindi. Şimdi sadece eve gitmek istiyorum.

Banyonun kapısı açılır ve telefonunu arka cebine sokarak içeri girer.

"Biraz uyuyalım," diye mırıldandı sessizce. "Yarın erken bir uçuşumuz var."

Gömleğini yırtıp çıkarırken bilgisayarına bir mesaj geliyor.

Muhtemelen senin için endişeleniyordur.

Mesajı beni rahatsız ediyor. Onun tarafını tutmaması gerekiyordu. Cevap vermeden dizüstü bilgisayarımı kapatıp yan masaya koyuyorum. Sonra sırtımı Aaron'a dönüyorum.

"Orada kiminle konuşuyordun?" Ben soruyorum.

"Bir şeyler duyuyordun. Ben kimseyle konuşmuyordum," diye kesin bir dille cevap veriyor.

Işığı kapatıp bizi karanlığa gömüyor ve ben de gözlerimi kapatıyorum.

Ne kadar erken uyursam, havaalanına gitmek için o kadar erken uyanırız. Ve tüm bu yolculuk o kadar çabuk bitecek.

Üçüncü Bölüm

"Sayın Bayan Devereaux, benim adım Monica Rodriguez ve First Financial'dan arıyorum. Kredi kartı ödemenizin vadesi doksan gün geçmiş ve şu anda temerrüde düşmüş durumdasınız. Hesabınızı tahsilata göndermekten ve kredi kartlarınızı devre dışı bırakmaktan başka seçeneğimiz yok."

Sil.

Sesli mesaj kayboluyor ve gelen kutumu boş bırakıyor. O önsezili korku hissi mideme yerleşiyor. Bankamdan gelen mesaj berbat ama şu anda yapmam gereken şey kadar değil.

Tezgâhtaki baristaya ulaştığımda, küçük sade kahvemi sipariş ediyorum ve cüzdanımın dibinde bunu karşılayacak kadar bozuk para arıyorum.

"Siparişiniz için bir isim?" diye soruyor.

"Küçük bir sade kahve. Sadece bir fincana dökün."

Septum piercingi ve parlak mor göz farı olan kız bana küçümseyici bir bakış atıyor. "Siparişiniz için bir isim," diye tekrarlıyor.

"Sylvie," diyorum hışımla.

Sonra tezgâhtan uzaklaşıyorum ve beklemek için kafenin sessiz bir köşesini buluyorum. Yepyeni gözlüğüme bakarak

rehberimi açıyorum ve başparmağımı gerçekten basmak istemediğim düğmenin üzerine getiriyorum.

Başlangıçtaki tahminim, annem ve babam kredimin kesildiğini söylediğinde tasarruf hesabımda ve kredi kartlarımda olanlarla on sekiz ay dayanabileceğim yönündeydi. On sekiz ay - eğer harcamalarımda tutucu olursam ve ciddi bir şey yapmazsam.

Erkek arkadaşım İskoçya'ya gitmek gibi. Ve yeni bir telefon almak.

Dört ay dayanabildim.

"Sylvia," diye sesleniyor tezgâhtaki sefil kadın, elinde küçük bir kâğıt bardakla.

Ona yaklaşırken gözlerimi deviriyorum. "Ben Sylvie," diye mırıldanıyorum kahveyi almadan önce.

"Özür dilerim," diye yanıtlıyor, alaycı bir ses tonuyla.

Dükkândan çıkıp daireme doğru sağa döndüğümde telefonumu tekrar çıkarıyorum.

Bunu yapmak zorundayım. Yapmak zorundayım, değil mi?

Para olmadan hayatta kalamam. Ve şu anda bir iş bulmak düşündüğüm kadar kolay değil. İşe alım yapan tek yerler şehirde yaşamının maliyetinden daha az ödüyor, o zaman ne anlamı var?

"Siktir et," diye mırıldanıyorum başparmağımı telefonumun ekranına vururken. Annemin fotoğrafı yanıyor.

Annemi arıyorum.

Çalmasını, çalmasını ve çalmasını bekliyorum.

"Merhaba, Torrence Devereaux'un sesli posta kutusuna ulaştınız. Kendisine şu anda ulaşılamıyor. Bir sanat eseri sipariş etmek ya da satın almak için arıyorsanız, lütfen 290-555-1004 numaralı telefonda asistanı Enid Hamilton ile irtibata geçin. Teşekkür ederim."

Enid'in sesi sinirlerimi bozuyor ama bip sesi gelene kadar selamlamaya devam ediyorum.

"Selam anne. Ben Sylvie. Senin kızın. Hâlâ Floransa'da mısın bilmiyorum ama aradım çünkü gerçekten açlıktan lyorum. Beni böyle yolda bırakamazsın. Ne yapmamı bekliyorsun anlamadım. Bir şeyler bulana kadar harlığımın yarısını alamaz mıyım? Bunu bana yapamazsın. Lütfen beni ara."

Bir yaya geçidine ulaştığımda aramayı kapatıyorum, babamın numarasını denerken yaya kalabalığının içinde bekliyorum. alıyor, çalıyor ve aynı şekilde çalıyor.

"Merhaba, Yuri Devereaux'un sesli posta kutusuna ulaştınız. Kendisine şu anda ulaşılamıyor."

"Hayatımı sikeyim," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

"Bir sanat eseri sipariş etmek ya da satın almak için arıyorsanız, lütfen 290-555- 1004 numaralı telefonda asistanı Enid Hamilton ile irtibata geçin. Teşekkür ederim."

Bip.

"Baba," diye bağırıyorum telefona. "Ben Sylvie. Lütfen beni ara. Ben sadece..." Sesim atlıyor. "Son zamanlarda gerçekten zor zamanlar geçiriyorum ve yardımınıza ihtiyacım var. Sezonu atlatmam için küçük bir şey. şu anda kimse işe alım yapmıyor ve kredi kartlarımla limiti doldu. Bu ay kirayı nasıl deyeceğimden emin değilim ve korkuyorum."

Sesim duygu yüklü ama gözlerim çöl kadar kuru. Etrafımdaki meraklı insanların bana bakmak için telefonlarından başlarını kaldırdıklarını hissedebiliyorum.

"Teşekkür ederim baba. Seni seviyorum."

Aramayı Sonlandır düğmesine basıyorum ve listemdeki son kişiyi açıyorum. Hoşnutsuz bir iç çekişle adının yanındaki telefon simgesine basıyorum. Bu sefer, ilk çalmadan sonra telefonu açtı.

"Merhaba Sylvie," diyor sesinde en ufak bir eğlence belirtisi olmadan.

"Alo, Enid," diye mırıldanıyorum telefonda. "Annemle babam hâlâ Floransa'da mı?"

İç çekiyor. "Mayıs ayından beri Floransa'ya gelmediler. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Işık döner ve kalabalık kavşak boyunca yürümeye başlar.

"Onlara ulaşmaya çalışıyorum."

"Stüdyodalar," diye soğuk bir şekilde cevap veriyor.

Stüdyoda, doğduğum günden beri duyduğum bir deyim. *Stüdyoda* birkaç saat ya da birkaç ay anlamına gelebilir. Hem gerçek hem de sembolik bir ifade; annemle babamın kaçtığı - genellikle birlikte-, rahatsız edilemeyecekleri, aksi takdirde hassas yaratıcılık süreçlerinin sekteye uğrayacağı sanatsal bir alana gönderme yapan genel bir ifade.

Doğum günlerimde, okulun ilk gününde, birkaç Noel'de ve bir keresinde on yedi yaşındayken arkadaşlarımla Hamptons'a giderken kötü bir araba kazası geçirdiğimde sık sık *stüdyodaydılar*. Dört gün sonra hastaneye geldiler.

Üzerinde çalıştıkları parça şu anda Guggenheim'da.

"Sorun değil. Sadece onları kontrol ediyordum. Birkaç aydır depozitomu alamadım ve endişelenmeye başlamıştım. Belki hesaplarına girip gönderebilirsiniz."

"Saçmalama, Sylvie," diye bağılıyor Enid. "Seninle dört ay önce ilişkilerini kestiler. Şimdiden parasız mı kaldın?"

Azı dişlerim gıcırıyor. "Siktir git, Enid. Üniversiteden mezun olduğundan beri onların memelerini emiyorsun."

"Ben işimi yapıyorum Sylvie," diye cevap veriyor. Sesi çok sinir bozucu. Nazik ve sosyetik. "İşin ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, işin çok zor olmalı," diye itiraz ediyorum. "Yirmi dört-yedi ailemin emrinde olmak. Yatlarda ve tüm partilerde. Söyle bana, Enid. Onlar birbirlerini becerirken de orada mısınız?"

"İğrençsin, Sylvie. Senden bu kadar utanmalarına şaşmamalı."

Elim telefonu o kadar sıkıyor ki ikiye ayrılmadığına şaşıyorum. Sakin olmalıyım. Bir tane daha alamam.

"Sülük olmaktansa utanç kaynağı olmayı tercih ederim."

"Tekrar," diye telefona sarıldı. "Bu benim işim, Sylvie. Sen de bir iş bulmayı düşünmelisin. Yoksa hâlâ *romanın üzerinde* mi çalışıyorsun?"

Bu küçümseyici cümlelerin etrafında tırnak işareti yaptığını neredeyse duyabiliyorum ve onun olduğunu hayal ederek telefonumu kanalizasyona fırlatma dürtüsü karşı konulmaz bir hal alıyor.

"Siktir git, seni çirkin, tutucu küçük amcık."

Bununla birlikte, Aramayı Sonlandır düğmesine basıyorum ve sinirli, hırıltılı bir of çekiyorum. Çığlık atmak istiyorum. Bu sıcak kahveyi fırlatabildiğim herkese fırlatmak istiyorum. Bir kez olsun gerçekten kendimi bırakabilmeyi ve hissettiğim her şeyi ifade edebilmeyi diliyorum.

Eminim Killian Barclay'in böyle şeylerle uğraşması gerekmiyordur. Bahse girerim her zaman öfkelerini dışa vuruyordur ve bunun için kimse onu yargılamıyordur. Keşke zihnimin neden sürekli o günü hatırladığını bilseydim ama hiçbir fikrim yok. Kendini bilinçaltıma gömmüş.

Aaron'un beni beklediğini bildiğim daireme doğru sağa dönmek yerine, 5. caddeden Margot'nun evine doğru düz devam ediyorum. Aaron'un aksine, bana sorumluluk ve olgunluk hakkında küçümseyici bir ders vermeyecek. Zaten hiçbir zaman hayallerimi desteklemedi. Romanımı bitirip bitirmemem umurunda değil. Hiç sormuyor bile.

Margot'nun apartmanına vardığımda kapıcı beni gülümseyerek karşılıyor. "Günaydın Sylvie," diyor.

Sinirli ruh halime rağmen kendimi ona sırtıtmaya zorluyorum. "Günaydın, Chuck. Evde, değil mi?" Lobiye girdiğimde ona doğru dönerek soruyorum.

Başını sallıyor ama yüzünde tereddütlü bir ifade var. "O da var," diye yanıtlıyor.

Ona her şeyin yolunda olup olmadığını sorma zahmetine girmiyorum ama yine de asansöre doğru acele ediyorum. Umarım bu, başka bir alem yaptığına dair bir işaret değildir. Margot'nun bir defileden sonra, defilenin tam olarak istediği gibi gitmediğini hissettiğinde kendini kaybetme gibi bir geçmişi var. Ya da bir fotoğraf gelirse

bulduğu bir Şey. Ben onu yerden kazıyıp tekrar bir araya getirene kadar haftalarca yemeğin yerine alkolü, sosyalleŐmenin yerine de seksi koyacak.

Onun bunu tekrar yaŐamasını izleyemem.

Asansör beni on sekizinci katta indirdiğinde, aceleyle Margot'nun dairesine iniyorum ve önce kapının kolunu deniyorum. Sürpriz bir Şekilde kilitli değildi.

Manhattan'ın ortasında kapısını açık bırakmasının nesi var?

Daireye iki adım kala, onun iniltili tezahüratlarının kusursuz sesini duyuyorum. Yüksek sesle ve tiz bir Şekilde bağırıyor ve sese bakılırsa can havliyle bağırıyor.

Oh, lanet olsun.

Kapının arkamdan kapanmasına izin vermeden önce kapıyı tutuyorum ve sessizce kendimi dışarı atıyorum. En iyi arkadaşımın seviŐtiđini duyduğum için yanaklarım utançtan kızarıyor.

Bir kıkırdamayı bastırarak parmak uçlarımda kapıdan çıkıyorum, daha sonra bu konuda ona nasıl bok atacağımı düşünüyorum.

Sonra gözlerim yerdeki bir çift tanıdık ayakkabıya takılıyor. Aaron'ınkilere tıpatıp benziyorlar - geçen yıl doğum gününde ona aldığım ayakkabılara. GörüŐtüđu adam iyi bir zevke sahip.

Ama sonra bakışlarım ayakkabılara takılıyor ve biraz *fazla* tanıdık olduklarını fark ediyorum. Sanki Aaron'unkilerle aynı aşınma izlerine sahipler. Hala kendi ayakkabılarını bağladığı gibi bağlı, eve geldiğinde düğümlerini çözmeden çıkarıyor.

Yatak odasından tanıdık bir homurtu duyuyorum.

Ve aniden, sanki zamanda donmuş gibiyim. Sanki her şey etrafımda hareket ediyor ama ben tek bir yerde sıkışıp kalmışım gibi.

Gerçeklik çöküyor ve birkaç dakika önce hissettiğim öfke, çok uzun süre kaynamaya bırakılmış bir tencere su gibi fokurduyor.

İçeri giriyorum ve Margot'nun dairesinin koridorundan odasına doğru yürümeden önce kapının kapanmasına izin veriyorum. Kapıya ulaştığımda, elimde kahve, orada duruyorum ve üç yıllık erkek arkadaşımın en iyi arkadaşına arkadan vurmasını izliyorum. Bembeyaz poposu sergileniyor ve bir eli de Margot'nun kafasında, onu yatağa doğru itiyor. Yüksek sesle inliyor ve dürüst olmak gerekirse, kulağa biraz sahte ve dramatik geliyor.

Burada durup onları izlediğimi bile bilmiyorlar. Onlara çok uzun süre aval aval bakıyorum, ama kendimi savunmam gerekirse, sersemlemiş durumdayım. Aaron'la en son seviştiğimizde misyoner pozisyonunda yaptığımızı ve onun iğrenç bir sümüklüböcek gibi üstüme yığıldığını düşünmeden edemiyorum.

Kıçına tokat atıyor ve kız zevkle inliyor. "Benim pis küçük kızım."

Yüzüm tiksintiyle buruştu. Ne oluyor lan?

Doğru dairede miyim?

Bu doğru gerçeklik mi?

"Tanrım, seni çok seviyorum," diye ekliyor. "Seni o kadar çok seviyorum ki."

Sesi gergin, kadının içine girerken kelimeleri inleyerek çıkarıyor. Birden hasta olacaktım gibi hissettim. Ve düşünmeden hareket ediyorum.

Kahvemin plastik kapağını çevirip sıvıdan yükselen buharı izliyorum. Sonra çığlık atarak kapağı onun çıplak yüzüne fırlatıyorum.

Vücutuna. Sirtına çarpıp derisini yakmasını ve acı içinde ciyaklamasına neden olmasını zevkle izliyorum.

"Bu ne lan!" diye bağıyor, yatağa doğru çırpınıp sırt üstü yuvarlanıyor, yüzü korkudan iki büklüm oluyor.

Margot çığlık atıyor, vücudunu hızla bir battaniyeyle örtüyor ve dehşet içinde bana bakıyor.

"Sylvie?" diye ağlıyor.

Ben kapı aralığında durup çenemi öfkeyle sıkarak ikisine de bakarken Aaron donup kalıyor ve bana bakakalıyor.

Nefes almaya çalışırken gözlerim en iyi arkadaşım Margot'ya takılıyor. Bugün ilk kez gözlerim yaşlarla doluyor ama tek kelime etmiyorum. İkisine de.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve dairesinden çıktım.

Kapıya ulaşım Chuck'ı geçim sokağa çıkarken tek düşünebildiğim, son beş dolarımı o kahveye harcadığım. Ve buna değmiş olsa da, şimdi ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Dördüncü Bölüm

Kendine acımak pek para kazandırmaz. Ya da hiçbir şey. Ne zaman dibe vursanız, insanlar "*Yukarıdan başka gidecek yer yok*" demeye bayılırlar ama bunun ne zaman olacağını tam olarak belirtmezler. Çünkü iki haftadır bu fiçinin dibini kazıyorum ve daha ne kadar dayanabileceğimden emin değilim.

Aaron on gün önce taşındı. O gece sırtında ikinci derece yanıklar ve gözlerinde yaşlarla eve gelmeye çalıştığında onu mutfak bıçağıyla tehdit ettim. Bana kaltak dedi, telefonunun şarj aletini aldı ve gitti.

Margot beni aramaya çalıştı. Hiçbir zaman o kadar iyi bir arkadaş olmadığım ile ilgili yedi paragraflık bir mesaj bıraktı ve bir şekilde tüm suçu bana atmayı başardı, ayrılıklarında onu hiç teselli etmememin nasıl uzun süreli erkek arkadaşım için bacaklarını açmasına neden olduğunu açıkladı. Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse tamamını okumadım.

Bir süredir birbirlerine aşık olduklarını iddia ediyordu. Belki de onunla İskoçya'ya gitmeliydi. Üç hafta boyunca onun atalarının saçmalıklarının peşinde koşabilirdi.

Son üç gündür kapımda kırmızı bir tahliye tebligatı var ama onu da görmezden geliyorum. Hayatımdaki her şeyi görmezden gelirim, evrenin kendi kendine çözüleceğine dair bir teori üzerinde çalışıyorum.

Yani, ne yapacaklar? Beni dışarı mı taşıyacaklar?

Son iki hafta boyunca Aaron'un mallarından karnımı doyuracak kadar sattım ama kirayı ödemeye yetmedi. Gerçekten iyi malları aldı.

Sıkılmış ve bunalmış bir halde kanepemde uzanırken telefonumdaki fotoğraflara göz gezdiriyor, Aaron'la çektiğimiz her bir fotoğrafı siliyorum. Artık sadece yalan gibi geliyorlar. Neden benimleyken mutlu görünme zahmetine girmişti ki?

Kapı çalındı, duymazdan geldim.

Her şeyi görmezden gel.

Zaten hiçbir şeyin önemi yok.

Dikkatimi tekrar telefonuma veriyorum ve Aaron'la bir yıl önce Cadılar Bayramı'nda Alice Harikalar Diyarında kostümümle aletini emerken çektiğimiz müstehcen videoyu keşfediyorum. O Çılgın Şapkacı'ydı.

Bunu henüz silmeyeceğim...

"Bayan Devereaux," diye sesleniyor bir kadın kapıdan ve ben ona bakarken kaşlarımı çatıyorum. Adımı söyleme biçiminde tanıdık bir şeyler var. Melodik ve baştan çıkarıcı.

Bana şunu hatırlatıyor.

"Benim adım Anna Barclay. Evde misin?"

Barclay mi?

"Bu da ne...?"

Koltuğumdan kalkıp sessizce kapıya doğru yürürken sesim kesiliyor. Hiç ses çıkarmadan, gözetleme deliğinden gözlerimi kısarak bakıyorum ve elinde bir zarf tutan iyi giyimli bir kadının karşılama paspasımın üzerinde durduğunu görüyorum.

"Merhaba, Bayan Devereaux," diye mırıldanıyor. "Gözetleme deliğinden ışığı görüyorum. Orada olduğunuzu biliyorum."

Bir çırpıda başımı geri çektim. "Ne istiyorsun?" Şüpheyile soruyorum.

Bu kadının neden burada olduğunu anlamaya çalışırken aklım karışıyor. Evlerine zorla girdiğim için mi? Yani... *zorla girmek* pek doğru değil. Öylece içeri girdim. O kaba pislik beni ispiyonladı mı? Yine de tutuklanabilir miyim?

"Sizinle konuşmak istiyorum," diyor. "Sanırım kardeşimle zaten tanıştınız."

Kardeşi mi?

Yani evine casus gönderen kız kardeşi bu mu? Belki de şimdi aradığı şey budur? Onu tekrar gözetlemem için bana para verir mi? Memnuniyetle yaparım.

Merakıma yenik düşüp sürgüyü açıyorum ve kapının piriñ tokmağını çeviriyorum. Kapıyı açarken, orada bekleyen kadına bakıyorum. Çok güzel bir kadın. Uzun kahverengi saçları ve iri yeşil gözleriyle otuzlu yaşlarının ortalarında ya da sonlarında görünüyor. Onunla bana neredeyse saldıracak olan adam arasındaki benzerliği görebiliyorum. O da uzun boylu ama onun kadar değil.

"Ne istiyorsun?" Kapının aralığından mırıldanıyorum.

"İçeri gelebilir miyim?" diye soruyor. "Ne için?"

"Sizinle konuşmam gereken bir şey var. Bir... iş teklifi, eğer isterseniz."

Ona bakarken kaşlarım çatılıyor, elindeki zarfa bakıyorum. Bir iş teklifi mi? Onu gözetlememi istiyor.

Kapıyı yavaşça açıp içeri girmesine izin vermeden önce yalnız olup olmadığını görmek için hızla arkasına bakıyorum. Dairemi tarıyor, muhtemelen ne kadar tertemiz olduğunu fark ediyor. Parasız, depresif ve yalnız olabilirim ama evimi her zaman temiz tutarım.

Onu yemek odasına götürüp masayı işaret ediyorum. "Kahve ister misin?" Tereddütle soruyorum.

"Kahve iyi olurdu," diye yanıtlıyor.

O masaya otururken ben mutfağa geçip makineden kahve fincanını alıyorum. "Ee, beni nasıl buldun?" Su doldururken soruyorum.

"Kardeşim bana adınızı söyledi. Güvenlik kayıtlarında yüzünüzü gördüm. Sonra seni araştırdım. *New Yorker*'da hakkınızda ilginç bir makale okudum. Edebiyat dünyasının yükselen potansiyel yıldızlarından biri olarak gösteriliyordun. Ailenizden de bahsediliyordu."

Bir fincan kahve yapmaya devam ederken yere bakıyorum. O yazı neredeyse iki yıl önce çıkmıştı. Üniversiteden yeni mezun olmuşum ve her yıl yayınladıkları *izlenecekler* listesinde yer alacak kadar profesörleri etkilemişim.

O zamanlar altın bir yıldız gibi hissettirmişti. Şimdi ise iltihaplı bir yara gibi.

"Serbest çalışan bir yazar mı arıyorsunuz? Ben pek o tür yazılar yazmıyorum," diyorum makineyi açmadan önce.

Dolaptan iki fincan indirdiğimde canlanıyor. "Üzgünüm ama hayır. Seni işe almakla ilgilenmiyorum. yazar."

Ouch.

"O zaman ne var?" Mutfaktan soruyorum.

"Neden gelip o t u r m u y o r s u n ve bunu tartışmıyoruz? Doğası gereği hassas bir konu."

Ona bakarken yanaklarım kızarıyor. Aklımdan olasılıklar geçiyor ama hiçbir mantıklı gelmiyor.

Bir sandalye çekip oturuyorum ve yüzümü kadına dönerek bir açıklama bekliyorum.

"Bayan Devereaux. Devereaux, ne Ben hakkında için teklif sen alışılmadık ve biraz garip. Sizi şimdiden uyarıyorum."

"Tamam..."

Elindeki dosyayı açıyor. İçinde resmi evraklara benzeyen bir yığın şey var. En üstte süslü bir arma bile var.

"Devam etmeden önce ailem hakkında biraz bilgi sahibi olmalısınız."

Kâğıtları bana doğru çevirirken cevap vermiyorum. Merakla ona bakıyorum.

"Üç erkek kardeşim var. Killian en büyükleri. Sonra Declan. Ve Lachlan. Sonra ben, Killian ve Declan arasında."

"Tamam..." Tekrar söylüyorum, benim gireceğim kısmı bekliyorum. "Kardeşim Killian en büyüğümüz olduğu için aile m ü l k ü Barclay Malikanesi, yakın zamanda ziyaret etti. Ailemizin isteklerine rağmen orada yaşamayı seçti. Anne ve babamız ne yazık ki vefat etti."

"Ailen neden onu orada istemiyor?"

Omurgası dikleşir. "Killian... eksantrik biri. Ailemizin malikanesini bir sefahat ve parti evine dönüştürdü."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Arkamda kahve fincanı bip sesi çıkarıyor ve Anna'nın yargılayıcı bakışlarından hızla uzaklaşıyorum. "Krema ve şeker?"

"Sadece krema, lütfen."

"Anladım," diye cevap veriyorum, krema için buzdolabına gidiyorum. Kahvelerimizi hazırlarken, "Demek Killian ailenin kalesinden ayrılmayacak," diyorum. "Bana ne için ihtiyacın var?"

"Tuhaf olan da bu."

Fincanlarımızı taşıırken dudaklarını büzüyor ve tekrar konuşmadan önce oturmamı bekliyor.

"Sadede geleceğim, Bayan Devereaux."

"Lütfen," diye cevap veriyorum, fincanımı masaya koyarak. "Kardeşimle evlenmeni istiyorum."

Birdenbire sanki dairemin tüm yemek odası bir tarafa devriliyor ve kahve fincanım devrilerek içindeki sıcak kahveyi lake masamın üzerine döküyor. Anna kahvenin bulaşmasını önlemek için elindeki kâğıtları hızla kaldırıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, aceleyle mutfaktan kâğıt havlu alıp ortalığı hızla temizliyorum. Ben temizlerken o sabırla bekliyor.

"Özür dilerim... Ne?" Kekeleyerek oturdum ve şok içinde ona baktım. Kağıt havlular hala masamın üzerinde dağınık bir şekilde duruyordu.

"Oldukça karmaşık bir durum, ancak ailemin malikanenin mülkiyetine erişmesinin tek yolu, malikanenin

kardeşimizin adına. Evin onun üzerine geçmesinin tek yolu da en az bir yıl evli kalmasıdır. Bu durumda evin mülkiyeti eşine geçecektir."

"Bir yıl mı?" Kekeliyorum.

"Ya da bir çocukları olana kadar."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"Bunu yapmanızı beklemiyorum," diye ekliyor.

"Oh, güzel," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum. "Kardeşini evinden atabilmek için bir yıllığına tamamen yabancı biriyle evlenmemi istiyorsun. Tamam, iyi. Bu iyi çünkü bir an için aklını kaçırdığını düşünmüştüm."

İçini çekti. "Bizi kötü adam olarak resmetmeden önce, Killian'ın malikanede kalma nedenlerinin kendi yararına olmadığını bilmelisiniz. Anne ve babamızın ölümüyle iyi başa çıkamadı ve yirmili yaşlarını uyuşturucu ve alkolün yol açtığı bir sersemlik içinde geçirdikten sonra, o zamandan beri o evde inzivaya çekildi. Yakın zamanda yaşam tarzının ne kadar kontrolden çıktığını keşfettik. Bunu onun iyiliği için yapıyoruz."

"Bu konuda onunla konuşmayı düşündünüz mü, ben sadece fikir yürütüyorum."

"On yedi yıldır," diye kesin bir dille

yanıtlıyor. "On yedi yıl mı?" Tersliyorum.

"Kardeşimin hayatına devam etmesi gerekiyor. Dürtülmeye ihtiyacı var."

Dudaklarımda bir kahkaha patlıyor. "Dürtmek mi? Dünyanın öbür ucundan tamamen yabancı birine

kardeşinle evleneceksin ve sen buna dürtme mi diyorsun? Neden bunu kabul edeyim ki?"

"On milyon dolar."

Vücudum donuyor ve şok içinde ona bakıyorum. Bunu o kadar sakın bir şekilde söyledi ki, bu beni gerçek miktardan daha fazla şaşırttı.

"Elbette yıl boyunca sana destek oluruz. Barclay'de Killian'la birlikte yaşayacaksın. İhtiyacın olan her şeyle ilgilenilecek. Sözleşmenin bazı ciddi şartları var, örneğin Killian'la birlikte halkın karşısına çıkmamız gerekecek. İkiniz de zina yapamazsınız, aksi takdirde sözleşme geçersiz olur."

"Bekle, bekle, bekle," diyorum ellerimi kaldırarak. "Neden bunu kabul etsin ki?"

"Bunun, ailesinin yakasından düşmesi ve evin onda kalması için itibarını artırmaya yönelik bir manevra olduğunu düşünüyor."

Şöhreti. Onu gördüğüm gün internette okuduklarımdan bu konuda biraz bilgim var. Killian Barclay bir playboy ve partici olarak isim yapmıştı.

"Neden sadece itibarını geliştiremedi?"

"Onu, sakinleştiği görülürse, ailenin kavga etmeden evde kalmasına izin vermeye daha meyilli olabileceğine ikna ettik."

Sandalyemde arkama yaslanarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Peki... evlendikten bir yıl sonra evi kendime saklamama ne engel olacak, eğer dediğin gibi evin sahibi ben olacaksam?"

Dudakları büzüldü. "Çünkü tapuyu aileme devredeceğinizi belirten çok katı bir sözleşme olacak.

ya da malikanenin maliyetinden daha ağır bir para cezasıyla karşı karşıya kalırsınız."

"Bu çok manipülatif bir şey," diye cevap veriyorum gülererek. "Dediğim gibi," diye mırıldanıyor. "Bu onun kendi iyiliği için."

"Neden ben?" Gözlerimi ona dikerek soruyorum. "Bu gezegendeki herkes arasından neden ben? Beni tanıımıyorsun bile."

"O gün evimize davetsiz girecek kadar cesur olduğunu biliyorum," diyor azarlayan bir ifadeyle. "Zengin bir çevrede büyüdüğünü biliyorum. İyi eğitimlisin ve belli bir konfor düzeyine alışkınsın. Ve ailenin kısa süre önce seninle ilişkisini kestiğini de biliyorum."

Başımı şaşkınlıkla eğiyorum. "Bunu nereden biliyorsun? Bu Google aramasında bulabileceğin bir şey değil," diyorum şüpheyle.

"Hayır, değil," diyerek bu kadının ilk düşündüğümünden daha manipülatif olduğunu ima ediyor.

Biz birbirimize bakarken yemek odası sessizleşiyor. Her şeyi tekrar tekrar izlerken zihnim dönüyor. İnanılmaz ve biraz da komik.

"Yani..." diye mırıldanıyor kahve fincanının üstünden. "Sen ne düşünüyorsun?"

Bir kahkaha daha attım. "Bence çok cesursun. Kaç tane masum Amerikalı kızı bu teklifle bombardımana tutuyorsun?"

Bir yudum alıyor ve fincanını yere bırakıyor. "Sorduğumuz tek kişi sensin."

Alt dudağımı dişlerimin arasından çekiştiriyorum. "Yolculuğunuzu boşa harcadığınız için üzgünüm. Özgürlük Heykeli'ni mutlaka gör.

buradasın. İyİ bir kahkaha ve bir gün anlatacağım komik bir hikaye için teşekkürler."

"Neden bunu düşünmüyorsun?" diye soruyor ayağa kalkarken. "Evet, elbette," diye kıkırdayarak cevap veriyorum. "Düşüneceğim düşürmek benim tüm hayat Burada için evlenmek a yabancı içinde İskoçya."

"İşte kartım." Masanın üzerine koyuyor ve bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Beni dinlediğiniz için teşekkürler."

Söyleyecek başka bir şeyim yok, bu yüzden o kapıya doğru yürürken sessizce duruyorum. Ben bir şey fark edene kadar kapıya varıyor ve elini tokmağın üzerine koyuyor.

"Ne dedi?" Ben sordum. "Benim hakkımda."

Durdu ve çarpık bir sırtışla bana doğru döndü. "Senin tanıdığı en kaba, en acımasız, en sinir bozucu kadın olduğunu söyledi."

"Ve bu benim bu iş için uygun olduğumu düşünmenize neden oldu?"

"Hayır," diye yanıtlıyor başını sallayarak. "Ama o yaptı."

Bununla birlikte, ön kapımı açtı ve dairemten çıkıp gözden kayboldu.

Kafam karışmış, şok olmuş ve az önce ne olduğunu merak ederek sessizce duruyorum.

Beşinci Bölüm

Biraz ünlü ebeveynlere sahip olmanın bir avantajı da bazen tam olarak nerede ve ne zaman olacaklarını bilmem. Şehrin yukarısındaki galerilerinin lobisinden geçerken güvenlik görevlilerinden birine gülümsüyorum ve yıllar önce onu yanıma çekmek için kullandığım genç flört becerilerime teşekkür ediyorum.

Sanatçıların kızı olduğum için de bilet ya da rezervasyon almam gerekmiyor.

Sadece Enid'i geçmem gerek.

Galeri Yukarı Doğu Yakası'nda bir apartman dairesinde, yani beni görürse dışarı çıkaracağından hiç şüphem olmayan kaltak asistanlarından saklanabileceğim çok fazla alan yok.

Zemin kattaki galeri alanına iki adım atınca karşı tarafta annemi görüyorum. Hatırladığımdan daha zayıf görünüyor. Neredeyse iskelet gibi. Seyrelmiş kızıl saçları, kemikli omuzlarına oturan geniş buklelerle şekillendirilmiş.

Elinde bir kadeh şarap ve en eski tablolarından birinin etrafında toplanmış bir grup insanla konuşuyor.

"Elbette, o günlerdeki tarz hiçbir zaman iç gözlem yapmaya izin vermiyordu. Her şeyin ölçülü bir şekilde ifade edilmesi gerekiyordu," diyor o omurgamı geren sofistike ses tonuyla.

Annem ve benim aramda bir duvar var. Gerçek anlamda değil tabii ki. Gerçek bir duvara tırmanabilirdim. Ama bu duvar aşılamaz. Duygularını nerede sakladığını bilmiyorum, çünkü onlar benim için mevcut değil. Bana sevgi, empati ya da şefkat göstermek yerine, annem beni değerlendiriyor -Her bir kusuru veya iyileştirme alanını bulmak.

Bir zamanlar, beni en büyük sanat eseri olarak müjdeledi, ama büyüdükçe ve sadece bakılacak güzel bir şey olmaktan çıktıkça, daha çok onun yaptığı sanat eserinden arta kalan bir karmaşa gibi hissetmeye başladım. Tırnaklarının altındaki kurumuş boyalar. Masanın üzerindeki sulu boya lekeleri. Akrilik kimyasalların pis kokusu.

Hiçbir zaman onun sandığı gibi bir başyapıt olmadım.

Ve gözleri galerinin karşısındaki yüzüme takıldığında, bu çok açık ve bir yumruk gibi hissediliyor.

Arkadaşlarına ya da hayranlarına kibarca "Affedersiniz," diyor. Sonra dudaklarını sıkıca bastırarak aceleyle bana doğru geliyor. "Ne yapıyorsun burada?"

Boğazım yanıyor, o yüzden temizliyorum. "Telefonlarıma cevap vermiyorsun." "Peki, benimle konuşmak istediğin için mi arıyorsun, yoksa

"Paraya ihtiyacın olduğu için mi arıyorsun?" Sesi o kadar Sözlerini sadece dudaklarının hareketinden anlayabiliyorum.

"Hayır, sadece para için aramıyorum," diye cevap veriyorum, konuşurken bakışlarımı kaçırıyorum.

Kollarını kavuşturur. "Öyleyse, ne oldu, Sylvie?"

Tam o sırada, Enid yan odadan yaklaşırken öfkeli bir çift topuk parkeye çarpıyor. "Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldayarak bağırır.

"Annemle konuşmak. Bunun bir suç olduğunu bilmiyordum," diyerek ellerimi havaya kaldırıyorum.

"Buraya son gelişinde yaptığın pislikten sonra, Sylvie, bu teknik olarak bir suç. Sana bir yasaklama emri tebliğ edildi."

Çenem düşüyor ve galerideki diğer insanların gözlerinin bize doğru çevrildiğini hissediyorum. "Uzaklaştırma emri mi?"

Annem iç geçiriyor. "*Galeriye* karşı," diyor Enid'e ciddi bir ifade vererek. "Gerçekten buraya dönmemelisin, Sylvie."

"O bir yıl önceydi. Ben değiştim."

Enid şimdi kollarını kavuşturuyor. "Gerçekten mi, nasıl değiştin?"

Soruyu geçirterek binanın etrafına bakıyorum. "Babam nerede?"

"Stüdyoda," diye cevaplıyor annem.

Yenik bir şekilde iç çektim. Bana acıyacak biri varsa, o da kendisidir.

"Sadece... konuşamaz mıyız? Bir yerde mi? Herhangi bir yerde. *Tek başımıza*." Enid'e bakma zahmetine girmeden anneme söylüyorum.

Nefes alış veriş ağır ve ifadesi soğuk. "Haydi," diyor en ufak bir hoşnutluk belirtisi göstermeden.

Annemi galerinin merdivenlerinden yukarı, ofisin olduğunu bildiğim yere kadar takip ediyorum. İkinci kata ulaştığımızda, ortada sergilenen ve kalbimin boğazıma kadar fırlamasına neden olan bir parça görüyorum.

Bir araya getirilmeden önce parçalara ayrıldığı belli olan tuval üzerine akrilik bir portre. Ela gözler

ve kendimi durup resme bakarken buluyorum. Gözlerimin arkasından yaşlar süzülüyor ve annem orada öylece donup kaldığımı fark ediyor.

Beni ofise çağırmadan önce sessizce, "Kötü bir durumu en iyi şekilde atlattık," diye mırıldandı.

Gözyaşlarımı göstermeden önce hızla geri kırıyorum. Sonra onu ofise kadar takip ediyorum.

Odadan masasına doğru geçmeden önce kapıyı arkamdan kapatıyor. "Devam et. Bana söylemek istediğin şey nedir?"

Her şey sıkışmış gibi hissediyorum. Sanki hala o tablonun önünde duruyorum, hala onu parçalara ayırıyorum, hala onun bana ne kadar hayal kırıklığı yarattığını söylediğini duyuyorum, hala yazıyı okuyorum, hala bir polis arabasının arkasında ağlıyorum.

Buraya para istemeye geldim. Planım yalvarmak ve onun var olmayan şefkatli tarafına hitap etmektir ama bunun boşuna olduğunu ben bile biliyordum. Öyleyse burada ne işim var? Neden zahmet ettim ki?

Beklerken sert bir ifadeyle bana bakıyor. "Sylvie..." diye mırıldanıyor kızgınlıkla.

Yerden başımı kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum. "Evleniyorum," diye ilan ediyorum.

Kaşları yukarı doğru kalkıyor ve bir an için şaşırmış görünüyor. "Zamanı gelmişti," diye yanıtlıyor, sesi biraz daha hafiflemiş. "Sen ve Aaron yıllardır birliktesiniz."

"Aaron değil," diyorum, adını acıyla lekeleyerek. "O zaman kim?" diye soruyor, kaşlarının çatılmasına izin vererek.

Sinirlerimi bastırıyorum. Henüz hiçbir şey için söz vermiyorum. Sadece anneme söylüyorum. Bu pek sayılmaz.

"Adı Killian. İskoçya'da yaşıyor."

Annem gülüyor ve bu ses o kadar büyüklük taşıyor ki iki katına çıkıyorum. "Aslında çok zengin. Bir malikanede yaşıyor."

Sanki tüm bunlar bir şakaymış gibi gülümsüyor. "Peki bu Killian'la nasıl tanıştınız?"

"Geçen ay oradayken," diye cevap verdim. "Biz sadece... birbirimize rastladık ve görüşmeye devam ettik. Aslında kız kardeşi buraya ziyarete gelmişti ve her şeyi ayarlıyorduk. Yakında ayrılacağım."

Yine gülüyor. "İskoçya'ya mı gidiyorsun? Aaron ne olacak?"

"Aylardır Margot'u beceriyor."

Kullandığım dilin kabalığı karşısında nefesi kesiliyor ama onu şok etmekten biraz zevk alıyorum.

"Killian beni seviyor."

Tanrım, bu kelimeleri yüksek sesle söylemek bile kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyor, her ne kadar odada bunun yalan olduğunu bilen tek kişi ben olsam da.

"Düğün ne zaman?" diye soruyor ve artık beni ciddiye alıp almadığını anlayamıyorum.

"Aslında emin değilim. Ama yakında gideceğim, o yüzden size haber vermek istedim..." Yüzümü kaldırıp bakışlarıyla buluşuyorum. "Senden gelecek hiçbir şeye ihtiyacım yok. Artık değil."

Aramızdaki bakışın ağırlığı nefes almayı zorlaştırıyor. Tuttuğu kini bırakmasını bekliyorum ama bırakmıyor. Yüz ifadesi gergin ve temkinli.

"Tamam," diye soğuk bir şekilde yanıtlıyor.

Ağlama isteğimle savaşmak zorundayım. "Bana... iyi dileklerde bulunmayacak mısın ya da en azından düğüne gelmeyecek misin?" Aptal, zayıf sesim çatlıyor.

Ağırlığını kaydırıyor ve gözlerini deviriyor. "Hayır, çünkü senin gerçekten İskoçya'da zengin bir adamla evleneceğine bir an bile inanmıyorum. Ciddiyim, Sylvie."

Bakışlarım kararıyor. "Öyleyim."

Alay etmesi dramatik ve inciticidir. "Sen hep böyle yaparsın Sylvie. İlgi görmediğin anda buraya ayrıntılı bir plan ya da dramatik bir hikâyeyle geliyorsun. Hepsi çok çocukça."

"Kelimenin tam anlamıyla hiçbir zaman dikkatini çekemedim," diye karşı çıkıyorum, artık sesimden duyguyu uzak tutamıyorum. Kirpiklerimde biriken nemle birlikte görüşüm bulanıklaşıyor.

"Bu kadar çocukça davranma. Büyü artık."

Başımı salladığımda bir damla gözyaşı döküldü. "Ben evleniyorum anne. Bu doğru. İskoçya'ya taşınıyorum ve gideceğim."

Etkilenmemiş görünerek bana omuz silkti. "Peki, Sylvie. Eğer inanmamı istediğin buysa, inanırım. İyi şanslar."

"Bu kadar mı?" Mırıldanıyorum.

"Yaptığın onca şeyden sonra başka ne söylememi istiyorsun?"

Titreyerek aldığım bir nefesten sonra gözyaşlarımı siliyorum. "Hepsi bu kadar. Hoşça kal anne."

Sarılmadan ya da tokalaşmadan dönüp ofisinden çıkıyorum. Ana katta annemle aynı grupta konuşan Enid'in yanından geçiyorum.

"Güle güle, seni yağlı amcık," diye sesleniyorum ona, ön kapıdan çıkarken duyduğum korku dolu nefesleri duymaktan memnunum.

Gecenin sert havasına karşı büzülürken hırkamı üzerime çekiyorum ve kendimi nefes almaya zorluyorum. Acı dolu her nefes alışımında barajın yıkıldığını ve gözyaşlarımın oluştuğunu hissediyorum. 57. Cadde ve Park'a ulaştığımda ciddi ciddi ağlıyorum.

Annemle olan bu etkileşimden dolayı her şey acıtıyor, ama en derine inen şey bana inanmaması. Neden o kısım beni bütünüyle yutuyormuş gibi hissediyor? Kalmam ya da gitmem umurunda değil. Onun tarafından sevildiğimi hiç hissetmemem umurunda değil. Beni hiç umursamıyor ama bana inanmadığı gerçeği... bu nefesimi titretiyor, dudağımı titretiyor ve gözyaşlarımı akıtıyor.

Ona göstereceğim. Yalan söylemiyordum. O İskoç adamla evleneceğim, İskoçya'ya taşınacağım ve hayatımın geri kalanında bana bakılacak. Artık ona ihtiyacım yok.

Daireme döner dönmez yüzüm gözyaşlarıyla doldu. Masamın çekmecesini karıştırıp orada bıraktığım kartı arıyorum. Bir an panikledim, atmış olabileceğimi düşündüm.

Ama parlak orman yeşili kartın üzerindeki ismi gördüğümde kalbim göğsüme *çarpıyor-Anna Barclay*.

Gergin bir yutkunmayla telefonumu çıkardım ve uluslararası numarayı çevirdim. Sonra saatimi kontrol ediyorum ve orada sabahın erken olduğunu fark ediyorum. Belki de uyanık olması için bile çok erken.

Ama iki kez çaldıktan sonra, halsizce cevap veriyor. "Alo?"

"Anna," diyorum, kendimi telaşlı ve tedirgin hissederek. "Bu Sylvie Devereaux."

"Merhaba Bayan Devereaux," diye yanıtlıyor sakın ve ağırbaşlı tavrıyla. "Teklifimi düşündünüz mü?"

Bunu yapıyorum. Bunu gerçekten yapıyorum.

"Evet," diyorum güvenle. "Bunu yapacağım. Kardeşinle evleneceğim."

"Çok iyi," diye yanıtlıyor sesinde heyecan dolu bir cızırtıyla. "Sözleşmeyi hazırlayıp bugün göndereceğim. Eşyalarınızı sizin için depoya koyacak bir ekip ayarlayabiliriz ve ücretler de karşılanır. Tipik bekleme süresinden feragat edebilir ve Evlilik Bildirimini hızlı bir şekilde işleme koyabiliriz. Bir hafta içinde ayrılmaya hazır olur musunuz?"

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki bayılacakmışım gibi hissediyorum. Dairemin etrafında yıllar boyunca topladığım çeşitli eşyalara bakıyorum. Hepsi artık benim için gerçek bir anlamı olmayan şeyler. Veda edecek arkadaşım yok. Beni uğurlayacak bir aile yok.

Buradan ne kadar erken çıkarsam o kadar iyi. "Evet. Gelecek hafta mükemmel olur" diye cevap verdim.

"Harika. Çok heyecanlıyım ve Killian'ın da öyle olacağını biliyorum."

Adını anmak bile kanımı donduruyor. Onu tekrar göreceğim. Onunla *evleneceğim*.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Haftaya görüşürüz o zaman," diyor.

"Haftaya görüşürüz," diye yankıladım.

Telefon hattı kesildiğinde, kanepeme uzanıyorum ve hiçbir şeye bakmıyorum.

Az önce ne yaptım ben?

Altıncı Bölüm

Anna havaalanında duruyor, ben terminalden çıkarken beni bekliyor. Beni gülümseyerek selamlıyor, ben de karşılık vermeye zorluyorum.

Bunu kabul ettiğim nevroitik gece ile uçağın Edinburgh'da piste teker koyduğu an arasında bir yerde, kendimi bu çılgın planımdan tamamen vazgeçirdim.

Ama yine de buradayım. Olmak istediğim için mi?

Hayır. Kanıtlamam gereken bir nokta olduğu için mi? Evet.

"Bayan Devereaux," diyor kibar bir selamlamayla. "Uçuşunuz nasıldı?"

"Lütfen bana Sylvie deyin," diye cevap veriyorum. Anna muhtemelen benden sadece birkaç yaş büyük ama sanki İskoç kraliyet ailesindenmiş ve hepimiz tarihi bir romantizm simülasyonundaymışız gibi konuşuyor. "İyiymiş. Teşekkür ederim," diyorum sırt çantamı omzumda daha yukarı kaldırarak.

"Umarım biraz dinlenebilmişsinizdir. Önümüzde yoğun bir gün var."

"Evet, aslında yaptım." Ki bu doğru, beni uçurdukları birinci sınıf uyku kapsülleri sayesinde. Eminim ekonomi sınıfındakiler şu anda farklı hissediyorlardır.

Çıkışa doğru hızlı adımlarla yürümeye başlıyor. "Bugün doğruca eve gideceğiz," diyor açık sözlü, iş adamı gibi bir tavırla. "Killian'la şimdi biraz daha düzgün tanışabilirsin."

Onu tekrar görmekten bahsedince midem sıkışıyor.

"Buradan malikâneye yaklaşık bir saat var. Gidebiliriz arabadaki bazı şartlar ve kurallar üzerine."

Sanki bu tamamen normal bir işmiş ve şimdiye kadar yaptığım en dengesiz, pervasız şey değilmiş gibi başımı sallıyorum.

Bavulumu atlıkarıncadan aldıktan ve şoförümüz arabamıza taşıdıktan sonra, Anna ve ben birlikte arka koltuğa tırmanıyoruz. Bana biraz su ve yiyecek bir şeyler ikram ediyor ama işe koyulmadan önce hiç vakit kaybetmiyor.

"İmzaladığınız sözleşmeyi incelediğinize inanıyorum, dolayısıyla bunların hiçbirisi sizin için sürpriz olmamalı."

Başımı sallayıp bir yudum su alıyorum.

"Ancak anlaşmada yinelememiz gerektiğini düşündüğüm bazı önemli hükümler var."

"Tamam..." Onları duymayı bekleyerek mırıldandım. Sözleşmeyi okudum ama sözleşme sözleşmedir ve dili kafa karıştırıcı ve muğlak olacak kadar gereksizdi. Ben de imzaladım.

"Ödemenizi alabilmeniz için sertifikaların imzalandığı tarihten itibaren evlilik süresinin bir yıla ulaşması gerekir."

"Anladım," dedim. Yeterince kolay.

"Bir yılını doldurduktan sonra Barclay Malikanesi'nin tapusunu Lorna teyzemize devredeceksin."

Oradan bir mülk. Evliliğiniz feshedilecek ve on milyon dolarınızla birlikte Amerika'ya dönebileceksiniz."

Kendimi yutkunmaya zorluyorum. Kulağa çok basitmiş gibi geliyor ama pazarlığın bu kısmı başımı döndürüyor. Umarım yıl sonunda bu adamın evini elinden almak ve hiçbir şey olmamış gibi eve dönmek çok kolay olur.

"Bağlılığın sürdürülmüş sayılabilmesi için hem sizin hem de Killian'ın on iki ay boyunca birbirinize sadık kalmanız gerekmektedir."

"İkimiz de mi?" İçeri girdiğimde bana verdiği atıştırmalık tepsisinden bir parça et alırken mırıldandım.

"Evet, ikiniz de. Bu önemli, Bayan Devereaux."

"O aletini pantolonunun içinde tutamıyorsa ben neden on milyonumu kaybedeyim?"

Ona *gerçek* kimliğimi saklamayı başaramadığımı söylemeye zahmet etmedim.

erkek arkadaşım sadık, *sahte* kocamı bir kenara bırak.

"Bu vakıf kurallarının bir parçası, Sylvie. Pazarlık yapabileceğimiz bir şey değil. Herhangi biri evliliğin dışına çıkarken yakalanırsa, birliktelik geçersiz sayılır ve yasal yayımların hiçbirisi geçerli olmaz."

"Bu nasıl bir kural?" Kekeliyorum. "Eğer bir kadın kocasına sadıksa ama kocası onu aldatırsa, evini mi kaybedecek? Siktir et."

Anna dudaklarını büzüyor ve bana sert bir bakış fırlatıyor. "Hayat nadiren adildir."

Şehrin kalabalık caddelerinde ilerlerken arabanın camından dışarı bakıyorum ve gerçek bir ilişkimiz bile yokken Killian gibi bir adamı bana nasıl sadık tutabileceğimi merak ediyorum.

Yolculuğun geri kalanı sözleşme hakkında sıkıcı konuşmalarla geçiyor. Varış noktamıza ulaştığımızda umutsuz hissetmeye başlıyorum. Hayatımda ikinci kez malikâneye yaklaşıırken, bir insanın orada gerçekten yaşayabileceğine hayret ederek bakıyorum. Yirmi birinci yüzyıldan değil de tarihi bir romandan fırlamış gibi görünüyor.

Tecrübelerimden biliyorum ki içerisi dışarıdan görüldüğü gibi değil. İçerisi yenilenmiş, mutfak oturma odasına açılmış. Duvarlar karanlık ve ürkütücü değil, beyaz ve havadar.

Şoförümüz kapımızı açarken Anna gülümseyerek "Evinize hoş geldiniz," diyor.

Malikâneye adım attığımızda anılar su gibi geri geliyor. Buraya ilk gelişimden hatırladığım aynı kolonya ve baharat kokusunu alıyorum.

Ama bu sefer bir şeyler farklı. Geçen seferkinden farklı olarak, evin bir yerlerinde ağır bir müzik ritmi çalıyor.

"Bu da ne?" Anna mırıldanıyor.

Sonra üst kattaki bir kadının iniltisini ve kıkırdamasını duyuyorum. Yanaklarım kızarıyor ve tepkisini ölçmek için dikkatimi Anna'ya çevirirken dudağımı ısıırıyorum. Seks seslerini duyduğumda tanırım. En son böyle bir senaryoya girdiğimde, erkek arkadaşımdı. Bu sefer yakında kocam olacak.

Anna öfkeyle eve girerken bana "Affedersiniz," diyor. "Killian!" diye sesleniyor öfkeyle.

Bir süre girişte bekledim.

Üst kattaki kız daha da yüksek sesle kıkırdıyor.

Anna oturma odasına ulaştığında bir çığlık attı. Elini ağzına götürdü, ben de ona yetişmek için acele ettim, onu bu kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunu merak ediyordum.

Köşeyi dönüp geniş oturma odasına girdiğimde, bakışlarım koyu yeşil döşemeli bir kanepenin üzerinde örtünmeye çalışan çırılçıplak bir kadına takılıyor ve çenem düşüyor.

"Çok özür dilerim hanımefendi!" diye kekeliyor genç kadın giyinmek için acele ederken. "Özür dilerim."

"Killian!" Anna merdivenlere doğru giderken çığlık atıyor. Topukları her birine gürültüyle vuruyor.

Çıplak kadından uzaklaşıp Killian'ın kız kardeşini merdivenlere doğru takip ederken alt dudağımı ısırarak bir kahkahayı bastırıyorum.

Kız kardeşinin öfke dolu saldırısını karşılamak için acele eden Killian'ın gürültülü ayak sesleri evin içinde yankılanıyor. Bir an sonra aralarında hararetli bir tartışma başladı ve ben olduğum yerde durdum. Merdivenleri yarılamıştım, kavgalarını dinlemeye hevesliydim ama karışacak kadar ilgilenmiyordum.

"Evime öylece giremezsin!" Killian bağıyor. "*Lütfen* üzerine bir şeyler giyer misin?" Anna çığlık atıyor.

"Canım ne isterse onu yaparım," diye cevap veriyor, o derin İskoç aksanı yüzüme bağırdığı günün anılarını canlandırıyor. Bu beni korkutmalı ama korkutmuyor. Sadece öfkemi harekete geçiriyor.

Ağır ayak sesleri zemine çarpıyor. Birkaç adım daha atıp parmaklıkların üzerinden bakıyorum ve Killian'ın yatak odalarından birinde kaybolurken beyaz kıcını görüyorum.

Anna bana doğru dönüyor, telaşlı görünüyor. "Bunun için özür dilerim. Ona bizi bugün beklemesini söyledim."

Omuz silkiyorum. Tüm bu plan her geçen saniye daha da beyhude hale geliyor. Birkaç aydan fazla dayanma olasılığım her geçen saniye azalıyor.

On iki ay mı? İmkansız.

"Bunun hiçbir şekilde işe yaramayacağının farkındasın, değil mi? O aletini pantolonunun içinde tutmayacak ve ben de kesinlikle tutmayacağım-"

Öfke dolu yeşil gözlerini yüzümde hissederek başımı eğdiğimde, artık giyinik olan Killian'ın yatak odasından beni izlediğini görüyorum.

"Evet, yapacak," diye mırıldandı Anna hararetle. "Söz konusu olan çok fazla şey var."

Başka bir genç kadın yatak odasından dışarı fırlıyor. Yanakları hala kızarmış ve saçları dağınık, arkada düğümler ve karışıklıklar var, bu da az önce ne yaptıklarının oldukça iyi bir göstergesi.

Bu tüm o kıkırdamaları açıklıyor.

"Affedersiniz," diye tatlı tatlı mırıldanıyor Anna ve bana, yanımdan hızla geçerken, hala bir tür siyah vardiyalı elbise tarzı üniformanın üstünü ilikliyor.

Anna Killian'a ters ters bakıyor ve sonra usulca bana bakıyor. "Merak etme Sylvie. Yeni bir temizlik personeli işe alacağız."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Uzaklarda bir yerde bir kapının kapandığını duyuyorum.

Bu da müstakbel kocam ve kız kardeşiyle yalnız kaldığım anlamına geliyor. Killian yatak odasından çıktı, koşarak

Parmaklarını uzun kahverengi saçlarında gezdirirken saçlarını başının arkasında bir topuz haline getiriyor.

"Yine sen," diyor bana.

Yüzümü ona dönerken omuzlarımı dikleştiriyorum. "Bu sefer ben davet edildim," diye cevap veriyorum.

"Gelmene şaşırdım."

"Şey, ben sadece sürprizlerle doluyum." Kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum ve ona ters ters bakıyorum.

"Bunu göreceğiz."

Yeşil gözleri o kadar vahşi ki onlara uzun süre bakmak zorlaşıyor. Ağır kaşları sade bir tefekkürle gözlerinin üzerinde asılı duruyor. Neredeyse onun bakışları altında küçülmeye başlıyorum ve böyle hissetmek sinirlerimi bozuyor.

Ama ben geri adım atmıyorum. Çok geçmeden hararetli bir bakışma yarışına girdik ve sonunda Anna ayırdı.

"Killian, şu dağınıklığı topla. Sylvie'ye odasını göstereceğim ve otuz dakika sonra çay içmek için aşağıda buluşacağız. Senin de orada olmanı bekliyorum. Üzerinden geçmemiz gereken bazı şeyler var."

Killian'ın ağzının köşesi çarpık bir gülümsemeyle kalkıyor. "Bunu dört gözle bekliyorum."

Cevap vermeden ondan uzaklaşıyorum ve Anna'yı kıkırdayan kızın çıktığı yerin tam karşısında, sol taraftaki uzun koridorda takip ediyorum. Bana etrafı gezdirdiği süre boyunca, Killian'la olan o kısa etkileşimden kaynaklanan kızgınlık hissini üzerimden atmaya çalışıyorum.

Derimin altına girmeye çalıştığını fark ettim. Benimle dalga geçerek ve beni zorlayarak egemenlik kurmaya çalışıyordu.

rahatsız edici. Ona bu zevki tattırmayacağım.

İşin gerçeği, bu parayı istiyorum. Bu paraya *ihtiyacım var*. Bu da demek oluyor ki bu işi öyle ya da böyle yapmalıyım. Tüm bunlar bittiğinde bu ailenin Killian'a ne yapmayı planladığı beni ilgilendirmez. O ya da tutmak istediği ev umurumda değil.

Bu işte *kendim* için varım.

Bu da önümüzdeki on iki ay boyunca bu adamın en kötü kâbusu olacağım anlamına geliyor.

Yedinci Bölüm

Anna bardağıma sıcak su doldururken, "Yerlerine yenilerini koyduğumuzda tam kadro hazır olacaklar," diyor. O devam ederken çay poşetinin ipini alıyorum ve birkaç kez daldırıyorum.

Kardeşinin hayatına bu kadar dahil olması bana hala çok garip geliyor. Adam 37 yaşında. O neden burada ki? Ailem on sekizime girdiğimde beni resmen sildi. Beni o yuvadan dışarı ittiler ve hayatımı düzeltmem için bu kadar çaba sarf etmelerini asla beklemezdim. Gösterdikleri tek çaba muhasebecilerini arayıp harçlıklarımı kesmelerini istemek oldu. Eminim o da bir telefon görüşmesi gerektirmiştir. Benim için bunu yapmaya zaman ayırdıklarını düşünmek çok sevindirici.

"Ne tür bir personel?" Şekere uzanırken soruyorum.

"Aşçınız, temizlik yapacak birileri ve bir yere gitmeniz gerekirse şoförünüz olacak."

"Ciddi misin?" Şaşkın bir ifadeyle soruyorum. "Yani burada her zaman insanlar mı olacak?"

"Her zaman değil," diye yanıtlıyor. "Normal saatlerde çalışıyorlar ve burada yaşamıyorlar. Ama onlara ihtiyacınız olursa, müsaitler. Arazideki evlerden birinde yaşayan bir bahçıvan var."

"Arabayı kendim kullanamaz mıyım?"

Dişlerini birbirine bastırırken çenesinin köşelerinin tıkırdadığını görüyorum. "İstediğin yere gidebilirsin. Sizi burada tutmuyorum ama güvenliğiniz için şoförü kullanmanızı tercih ederiz."

Elim hala smaçın ortasında. Ben aptal değilim. Güvenliğimden kastının ne olduğunu biliyorum ve bu da izleneceğim anlamına geliyor. Nereye gitmeye karar verirsem vereyim herkesin bilgisi dahilinde olacak. Ne kadar *sahte* olursa olsun, birinin karısı olacağımı hatırlatması beni endişeyle ürpertiyor.

Birinin malı olacağım.

Yani, gerçek anlamda değil. Ama birdenbire, oldukça arkaik kurallara göre yaşıyormuşum gibi hissetmeye başladım. *Downton Abbey* gibi çalışan lanet bir malikanedeyim ve sanki bir çeşit prensesmişim gibi gerçek hayattan bir şoförle yaşamak zorundayım. Altından yapılmış hapisane parmaklıkları gibi hissettiriyor.

On milyon dolar, Sylvie, kendime hatırlatıyorum. Bir yıl boyunca her şeyi yapabilirim. Bir yıl gerçek lüks, sonra hayatım için hazır olacağım.

"Gerçek olmadığını kim bilecek? Personel mi?" Bu evliliği her zaman herkese satmam gerekip gerekmediğini merak ederek soruyorum.

Anna elini önümdeki masanın üzerine koyuyor ve öne doğru eğiliyor. "Hayır. Planı kimse bilemez. Bilenler sadece ben, kardeşlerim ve teyzemiz. Hepsi bu kadar. Halk, personel ve özellikle de geniş ailemiz bunun gerçek olduğuna inanmalı."

Zorla bir yudum içiyorum. Bir an önce evliliğin sadece bir süreliğine uymamız gereken bir sözleşme olduğunu düşündüm, ama şimdi insanları çok uzun bir süre boyunca gerçekten ikna etmek zorundayım.

Killian Barclay'e aşık olduğum zaman. Sanırım çiğneyebileceğimden fazlasını ısırmış olabilirim.

Şeytan demişken, yüksek sesle merdivenlerden inip oturma odasına giriyor, Anna ve ben küçük bir masanın etrafında, her birimizin önünde bir fincan çay var.

"Çay içmek için bize katıl," diyor kardeşine.

Yeni duş almış gibi görünüyor. Saçlarının uçları hâlâ biraz ıslak ve üzerinde temiz giysiler var. Koyu renk bir kot pantolon, kahverengi botlar ve beyaz örgü bir Henley giyiyor.

O dar bluzun içindeki biçimli omuzlarıyla beni etkilemeye mi *çalışıyor*? Sanki hava atıyor ve bu çok sevimsiz ve iğrenç. Killian bir şovenist ve ben şovenistlerden *nefret ederim*.

Ona fazla dikkat etmeden çayıma odaklanıyorum ve bir yudum almak için dudaklarıma götürüyorum.

"Hayır, teşekkürler," diye yanıtlıyor odayı geçip duvara dayalı bara doğru ilerlerken. Kendine bir şeyler koyuyor ve ben de tepkisini görmek için kız kardeşini izliyorum. Metanetli ve cesur yüz ifadesinde, daha çok kalp ağrısına benzer bir şeyi ortaya çıkaran bir irkilme var. Sadece ince bir acı kıpırtısı.

Killian elinde içkisiyle tembel tembel kanepeye uzanıyor. "Peki, düğün ne zaman?" diye soruyor. "Bekarlığa veda partimi ne zaman planlayacağımı bilmem gerek."

Ona doğru bakma hatasını yapıyorum ve bana hızlıca göz kırptıyor, kanımın kaynamasına neden oluyor, bu yüzden tekrar başka tarafa bakıyorum.

İş konuşmaya teşvik Anna'nın daha uzun oturmasına ve bir an öncesine göre çok daha rahat görünmesine neden olur.

"Bekarlığa veda partisi olmayacak, Killian. Ve bence en iyisi kilisede özel bir tören yapmamız-"

"Kilise yok," diye başırarak onun sözünü keser. "Killian..." diye yalvarır.

"Sana söylemiştim. Düşün burada olmak zorunda, yoksa yapmam."

Anna teslimiyetçi bir iç çekiş yapar. "Peki. Düşünü burada yaparız ve resmi duyuruyu gelecek hafta kamuoyuna yaparız. Bu en kolay ve en etkili çözüm olacaktır."

"Ne demek *resmi duyuru*?" Çay fincanımı sıkıca kavrayarak soruyorum.

"Aile, gazete aracılığıyla, ancak son zamanlarda sosyal medya ve ailemizin bülteni aracılığıyla kamuoyuna açıklamalar yapıyor. Gelecek ay ikiniz şehirde bir etkinliğe katılmalısınız, böylece insanlar sizi birlikte görebilir."

Killian'ın yüzünü buruşturduğunu fark ettim.

Bu arada, bir duyuru vaadiyle dikkatim çok dağılmış durumda. Tanıdığım herkesin, özellikle de ailemin bunu göreceğı düşüncesi heyecandan başımı döndürüyor.

"Bekle," diyorum, tüylerimi diken diken eden bir şeyin farkına vararak. "Personelin gerçekten evli olduğumuza inanması gerektiğini söylediniz. Bu onun odasında uyumam gerektiğı anlamına mı geliyor-"

"Och, hayır," diye cevap veriyor Anna, sözümü keserek.

"Ah, evet," diyor Killian aynı anda. Yüzünde kurnaz bir gülümseme var ve bu gülümseme şeytanınki gibi yakışıklı ve çekici. Böyle bir gülümsemeye kadınları ölüme bile sürükleyebilir.

Anna kardeşine yan gözle bakarak tekrar "Hayır," diyor. "Bu anlaşmada hiçbir fiziksel gereklilik yoktur." "Bu anlaşmada fiziksel

yanaklarının kızarması ve yumruklarının konu üzerine sıkılması. "Sen istemediğin sürece," diye ekliyor Killian göz kırparak.

"Yapmayacağım," diye espri yapıyorum.

"Tabii ki toplum içinde," diye ekliyor Anna, "bir çift olarak ikna edici olmanız gerekir."

Bu düşünce karşısında içimi çektim ve azı dişlerimi gıcırdattım. Bunu yapabilirim. Birkaç saatliğine, en azından o tam bir domuz kafalı pislik değilmiş gibi davranabilirim.

"Bununla başa çıkabilirsin. Değil mi, sevgilim?"

Aklımı okuyup okuyamadığını merak ederek Killian'a bakıyorum. "Ne kadar zor olabilir ki?" Zoraki bir gülümsemeyle cevap veriyorum.

Killian ve ben her konuştuğumuzda Anna'nın rahatsızlığının arttığını fark ediyorum. Onunla ne kadar kötü anlaştığımızı ve bunun aslında berbat bir fikir olabileceğini açıkça fark ediyor ki bu konuda onu uyarmaya çalıştım.

"Killian, neden Sylvie'yi bahçede küçük bir yürüyüşe çıkarmıyorsun? Birbirinizi tanımak için biraz zaman geçirin. Siz ikiniz kişisel şartlarınızı konuşabilirsiniz, ben de burada bekleyip bazı evrak işlerine bakarım."

Dikkatimi kanepede oturan Killian'a çeviriyorum ve gözlerinin şüphecilikle parladığını fark ediyorum. Birden eve zorla girdiğim o gün, kız kardeşi için casusluk yaptığım konusunda nasıl ısrar ettiğini hatırlıyorum. Burada olduğu sürece gerçekten ne yapacağını düşünüyordu ki? Yani, zaten onun seks partisine girdi. Daha ne saklıyor olabilir?

"Bence bu harika bir fikir," diyor koltuktan kalkarken. Ses tonundan alaycılık damlıyor. "Hadi, sevgilim."

Gözlerimi devirerek sandalyeden kalkıyorum ve ona bakıyorum, yolu göstermesini bekliyorum.

Perişan bir halde, evin arkasındaki bahçeye açılan büyük Fransız kapılarına doğru yürüyor. Bir ay önce arabayla buraya geldiğimizde bu kısmı hiç görmemiştim. Ayrıca o zaman yağmur yağıyordu, bu yüzden muhteşem manzarayı kaçırdım.

Barclay Malikanesi geniş bir kırsal alanın ortasında yer almaktadır. Evin arkasındaki bahçe geniş ve çoğunlukla düz olup, uzakta tepeler ve ağaçlar bulunan büyük bir su kütlesine açılmaktadır.

Manhattan'da büyümüş bir kız için bu epik ve ezici bir his. Şehirde dünya çok daha küçük geliyordu. Sadece önümüzdeki binaya kadar görebiliyorduk. Yüksek apartmanlarda ve çatılarda bile görüşüm şehrin kenarıyla sınırlıymış gibi hissediyordum. Yine de nefes kesici, New York'taki manzaralar buradaki manzaralara hiç benzemiyor.

Bu beni daha da küçük hissettiriyor. Her şeyin büyük şemasında cılız bir insan. Önemsiz ve işe yaramaz.

Killian merdivenlerden inip aşağıdaki bakımlı bahçeye doğru ilerlerken homurdanarak, "Hadi," dedi. "Bugün yağmur yağmıyor, o yüzden yağmadan önce en iyi şekilde değerlendirek iyi olur."

Alaycı bir kahkaha attım. "Peki bunun en iyi kullanımı tam olarak ne olurdu?"

Kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Birbirimizi tanımamız gerekiyordu, unuttun mu?"

"Tamam, peki ne bilmek istiyorsun?" diye sordum.

Durdu ve bana baktı. "Bunu neden kabul ettin ki? Gerçekten aklını kaçırmış olmalısın."

Alay ettim. "Neden kabul ettin ki? Kız kardeşin benim kaba ve huysuz olduğumu düşündüğünü söyledi."

"Oh, öylesin, sevgilim," diyor kıkırdayarak.

"O zaman neden ben? Benden bu kadar nefret ediyorsan neden benimle evlenmeyi kabul ediyorsun?"

Bana doğru adım atıyor, beni gri taş duvara doğru sıkıştırıyor. Uzun gövdesi güneşi gözlerimden kaçırıyor ve onu gölgede bırakıyor.

"Çünkü yıl biter bitmez artık bir karım olmasını istemiyorum. Ailem değiştiğimi görür görmez beni rahat bırakacaklar ve ben de onlar işime karışmadan evimde kalabileceğim.

"Bu yüzden senin gibi bencil, kaba, çirkin, hak sahibi bir inekle evlenmeyi tercih ederim, böylece duygularını incitmek ya da seni mutlu etmek için endişelenmeme gerek kalmaz. Yollarımızı ayırırız ve önümüzdeki on iki ayı birbirimizi fazla görmek zorunda kalmadan geçiririz. Anlaştık mı?"

Kanım hiç bu kadar sıcak olmamıştı.

"Anlaştık," diye mırıldanıyorum sıkılı dişlerimin arasından.

Bahçedeki gezintimize devam etmek için arkasını döndüğünde ekliyorum, "Evli olursak personeli becermeye devam edemeyeceğinin farkındasın, değil mi?"

Öfkeyle homurdanıyor ve bana doğru dönerken eğlenen bir sırtıyla başını arkaya atıyor. "İstediğim kişiyle yatarım ve sen de bu konuda çeneni kapalı tutarsın, yoksa ikimiz de bize vaat edilenleri kaybetme riskiyle karşı karşıya kalırız."

"Yani sen eğlenabiliyorsun ama ben eğlenemiyorum öyle mi?" Ona doğru adım atarak tartışıyorum. Benim neredeyse iki katım olması ya da beni tek eliyle ikiye bölebilecek olması umurumda değil. Reddediyorum

Önümüzdeki bir yıl boyunca bir çocuk gibi izlenmek ve araba istemek zorunda kalırken bu dev hayvanın beni manipüle etmesine ya da istediğini yapmasına izin vermek.

"Peki bu konuda ne yapacaksın, sevgilim?" "Bana öyle demeyi kes," diye tükürdüm.

"Sana ne istersem onu derim."

Ona bir adım daha yaklaştım.

"Benim hakkımda bilmen gereken bir şey var," diyorum göğsüne sertçe vurarak. "İnatçıyım ve kavgada geri adım atmam. Ve o parayı gerçekten istiyorum, bu yüzden sikini ıslatmak istediğin için kaybetmeyi göze alacağımı sanıyorsan yanılıyorsun. Sessiz kalmam için bana şantaj yapmak istersen hayatını cehenneme çevirebilirim."

"Gerçekten işbirlikçi küçük bir kaltaksın, değil mi?" diye cevap veriyor, ama hakaret acıtmıyor bile.

"Evet, öyleyim," diyorum gururla. "Ve haklısın. Önümüzdeki bir yıl boyunca yollarımızı ayıracağız ve sonra kolayca ayrılabilir ve bize borçlu olanı alabiliriz. Sen benim için mahvetmezsen ben de senin için mahvetmem."

"Bu bir tehdit mi, *sürtük*?"

Ona ters ters bakıyorum. "Kesinlikle öyle... *kaba*."

Etrafından dolanarak çakıllı patikada yürümeye devam ediyorum ve nihayet yerinden kalkıp arkamdan hızlanacağı anı bekliyorum.

Tüm bunlar ailesinin onu evinden kandırması olduğu için kendimi kötü hissetmiyorum. Eğer kaba ve kültürsüz bir kaba olmak istiyorsa, o zaman hiç kötü hissetmeyeceğim.

Sekizinci Bölüm

Düğün gerçek bir düğün değil. Özellikle de müstakbel kocamla iki gündür tek kelime konuşmadığımı düşünürsek. Yürüyüşümüzde bana istediği her şeyi yapabileceğini ve benim de buna uymak zorunda olduğumu düşündürmeye çalıştığı o günden beri.

Tahammül edemem. Asla.

Son iki günün çoğunu jet lag'ımı atlatmaya çalışarak geçirdim ama pek başarılı olamadım. Dün gece, sabah üç sularında, Killian'ın odasının bulunduğu koridorda bazı küfürler ve tökezlemeler duydum, ancak duyulacak başka ses yoktu, bu yüzden fazla rahatsız etmedim.

Şimdi düz beyaz bir elbisenin önünde durmuş, onu giymek için cesaretimi toplamaya çalışıyorum. Bunu yaptığım için kendimi çok aptal hissediyorum. Burada bir arkadaşım ya da aile üyem yok. Tanımadığım insanların önünde ayağa kalkacağım ve katlanamadığım, hoşlansam bile evlenmeyeceğim bir adama evlilik yeminimi edeceğim.

Yeminlerin hiçbir anlamı yok. Onları yapmamın bir önemi yok. Samimi değilsem bir önemi yok.

Yeminler harcayabileceğim, yiyebileceğim ya da içinde yaşayabileceğim bir şey değil. Para da öyle. Para bana bir araba alabilir, yanından geçebileceğim bir araba.

nereye gitmek istersem oraya, tercihen herkesten uzağa.

Para bana yabancı bir şehirde yeni bir hayata başlayabileceğim güzel bir ev alabilir.

Para bana istediğim her şeyi sağlayabilir, bu yüzden paranın mutluluğu satın alamayacağını söyleyen herkes muhtemelen fakir ve acı çekiyordur.

Kapının çalınması beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

"Sylvie, hazır mısın?" Anna yatak odasının kapısının diğer tarafından sesleniyor.

İçimi çektim. "Neredeyse."

Ayağa kalkıp askıdan beyaz elbiseyi alıyorum ve başımın üzerine atıyorum, kollarımı kolların içine sokuyorum ve elbiseyi göğüslerimin ve belimin etrafından aşağı doğru kaydırıyorum. Uzun, vahşi saçlarım omuzlarımın üzerine dökülüyor, ben de makyaj masasından bir toka alıp Fransız kıvrımı yapıyorum. Küçük tutamlar kulaklarımın üzerinden ve alnımdan sarkıyor, ben de onları buklelerin içine doğru tarıyorum ve yerlerinde kalmaları için biraz saç spreyi sıkıyorum.

Yüzümü boy aynasına döndüğümde, yansımda duraksıyorum.

Düğünleri pek sevmem. Evliliğe inanmıyorum. Ve kendimi büyürken birçok arkadaşımın yaptığı gibi daha önce hiç beyaz bir elbise içinde hayal etmemiştim. Kendimi dantelli omuzları ve zengin, süslü kumaşı olan beyaz bir elbise içinde görmek beni gerçekten etkilememeli, ama etkiliyor.

Kendimin yetişkin ve mutlu bir versiyonu gibi görünüyorum. Sanki bu versiyonum gergin bir ebeveyn ilişkisinden ve pervasız hayat kararlarından muzdarip değilmiş gibi. Kendimin bu versiyonu her şeyi doğru yaptı. İyi bir eş buldum, aşık oldum ve

Hayatın küçük geçiş törenlerini her fırsatta beceriksizce atlatmak.

Kapı bir kez daha alınıyor. Son bir kez baktıktan sonra "Geliyorum," diyorum.

Kapıyı atığımnda Anna orada durmuş beni bekliyordu. Koyu yeşil bir elbise giymiş, sıcak kestane rengi saçlarıyla çok hoş görünüyor.

"ok güzel görünüyorsun," diyor elbiseme bile bakmadan. Koridordan arabaya doğru yürümeye başladığımızda fark ediyorum ki bugün bunu bana söyleyen tek kişi o olacak.

Merdivenlerden inerken Killian'ın  n kapıda beklediğini görüyorum. Telefonuna bakarken sırtı bana dönüktü. Saçları Anna'ninkiyile aynı renkte, aşağıya doğru inen koyu kahverengi bukleler. Saçları omuzlarına kadar geliyor.

 zerinde granit rengi y n bir ceket ve yeşil-turuncu bir İskoç eteği var. Bir gülümsemeyi bastırırken dudaklarımın kenarını ısıyorum. Gerçek hayatta hiç İskoç eteği giyen bir adam görmemiştim ve bu görüntüden bu kadar etkilendiğim ve tahrik olduğum için kendime biraz kızıyorum.

İskoç eteği dizinin hemen üzerinde duruyor ve muhtemelen bir ağaç gibi yapılı olduğu için onun için özel olarak yapılmış. Bacakları eteğin altından dışarı çıkmış, kalın ve kıllarla kaplı. Sonra uzun beyaz çorapları ve bir çift siyah parlak ayakkabısı var.

Arkadan bile bu kadar yakışıklı görünmesi gerçekten adil değil. Ama dürüst olalım, ağır işi o kilt yapıyor. Kişiliği onu çekici bulmayı çok zorlaştırıyor.

Geldiğimizi duyunca dönüyor ve gözlerimiz buluşuyor. Bir anlığına, yüzünde pişman bir ifade yok. Sadece bir anlığına, bana hayranmış gibi bakıyor. Sanki o da bugün için biraz gergin olabilirmiş gibi. Bunu bilmek güzel olurdu çünkü ben de kendimi çok gergin hissediyorum.

Yüzündeki nefreti ait olduğu yere geri boyamadan önce "Hadi şu işi bitirelim" diye homurdanıyor. Sonra kapıyı açıyor ve bahçedeki beyaz çardakta bulunan derme çatma sunağa doğru yürüyor.

Anna bana özür dileyen bir ifade veriyor. "Onunla başa çıkabilirim," diye mırıldanıyorum endişelerini gidermek için.

Yeşil cüppeli rahip de dahil olmak üzere çardağın yakınında toplanmış bir kalabalık var.

Diğerlerinden ayrı duran küçük gruba yaklaştığımızda, orada duran adamlardan birinin Killian'ın daha genç ve temizlenmiş bir versiyonuna benzediğini fark ediyorum. Yanındaki başka bir adam Killian'a pek benzemiyor, ama o da Killian gibi kaşlarını çatmış, yani belki de kötü davranışlar için bir gen vardır.

Anna beni onlara doğru götürdü. "Declan, Lachy, bu Sylvie."

Gülümseyerek beni ilk selamlayan kısa saçlı Killian klonu oluyor. "Lachy," diyor elini uzatırken. "Seninle tanıştığımıza çok memnun oldum." Aksanı kardeşininkinden daha kalın.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye sıcak bir şekilde cevap veriyorum.

Sonra diğer kardeşe dönüyorum, o da bana sertçe başını sallıyor. "Declan," diyor düz bir şekilde.

"Selam..." Rahatsız bir şekilde kekeliyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Geri kalanlar çoğunlukla teyzeler, amcalar ve kasabanın önde gelen birkaç kişisi. Onlarla daha sonra resepsiyonda tanışma fırsatın olacak," diyor Anna. Başımı sallayarak cevap veriyorum.

Omzumda ağır bir el hissettiğimde irkiliyorum. Killian'ın dokunuşunu ve yakınlığını hissetmek biraz tedirgin edici ama sonra rahibin bizi izlediğini fark ediyorum ve nişanlığımın yanıma yaklaştığını görünce gülümsüyor.

"O zaman evlenelim," diyor Killian ve yüzüne yapışmış sahte gülümsemeyi görmek için dönüyorum. Bana pek inandırıcı gelmiyor ama rahip bunu yutmuş gibi görünüyor.

"Elbette," diye mırıldanıyor rahip çardağın ortasına doğru ilerlerken. Herkes yerini alıyor ve ben de Killian'ın kolunda koridorda yürüyorum. Her şey çok dağınık ve aceleye gelmiş gibi hissettiriyor ama herkes buna inandığı sürece umurumda değil.

Ön tarafa ulaştığımızda Lachy'nin gülümsediğini fark ediyorum ve gözlerimi ondan ayırmıyorum. Benim yaşıma daha yakın ve Killian'dan çok benim çıkacağım adama benziyor.

Killian'la yüzleşmek için döndüğümde ellerim titremeye başlıyor. Gözlerimiz buluştuğu anda titremenin azaldığını hissediyorum. Bana kaşlarını çatmıyor ya da nefret dolu bir ifade takınmıyor. Birbirimize bakarken kendimi o kadar da yalnız hissetmiyorum. O da bu işin içinde ve en az benim kadar nefret ediyor ve bunda rahatlatıcı bir şey var.

Rahip bir düğünde söylemesi gereken tüm geleneksel şeyleri okuyor ama ben şu anda hepsini bastırıyorum.

Kendime on milyon dolar diyorum. Hayata hazırım.

Bu, önümüzdeki birkaç dakikayı atlatmamı sağlayan büyü. Killian ve ben birbirimize bakarken, geçen gün yaptığımız konuşmayı tekrar ediyorum. Önümüzdeki on iki ay boyunca birbirimizden uzak durmamız hakkında. Ve kendi kendime, eğer birbirimizden bu kadar nefret ediyor gibi görünmeseydik, bunun daha kolay olup olmayacağını merak ediyorum. Killian'ı bir arkadaş olarak görebilseydim bundan şu anki gibi korkar mıydım? Bunun bir önemi var mı?

Elimi sıkıyor ve başını rahibe doğru sallıyor. "Ne?" Mırıldanıyorum.

"Kabul ediyorum de," diye fısıldar Killian.

"Ah, biliyorum," diyorum, bir ürpertinin omurgamdan aşağı doğru ilerlediğini hissederek.

Killian "Evet" demeden önce rahip evlilik yeminini eder.

"Yüzükler sende mi?" diye sorar rahip.

Anna'ya dönüyorum, o da bize bir dizi altın bant uzatıyor. Avucumdakine şöyle bir bakıyorum. Killian için basit bir altın yüzük.

Elini bana doğru uzattığında, benimkini onunkine koyuyorum ve o da süslü elmas yüzüğü parmağıma geçiriyor. "Bu yüzükle evleniyorum." Kelimeleri bir parça acıyla söylüyor ve ben bunu anlamadığından emin olmak için rahibe bakıyorum.

Sıranın bende olduğunu belirtmek için bana gülümsüyor. Hâlâ titreyerek Killian'ın eline uzandım.

İri elini benimkine koyduğu anda ona bakıyorum. Her nedense, beni büyüledi. Parmaklarımın arasında yumuşacık duruyor ve kendimi benimkiyle onunki arasındaki boyut farkına hayranlıkla bakarken buluyorum.

Yüzüğü dördüncü parmağına geçirmek için elini ters çevirmeden önce avucunun içine koydu.

Hemen bırakmıyorum. Bakışlarını yüzümde hissedince gözlerimi onunkilere dikiyorum.

"Burada, Tanrı'nın huzurunda ve O'nun adına sizi karı koca ilan ediyorum. Gelinini öpebilirsin."

Nefesim kesiliyor. *Hay sikeyim.* Bu kısmı unutmuşum.

Killian tereddüt etmiyor. Bir elini sırtıma koyuyor ve beni devasa bedenine doğru çekiyor. Ona bakarken omurgam bükülüyor. Başımı tutup dudaklarını dudaklarıma bastırduğında ayaklarımın üzerinde bile zor duruyorum.

Acımasız ve sert, kaba sakalı yüzümü çizerken gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Öpücük başladığı gibi hızla bitti. Gözlerimi açtığımda Killian'ın erkek ve kız kardeşlerinin gülümseme ve alaycı ifadelerin karışımıyla bize baktıklarını görüyorum. Anna usulca alkışlıyor ve ben de kendimi sabitlemek için Killian'ın koluna dokunuyorum.

Sonra koridordan geri döndü ve ben de gri yün ceketine sıkıca tutunarak onu takip ettim.

Killian eve doğru yürüyor. Neredeyse arkasından sürükleniyorum.

"Bekle! Fotoğraflara ihtiyacımız var!" Anna arıyor.

Killian olduğu yerde durur ve beklentiyle kız kardeşine bakar.

"Burada, çardağın yanında," diyor ve yapıyı işaret ediyor.

Killian kollarımdan tutup beni beyaz tuğlanın yanına çekiyor. Anna kamerasını çıkarıp bize doğrultuyor.

"Gülümse!" diye sesleniyor.

Killian ve benim birbirimize dokunmadan yan yana durmaktan ve gülümsemeyi reddetmekten başka bir şey yapmak istemediğimiz belli olduğunda, bir iç çekti ve ikimize de sabit bir bakış attı.

"Siktir et," diye mırıldandı. Sonra bir kolunu arkama atıyor. Önde el ele tutuşuyoruz ve kameraya bakıyoruz. Onun sırttığını görünce ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Tüm bunlar inanılmaz derecede tuhaf ve garip hissettiriyor ve kendime bunun gerçek bir düğün değil sahte bir evlilik olduğunu hatırlatmak zorundayım, bu yüzden hayal kırıklığına uğramak zorunda değilim.

Dokuzuncu Bölüm

Düğünden sonra herkes eve geri döner. Misafirlerle, yemekle ve müzikle dolduğunda, farklı bir yer gibi hissediyor.

Bir kasırganın içindeki tüy gibiyim, bir uçtan diğerine anlamsızca savruluyorum, asla yere inemiyorum. Killian nadiren yanımda oluyor ve bunun için minnettarım. Günün çoğu Anna tarafından akraba ve arkadaşlarla tanıştırmakla geçiyor. Ailemi, Killian'la nasıl tanıştığımı, İskoçya'yı nasıl sevdiğimi, kaç çocuk istediğimi soruyorlar.

Ne zaman elime bir kadeh şarap geçse, sanki bu berbat, sefil günün etkisini hafifletecekmiş gibi, olabildiğince hızlı bir şekilde yudumluyorum.

Ailelerin birlikte güldüğü anlar var ki benimkilerin yokluğunu zayıflatıcı hissettiriyor. Bir de iğrenç ve zorba oldukları anlar vardır ki benimkilerin burada olmamasına şükretmeme neden olur.

Partinin başlamasından yaklaşık iki saat sonra evin arka kapısından taş verandaya çıkmayı başarıyorum. Oraya vardığımda, partideki herkesin gözünden kaçmak için merdivenlerden aşağı koşuyorum.

Umutsuzca bir molaya ihtiyacım var.

Ama aşağıdaki çakıllı patıkaya ulaşır ulaşmaz, neredeyse dünyada görmek istediğim son adama, kocama arpacaktım.

"Oy," diyor kaçışını böldüğümü fark ettiğinde inleyerek. İri elleri kollarımı kavırıyor. "Nereye gittiğine dikkat et, sürtük."

"Bırak beni, Killian," diye karşı çıkıyorum.

Kollarımı bırakıyor ve ben de elbisemi düzelterek ondan uzaklaşıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor. Kıyafetlerinden dumanlı bir şeyin kokusunu alıyorum.

"Biraz hava alıyorum," diye cevap veriyorum, ona sırtımı dönerek. "Burada ne yapıyorsun? Onlar *senin* ailen."

"Evet, ama beni pek sevmiyorlar. Burada olmanın tek sebebi bu. Seni sevmelerini sağla, o zaman beni severler." Beline bağladığı küçük deri keseye uzanıyor ve bir paket sigara çıkarıyor. Burnumu kıvrıp ona sırtımı dönüyorum ve serin sonbahar havasında ısınmak için kollarımı kendime sarıyorum.

"İğrenç bir alışkanlık," diye mırıldanıyorum sessizce o yanarken. "Haber verdiğin için teşekkürler," diye yanıtlıyor.

"Seninkinden beri görüşler benim için çok önemli."

Alay ediyorum, dönüp ona bakıyorum. "Beni bu kadar hor gördüğün ortadayken ailenin beni sevmesini nasıl beklersin?"

"Och, tam uyum sağlayacaksın," diye cevap veriyor alaycı bir kıkırdamayla. "Tıpkı onlar gibi bencil ve hak sahibisin."

"Kelimenin tam anlamıyla tanıdığım en kaba ve en hak sahibi insansın!" Çığlık atıyorum.

"Peki, aileniz evinizi almak için size karşı komplo kurduğunda, ne kadar nazik ve kibar olursunuz? Bahaneniz nedir?"

"Ugh!" Ondan uzaklaşmak için tepiniyorum ama aklıma bir cevap gelmeden önce fazla uzaklaşamıyorum, bu yüzden ona doğru geri dönüyorum. "Ailenin yakandan düşmesi için yapman gereken tek şeyin kendine bakmak, hayatını düzene sokmak ve sorumluluk sahibi bir yetişkin olmak olduğunun farkında mısın? Bana burada hiç ihtiyacın yok."

Sigarasının etrafında kıkırdıyor ve ben hızla o siren şarkısı gibi gülümsemesinden uzaklaşıyorum. "Bu benim lanet hayatım. İstedğim gibi yaşayabilirim. Evim ya da mahremiyetim üzerinde hiçbir hakları yok. Ama merak etmeyin. Burada uzun süre kalmayacaksın, sevgilim. Amerika'ya dönmek için uçağa binmeden önce bir ay bile dayanamayacağını tahmin ediyorum."

Ona doğru yavaş bir adım atıyorum. "Teknik olarak, bu senin ailenin evi, Killian. Sen yakıp kül etmeden önce onu korumak istemeleri yanlış değil. İkincisi, bu yıl yapacağım çünkü her ne kadar ailenin o evi senden almasını umsam da, bana teklif ettikleri parayı daha çok istiyorum." Sözlerimi bitirdiğimde neredeyse ayak ayak üstüne atmıştık ama yüzünü görebilmek için boynumu eğmem gerekiyordu.

Verandada bir çift ayak sesi duyduğumda bakışmanın ortasındaydık. Lachy birbirimize bu kadar yakın durduğumuzu fark etmeden önce geri çekilmedim.

"Uh-oh. Neyi bölüyorum?" diye soruyor sevimli bir gülümsemeyle.

Killian sigarasını bitirip ayakkabısıyla yere vururken "Hiçbir şey," diye mırıldanıyor. Sonra başka bir şey söylemeden hışımla merdivenlerden yukarı çıktı ve ben küçük kardeşiyle yalnız kaldım.

"Ona aldırmayın," diyor Lachy çarpık bir gülümsemeyle. Yanaklarının her iki yanında derin gamzeler var ve o ısıltılı sırtışını bana doğrultana kadar güzel gamzelerin gücünü hiç anlamamıştım.

"Oh, bilmiyorum," diye cevap veriyorum, uzaklara bakarak. Neredeyse alacakaranlık. Güneş battı, ama gökyüzünde dünyaya sepya filtresi verecek kadar ışık kaldı. Güneşsiz ışık ürkütücü, sanki iki gün arasında kalmışız gibi.

Belki de şu anda hayatım böyle bir şey. Mistik bir alacakaranlık. Ne tam gündüz ne de tam gece; tam ortada sıkışıp kalmış. Yıllarca süren bir alacakaranlık.

Bütün bunlar bittiğinde özgür olacağım. Artık ailemin gölgesinde yaşamayacağım. Artık onlara ihtiyacım olmayacak ve sonunda mutlu olmak bana huzur verecek.

"Her şey yolunda mı?"

Düşüncelerimi böldüğünde Lachy'nin orada durduğunu neredeyse unutmuştum. Bakışlarımı uzaktaki sisli vadiden ayırıp dikkatimi ona yöneltiyorum.

"Evet, iyiyim," diye yalan söyledim.

Konuşmadan önce bir süre beni inceliyor. "Dinle, tüm bunların bir saçmalık olduğunu biliyorum. Ama önümüzdeki on iki ay boyunca ailenin bir parçası olarak buralarda olacaksın. Ve bunu yapmak için kendi nedenlerin olduğunu biliyorum, ama ona düşündüğünden daha fazla yardım ettiğini bilmeni istiyorum."

"Ona yardım etmek mi?" Şaşkınlıkla sordum.

"Evet. Kulağa garip geliyor ve eminim ona yalan söylediğimiz için korkunç olduğumuzu düşünüyorsun ama Killian hakkında bilmediğin çok şey var. Buna ihtiyacı var."

Ayakkabımın burnuyla çakıl taşlarını tekmeliyorum. "Bana sorarsanız biraz ayrıntılı olmuş."

Lachy güler. "Biliyorum. Ama sana her şeyi denediğimizi söylediğimde ciddiylim."

"Taşınması senin için gerçekten bu kadar önemli mi?"

Lachy'nin yüzü düşer. "Mesele ev değil. Bizim için değil. Eğer Anna yapılmış o ses o yol, Bu Çünkü Anna o pragmatik."

Ona doğru bir adım atarken kaşlarımı kaldırıyorum. "O zaman ne hakkında?" Fısıldıyorum.

Lachy çenesini sıkıyor ve gözlerini ufka dikeyyor. Bu sorudan biraz rahatsız olmuş görünüyor. "Anna sana pek bir şey anlatmadı, değil mi? Yani Killian hakkında."

Başımı sallıyorum.

"Gerçek şu ki..." diye mırıldandı sessizce. "Killian'ın neredeyse on yıldır evden çıktığını sanmıyoruz."

Çenem düştü. Birdenbire onunla yaşadığım her etkileşimi tekrar yaşıyorum. Düğünün kilise yerine evde olması konusundaki tartışma.

"Anna bunu bana neden söylemedi?" Önüme bakarak, odaklanmadan ve şok içinde söylüyorum.

O da omuz silkiyor. "Bunun için ona kızma. Dediğim gibi, o sadece... siyah ve beyaz düşünüyor. Ona göre

Killian'dan uzak bir ev, Killian'ı kederinden kurtarmakla aynı şeydir."

"Anne babanızın ölümünden mi?"

İtiraf etmeyen bir omuz silkme hareketi yapıyor.

"Bir bakıma, evet." "Bir bakıma mı?"

Lachy rahatsız bir şekilde güler. "Bu konuşma bir düğün için fazla ağır."

"Bunları bilmeyi hak ediyorum. Bu adamla bir evde tıklıp kalmak üzereyim ve onu tanımıyorum bile," diyerek Lachy'ye yaklaşıyorum.

Teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Hey, haddimi aşmak istemem ama seni temin ederim ki Killian'ın yanında güvendesin. Kaba biri gibi davranabilir ama aslında öyle değildir."

Bir adım geri atıyorum ve başımı sallıyorum. "Anna bana önümüzdeki ay halkın karşısına çıkmamız gerektiğini söyledi. Bunların gerçekleşmesini nasıl bekliyor?"

Lachy iç geçirir. "Keşke öyle olsa," diye cevaplıyor sıkı bir gülümsemeyle.

Birdenbire o on milyon için düşündüğümden daha çok çalışmam gerekecekmiş gibi geliyor.

"Ugh." Ben burada sıkışıp kalmışken şoförsüz istediği yere gidebildiği için onunla alay ettiğim geçen günkü tartışmamızı anımsayarak bir inilti çıkardım. Kendimi aptal gibi hissediyorum. "Şimdi her şey çok mantıklı geliyor," diye mırıldanıyorum sessizce kendi kendime.

Kendime ait bir arabam olmaması, Anna'nın onu burada terk etmememi sağlama yolu olmalı. Belki de

Killian'la birlikte bir yerlere gidebileceğimizi ya da benim yanında olmamın ona evden çıkma gücü vereceğini.

"Dinle..." Lachy dikkatlice söylüyor. "Sana Killian'ın işini anlatmak istemiyorum ve sanırım Anna'nın sana kendisinin anlatmasını umduğu çok şey var. Ama kardeşimin iyi bir adam olduğunu anlamanı istiyorum. O sadece... çok şey yaşadı. Acı çekiyor ve artık hiçbirimizin yardım etmek için yapabileceği bir şey yok. Ama bence senin yanında olman yardımcı olabilir."

"Benden nefret ediyor," diye cevap veriyorum ona dönmeden.

"Killian herkesten nefret eder," diye gülüyor. "Ama gerçekten kimseden nefret ettiğini sanmıyorum, biliyor musun?"

Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve ciğerlerime birkaç derin nefes aldırıyorum. Çünkü Lachy'nin tam olarak ne söylemeye çalıştığını biliyorum. Ama herkesten nefret etmenin nasıl bir şey olduğunu da biliyorum. O sadece tatlı ve saf, bu yüzden kan dolaşımınızda çiçekler gibi açacak kadar nefretle dolu olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamayabilir.

Killian'ın kimseden gerçekten nefret etmediğini düşünüyor olabilir, ama bence nefret ediyor olması oldukça mümkün.

Çünkü ben biliyorum.

"İçeri girsem iyi olacak," diyor gergin bir kahkahayla. Verandaya çıkan merdivenlere doğru yürürken ayak sesleri çakılda çıtırdıyor.

"Bir dakika içinde geliyorum," diye cevap veriyorum.

Lachy gittiğinde gözlerimi açıyorum.

Ve böylece, alacakaranlık sona erdi.

Şimdi gece oldu.

Onuncu Bölüm

Ayaklarım ağrıyor ve bu aptal elbisenin dantelleri kolumun altındaki bir deri parçasını acıtıyor. Anna ve birkaç kişi dışında herkes gittiğinde odama kaçıyorum.

Yatak odam büyük, evin en büyük ikinci odası, dedi Anna. En-suite banyosu, dev bir dolabı ve bahçeye bakan küçük bir balkonu var.

Şifonyerin üzerine monte edilmiş düz ekran TV ve komodinin üzerindeki kablosuz şarj cihazı gibi birkaç rastgele modern şey dışında odadaki her şey eski ve süslü.

Telefonumu şarj aletinin üzerine bıraktığımda, kollarım o kadar yorgun ki, yanlış yere düşüyor ve masa ile yatak arasındaki boşlukta yere düşüyor. Yorgun bir iç çekişle diz çöküp yerdeki telefona uzanıyorum.

Tam parmaklarım cihazı okşarken, bakışlarım tuhaf bir şeye takılıyor. Direğe bağlanmış siyah deri bir kayış.

"Bu da ne...?" Parmaklarım kayışa dokunuyor, açıkça kesildiği belli olan yıpranmış kenar boyunca sıyrılıyor. Hemen ayağa kalkıp diğer karyola direklerini inceliyorum ama onlarda aynı deri kayıştan yok.

Kaşlarımı çatarak, Barclay çocuklarından hangisinin bu tuhaf siyah askılı odada kalabileceğini hayal etmeye çalışıyorum. İçimden, küçük bayan tutucu Anna'nın vahşi bir tarafı olabileceği fikrine gülüyorum.

Elbisemi yırtıp yere attıktan sonra banyoya gidiyor ve büyük bir kaşık gül kokulu banyo tuzuyla kaynar sıcak bir banyo yapıyorum. Vücudumu küvete indirirken rahat bir nefes alıyorum.

O kadar da kötü değil. Bunu yapabilirim.

Teknik olarak, bir yıl boyunca yapmam gereken tek şey her günü atlatmak ve bir şekilde Killian Barclay'in başkasını becermesini engellemek. Artık evden hiç çıkmadığını bildiğimden, işim aslında biraz daha kolaylaştı.

Sözleşmemin hiçbir yerinde bu adamın hayatını değiştirmesine yardımcı olmam gerektiği yazmıyor. Ailesinin kaybından sonra iyileşmesini sağlamak ya da evini terk etme korkusunu yenmek bana bağlı değil. Ben ruhani bir şifacı değilim. Ya da bir terapist. Ya da mucize yaratan biri.

Benim işim basit. Bir yıl boyunca Killian'la evli kal ve karşılığında 10 milyon dolar al.

Neden stres yapıyorum?

"Sylvie." Anna'nın ses aramalar aracılığıyla ve kapı . Yatak odam.

"Banyodayım. İçeri gelme," diye sesleniyorum tembel bir monoton ses tonuyla.

"Biz de tam gidiyorduk. Killian'ı yatırdık. Bugün çok içti. Yarın işleri kontrol etmek için uğrarım."

"İyi geceler," diye homurdanıyorum alçak sesle.

Tereddüt ediyor. "İyi geceler."

Kapımdan uzaklaşırken topuklarını yere vuruyor. Birkaç dakika sonra, ön kapının uzaktan kapandığını duyuyorum.

Sonra ev sessizleşir. *Çok* sessiz.

Bu beni rahatsız eden ürkütücü bir sessizlik. Bir çığlıktan ya da bir bombanın patlamasından önceki sessizlik gibi. Buna dayanamıyorum.

Onunla yalnız olmanın sesi. Koridorun sonunda kendi odasında uyuyor olsa bile. Bu sessizlik herkesin gittiği anlamına geliyor. Aramızda tampon yok.

Küvetin yanındaki tezgâhtan telefonumu kapıp müzik uygulamasını açıyorum ve hareketli ve melodik bir şeyler çalmaya başlıyorum. Sadece birkaç dakika sonra bunun o ana uymadığını fark ediyorum, bu yüzden daha yavaş ve rahatlatıcı bir şey buluyorum. Mükemmel çalma listesini seçtiğimde telefonu tezgâhın üzerine bırakıyorum ve sesin dev banyonun duvarlarında yankılanmasına izin veriyorum.

Küvetin derinliklerine gömülüyorum ve rahatlamanın içinde erimeye çalışıyorum. Keşke zihnimi kapatabilseydim ama yapamıyorum. Günün olaylarına geri dönüp duruyorum. Düğüne. Killian'ın kocaman elini elimde hissediyorum. Fotoğraflar için takındığı sahte gülümseme. Yeminlerimizi ederken gözlerimin içine bakışı. Bana çok yaklaştığında giysilerindeki duman kokusu.

Şu ana kadar benim için anların montajından başka bir şey değil. Çoğu sert ve tatsız. Yıl böyle mi geçecek? Onu gerçekten tanıyıp anlayabilecek miyim? Ondan hoşlanmaya başlayacak mıyım?

Hayır. Hiç kimseden hoşlanmadım, gerçekten. Bir keresinde Margot'dan hoşlanmıştım ve bak nasıl bitti.

En iyisi Killian'ı denememek. Onu kol mesafesinde tut. Asla çok derine dalma. Çok yakından bakma.

Sıcak suyun içinde oturmuş, zihnimin düşüncelerimde sessizce sürüklenmesine izin verirken ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Koridorda bir gürültü duyduğumda belki altı şarkı geçmişti.

Sarsılıyorum, dik oturup banyonun kapısına bakarken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Açık bırakmıştım ama yatak odamın kapısını kilitlediğimden neredeyse emindim.

Öyle değil mi?

Ya Killian içeri girerse? Ya artık onun karısı olduğuma göre, içeri girip istediğini alabileceğini düşünürse?

Başka bir ses duymak için kulak kabarttığımda kalbim göğsümde güm güm atıyor. Uzaktan bir dizi küfür duyuyorum, mırıldanarak ve geveleyerek. Sonra mobilyaların devrilmesine benzeyen bir *gümbürtü* daha.

Sesler giderek uzaklaşıyor, bu iyiye işaret.

Bir süre hiçbir şey duymayınca küvete geri oturuyorum ve tekrar rahatlamaya çalışıyorum. Belki merdivenden düşüp kafasını yarmıştır. Kan kaybından ölürse, yine de paramı alabilecek miyim?

Ya da cinayetten hapse girmek mi?

Evet, kesinlikle ikincisi. Ortada on milyon dolar olsa onu öldürdüğümden şüphelenmemeleri mümkün değil.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum kendi kendime. Oraya gitmeyi gerçekten ama gerçekten istemiyorum. Ama ciddi şekilde yaralanırsa, bu geri gelebilir

Bana.

"Aptal İskoç pisliği," diye mırıldanıyorum kendi kendime, öfkeyle küvetten çıkarken, su yere dökülüyor. Havluyu kaptığım gibi etrafıma sarıyorum ve kancadan kabarık beyaz bornozu kapmadan önce hızla kurulanıyorum.

Tam bornozun kemerini belime doladığım sırada, kilitli olmayan yatak odamın kapısını açıyorum. İkinci katın sahanlığındaki yuvarlak cam masa su içindeydi ve büyük süslü vazo devrilmiş ve ortadan çatlamıştı.

Taze kesilmiş kırmızı güller masaya ve yere saçılmıştı. Killian'ı aramak için etrafa bakmadan önce bir tanesini alıp masanın üzerine koyuyorum. En azından hayatta olduğunu ve kan kaybından ölmediğini teyit edebilirsem, yatağıma dönüp bu kez kapımı kilitleyebilirim.

"Killian," diye sesleniyorum düz, alaycı olmayan bir tonda. Cevap vermiyor.

Merdivenlerden parmak uçlarımda iniyorum. Evin önüne ulaştığımda, aşağıda televizyon izlemek isteyebileceğini düşünerek onu aramak için önce oturma odasına dönüyorum. Ama boştu. Yerde, barın yanında açılmamış bir viski şişesi var ve döşemeli yeşil sandalyelerden biri yan yatmış. Duyduğum ses bu olmalı.

Mutfığı denediğimde durdum ve şok içinde bakakaldım. Sanki bir kasırga odanın içinden geçmiş gibi görünüyor. Yerde kırık camlar. Tezgâha viski dökülmüş. Biraz daha ilerlediğimde, yemek odasına giden zeminde kırmızı damlalar olduğunu fark ediyorum.

Kanaması var.

"Siktir," diye fısıldadım.

Köşeyi dönüp yemek odasına girdiğimde, Killian'ın sırtını duvara dayamış, bacaklarını önüne uzatmış bir şekilde yere yığıldığını görünce bir çığlık attım. Üzerinde bir çift dar siyah boxer külottan başka bir şey yoktu. Uzun saçları öne doğru sarkmış, yüzüne dökülmüştü.

Gözlerim omuzlarındaki kaslara ve göğsündeki, karnının üzerinden boxer'ına doğru inen siyah kıllara takılıyor.

Elinde yarısı boş bir viski bardağıyla duvara yaslanmış, kendinden geçmiş görünüyor.

Bornozumla ayakta durarak bir dakikadan uzun bir süre ona bakıyorum. Göğsünde ve omuzlarında hareket gördüğümde rahat bir nefes alıyorum. Kanın nereden geldiğine dair hâlâ bir iz yok. Kırık cama basmamış.

İlerleyerek saçlarını kaldırıyorum ve kanın kafasındaki bir yaradan kaynaklanıp kaynaklanmadığını kontrol ediyorum. Neyse ki değil.

Sol elini kaldırınca ilk olarak yüzük parmağındaki altın bandı görüyorum. Onu gördüğümde üzerime bir kova buzlu su dökülmüş gibi hissediyorum.

O yüzüğü oraya *ben* koydum. O *benim* kocam. Şimdi benim elimde de bir tane var.

Avucunu incelemek için elini ters çevirdiğimde kanın kaynağını buldum. Elinin tamamında uzun ve temiz bir kesik var. Kan yaradan serbestçe sızıyor ve yerde birikiyor.

İlk aklıma *gelen... Biri el yarasından kan kaybından ölebilir mi?* Sonunda kanı pıhtılaşır ve ölmesini engeller, değil mi?

Vücudunda o kadar alkol olsa bile mi?
Kanı inceltmiyor mu?

Belki sadece yükseltirsem? Yemek masasından bir sandalye alıp kanamayı durdurmak için kolunu onun üzerine koyabilirim.

Bu onun sorunu. Yani... üç gün önce, ona yardım etmek için burada bile olmazdım.

Üst kattaki odamda uyuyor olabilirdim, yani hiçbir şey yapmadıysam gerçekten hatalı değilim. Çok fazla içmeyi seçti. Sakar, umursamaz bir aptal olmayı seçti.

İç çekerek ayağa kalkıyorum. Bir sandalye kaparak yanına yanaşıyorum ve kolunu kaldırarak destekliyorum. Yaradan hâlâ kan damlıyor ama o kadar düzenli değil.

O iyi.

Topuklarımın üzerinde dönerek yemek odasından çıkıyorum ve merdivenlere doğru geri dönüyorum, kan ya da kırık cam olup olmadığına dikkat ediyorum. Vicdanım rahat. Ona yardım ettim ve dürüst olalım, bana bu şekilde davrandıktan sonra bu kadarını yaptığım için şanslı.

Killian'ın yalnız kalmak istediği açık. Yalnız olmanın ve kimseye güvenmemenin bir parçası da ihtiyaç duyduğunda etrafında ona yardım edecek kimsenin olmaması riskini almaktır. Bu onun suçu.

Belli ki beni burada istemiyor, ben de yokmuşum gibi davranacağım.

Eğer yemek odasının zemininde kan kaybından ölürse, muhtemelen bu kadar münzevi ve huysuz olmayı seçmemeliydi.

Merdivenleri neredeyse yarılamaıştım ki durdum ve tırabzanı sıkıca kavradım.

Sabah uyandığımda onu ölü bulursam, o zaman uğraşmam gereken bir karmaşa olur. Bahsetmiyorum bile.

o paranın bir kuruşunu bile göremez. Onunla bir gün evli olmak, bir yıl evli olmakla aynı şey değil.

Killian Barclay umurumda *değil*. Umurumda değil.

Ama hapse girmemeyi ve on milyon dolar kaybetmemeyi önemsiyorum. Merdivenlerde dönüp banyoya doğru yürüyorum. Dolabı karıştırırken aradığım şeyi buluyorum; gazlı bez, bandaj ve antibiyotik krem. Bunları bornozumun ceplerine tıktırdıktan sonra bir bez alıp lavabonun ılık suyunun altına tutuyorum.

Onları Killian'ı bıraktığım yerde bulduğum yere geri götürerek sandalyeyi çekip yanına diz çöküyorum. İri elini kucağıma koyup kanamanın neredeyse durduğunu fark ettiğimde bir rahatlama dalgası hissediyorum.

Islak bezi kullanarak kanı elimden geldiğince temizliyorum. Kanın büyük bir kısmı teninde kurumuş. Eli kucağımda ağırlaşıyor ve her bir parmağını usulca okşayarak düzeltiyorum, sadece rahat bir pozisyona geri kıvrılmalarını izliyorum.

Yara temizlendikten sonra cebimden gazlı bezi çıkarıp avucunun etrafına sıkıca sarmaya başlıyorum. Yara kapandığında, yerinde tutmak için bandajları kullanıyorum. Kanama olup olmadığını görmek için elini sıkarak yaptığım işi test ediyorum ve o da kıpırdanıyor.

"Ugh..." diye inliyor. Başını arkaya yatırıyor ve yarı kapalı gözlerle bana bakıyor. "*Sen* değil."

"Sana yardım ediyorum," diye cevap veriyorum.

"Siktir git, inek." Kelimeleri hırıltılı ve geveleyerek çıkıyor.

Elini temizlemeyi bitirdiğimde, sarhoş bakışlarını yüzümde hissediyorum, gözlerimdeki acıyı görüp görmediğini merak ediyorum.

acımasız sözler. Onunla tartışmaya zahmet etmiyorum. Ona kaba, pislik ya da tembel ayyaş diyebilirdim ama demiyorum.

Belki onun hakaretlerine karşılık vermezsem, sözlerinin ne kadar incitici olduğunu bir an için görür.

Ona bir daha baktığımda gözleri kapalıydı ve uyurken nefes alış verişi gürültülü bir hal almıştı.

Kızgınlığın acısını yutuyorum.

Elini sardıktan sonra mutfağa gidip yerdeki kan damlalarını temizlemek için birkaç havlu buluyorum. Temizlikçilerin yarın daha iyi bir iş çıkarması gerekecek, ama en azından şimdi hala ıslakken ve parkeyi lekelememişken silebilirim.

Hâlâ uyuduğu yerin etrafındaki pisliği temizlemem biraz zaman alıyor. Bunu bitirdikten sonra, mutfaktan damlattığı yerleri temizliyorum. Yerdeki kırık cam parçalarını temizlerken suçluyu buluyorum. Bardağın alt yarısı hala sağlam bir şekilde yerde duruyor ve üst kısmının etrafında bir kan halkası var. Kırıldığında elinde tutuyor olmalıydı.

Süpürgeyi bulduktan sonra mutfağı dikkatlice süpürüyorum ve her şeyi çöp kutusuna atıyorum. Dolapta bir şişe antibakteriyel spreys var, hazır başlamışken onu da kullanabilirim. Sonra bir bakıyorum, tüm zemini paspaslıyor, paspası Killian'ın uyuyan formunun etrafında gezdiriyorum.

Temizliği bitirdiğimde saatin kaç olduğunu bile bilmiyorum. Killian yine kıpırdanıyor. Oturma odasında düşen sandalyeyi kaldırırken inlediğini duyabiliyorum. Nesi olduğunu görmek için yanına koştuğumda neredeyse devasa çıplak göğsüne çarpıyordum.

Ellerim havaya kalkıyor, avuçlarım göğsündeki yumuşak siyah saçlara değiyor. Ayaklarının üzerinde sallanırken bana kaşlarını çatıyor.

"Çekil," diye mırıldanıyor alçak bir hırıltıyla. "*Beni mazur görmeye çalış,*" diye cevap veriyorum tavırlı bir şekilde. "Siktir git."

Beni itip tökezleyerek yanımdan geçmeye çalışıyor ama dengesini kaybedip duvara çarpıyor ve büyük bir gürültüyle yere yığılıyor. Omzuna uzanırken yüzü acı içinde allak bullak oldu.

Hoşnutsuz bir iç geçirdim. "Kendini öldürmeden önce sana yardım etmeme izin ver."

"Dokunma bana," diye yanıtlıyor, sendeleyerek bir adım daha atıyor.

Öfke kanımda kaynarken ellerimi teslimiyetle havaya kaldırıyorum. "Tamam!" Bağırıyorum. "O zaman kendine dikkat et, Killian. Bir dahaki sefere bütün elini kes. Umurumda değil."

"Ne diye bağıırıyorsun?" diye inliyor. "Sadece ne kadar asil bir pislik olduğunu."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Bocalayarak geri çekilirken durdu ve bana doğru döndü. "Ben bir pislik miyim? Sana ne demeli? Bana yardım etmek istemiyorsun. Sadece değerli paranı istiyorsun çünkü bencil küçük bir sürtüksün."

"Az önce elini sardım, seni pislik! Bana teşekkür etmelisin!"

"Sen olmasaydın, bu kadar sarhoş bile olmazdım. Ama böyle iğrenç bir kaltakla evlendiğimi fark ettikten sonra

düzgünce ezilmeyi bekleyin."

Ona bakarken dişlerimi sıkıyorum ve burun deliklerim açılıyor. Buraya geldiğimden beri ilk kez, bunu gerçekten yapıp yapamayacağımı merak etmeye başlıyorum. Bu çekilmez domuzla gelecek yılı atlatabilir miyim? Onu öldürmeden o kadar süre nasıl dayanabilirim?

"Yatağına git, Killian," diye mırıldandım soğuk bir sesle.

Duruşunda sallanıyor, bana öfkeyle bakıyor ve bir anlığına yüzünde bir hayal kırıklığı gördüğüme yemin edebilirim. Sanki benim de karşılık vermemi istiyordu. Bunun yerine, yumuşadım. Karşılığında ona cahil bir trol demeden bana iğrenç bir sürtük demesine izin verdim.

"Bütün pisliğini temizlemekten şu anda seninle tartışamayacak kadar yorgunum, lütfen yatağına git ve beni yalnız bırak," diyorum sessiz bir teslimiyetle.

Yüzü hayal kırıklığıyla gerilir. "Memnuniyetle."

Merdivenlere zar zor ulaşıyor ve merdivenlerden yuvarlanıp boynunu kıracağını düşündüğümde, hemen arkasından koşuyorum. Tek kelime etmeden kolumu onun koluna doluyorum ve onu merdivenlerden yukarı çekiyorum.

Ona yardım ederken yüzümde alaycı bakışlarını hissediyorum ama arkama bakmıyorum. Aramızda bir an bile zayıflık olmasını istemiyorum. Nezaket ya da merhamet kırıntısı. En ufak bir cazibe bile.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımızda Killian'ı bırakıyorum ve tökezleyerek odasına gidişini izliyorum, içeri girdiğinde kapıyı çarparak kapatıyor. Yalnız kaldığımda derin bir nefes alıyorum ve yorgunluğumun geçmesine izin veriyorum.

Bugün hayatımın en uzun günüydü.

Biri gitti. Üç yüz altmış dört tane kaldı.

İkinci Bölüm

Killian

On Birinci Bölüm

Yeni karım ve ben katlanılabilir bir rutine girdik. Ona bakmak zorunda kaldığım tek zaman akşam yemeğinde, masanın karşı taraflarında oturduğumuz zamanlar. Bir ya da iki kez, onu bana doğru bakarken yakaladım.

Dikkatli ela gözleri ve dünyanın en sert dinlenen kaltak suratına sahip. Hafifçe aşağıya dönük bir ağız, büyük, dolgun dudaklar ve kaş çizgisi o kadar düz ki yüzünü mükemmel bir kaş çatmayla çerçeveleyiyor.

Evime girdiği andan itibaren Sylvie'nin kız kardeşimin büyük bir hevesle hazırladığı plan için mükemmel bir kız olduğunu anlamıştım. Kendini beğenmiş bir velet gibi evime davetsizce girmekle kalmadı, aynı zamanda bana meydan okumaya da cüret etti.

Hayatım boyunca bu kadar sinir bozucu ve cesur bir kadınla karşılaşmamıştım. Eğer kız kardeşimin bu savaşı kazanmasına ve bana bir yıl boyunca bir gelin bulmasına izin vereceksem, o zaman bu kadın narin ve zayıf bir kadın olamazdı. Kibar ya da narin olamazdı. Onun duygularını incitmek ya da ona kaba davranmak konusunda endişelenmek istemiyordum.

Sylvie mükemmel.

Geleli neredeyse bir ay oldu. Onun rutinini anladım. Her güne inanılmaz miktarda

kahve. Sonra odasına gider ve dünyanın en uzun duşunu alır. Ardından, en değersiz reality televizyonlarını izliyor ve mutfakta eline geçen neredeyse her şeyi yiyor.

Bazı günler şoförden onu bir yere götürmesini ister, genellikle de kendi istekleri doğrultusunda bir yer seçmesi için ısrar eder. *Şehirdeki en iyi kitapçı. En rahat kahve dükkanı. En keyifsiz bar.* Sonra birkaç saatliğine ayrılıyor ve ben kendi evimde endişelenmeden dolaşmakta özgür oluyorum.

Ama nedense kendimi o saatleri huzursuz bir endişe içinde geçirirken buluyorum. Duvarlar içime kapanmaya başlıyor. Ev çok sessiz.

Ben de şehre *inebilirim*. Kolayca bir bara girebilir ya da daha güneye gidip şehre gidebilirim. Ama istemiyorum. Çok kalabalık, gürültülü ve insanlar aptal. Burada bu kadar çok alanım ve rahatım varken neden günlerimi orada geçirmek isteyeyim ki?

Yapamadığımdan değil, yapmak istemediğimden.

Ön kapı uzaktan kapandığında, ayak seslerini dinliyorum. Eğer parke üzerindeki tıknaz botlarsa, o zaman Sylvie'dir. Öfkeli topuk sesleriyse, kız kardeşimdir.

Topuklu ayakkabıların sesinden hoşnutsuz bir iç çekiş çıkar. "Killian," diye seslenir Anna.

Bahçeye kaçabilirim. Güllerle meşgul olabilirim ya da arılarla ilgilenebilirim ama o çok hızlı. İçeri girdiğinde sandalyemden yeni kalkmıştım.

"İşte buradasın," diyor sert bir ses tonuyla.

"Buradayım," diye cevap veriyorum.

"Sylvie nerede?" Sanki karım ve ben sıradan bir çift gibi birlikte oturuyormuşuz gibi odaya göz gezdiriyor.

"Ben nereden bileyim?"

Anna oturma odasına doğru ilerlerken gözlerini deviriyor ve çantasını masanın üzerine bırakıyor.

"Siz ikinizle işler nasıl gidiyor?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Birbirimizi zar zor görüyoruz aslında."

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir iç geçiriyor. Kız kardeşim beni sürekli hayal kırıklığına uğratmasaydı nasıl olurdu diye merak ediyorum. Bir anlığına da olsa her şeyi benim gördüğüm gibi görebilseydi.

"Bir aydır evlisiniz ve kimse sizi birlikte görmedi. Balayı dönemi sona erdi. Bu yüzden Sylvie ile birlikte halkın karşısına çıkmanızın zamanı geldi."

"Siktir et," diye homurdanarak bir kadeh içki için bara doğru ilerliyorum. "Daha öğlen bile olmadı, Killian. Gerçekten başlamak zorunda mısın içmeye başladın mı?"

"Başka ne yapmamı istersin, Anna?" Hemen pişman olmadan önce cevap verdim. Ona daha fazla karışması için bir fırsat vermiştim.

"Sen ve Sylvie için bu geziyi planlamama yardım et," diye yalvarıyor.

"Aptal bir geziye çıkmak istemiyorum. Ne anlamı var ki?"

"İnsanlar sizi birlikte görsün, teyzelerimiz ve amcalarımız bu evliliğe inansın diye, Killian. Onu bir rugby maçına götür. İnternette birkaç fotoğraf yayınla. Bu onları

mutluyum," diyor. Sadece derin bir iç çekerek cevap veriyorum. Bana doğru yaklaşıırken topuklarını hafifçe vuruyor. "En son ne zaman bir rugby maçına gittin?" diye soruyor nazikçe. "Ya da bir futbol maçına?"

Sesi sinirlerimi bozan endişeli bir ton taşıyor. Benim için endişelenmesinden nefret ediyorum. Özellikle de burada gayet iyiiken.

"Bir parti veriyorum," diye cevap verdim.

Çevremde onun başını salladığını görüyorum. "Hayır, Killian. Parti yok."

"O tür bir parti değil," diye mırıldandım alçak sesle. "Eski dostlarımdan bazılarını evde kalmaları için davet edeceğim. Bir akşam yemeği partisi. Çok çılgın bir şey değil."

Çoğunlukla doğru. Arkadaşlarım ve ben hâlâ *normal* partiler düzenleyebiliyoruz. Geçmişte işler çığırından çıkmış olabilir ve ne kadar çığırından çıktığı kulaktan kulağa yayılmış olabilir, ama artık böyle olmak zorunda değil.

"Üniversite arkadaşların mı? Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye sorar.

Kendime bir bardak doldurmadan viski şişesini yere bıraktım. Anna değiştiğimi görmek istiyor ve evimi korumak için bunu yapmam gerekiyorsa yapacağım.

"Çoğu artık evli ve çocuklu." Kız kardeşime karşı sürekli zorlamam gereken bir özgüven havasıyla ona doğru dönüyorum. Yoksa beni ezip geçecek. "Eğer bunu yapacaksak, Anna, benim yöntemimle yapacağız."

Yüz hatlarını gevşetir ve bir iç çeker. "Peki."

Ön kapının tekrar kapanma sesiyle bölünüyoruz. Parke üzerindeki botların o tanıdık yankısı

ağzımın kenarı seğiriyor. Sylvie merdivenlerden odasına çıkmak yerine, uzun koridorun sonunda, kız kardeşimle benim durduğumuz oturma odasına doğru ilerliyor.

Odaya girdiğinde kulaklıklarını takmış telefonuna bakıyordu. Kafasını kaldırdığında, ikimizin burada durup onu izlemesine şaşırmış gibi irkildi.

"Oh, hey," diyor umursamazca Anna ve bana.

"Eve döndüğünüze sevindim. Seninle konuşmamız gereken bir şey var," diyor Anna, büyük döşemeli sandalyelerden birine oturarak. Sonra yeni hizmetçimiz Martha'ya bakıyor. "Bir demlik çay alabilir miyiz lütfen?"

"Elbette hanımefendi," diye yanıtlıyor mutfağa doğru koşmadan önce.

Sylvie kulaklığını çıkarıyor. "Ne var ne yok?"

Anna sandalyelerden birini işaret ediyor. "Killian ve ben de tam sizin karı koca olarak halkın karşısına çıkmanızdan bahsediyorduk."

Otururken gözleri bir bana bir kız kardeşime kayıyor. "Nerede?"

"İşte," diye cevap veriyorum alçak sesle.

"Killian'ın bazı eski arkadaşlarıyla bir akşam yemeği partisi olacak. Muhtemelen hafta sonu kalacaklar. Evde on altıdan fazla misafir odamız var."

"On beş," diye düzeltiyorum.

"Och, evet. Elbette," diye yanıtlıyor Anna. "Sylvie bir oda aldığına göre, şu anda on beş boş misafir odamız var."

"Bu parti için ne yapmam gerekiyor?" Sylvie bana dönüp bakarak soruyor.

"İkinizin bir çift gibi görünmesi gerekecek. Bu da birbirinizle *konuşmanızın* yanı sıra sevgi dolu olmanız gerektiği anlamına geliyor."

Sylvie gözlerini deviriyor ve dudaklarını büzüyor. "Ona görgü kurallarını öğrenmesi ve kendini beğenmiş bir pislik gibi davranmayı bırakması gerektiğini söyle."

"Düşüncesiz küçük bir amcık olmayı bırakır bırakmaz yapacağım."

Kız kardeşimin nefesi kesildi. "İkiniz de! Kesin şunu!"

Sylvie o kadar kolay pes etmez. "Bana ne dedin sen?" diye bağırarak sandalyesinden fırlar.

"Beni duydun," diye cevap veriyorum.

"*Sana* yardım etmek için buradayım," diye ağlıyor.

Kıkırdayarak ofluyorum. "Ne kadara?"

"Ne kadar cahil bir domuzsun sen!"

Kan damarlarımda daha hızlı pompalanırken dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. Onu kızdırmanın ve harekete geçirmenin bu kadar kolay olması canlandırıcı.

"Gördün mü, şimdiden evli görünüyoruz," diye gülerek cevap veriyorum.

"Seninle evliymiş gibi davranmaktansa pislik yemeyi tercih ederim," diye bağırıyor Sylvie. "Korkarım küçük partinizi kaçırmak zorunda kalacağım."

Tam odadan çıkmaya hazırlanırken kız kardeşim ayağa kalkıyor. "Bu sözleşmenin bir parçası, Sylvie," diye seslenerek Sylvie'yi olduğu yerde durdurdu.

Ellerinin yumruk haline gelişini zevkle izliyorum. Öfkeyle etrafında dönüyor. "O zaman ona benimle böyle konuşmayı kesmesini söyle!"

Anna iç geçirir. "Killian... lütfen." Teslim olmak için ellerimi kaldırdım. "Tamam."

"İkinizin karı koca olarak inandırıcı olmanız gerekecek, yoksa bunların hiçbiri işe yaramaz." Masadan çantasını aldı.

"Nereye gidiyorsun?" Sylvie korkmuş görünerek sorar.

"Bu konuda size yardımcı olamam. İkinizin birbirinizle nasıl konuşacağınızı öğrenmenizi ve bunu çözmenizi öneririm. Bu parti gerçek bir sınav olacak. Eğer konuklarınızı birbirinizi sevdiğinize ikna edemezseniz, o zaman bütün bunlar boşa gitmiş olur. Ve biz başarısız olduk."

Martha elinde tepside bir demlik çay ve üç fincanla odaya girerken kız kardeşim çıkıyor. Çaydan nefret ediyorum. Ve oradaki Bayan Amerika'nın kahveyi sevdiğini biliyorum, ama personele boşu boşuna yaptırdığım için kendimi kötü hissediyorum. O yüzden çayları koyup giderken ona teşekkür ediyorum.

Sylvie kendime bir fincan hazırladığımı görünce oflayıp pufluyor. İnatçı bir ifadeyle yanıma geliyor ve karşımdaki sandalyeye oturuyor. Fincanını dolduruyorum ve bileğimi dizimin üzerinden geçirerek koltuğuma geri oturuyorum.

Fincanı dudaklarıma götürürken, "Bakın ne kadar medeniyiz," diye şaka yapıyorum.

"Kız kardeşin haklı. Söz konusu olan çok şey var ve bunu çözmemiz gerekiyor," diye huysuzca cevap veriyor.

"Pekâlâ, sevgilim. Ne yapmamızı öneriyorsun?" Bir yudum almadan önce sordum.

Sylvie fincanının üzerinden bana bakıyor. Gözlerinde alev alev yanan nefreti görmeye bayılıyorum. Onun gibi küçük bir fişek seçtiğim için çok minnettarım. Bütün bunlar uysal bir genç kadınla çok sıkıcı olabilirdi.

"Herkesin içinde numara yapabiliriz, değil mi?" diye soruyor. "Elbette," diye sırtarak cevap veriyorum.

"Nasıl tanıştığımızı sorarlarsa ne diyeceğiz?" Sylvie botlarını tekmeleyerek kaldırıyor ve sehpanın üzerine koyuyor. Bunu görmek kız kardeşimi bayıltırdı ama ben bunu büyüleyici buluyorum. Tıpkı evimin sahibiymiş gibi geçit töreni yaptığı zamanki gibi, Sylvie'de de sinir bozucu bir hak sahibi olma duygusu var. Sanki kurallar onun için geçerli değilmiş gibi. Sanki etrafındaki her şey saçma ve o da bu saçmalığın yüzüne bakıyor.

Bu ondan daha çok nefret etmeme neden oluyor.

Gülümseyerek omuz silkiyorum. "Gerçek hikayenin nesi var?"

Kaşları yukarı doğru fırladı. "Evine zorla girdiğimde tanıştığımızı arkadaşlarına söylemek ister misin?"

"Elbette. Neden olmasın?"

"Çünkü bu beni bir suçlu gibi gösteriyor," diye savunuyor.

Gözlerim kısıldı. "Ama sen bir suçlusun." Çay fincanımı yere bıraktım. "Ayrıca, arkadaşlarımdan benden beklediği de tam olarak bu."

Kelimeler dudaklarımdan çıktığı anda pişman oluyorum. Ve Sylvie'nin yüzündeki sinsi gülümsemeye bakılırsa, bu konuda benimle dalga geçmek üzere.

"Az önce senin tipin olduğumu kabul mü ettin?" "Hayır," diye hırlayarak cevap veriyorum.

"Dikkatli ol, sevgilim. Karının senin duygularını yakaladığından şüphelenmesini istemezsin."

"Kapa çeneni." Yüzümü buruşturarak bakışlarından kaçıyorum.

Sylvie şakacı bir şekilde kıkırdıyor ve çıkan ses sinir bozucu derecede tatlı. "Onlara ilk görüşte aşk olduğunu söyleriz. Beni evinizin içinde dolaşırken gördüğünüz anda aklınız başınızdan gitti. Çoğu erkek beni öldürmeye çalışırdı ama sen değil... Sen *aşık* olmuştun."

"Bu kadar yeter, inek," diye bağıyorum.

Sylvie karşı sandalyeden bana gülümserken alt dudağını ısıyor. "Biliyorsun, partide bana inek diyemezsin. Ya da kaltak ya da amcık."

"Ve bana domuz, vahşi ya da göt deliği diyemezsin."

"Anlaştık," diye cevaplıyor. "Sana sadece sevgilim diyeceğim."

Yüzümü tiksintiyle buruşturuyorum. "Hayır."

Dudakları bükülüyor ve düşünceli bir bakışla bir gözünü kapatıyor. "Peki ya... bal ya da bebek?"

Bir tiksinti ifadesi daha yapıyorum.

"İyi," diye gülüyor. "Gal dilinde *aşkım* ne demek?" "Mo ghràidh," diye cevap veriyorum derin bir sesle.

Bana bakarken yüzü düşüyor. Dudaklarının aralanmasını ve gözlerinin ağzıma yerleşmesini izliyorum. İfadeyi tekrarlamaya çalışıyor, ikinci kısmı Amerikan aksanıyla karıştırdığı için *mo ger-eye* olarak çıkıyor.

Çabucak dik oturur ve kendini toparlar. "Hayır, onu kullanma."

Gülümsemem kaşlarımı çatmama

dönüşüyor. "Neden olmasın?" "Çünkü bu çok..."

"Neyi?"

"Hiçbir şey. Sadece sevgilim de."

"*Sevgilim* demek istemiyorum," diye itiraz ediyorum.

"Neden hep bu kadar zor olmak zorundasın?"

"Zor olan sensin... mo ghràidh," diye ekliyorum son kısmı biraz da mizahla.

"Ugh!" Hayal kırıklığı içinde sandalyesinden fırladı ve öfkeyle odadan çıktı. Merdivenlerdeki ayak seslerini duymadan hemen önce, "Bu kesinlikle bir felaket olacak ve hepsi senin suçun olacak!" diye bağırıyor.

Elimde çay fincanı, sandalyemde arkama yaslanıp botlarımı onun yaptığı gibi masaya koyarken gülmekten kendimi alamıyorum.

On İkinci Bölüm

"Barclay!" Tam ön kapı açılırken en eski dostum Liam McNeil'in sesini duyuyorum. Kapıdaki valenin ceketleri almasını görmezden geliyor ve gülerek bana doğru hızla geliyor.

"McNeil!" Geniş bir sırtışla cevap veriyorum. Kollarını bana doluyor ve yumruklarını sırtıma vurarak acımasızca sarılıyor.

Uzaklaşırken yüzümü tutuyor. "Seni aylardır görmedim. Daha da çirkinleşmişsin."

"Bütün kadınları aldığım için kendimi kötü hissettim. Senin için oyun alanını eşitlemek zorundaydım."

Gürültülü bir kahkaha attı. "Ne kadar nazıksınız."

En eski ve en yakın arkadaşımı, diğer misafirlerimizden birkaçının zaten beklemekte olduğu oturma odasına götürüyorum. Çoğu çiftti. Birlikte büyümüş, üniversiteden arkadaşlar. Hâlâ gençken yaptığımız eski partileri yapıyoruz. Sadece biraz değiştiler.

Eski ekipten geriye sadece McNeil ve ben kaldık ama o da teknik olarak partideki tek geyik olarak onu terk ettiğimi öğrenmek üzere.

Çılgın partiler vermeyi bıraktığımdan beri arkadaşlarım beni ilk kez ziyaret ediyor. O zamandan bu yana neredeyse iki yıl geçti ve şimdiden onların gözlerini hissedebiliyorum.

beklentilerim var. Yine de bu eskisi gibi olmayacak, ya da kendime böyle söylemeye devam ediyorum.

Kız kardeşime verdiğim söz doğruydu. Bu hafta sonu o partilerden biri gibi bitmeyecek.

Sylvie hâlâ odasında ve gerçekten gelmeyeceği konusunda endişelenmeye başladım. Yukarı çıkıp onu kontrol edeyim mi? Gerekirse onu sürükleyerek çıkarırım.

Diğer arkadaşlarım Liam'ı coşkuyla selamlarken, gözlerim fuayedeki merdivenleri taramaya devam ediyor ve onun aşağı inmesini bekliyorum.

Liam'ı bara götürürken, "Sana bir içki getireyim," diyorum.

"Teşekkürler dostum," diye yanıtlıyor. Bir bardağa iki parmak Macallan doldurup ona uzatıyorum.

İçkiyi dudaklarına götürmeden önce çarpık bir gülümsemeyle "Seni tekrar görmek güzel," diyor.

"Sen de," diye cevap veriyorum.

Göz ucuyla Liam'ın bakışlarının odanın içinde dikkatle dolaştığını fark ediyorum ama insanlara odaklanmıyor. Sanki bir şey arıyor gibi.

"Ne arıyorsun?" Kıkırdayarak sordum.

"Bu gece ne haltlar karıştırıyorsun? Öyle sapıkça şeyler yapmıyorsun, değil mi?"

Neredeyse viskimi tükürecektim. "Sana daha önce de söyledim. Bu saçmalıkla işim bitti."

Hinzırca gülümsüyor. "Bu doğru. Artık evli bir adamsın." Omuzlarımı sıkıyor ve ben de yüzüğü göstermek için sol elimi kaldırıyorum. Ellerini elimden çektikten sonra

"Ama evli olman bir zamanlar tanıdığımız o sapık herif olamayacağın anlamına gelmiyor."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum. Ailemin ensemde olduğunu, evimi elimden almakla tehdit ettiğini anlamıyor. Ama onunla bu konuya girmeyeceğim. "Benim için öyle. Bu gece bunların hiçbiri olmayacak. Bu gerçekten sakın bir hafta sonu kaçamağı."

Kadehi dudaklarına götürerek, "Yeterince adil," diye yanıtlıyor. "Ama Killian Barclay'i hatırlarsam, birkaç viskinin sana her şeyi yaptırabileceğini biliyorum."

Elini sırtıma vururken içten bir kahkaha atıyor. Karşılığında gülümsemeye zorladım.

Merdivenlerden gelen ayak sesleriyle başım dikleşiyor. Kalbimin neden aniden göğsümde çarpmaya başladığını bilmiyorum. Belki de karımı en eski arkadaşlarımla tanıştırmak üzere olduğum içindir. Bunu daha önce hiç yapmamıştım.

Sylvie odada belirdiğinde, çenem neredeyse yere çarpacaktı. Zihnimde onu her zamanki tarzıyla bekliyordum. Siyah ceket, bol bir üst, dar bir kot pantolon ve kalın siyah botlar.

Ama bu gece giydiği şey bu değil. Üzerinde ince yeşil bir elbise var, derin kesimli ve narin omuzlarından sarkıyor. İnce askılarına ve satenin altındaki diri göğüs uçlarının görüntüsüne bakılırsa sutyen takmamış.

Birden boğazım kurudu ve sikim seğirmeye başladı. Ve ona öfkeyle bakıyorum.

"Sik beni," diye fısıldıyor Liam. "Bu...?"

Dudaklarını viski bardağına dayayarak durakladığında bir inilti çıkardım.

"O benim karım," diyorum hoşnutsuz bir iç
çekişle. Liam bön bön baktı. "Vay anasını."

Tam o sırada Sylvie odanın öbür ucunda beni fark etti. Yavaşça bana doğru ilerliyor ve ne kadar mutsuz ve gergin görüldüğünü fark ediyorum. Dolgun dudakları narin bir şekilde somurtuyor ve normalde ateşli olan gözleri asık suratlı ve duygusuz.

Ve bütün gece ona iğrenç bir kaltak diyemeyecek olmak bana acı veriyor. Onun yükselişini özleyeceğim.

Benimle barda buluştuğunda bir an tereddüt etti. Kucaklaşmak için yaklaşıyor ama endişeyle geri çekiliyor. Rahatsızlığını hafifletmeye çalışarak kolumu omuzlarına atıyorum ve kıvrak vücudunu kendime doğru çekiyorum.

Sylvie benden çok daha küçük. Başının tepesi çeneme bile değmiyor. Bana kendimi dev gibi hissettiriyor ve ona hafifçe dokunmak bile onu kıracağımdan endişelenmeme neden oluyor.

"Sylvie, hayatım, bu benim eski dostum Liam McNeil. Liam, bu benim karım Sylvie."

Liam dramatik bir şekilde bardağını yere bırakıyor ve ikimize doğru dönüyor.

"Killian Barclay, bundan daha iyi bir giriş yapabilirsin. Bu senin karın," diye bağırır.

Odadaki tüm konuşmalar kesiliyor ve bir anda tüm gözler üzerimize çevriliyor.

Sylvie'yi odanın içinde kaynaşan diğer arkadaşlarıma doğru çevirerek uygun bir duyuru yapıyorum. "Hepinizin internetteki ve gazetedeki duyuruyu gördüğünüzü biliyorum. Hepinizi eşim Sylvie Barclay ile tanıştırmak istiyorum."

Tam o sırada yüzü bana doğru döndü. Belki de artık evli olduğumuza göre tam adını duyduğu içindir. Arkadaşlarımın tepkileri gürültülü ve heyecanlı, birbirlerini alkışlıyor ve mırıldanıyorlar.

Ama ben ona bakmakla meşgulüm. Düğün günümüzdeki gibi değil, o hala bir yabancıyken ve aramızda hiçbir göz teması yokken.

Şimdi bana soğuk, cansız gözlerle bakıyor. Bakışlarındaki önemsizlik bana acı veriyor. Sanki beni hiç umursamıyormuş gibi.

Nefreti tercih ederim.

"Mo ghràidh," diye ekliyorum, o kadar yumuşak ki ondan başka kimse duyamıyor. Araya bir sırtıma ve göz kırpmaya sıkıştırıyorum.

Gözlerini öfkeyle kısmasına ve ellerini yanlarıma sıkıştırıp beni uzaklaştırmaya çalışmasına neden oluyor ama bir santim bile kıpırdamasına izin vermiyorum. Bunun yerine onu daha da yakınımaya çekip dudaklarımı sıkıca dudaklarına bastırıyorum.

Arkadaşlarım bu sevgi gösterisi karşısında bağırıp çağırıyorlar. Sylvie mücadelesini sürdürüyor ve bu beni daha da cesaretlendiriyor.

İstemedenden de olsa dilimi dudaklarının arasından geçiriyorum. Hemen sertleşiyor ve en küçük bir inilti çıkarıyor. Geri çekilmek ya da öpücüğü sonlandırmak yerine daha da derinleştiriyorum. Bu sadece arkadaşlarımın sesini daha da yükseltiyor, onu bedenime daha sıkı sararken ve onu sıcaklık ve tutkuyla öperken beni teşvik ediyor.

Dillerimiz birbirine dolanıyor, dişlerimiz birbirini ısıyor ve yolun bir yerinde savaşmayı bırakıp kollarımda eriyor.

Sonunda ayrıldığımızda bana ateş saçan gözlerle bakıyor. Liam beni uzaklaştırıp sırtımı sertçe sıvazlarken öfkeli bakışları yüzümde sabit kalıyor.

Bir şişe şampanyanın patlama sesi Sylvie'yi hayal aleminden koparmadan önce "Hadi kutlayalım," diye bağırıyor. İkimizin de eline zorla birer kadeh şampanya tutuşturuluyor ve bir de bakıyorum ki arkadaşlarımla kadeh kaldırıyoruz.

Ama şaşkınlık içindeyim. Ona, tepkisine, tavrına çok odaklanmış durumdayım. Gülümsüyormuş gibi yapıp arkadaşlarımla eşleriyle güldüğünde bile, rahatsızlığını yüzeyin altında saklıyor. Bunu ondan çıkarmak istiyorum.

İlk şişe bittikten sonra, bu partinin çoktan raydan çıktığından endişelenmeye başlıyorum. Tam o sırada Martha odaya giriyor ve yemeğin hazır olduğunu bildiriyor. Böylece parti, büyük masanın modern bir düzenlemeyle kurulduğu yemek odasına taşınıyor.

Grup masanın etrafında kaynaşır ve Sylvie benim karşımdaki uçta oturuyor. Onun bu kadar uzakta olması sinirlerimi bozuyor. Herkese ne kadar aşık olduğumuzu kanıtlamamız gerekiyordu. Ona ulaşamazken bunu yapmak çok zor.

Bu da birbirimizle ve birbirimiz hakkında konuşma becerilerimize bağlı olduğu anlamına geliyor ki bu konuda şimdiye kadar çok başarısız olduk.

Daha ilk yemeği bitirmeden masadaki eşlerden biri "Peki siz nasıl tanıştınız?" diye soruyor.

Bakışlarım, meydan okuyan bir ifadeyle bana bakan Sylvie'ye kayıyor.

Burada bir şey yok.

"Bu küçük suçlunun evime zorla girdiğine inanabiliyor musun?"

Kapüşonlu gözlerle masanın karşısından bana bakıyor.

"Evine mi girdiler?" diye gülüyor arkadaşım Greg.

karşı uç.

Sylvie savunmaya geçercesine, "Ben *zorla* girmedim," diye cevap verir. "Kapı kilitli değildi."

"Duştan yeni çıkmıştım ki merdivenlerde ayak sesleri duydum. Dışarı çıktığımda güzel bir Amerikalı kadının antremde durduğunu gördüm."

Yutkunurken boğazının nasıl hareket ettiğini yakalıyorum. "Ne yapıyordun?" diye soruyor biri.

"O sırada erkek arkadaşım evin içinde bir şey görmek istiyordu ama içeri girmeye çok korkuyordu. Bir kadının arka kapıdan çıktığını gördüm, ben de içeri girdim."

Bardağımı elimde tutarak sandalyemde arkama yaslanıyorum. Sylvie taşındığından beri o gün hakkında nasıl konuşmadık? O sabah giden kadını tamamen unutmuştum. İstesem de adını hatırlayamazdım.

Ama kızıdan bahsedildiğinde Sylvie'nin yüzünde bir parça kıskanç gurur seziyorum. Onda böyle durması hoşuma gidiyor.

"Az önce... birinin evine mi girdin?" Liam gülerek soruyor.

"O andan itibaren onunla evleneceğimi biliyordum," diyorum masanın başından gururla.

Sylvie gözlerini deviriyor ve gülümsemesini bastırarak başını sallıyor. "Demek istediği, o andan itibaren beni kendisiyle evlenmem için kandıracağını biliyordu."

"Kendilerine aşık olmamız için hepimizi kandırıyorlar, değil mi?" diyor masadaki kadınlardan biri sırtarak.

Sylvie bana bakıyor. Tek görebildiğim parlak ela gözleri. "Kesinlikle kandırıldım."

Herkes gülüyor, ben de katılıyorum. Tüm bunları gösteriş için söylediğini ve hiçbirinin gerçek olmadığını biliyorum. İçten içe beni hala hor gördüğünü biliyorum. Yine de eğlenceli. Bunu kabul ediyorum. Bana iyi davranmaya zorlandığını görmek. Her saniyesinden nefret ediyor ve bu bana şimdiye kadar yaptığım her şeyden daha fazla zevk veriyor. Ve bu çok şey söylüyor.

On Üçüncü Bölüm

Yemekten sonra parti bara taşındı. Hepimiz oturma odasının etrafında oturuyoruz ve ben şimdiden çok sarhoşum. Bunu söyleyebilirim.

Sylvie sanki odaklanamadığım hareketli bir hedefmiş gibi geliyor. Ne zaman arkamı dönsem, yer değiştiriyor. Bir an Greg'in adını hatırlayamadığım karısının yanında oturuyor, sonra gözümü kırptığımda dışarıda, verandada, bahçenin üzerindeki sonsuz karanlığa bakıyor.

Elimde boş bir bardakla Liam'ın yanındaki kanepede oturuyorum. Omzuma vurdu.

"Bu ne biçim bir eş, Barclay. Bunu nasıl başardın?" diye bağılıyor.

Gülüyorum ve kaşlarımı ovuyorum. "Biliyorsam ne olayım," diye cevap veriyorum. Cevaplarımı muğlak ve belirsiz tutmak zorundayım. Belirli bir şeye cevap veremeyecek kadar sarhoşum.

"Çok ateşli. Bahse girerim yatakta ateşlidir. Bana tüm kirli detayları anlat lütfen. Amerikalı kızların vahşi olduğunu duydum."

Midemdeki ekşi tattan kaçınarak kıkırdıyorum. "Ben öpüşmem ve söylemem."

"Seni göt," diye gülerek cevap veriyor. "Aylardır kimseyle sevişmedim. Partilerini özledim. Çok çaresizim. Kız kardeşi var mı?"

Cevap vermeden tavana gülümsüyorum. Öyle mi?

Hayır. O tek çocuk. Düşünüyorum.

Lanet olsun, ben bir pisliğim.

Hepimiz bir daire şeklinde dağılmıştık. Angus karşımda, mürettebattaki en zeki arkadaş. O ve karısı Claire, en uzun süredir evli olanlar. Onun yanında Greg ve karısı... Emma mı? Sonra sağımızda Nick ve uzun süredir birlikte olduğu kız arkadaşı Theresa var.

Birkaç yıl önce her ay burada sıkı bir parti yapmaya başladık. O zamanlar evden çıkmayı bırakmıştım. Pek çok şeyi yapmayı bıraktım. Gözlerim grubu tararken, sonumun onlar gibi olabileceğini hayal ediyorum. Evlenebilir, şehre taşınabilir ve birkaç çocuk sahibi olabilirdim. Normal bir hayat yaşayabilirdim. Kendimi geçmişe gömmek yerine.

Mutlu görünüyorlar. Ama yine de hiçbirinin alkol ve kadınlarla tedavi edecek keder ve pişmanlık yaraları yoktu.

Sylvie dışarıdan içeri girdi. Kollarını kendine dolayarak bana doğru ilerliyor, yanıma oturuyor ve aramızda bir karış boşluk bırakıyor.

Liam bara gidip taze bir şişe şarap getirmeden önce, "Hadi bir içki oyunu oynayalım," diye anons ediyor. Bizim için ortaya koyuyor. Sylvie'nin kadehi olmadığını fark edince bir tane alıyor ve göz kırparak onun için dolduruyor.

Azı dişlerim gıcırıyor ve neden rahatlayamadığımı anlamıyorum.

"Hiçbir zaman..." diyor. Gruptaki birkaç kişi olumlu tepki veriyor ama ben şahsen bu oyundan nefret ediyorum. Bir şekilde beni daha da sarhoş ediyor ve kendimi

bok parçası. Bu partiyi kontrol altında tutmak istiyorsam, bunun yolunun bir içki oyunu olmadığından bahsetmiyorum bile.

Liam'ın bardağıma viski doldururkenki ağırlığını hissediyorum ve ona doğru gülümsemeye zorluyorum. "Teşekkürler."

"Killian... neden sen başlamıyorsun?" diyor yanımdaki koltuğa çökerken.

Bir inilti çıkardım. Sonra solumdaki kadına baktım. "Daha önce hiç kimsenin evine zorla girmedim."

Sylvie kadehini dudaklarına götürürken bana sert bir bakış atıyor. Etrafımızdaki insanlar kahkahalara boğuluyor ama başka kimse içki almıyor.

Dudaklarını silerken ona "Sıra sende," diyorum.

"Hiç bu kadar sarhoş olmamıştım, farkında bile olmadan elimi kesip açmıştım."

Fazla tepki vermemeye çalışıyorum. Sadece elimi kaldırıyorum, hala iyileşmekte olan kabuğu ortaya çıkarıyorum ve viskimden bir yudum alıyorum.

Sylvie bir süre bana bakıyor, pek gururlu görünmüyor ama özür de dilemiyor. Oyun çemberin etrafında dönüyor, soruların çoğu masum ve eğlenceli kalıyor. Ta ki konu Liam'a gelene kadar.

"Daha önce hiç aynı anda iki hatun sikmemiştim." "Tabii ki sikmedin," diye takılıyor Greg.

Sylvie'nin gözleri yüzüme doğru bakıyor. Bu o kadar da kötü değil. Buradaki çocuklar beni tanıyor, yani saklayacak bir şeyim yok. Herkes kahkahalar ve tezahüratlarla tepki verirken kadehimi kaldırıp küçük bir yudum alıyorum.

Bardağıma geri indirdiğimde, odanın diğer ucundaki Angus'un karısına bakmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Sıra sende Barclay," diyor Liam omzumu dürterek.

Lanet olsun, oyunlardan bıktım. Eskiden böyle saçmalıkları severdim ama Şimdi hedefli ve tehlikeli geliyor.

Bunun için çok yaŐlanmadık mı? "Ben hiç aldatılmadım."

Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Her birlikte olduğumuzda neler olduğunu düşünürsek, bu kalabalıkta bunu söylemek riskli ve tuhaf bir Şey. Ama bunu syleyebileceğimi bildiğim tek Şeyin bu olduğunu fark ettim, çünkü daha önce aldatabileceğim gerçek bir iliŐkim olmamıştı. Şaşırtıcı bir Şekilde, Sylvie de dahil olmak üzere pek çok kişi içki içiyor.

Bunda beni rahatsız eden bir Şey var.

Angus içki içmez ama. Bunu fark ettim. Karısı Claire'e bakmamak için yine kendimi zor tutuyorum.

Nick'in kız arkadaşı Sylvie'nin içtiğini fark edince, "Sanırım Killian değildi" diye sorar.

Sylvie başını sallar. "Hayır. Aptal eski sevgilim. Onu en iyi arkadaşım ile seviŐirken yakaladım."

"Kahretsin," diye cevap verir biri.

Kadınlardan biri "Ne yaptınız?" diye soruyor.

Sylvie gururla oturuyor. "Sırtına kaynar sıcak kahve attım. İkinci derece yanıklara sebep oldu."

Ağzımın kenarı bir gülümsemeyle kalkıyor.

Bu oyunun yaklaşık üç turundan sonra, artık yirmili yaŐlarda olmadığımız apaçık ortaya çıkıyor. Hepimiz

ezilmiş. Tuvalete gitmek için kalktıktan sonra geri döndüğümde Liam'ı Sylvie'ye benden daha yakın otururken buldum.

Adam gülüyor, belli ki kızarmış. Zoraki, tereddütlü bir gülümseme takınıyor, bu da bende çılgılık atma isteği uyandırıyor.

"Sylvie," diye bağırdım. İkisi de dönüp bana bakıyor. "Yatma vakti geldi."

Kaşları içe doğru kıvrılıyor, ona ne yapacağını söylemeye çalışmama şaşırdığı belli. Ama daha fazla içersem, yine yerde sızıp kalacağım ve onu Liam'la birlikte bu halde bırakamam.

Bensiz burada kalamayacağını anlaması için sert bakışlarımdan bir an geçmesi gerekiyor. Ayağa kalktığında koluna giriyorum. Hayal kırıklığıyla bana bakıyor.

"Biz yatmaya gidiyoruz," diyorum arkadaşlarımıza. "Herkes iyi uysun, bir şeye ihtiyacınız olursa personel erkenden burada olacak."

Sylvie'yi odadan çıkarıp merdivenlere doğru sürüklerken kalabalık iyi geceler diyor.

"Bırak beni," diye fısıldıyor merdivenlere ulaştığımızda. Bırakmak istemesem de bırakıyorum.

İkinci kata ulaştığımızda sola döndü, ben de tekrar kolunu tuttum. "Bu gece benimle uyuyacaksın."

Arkasına yaslanıp korkunç bir şokla bana bakıyor. Aceleci bir fısıltıyla "Öyleyim amına koyayım," diye cevap veriyor.

Ağzım onunkine yaklaşıp daha onu daha yakına sürüklüyorum. "Seni yalnız bırakmayacağım. Liam çok sarhoş ve gözleri senin üzerinde."

"Umurumda değil," diye yanıtılıyor tiksintiyle. "Kapımı kilitleyeceğim." "Evli olmamız gerekiyordu, Sylvie. Ne yapacaklar?

sizi ayrı bir odada uyurken görürlerse ne düşünürler?"

Bu konuda neden bu kadar çaresizim bilmiyorum. Liam için gerçekten endişeleniyorum. Onu uzun zamandır tanıyorum ve partilerimizde ne kadar çılgınca şeyler olsa da, onun birini incitecek ya da ona şiddet uygulayacak biri olduğunu hiç görmedim. Ama bu gece onun hakkında konuşurken, onunla birlikte olma düşüncesine dayanamıyorum.

Sylvie bir iç çeker. "Bundan vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

"Tamam." Kolunu kavrayışından çekip çıkarıyor ve odasına doğru ilerliyor. Onu tekrar yakaladığımda şok içinde bana bakıyor. "Pijama almam lazım. Senin yanında çıplak uyumam."

Onu yatağımda çırılçıplak düşününce sikim yeniden seğirmeye başladı. En ufak bir hareket görmeyeli bir aydan fazla oldu ve bu beni mantıksız düşünmeye itiyor.

Elbette, Sylvie sinir bozucu ve inatçı. Kişiliğinden nefret edebilirim ama güzelliği baki ve benim aletim kişiliği pek umursamıyor.

Birkaç dakika sonra pijamaları ve kolunun altında bir diş fırçasıyla odasından çıktı. Beni odama kadar takip etmeden önce kapısını arkasından kapattı.

İkimiz de içeri girdikten sonra kapıyı kapatıp kilitliyorum. Kilit yerine oturduktan sonra Sylvie yüzümü görmek için arkasını dönüyor. Birlikte kilitli bir odada olmanın onu rahatsız ettiğini söyleyebilirim.

Kilidi açarken "Özür dilerim," diye mırıldandım.

Kendini banyoya kapatıyor ve ben yatağın kenarına otururken suyun aktığını ve tuvaletin sifonunu duyuyorum. Son bir saat içinde ayıldım ama hâlâ hissiz ve umursamaz hissediyorum. Sanki aklıma gelen her şeyi söyleyebilirmişim gibi. Her şeyi yapabilirim.

Normalde sarhoş olduğumda yalnız ya da arkadaşlarımla olurum. Sarhoşken Sylvie gibi biriyle birlikte olmak tehlikeli. Sırlarımı dökmek istememe neden oluyor ve bu çok ama çok kötü bir fikir.

Kapı açılır ve üzerinde lacivert saten bir pijamayla dışarı çıkar. Çilek sarısı bukleleri başının üstünde toplanmış ve saten bir kurdeleyle sarılmış. Makyajının her zerresini cildinden silmiş, yanakları çillerle beneklenmiş ve dudakları renksiz. Makyajsız hallerinin nasıl olacağını hissetmek için onları tekrar öpmek istiyorum. Gözleri siyah çizgiler ve gölgeler olmadan çok daha yuvarlak ve parlak.

Çok uzun süre bakıyorum. Çabucak ayağa kalkıp banyoya koşuyorum. Orada yüzümü soğuk suyla ıslatıyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve mesanemi boşaltıyorum. Bir çift pijamam yok, bu yüzden tek seçeneğim iç çamaşırlarım ve beyaz tişörtümle uyumak.

Banyodan çıktığımda Sylvie çoktan yan tarafına kıvrılmış, yüzünü ortaya dönmüştü. Aramıza yerleştirdiği bir sıra yastığa kendi kendime gülüyorum. Sanki ona dokunmak istersem yastıklar onu koruyabilirmiş gibi. Ki istemiyorum.

Yatağa tırmanıyorum ve komodinin üzerindeki lambayı kapatıyorum. Ondan uzaklaşıyorum ve oda sessizlikle yıkanıyor. O kadar sessiz ki, nefes alışını duyabiliyorum. Kesik kesik ve sığ. Ve yatağın üzerinde hafif bir titreme hissediyorum.

Korkudan karnıma ağrılar giriyor.

"Benden gerçekten bu kadar korkuyor musun?" Fısıldıyorum.

"Senden korkmuyorum," diye meydan okurcasına cevap veriyor. Cevap vermeden önce bir iç çekiyorum.

"Titrediğini hissedebiliyorum."

Sessizlik bizi tekrar sarıyor ve sessizliğin içinde yüzüme tutulmuş bir ayna gibi bana bakan acı gerçek var. Bana çok sert olduğumu söylüyor. Çok zalim. Geçtiğimiz ay defalarca işaret ettiği gibi, gerçekten acımasız bir canavarım.

Yastığını yumruklayıp tekrar yatağa yerleşmeden önce "Değilim," diye itiraz ediyor.

Başka bir şey konuşmuyoruz ama nefesi uyku ritmine girdiğinde bile ben uyanık kalıyorum. Hâlâ titrediğini hissedebiliyorum.

Bölüm On Dört

Uyandığımda Sylvie gitmişti. Yatağın onun tarafında kalan kısmı hâlâ vücudunun girintisini gösteriyor ve yumuşak, çiçekli kokusunu taşıyor.

Aşağıda bir hareket duyuyorum ama bir süre kıpırdamıyorum. Tavana bakarak son yirmi dört saatin olaylarını tekrar ediyorum. Tüm bu sahte eş düzenlemesi çok garip. Sadece bir ay geçti ve hala on bir ayımız var.

Bir yıl sonra nasıl olacağız? Benden hala nefret edecek mi? Benden daha çok mu nefret edecek?

Gerçekten bir yıl boyunca seks yapmadan durabilir miyim? Elbette bir noktada, o ve ben evlilik dışı ilişkilerimizi aramızda tutacağımız bir tür anlaşmaya varabiliriz.

Dün gece onu Liam'dan uzak tutmaya çalıştım ama ya aralarında bir şey olursa? Bu bana aynısını yapmam için gereken kozu verirdi. Kısasa kısas. Aramızda bir sır. Sözleşme yürürlükte kalacak ama biz yine de eğleneceğiz.

İçten içe bu fikirden nefret ediyorum ama uzun vadede benim için daha iyi olacağını biliyorum.

Onu odama getirmem yanlıştı. Bu noktada yapmam gereken son şey karıma karımmış gibi davranmak. Benim hakkımda yanlış bir fikre kapılmasını istemiyorum. Ne zaman bu

Bitti, gitmek zorunda. Bir yıl sonra yine tek başımayım. Ayrıca, ona bu zamanı ayrı geçireceğimize söz verdim, onu yatağıma sürükleyerek değil.

Nihayet ayağı kalktığımda dışarıdan bağırışlar duyuyorum ve büyük pencereden dışarı bakıyorum. Liam dışarıdaki geniş çimenlik alanda, gömleksiz ve kolunun altında bir rugby topu var. Beni izlerken görünce el sallıyor.

"O çirkin kızı buradan çıkar!" diye bağırıyor.

Gülüyorum, Greg, Angus ve Nick'i de sahada görüyorum. Beni görmek için dönüyorlar, her biri el sallıyor. Kısa bir süre için kadınların nerede olduğunu merak ediyorum. Sylvie'nin onlarla, özellikle de Claire'le yalnız kalmasından tedirgin olmalı mıyım?

Düşüncelerimi silkeleyip atıyorum. Saat sabahın onu bile değil. Zaten bu kadar erken hikâyelerini paylaşacaklarından şüpheliyim.

Aceleyle giyindikten sonra koşarak merdivenlerden iniyorum. Kapıdan çıkıp evin arkasındaki tarlaya doğru ilerlerken, önlerinde çay bardaklarıyla bir masanın etrafında oturan hanımlara selam veriyorum.

Üçüncü fincan kahvesini yudumladığını tahmin ettiğim Sylvie hariç. Dumanı tüten sıvının üzerinden bana bakıyor. Çocuklarla buluşmak için dışarı çıkmadan önce tereddüt ediyorum.

Ona karım gibi davranmam gerekiyor, değil mi? Bu senaryoda bir koca ne yapardı? Greg ya da Nick'in kadınlarını öpeceğini hayal ediyorum. Ben tereddütle yaklaşırken Sylvie'nin gözleri fincanının üzerinden bana bakıyor.

"Günaydın," diye mırıldanıyorum dudaklarımı alına bastırırken. Masadaki diğer kadınlar bu jest karşısında "ooh" ve "aah" çekiyor ama Sylvie neredeyse hiç tepki vermiyor. Soğuk bir ifadeyle usulca "Günaydın" diye mırıldanıyor.

"Pekâlâ, ikiye iki!" Liam verandanın merdivenlerinden bağıyor. "Gidelim, ihtiyar."

Rugby topunu bana doğru kuvvetle fırlatıyor ve ben de karnıma çarpan topu yakalıyorum. Neredeyse nefesim kesiliyordu ama gülümsememi korudum.

O ve ben diğer çocuklarla birlikte sahaya koşmadan önce, bakışlarının Sylvie'ye takıldığını fark ediyorum.

Daha önceki fikrim yeniden ortaya çıkıyor.

Sylvie'yi Liam'la yatmaya ikna edebilirsem, evliliğimizin geri kalanı için vicdanım rahat eder. Yakışıklı bir adam. Yapılı, uzun boylu, sert. Sakalsız daha temiz bir görünümü var ve çok para kazanıyor. Bunun onun için önemli olduğunu biliyorum.

Dördümüz yavaş ve acılı bir rugby maçı oynuyoruz, hepimiz yaşımıza göre çok daha fazla efor sarf ediyoruz. Nick öyle bir darbe alıyor ki neredeyse ayağa kalkamıyor, dört yaş büyük olduğu için hepimiz onunla dalga geçiyoruz. Bayanlar gelip bizi biraz neşelendiriyor, fotoğraflarımızı çekiyor ve düşerken bize gülüyorlar.

Yaklaşık on beş yıl önce üniversitede oynadığımız zamanlardaki gibi değil. Ama eğlenceli.

Geçtiğimiz on yıl içinde bir kez bile ne kaçırdığımı düşünmemiştim - ta ki şimdiye kadar.

Bir saat sonra hepimiz terli, çamurlu ve açlıktan ölüyorduk. Angus iğrenç bir sarılmayla Claire'i pusuya düşürüyor ve kollarını ona doladığında ciyaklamasına neden oluyor. Sylvie bana ters ters bakıyor.

"Sakın buna cüret etme," diye mırıldanıyor. Gülüyorum, şimdi sırf onu kızdırmak için ona sarılmak istiyorum.

Yapmamayı ve onun yerine yanında yürümeyi seçtim.

Liam yanıma geldi. "Ee, Sylvie. Bu koca İskoç'u Amerika'ya götürmüyorsun, değil mi?"

Başını kaldırıp önce bana, sonra da ona bakıyor. "Hayır," diye yanıtlıyor başını sallayarak. "Geri dönmeyeceğim."

"Hiç mi?" diye soruyor.

Ona omuz silkiyor. "Bunun için pek bir nedenim yok. Ailemle iyi anlaşamıyoruz ve ben burayı seviyorum."

Claire arkamızdan, "Ailenizle ilgili bir şey okudum," diyor. Hepimiz döndüğümüzde bize mahcup bir sırıtışla bakıyor. "Umarım bu konuyu açmamın sakıncası yoktur ama Killian'ın ailesi duyuru yaptığında internette gördüm. Annenle baban ünlü sanatçılar falanmış."

Tüm grup evin gri taş basamaklarında buluşurken bakışlarım karıma yöneliyor ve onun tepkisini bekliyorum. Kız kardeşim Sylvie'nin ailesinin sanatçı olduğundan bahsetmişti ama ben bunu hiç düşünmemiştim. Pek umursamadım ve teknik olarak hâlâ da umursamıyorum. Sadece merak.

Sylvie Claire'e gülümser. "Sorun değil. Sanat dünyasında oldukça ünlüler. Dünyanın dört bir yanındaki müzelerde tabloları var."

"Ama onlarla iyi geçinemiyorsun?" Angus soruyor.

Yavaşça başını sallıyor. "Hayır. Onlar sadece... lanet olası pislikler."

Bu, grubu güldürüyor ama benim ağzım gülümsemeye doğru hareket etmiyor.

Sylvie geldiğinden beri bana göt herif diyor ve itiraf edeyim... Ona göre göt herifin tekiyim. Öyle mi? Ne?

Böyle bir tepkiyi hak edecek bir şey yapmış olabilirler mi?

Liam göz kırparak, "İyi olmuşsun," diyor. Kız ona yumuşak bir gülümseme veriyor.

Bu iyiye işaret.

"Hadi içeri girip temizlenelim," diye cevap veriyorum, anı bozarak.

Eve girdikten sonra hepimiz farklı yönler'e dağıldık. Ben odama doğru koşarken diğerleri çoğunlukla üçüncü katta bulunan misafir odalarına doğru ilerliyor. Hızlı bir duş aldıktan sonra banyodan çıkıyorum ve aceleyle giyiniyorum. Guruldayan midem beni acele ettiriyor. Martha'nın öğle yemeği için yaptığı her neyse, buram buram nefis kokuyor.

Tam odamdan çıkarken, koridorda neredeyse birini deviriyordum. Ufak tefek kadının Sylvie olmadığını fark etmem bir anımı alıyor.

Ben Claire.

Ellerim, onu devirmemek için tuttuğum omuzlarından havalandı.

"Özür dilerim," diye kekeledim.

"Sorun değil," diye cevap veriyor rahatsız bir şekilde. "Seni orada görmedim."

"Ben sadece... etrafı kurcalıyordum," diye cevap veriyor. Ben duvara yaslanıp aramızda mümkün olduğunca fazla mesafe bırakırken gözleri yüzümde kalıyor. Sonra hızla koridorun çevresini tarayıp yalnız olduğumuzu fark ediyorum.

Ciğerlerim nefesimi tutuyor, bakışlarım yüzünde geziniyor. "Nasılsın?" diye fısıldıyor.

Kendimi yutkunmaya zorluyorum.

"Peki," diye mırıldandım sessizce.

Belli ki soruya karşılık v e r m e m i bekliyor ama vermiyorum. Onunla hiç konuşmamalıyım.

"Sylvie o gerçekten güzel," o diyor,
yapmak gündelik sohbet.

Karımın şu anda nerede olduğunu merak ederek tekrar etrafıma bakıyorum.

"Nerede o?" Mırıldanıyorum.

"O aşağıda," diye fısıldıyor Claire o kadar alçak sesle ki zar zor duyabiliyorum. "Herkes aşağıda."

Gözlerim tekrar onun yüzüne kayıyor. Duygularım çok çelişkili ve tarif etmesi zor.

"Claire..." Başlıyorum, daha da geri çekilmeye çalışıyorum, ama nedense bunu daha da yaklaşmak için bir davet olarak görüyor.

"Seni özledim."

Derin bir nefes almaya zorluyorum. Bir yanımda onu hiç düşünmediğimi söylemek için can atıyor. Düşündüğümde de bu sadece sarhoş olduğumda oluyor ve şeytanlarım bana ne kadar yalancı ve kötü bir arkadaş olduğumu hatırlatmak için ortaya çıkıyor.

"Peki ya Angus?" Soruyla mırıldanıyorum.

"Angus'u seviyorum," diye yanıtlıyor sanki çok açıkmiş gibi. "Ama içimde her zaman bir parça olacak..."

Uzanıp parmaklarını göğsüme dayıyor.

Siktir. Siktir. Siktir.

"Angus beni senin kadar memnun edemez,
Killian." Nefes alamıyorum.

"Sana bittiğini söylemiştim," diye cevap veriyorum usulca. "Burada olmamalısın. Sen benim en iyi arkadaşlarımdan biriyle evlisin."

Bir adım daha yaklaşıyor. "Bizi bu yüzden davet ettiğini sanıyordum."

"Hepinizi buraya *karımla* tanıştırmak için davet ettim." Keşke ona bu lanet partiyi vermemin tek sebebinin dünyaya berbat biri olmadığımı ve mutlu bir evliliğim olduğunu kanıtlamak olduğunu söyleyebilseydim.

İyiymişim gibi bile davranamıyorum.

"Ayrıca," diye ekliyorum. "Bunu ona bir daha yapmayacağım-"

Merdivenlerden gelen bir gıcırtı ikimizin de geri sıçramasına neden oluyor. Sylvie'nin bize şüpheyile baktığını görmek için dönmeden önce bunu ancak zamanında yapabiliyoruz.

Claire kibar bir gülümsemeyle bana, "Sana yetişmek güzeldi," diyor. Sonra merdivenlere doğru dönüyor ve giderken Sylvie'nin yanından geçiyor. Merdivenlerden inip gözden kaybolmadan önce ona, "Siz ikiniz çok hoş bir çiftsiniz," diyor.

Karımla yalnız kaldım, o da bana sık sık takındığı o soğuk, cansız ifadeyle bakıyordu. "O da neydi?" diye soruyor dikkatli bir bakışla.

"Yok bir şey," diye homurdanarak yanından geçip merdivenlerden iniyorum.

Kolumu tuttu. "Hiçbir şeye benzemiyordu."

Hayal kırıklığı içimde birikiyor ve ona doğru dönüyorum, öfkeyle patlamaya hazırım. Yüzümü onunkine yaklaştırıp alçak sesle, öfkeli bir hırıltıyla mırıldanıyorum. "Bir şey olmadığını söyledim."

"Ne olduğu umurumda değil," diye cevap veriyor, yüzümü görebilmek için boynunu bükerek ayağa kalkıyor. "Sadece pantolonunun içinde tut ki

bana olan borcunu kaybetme."

"Arkadaşımla karısını becereceğimi mi sanıyorsun?"

Alaycı bir sırıtışla başını eğiyor. "Tabii ki hayır, Killian. Dediğin gibi... bu *hiçbir şeydi*, değil mi?"

"Siktir git, inek," diye homurdandım.

Gözlerini devirerek başını sallıyor. Beni başından savarak yanımdan geçip odasına doğru yürüyor. "Kimseyle yatmayacaksın." Sonra bana doğru dönüyor ve sahte bir gülümseme veriyor. "Sevgilim."

Odasında kaybolduğunda, duvarda bir delik açma isteğimle savaşmak zorunda kalıyorum. Bunun yerine, arkadaşlarımla - hayatımdaki *gerçek* insanlarla- birlikte olmak için aşağıya iniyorum.

Dün gece, onu bu durumdan uzaklaştırıp Liam'ın yakınlaşmalarından uzak tutmam nazik bir davranıştı. Bu gece, o kadar nazik olmayacağım.

On Beşinci Bölüm

Gün kahkahalar ve sohbetlerle dolu bir bulanıklık içinde geçiyor. Arkadaşlarım yarın ayrılıyor ve ben şimdiden bu kadar uzun süre görüşmediğimiz için kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum. Üniversiteyi anıyoruz, birbirimizin hayatlarını konuşuyoruz ve bunu kesinlikle yakında tekrar yapmak için planlar yapıyoruz. Bunun gibi.

Günün geri kalanında Claire'den uzak durmayı başarıyorum, öğle yemeğinde ya da günün ilerleyen saatlerinde arazide dolaşırken ona doğru bakmaya bile cesaret edemiyorum. Aynı zamanda Sylvie'den de uzak durmayı başarıyorum. Grubumuzla birlikteyken benden uzak duruyor, bayanların arasına güzelce karışıyor, böylece onunla konuşmamamız ya da birbirimize dokunmamamız garip görünmüyor.

Bu geceki planımız eski moda bir parti vermek. Herkes sarhoş olmak istiyor ve ben bu konuda huzursuz hissediyorum. Eskiden olduğu gibi işlerin kontrolden çıkmasına izin veremem.

Akşam yemeğine ilk inen benim ve içimi kemiren ekşi endişe duygusunu görmezden gelemiyorum. Bugün Claire ve Sylvie ile olanlarla ilgili bir şeyler içime sinmiyor.

Kendimi kötü hissetmemi gerektirecek ne var ki? Claire ile olan ilişkiyi bitirdim.

Artık bu konuda kesinlikle kötü hissetmeyeceğim. Ve kendimi açıklayacağım son kişi de Sylvie.

Akşam yemeği için aşağıya inen bir sonraki kişinin Liam olması beni rahatlattı. Aşağı indiğinde ve beni derin düşüncelere dalmış bulduğunda salondaki barın yanında duruyorum.

"Aklında ne var?" diye soruyor gülümseyerek odayı geçerken.

"Çok değil," diye cevap veriyorum umursamazca.

Kendine bir içki koyarken salona doğru başını sallıyor. "Senin şu seksi karın nerede?"

Kıkırdıyorum. "Hâlâ hazırlanıyorum sanırım."

Liam başını sallayarak ıslık çalıyor. "Eğer bu *benim* gözümün önünden ayırmazdım."

Arkadaşım bu hafta sonu ilk kez ya da ikinci kez karımın güzelliği hakkında yorum yapmıyor. Bu tam da istediğim şey, ama nedense beni rahatsız ediyor.

"Denesem bile onu kontrol edemem," diye sırtarak cevap veriyorum. "Endişeleneceğim *kişi o* değil."

Göz ucuyla bakarken Liam'ın tam olarak neden bahsettiğini merak ediyorum. Bu evde endişelenmem gereken başka bir adam mı var? Ne ima ediyor? Elbette, arkadaşlarım flörtöz olabilir, ama hiçbiri kendi evimde karıma gerçekten dokunmaz. Dokunurlar mı?

Birdenbire bir fırsat gördüm. Ve bunun için kendimle gurur duymuyorum.

"Şey, bilirsin..." Sessizce mırıldanıyorum. "Sylvie ve ben... her şeyi *açık* tutuyoruz."

Liam kafasını kaldırıyor ve sanki bir şeyleri toparlamaya çalışıyormuş gibi bir süre bana bakıyor. "Yani..."

Başımı salladım.

Ne ima ettiğimi anladığında yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Sen hâlâ sapık bir sikicisin."

"Şşşt... Sesini alçalt," diye mırıldanıyorum. İşleri sıradan tutmaya çalışarak eski arkadaşıma gülümsüyorum. "Bu hafta sonu kendini neye bulaştırdığını biliyor. Ben onun istediğini yapmasına izin veriyorum, o da benim istediğimi yapmama izin veriyor."

Başını kaşıyor. "Siz evli adamları anlamıyorum. Bu sizi rahatsız etmiyor mu? Başka erkeklerin senin kadınına dokunması?"

Çenem sıkışıyor ama yükselen tereddütü bastırıyorum. "Bu sadece geri döndüğünde ona kime ait olduğunu hatırlatabileceğim anlamına geliyor."

Liam'ın gözleri genişler. "İyi noktaya değindin."

Alkolün kanımdaki uğultuyu dindireceğini umarak içkimi yudumluyorum. Böyle hissetmekten nefret ediyorum ve gerçekten de umurumda olmamalı. Sylvie'ye karşı romantik duygular beslemek şöyle dursun, onu çok az tanıyorum. Umarım Liam'dan hoşlanıyordur ve her şey benim lehime sonuçlanabilir.

Bu hafta sonu evde olanlar burada kalacak.

Başımı kaldırdığımda kırmızımsı sarı buklelerden oluşan bir karmaşa görüyorum. Gözlerim Sylvie'ninkilerle çarpışıyor. Benim yanımda her zaman takındığı o soğuk, ölü ifadeyi takınıyor.

Liam hâlâ odaya sırtını dönmüş durumda ve onun diğer tarafta olduğundan habersiz. "Yani... bu benim için sorun olmayacağı anlamına mı geliyor-"

Karıma doğru başımı sallayarak dirseğimle ona vuruyorum. Liam döndüğünde onu orada buluyor ve yüzüne hızla sahte bir gülümseme yerleştiriyor. "Sylvie!"

Sylvie sessizce topuklarının üzerinde dönüp yemek odasına doğru yürümeden önce bir dakika daha düşünceli bir şekilde bize bakıyor. Bahse girerim karım bu hafta sonu sona erdiğinde memnun olacak ve yalnız rutinlerine geri dönebilecek.

Kalabalığın geri kalanı merdivenlerden inmeden önce Liam ve ben bir an gülüyoruz. Çoğumuz çoktan içmiş olduğumuzdan, akşam yemeği için içeri girdiğimizde parti zaten gürültülüydü. İlk fark ettiğim şey Claire'in masada Sylvie'nin hemen yanına oturmuş olması. Ben yine baş köşeye oturuyorum ama Sylvie'nin bana bakmasını bile sağlayamıyorum. Ve bu beni çok rahatsız ediyor.

Grup gürültülü. Hepimiz oturur oturmaz Angus bir duyuru yapmak için çatalını bardağına vuruyor.

Ayağa kalkıp gülümseyerek bana bakıyor. "Bizi davet ettiğin için teşekkürler, Killian. Eski dostlarla tekrar bir arada olmak gerçekten harika. Sana, Sylvie'ye ve mutlu evliliğinize. Ve bu gece bıçaklanmaya."

Herkes içkisini yudumlarken grup coşkulu bir tezahürat patlatır. Sylvie bile kadehindekileri yudum yudum içiyor.

Yemek servis edilir edilmez, akşam yemeği sohbeti kaba ve uygunsuz bir hal alır.

"Tamam, dürüst ol," diyor Nick bana bakarken. "Siz bu masada seviştiniz, değil mi?"

Herkes gülüyor.

Sylvie'ye bakıyorum. Başını yana eğiyor ve yanıtımı bekliyormuş gibi bana bakıyor.

"İki kez," diyorum bir ısırığın etrafında. Grup alkışlıyor.

Nick'in kız arkadaşı güler. "Evet, bu güzel ve sağlam bir masa, sikişmek için mükemmel."

Bayanlar kıkırdıyor.

Sonra sıra Greg'in karısına gelir. "Tanrım, balayı dönemini özlüyorum. Eminim ikiniz hâlâ hayvanlar gibi sevişiyorsunuzdur."

Sylvie çenesini sıkıyor ama yine bana bakıyor. Beni tutan şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Kolayca yalan söyleyebilir ve var olmayan seksimizin ne kadar müstehcen olduğu hakkında hikayeler anlatabilirdim. Ama kelimeler gelmiyor.

Sylvie söze girdi. "Bana ayak uydurmakta zorlanan tek kişi o." Ağzının kenarında bir gülümseme beliriyor ve ben dilimi ısıyorum.

Theresa şakacı bir tavırla, "Yaş yüzünden," diye yanıtlıyor. "Otuz beş yaşına geldiklerinde dayanıklılıklarını kaybediyorlar."

"Hey!" Nick şikayet ediyor.

"Dayanıklılığım gayet iyi," diye içtenlikle cevap veriyorum. "Söyle onlara." Beklentiyle Sylvie'ye bakıyorum.

Herkes de ona bakıyor.

Bir süre sonra omuz silkiyor. "Dayanıklılığı gayet iyi." "Siz ikiniz günde kaç kez sevişiyorsunuz? Yalnız yaşamak burada, bu malikanede, bahse girerim günde beş kez falan."

Sylvie yutkunurken boğazı hareket ediyor.

"Şimdi ne var, sevgilim?" Dikkatini çekerek soruyorum. "Günde üç kez mi?"

"En azından," diye yanıtlıyor yüzünde meydan okuyan bir ifadeyle. "Yeni karın senin hakkında her şeyi biliyor olmalı, Killian,"

Emma sarhoş bir ses tonuyla şöyle der. "Sahip olduğun bazı vahşi ve sapıkça zevkler."

Tepkisini ölçmek için Sylvie'ye bakarken tenim ısınıyor. Pek bir şey yok.

Onun benim seks hayatım hakkında hiçbir şey bilmediğini ve benim de onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi düşünmek çok komik. Bu masanın etrafındaki insanlar bunu bilseler şok olurlardı. Şimdiden bu evin her odasında on farklı pozisyonda seviştiğimizi hayal ediyorlar.

"Peki, öyle mi?" Claire şarap bardağını narin parmaklarıyla tutarak soruyor.

Bakışlarım yüzüne yerleştğinde donup kalıyorum. Yapmazdı... "Şöyle diyelim..." Sylvie garip sessizliği doldurarak şöyle diyor.

"Çekmeceleri ya da yatakların altını karıştırmayın."

Herkes gülüyor ve ben masanın öbür ucundan ona bakarken başım öne eğiliyor. Sanki beni koruyor gibi hissediyordum ve nedenini anlamıyordum.

Yemekten sonra parti salona taşar. Dün gecedен daha karanlıktır ve Liam hoparlör sistemini nasıl çalıştıracağını bulmuştur. Müzik, gömme dolaplardan bangır bangır geliyor. Gençlik günlerimizden kalma yirmi yıllık bir şarkının ilk ritmi düştükten sonra insanlar dans etmeye başlıyor.

Yeterince sarhoş değilim. Keşke daha sarhoş olsaydım. Viskiye içmeye devam ediyorum ama bir şey beni durduruyor. Sylvie'yi izlemeden duramıyorum.

"Hadi, Killian," diye sızlanıyor Emma kolumu çekiştirirken.
"Hadi dans edelim."

Beni odanın ortasına sürükledi.

"Kocanla dans et," diye cevap veriyorum neşeli bir kahkahayla.

"Sıkıcı," diye mırıldanıyor.

Gerçekten dans etmek istemiyorum. Bu bok için çok yaşlı hissediyorum. Gençlik günlerimin şarkıları ama artık o adam gibi hissetmiyorum. Yeniden yaşamak için eğlenceli bir zaman değil.

Ama ben ona ayak uyduruyorum, arkamızda başka bir uyumsuz çift dans etmeye başlarken bana sürtünmesine izin veriyorum.

Çok geçmeden sorun çıkacağını şimdiden söyleyebilirim. Herkes çok sarhoş.

Bekle. Ne diyorum lan ben? Böyle partileri severim. Raydan çıkan geceleri seviyorum. Hataları, seksi, pişmanlıkları, eğlenceyi ve umursamazlığı istiyorum.

Birden kendimi ona doğru eğilmiş hissediyorum. İstedğim şey bu.

Bara gidip yeni bir şişe açıyorum ve bardağımı fazlasıyla dolduruyorum. Arkamı döndüğümde Liam'ın Sylvie'nin yanında oturduğunu fark ediyorum. Onun koluna dokunuyorum.

Şimdiye kadar onu soğuk bir şekilde karşılıyor ama adam onu güldürecek bir şey söylediğinde alt dudağını dişlerinin arasına alıyor ve gerçekten kızarıyor.

Birden ne dediğini öğrenmek için can atmaya başladım.

Bunun yerine, bir bardak viski daha içip alkolün sistemimi uyuşturmasını bekliyorum.

Derme çatma dans pistinde bir şarkı daha.

Bir dolu bardak daha boşaltıldı.

Sonra bir tane
daha. Ve bir
tane daha.

Oda mavinin tonlarına doğru yumuşamaya başlıyor. Karanlık ve puslu ama alkol istediğim kadar etkisini göstermiyor. Sanki hâlâ çok fazla şeyi çok net görebiliyorum.

Etrafımdaki herkes belli ki kafayı bulmuş.

Biriyle dans ediyorum. Parmakları gömleğimin altında ve gülüyor. Theresa'yı Angus'un kucağında görmek için başının üzerinden bakıyorum ve aklımın bir köşesinde bu görüntünün yanlış olduğunu biliyorum. O Nick'in kızı.

İki yıl önce, bu hiç de yanlış olmazdı. Yaptığımız şey buydu. Tüm çizgileri bulanıklaştırdık ve vazgeçmeden seviştik. Vahşi ve evcilleşmemiştik.

Ama ben değiştim. Bu partinin bu şekilde bitmemesi gerekiyordu.

Sylvie nerede?

Elleri gömleğimde olan kadından uzaklaşıyorum ve sendeleyerek odadan çıkıyorum. Koridor uzun geliyor ve karşı uçtaki merdivene doğru bakıyorum. Omurgamda bir korku hissi geziniyor.

Sylvie ve Liam yukarıda mı?

Ben de bunu istiyorum.

Ama benim yok.

Bu duygular içimde savaşıyor ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım onları birbirinden ayıramıyorum.

Kendim görmek için koridordan merdivenlere doğru tökezliyorum. İki adım atmıştım ki bir çift yumuşak el daha belime dolandı.

Sylvie.

"Buraya gel," diye fısıldıyor usulca, beni karanlık bir odaya çekiyor. Bir depo dolabı ama ben daha itiraz edemedim ağızımı kendi ağzına götürüyor, beni tutkuyla ve ihtiyaçla öpüyor.

Öpücüğe teslim oluyorum, yoğunluğun beni denize sürüklemesine izin veriyorum. Dudakları çok iyi hissettiriyor ve ben onun Liam'la bir yerlerde olması gerektiği gerçeğine odaklanmış durumdayım, ama değil. O burada benimle.

Kahretsin, istediğim bu değil. Ama durduramıyorum.

"Tanrım, lütfen dokun bana. Sana ihtiyacım var" diye inliyor. Ağızım. Kulağa yanlış geliyor.

Ama durduramayacak kadar sarhoşum.

Elimi tutuyor ve bacaklarının arasına götürerek parmaklarımı külotunun nemli merkezine doğru itiyor. Benim için o kadar ıslak ki, bunu hissettiğimde bir hırıltı çıkarıyorum.

Sylvie'ye karşı olan bu hisleri anlamıyorum. Bu nefretle beslenen arzuyu. Ona sahip olma, ona hükmetme, boyun eğmeye zorlama, onu benim yapma ihtiyacı. Onu istemiyorum. Onu umursamıyorum. Sadece ona *ihtiyacım var*.

Bu düşünceyle sikim pantolonumun arkasından taş gibi sertleşti. Daha önce hiç bu kadar hayat dolu hissetmemiştim, dik başlı, inatçı karımı itaat etmesi için becerme fikriyle kasıklarımın bir ateş parlıyor.

Ne yaptığımı anlayamadan, parmağım onun içindeydi. Koluma yapışmış, inliyor ve sızlanıyordu. Ve aniden, bunun çok kolay olduğunu fark ettim.

Bir şeyler eksik.

Benimle kavga etmesi gerekiyordu.

"Seni çok özledim," diye mırıldanıyor. "Lütfen sik beni, Killian."

Elimi elbisesinin altından çekiyorum. Sırtım duvara çarptığında "Lanet o l s u n ," diye inledim ve ne yaptığımı fark ettim.

"Sorun ne?" diye mırıldanıyor.

"Claire?"

"Evet, tabii ki. Başka kim olabilir ki?" diye soruyor, sesi duygusallıktan çatlıyor.

Kalbim paramparça oldu.

"Gitmeliyim," diye kekeleyerek kapıyı açıyorum ve neredeyse dolaptan koridora düşüyorum. Salondan inilti ve seks çığlıkları geliyor.

Sylvie hangi cehennemde?

Merdivenlere doğru bir adım atmıştım ki arkamdan sesler duydum. Döndüğümde açık kapıdan dışarıda iki silüet görüyorum. İki vücut birbirine yapışmış, neredeyse tek vücut gibiydi.

Kapıya yaklaştıkça içimde öfke kaynıyor. Dışarı fırlamamamın tek nedeni bir parçamın bunu bilmek istemesi. Onun kendisine dokunmasına gerçekten izin verir miydi?

Aklımın bir köşesinde istediğimin bu olduğunu hatırlıyorum ama nedenini bir türlü hatırlayamıyorum.

Silüette, kadının ellerini adamın göğsüne bastırıldığını görüyorum. Adam onu alçak duvara doğru sıkıştırmış. Ağzını onunkine doğru eğiyor.

"Yapamam," diyor sadece onun yapabileceği soğukkanlı bir meydan okumayla.

"Hadi bebeğim. Seni çok iyi hissettireceğim," diye mırıldanıyor.

Öfke içimde dinamit gibi patlıyor. Hiç böyle bir öfke hissetmemiştim. Birdenbire yavaş tempomu koruyamıyorum. Neredeyse koşuyordum. Liam'ı yakasından tutup Sylvie'den uzaklaştırdım.

"Az önce karıma ne dedin sen?"

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı, yüzünde şok ifadesi vardı. "Vay canına, dostum. Sakin olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Hayır dedi," diye çıkıştım.

"Tamam, tamam," diye kekeliyor.

"Killian, kes şunu." Sylvia kolumu çekti. "Sadece konuşuyorduk."

"Sadece konuşmuyordun, Sylvie. Seni becermeye çalışıyordu."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim!" diye tersliyor.

"Yukarı çık," diye homurdanıyorum ona doğru.

Bir an için kırılmış görünüyor. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Dişlerimi sıkarak Liam'ın yakasını bırakıyorum ve dikkatimi Sylvie'ye veriyorum. Sağlıklı düşünemeyecek kadar öfke doluyum. Elim kolunu sarıyor ve onu evin içine, uzun koridorun sonuna kadar sürüklüyorum. Yol boyunca topuklarını sıkıyor, kolumu tokatlıyor ve çığlık atıyor.

"Bırak beni, seni lanet olası hayvan!" diye bağıyor.

Ama durmuyorum. Tek görebildiğim Liam'ın ona ellerini sürmesine izin vermesi. Benim olması gerekeni almasına izin vermesi. Beni aptal yerine koyması.

Yatak odasına ulaştığımızda onu içeri atıyorum ve kapıyı arkamdan çarparak ikimizi de içeri kilitliyorum.

Kolunu geriye savurdu ve elinin yüzüme çarpmasına izin verdi. Hissetmedim bile.

"Neyin var senin?" diye bağırıyor. "Herkes iyi vakit geçiriyordu ve *sen* bunu mahvetmek zorundaydın! Berbat durumdasın, Killian!"

"*Evimde* başka bir adamın seni becermesine izin vermek üzereydin," diye itiraz ediyorum, sesim o kadar yüksek ki neredeyse duvarları titretiyor.

"Herkes aşağıda sikişiyor, Killian! Bunun ne tür bir parti olduğunu anlayamadığımı mı sanıyorsun? Beni ona doğru nasıl ittiğini görmediğimi mi sanıyorsun? Ona ne söylediğini biliyorum, Killian! Açık bir evliliğimiz olduğunu. İçten içe onu becermemi *umduğunu* biliyorum çünkü bunun istediğin kişiyi becermek için bedava bir araç olacağını düşünüyorsun!"

"Hayal görüyorsun!" Ben de onun öfke seviyesine karşılık vererek bağırıyorum.

"*Hayal* mi görüyorum?" diye karşılık veriyor. Gözleri öfkeden çılgına dönmüş durumda ve ben bunun bitmesini istemiyorum. Kavga ettiğimizde yüz ifadesindeki ateşi seviyorum. "Çok çıkarcı ve cahilsin! Tanrım, senden *nefret ediyorum!*" Sesi artık çığlık gibi ve misafirlerimizin bizi duymamasına imkân yok.

Hâlâ sarhoşum, ama onun ateşlenmiş haliyle ilgili bir şey ona dokunmak istememe neden oluyor. Cinsel anlamda değil ama çaresiz bir şekilde. Ona doğru uzanıyorum, kolunu tekrar tutuyorum ve kendime doğru çekiyorum. Hemen karşı koydu.

"Çek ellerini üzerimden!" diye bağırarak kolunu tuttuğum yerden çekmeye çalışıyor.

Sıkıyorum ve yüzüne doğru eğilerek alay ediyorum. "Sen benim karımsın ve sana istediğim kadar dokunacağım." Bunu sadece öfkesini körüklemek için söylüyorum. Bunu yapmak çok kolay.

Gözlerimin içine bakarken burun delikleri genişliyor ve azı dişleri gıcırıyor. İçten içe, gerçekten ne kadarını yapabileceğimi merak ediyor. "Bana dokunursan yemin ederim uykunda ölürsün," diye mırıldanıyor kinle.

"Senin gibi çirkin, bencil bir inekle evli olmaktansa ölmeyi tercih ederim," diyorum. Bu bir oyun gibi. İkimiz de tatmin olana kadar bir hakaret diğeriyle değiş tokuş ediliyor. "Benim için *hiçbir* şey ifade etmiyorsun."

"Güzel!" diye tersliyor. "O zaman ben de Liam'ın yanına döneyim." Uzaklaşmaya çalıştı ama onu kendime doğru çektim.

Bunu yaptığımda, gözlerinde bir miktar nem görüyorum. Bir şey sinirlerime dokundu.

"Cesedimi çiğnemen lazım," diye bağıryorum. Bir kolunu bana doğru sallıyor. Yüzüme temas edemedi bileğinden yakalıyorum.

"İstediğin bu, değil mi?" diye haykırıyor. "Arkadaşını becermemi istiyorsun, böylece benden kurtulabilirsin. Her zamanki gibi yaşamaya devam et, Killian. Yani hiçbir şeyin değişmesi gerekmiyor."

O çılgılık attıkça, biz daha çok mücadele ediyoruz. Onu sakinleştirebilmemin tek yolu onu yatağa yatırmak ve vücudumu onunkinin üzerine örtmek. Bileklerini ellerime alıp, başının üzerinden yatağa sabitliyorum.

Birdenbire, yüzlerimiz sadece birkaç santim ayrıyken bağırmaı kesiyor ve sessizliğe gömölüyoruz. Vücudunun benimkinin altında verdiği his içgüdüsel. Ona kıyasla kendimi çok büyük hissediyorum.

ama onu ezmediğimi biliyorum. Benim cüsseme ve ona verdiğim diğer her şeyle başa çıkabilir.

Yine gözlerindeki nemi fark ediyorum. Gözlerini kırptığında, bir damla gözyaşı yüzünün kenarından aşağı yuvarlanıyor ve saçlarının arasında kayboluyor. Onu gerçekten incitecek ne söylemiş olabilirim ki?

"Ne yaptığımın neden bu kadar ilgileniyorsun?" diye soruyor, ses tonundan nefret akıyor.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum.

Canlı gözleri bir an için benimkileri tutuyor. Nefes alış verişimiz normale dönerken birbirimize bakıyoruz. Sonunda, "Bırak beni, Killian." diye mırıldandı.

Dikkatlice ellerini bırakıyorum ve vücudundan uzaklaşıyorum. Başka bir şey söylemeden banyoya doğru yürüdü,
Kapıyı arkasından çarparak.

Dışarı çıkmasını beklerken bayılmamak için kendimi zor tutuyorum. Geldiğinde üzerinde dün geceki pijamalarının aynısı vardı. Bana sessiz davranarak yatağın kendi tarafına doğru yürüdü ve içine tırmandı. Sırtı bana dönük, yastığını tekrar yumruklarken ofluyor.

Kıyafetlerimi iç çamaşırlarıma kadar çıkarırken sendeliyorum. Işığı kapattıktan sonra karımın yanındaki yatağa tırmanıyorum.

Bu geceyi nasıl idare ettiğim için kendimi kötü hissetmem gerektiğini biliyorum ama hissetmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, hâlâ biraz kafam karışık. İşler doğru mu gitti yoksa yanlış mı anlamıyorum. Tek bildiğim, bu kadın söz konusu olduğunda, genellikle kafamın daha çok karıştığı.

Üçüncü Bölüm

Sylvie

On Altıncı Bölüm

Topukların parke üzerindeki tanıdık tıkırtısı beni kitabımdan çekip alıyor. Kütüphanedeki şezlonga uzanarak dikkatimi tekrar okuduğum kitaba veriyorum ve Anna'nın beni bulmasını bekliyorum. Dışarıda yağmur gerçekten yağıyor ve bütün hafta boyunca bunu yaparak beni şimdiye kadar hissettiğim en kötü mevsimsel depresyona soktu. Günlerdir güneşi görmedim - yoksa artık haftalar mı oldu?

Kütüphaneye girerken zoraki bir neşeyle "İşte buradasın," diyor ve sanki onu karşılamamı bekliyormuş gibi kapının yanında duruyor.

"Hey," diye mırıldanıyorum, az önce girdiğim sayfaya dönüp bakıyorum. "Ne var ne yok?"

"Killian nerede?" diye soruyor.

Başımı ona doğru eğiyorum. "Ben nereden bileyim?"

Onu günlerdir görmedim. Burada, evde olduğunu biliyorum. Her gün etrafımdaki hareketlerini hissediyor ve duyuyorum. Ama birbirimizi tanımıyoruz ya da konuşmuyoruz. İstemeye istemeye birlikte yaşıyoruz.

Aslında, iki ay önce beni bölgeci bir maymun gibi yatağa yapıştırdığı o geceden beri onunla göz teması kurduğumu bile sanmıyorum. O gece Killian'dan uzak durmam gerektiğini anladım. Öyle olduğu için değil.

Tehlikeli ya da zalimce ama kolayca tehlikeli bölgelere girebileceğimiz için.

Tartışmalarımız özellikle şiddetlendiğinde, neyin nefret neyin tutku olduğunu söylemek zor. Aramızdaki bu şey yayılan bir ateş gibi ve kibriti her yaktığımızda nerede biteceğini asla bilemiyorum. Ona yumruk atma arzusu ve onu öpme arzusu aynı şeyi hissettiriyor.

"Kardeşim nasıl?" Anna kendini bir koltuğa bırakırken soruyor.

Kitabımı masaya bırakıp doğruluyorum ve sabırsızlıkla ona bakıyorum. "Onun gerçekten kocam olmadığını farkındasın, değil mi? Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, Anna. Konuşmuyoruz. Arkadaş bile değiliz."

Beni başından savıyor ve tam önünde duran gerçeği görmezden gelmeye çalıştığı hissine kapılıyorum. "Bunu biliyorum. Sadece demek istediğim... evden hiç ayrıldı mı?"

Sinirli bir şekilde içimi çekerek ona kaşlarımı çatıyorum. "Hayır. Ve hazır konu açılmışken..." Ellerimi dizlerimin arasına sıkıştırırken ses tonum öfkeliydi. "Neden bana bundan bahsetmedin? *On yıldır* evden çıkmadı mı?"

Anna yüzünü ellerinin arasına alır. "Emin değildim. Hiçbirimiz emin değildik. Şüphelerimiz vardı ama nasıl bilebilirdik ki?"

"Ne halt oldu? Nasıl bilmezsin?"

Oturduğu yerden fırladı ve odada volta atmaya başladı. "Killian henüz on sekiz yaşındayken ailemiz bir araba kazasında öldü. Geri kalanımız teyzemiz ve amcamızla yaşamaya gitti ama Killian burada kaldı. Onlar öldükten sonra farklı bir insan oldu. Eskiden çok mutlu ve hırslıydı. Sonra

sanki... dağıldı. Üniversiteye gitti ve sürekli parti yaptı. Çok fazla içti ve etrafta görünmeyi bıraktı."

Öne doğru eğilerek her kelimeye tutunuyorum, Killian'ın bu kadar acı çektiğini düşündükçe midemi kemiren pişmanlık hissini görmezden gelmeye çalışıyorum. Tek başıma.

"Peki bunu neden şimdi yapıyorsun? Neden evini elinden almaya çalışıyorsun?" diye sordum.

Gözleri sıkıca kapanıyor ve yüz hatlarına kazınmış acıyı görüyorum. "Onun gitmesini asıl isteyen teyzem."

Anna tekrar oturuyor ve gözlerindeki rahatsızlığı görebiliyorum. "İki yıl önce kardeşim Declan, Killian'ın partilerinin ne kadar kontrolden çıktığını fark etti. Detaylara girmeyeceğim ama ailemizin evini..." Yanakları kızarmaya başladığında sesi kesiliyor.

"Neyin içine?" Bastırıyorum.

"Fark etmez," diye cevap veriyor, cevabı elinin tersiyle iterek. "Mesele şu ki, teyzem aile evimizin bir tür seks kulübü gibi muamele görmesini istemiyor."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Yemin ederim, bu kadın ağzını her açtığında söylediklerine daha da sinirleniyorum. Ne tür bir aile birbirine böyle davranır? Nasıl hem onu çok sevdiklerini iddia edip hem de ona zarar vermek isterler?

"Burası *onun* evi," diyorum, biraz fazla yüksek sesle. Elimi kanepenin koluna vuruyorum. "Yasal olarak onun, değil mi? Yani ne isterse yapabilir. Bu *sadece* bir ev. Peki ya bırakmazsa? Hayatında onu rahatlatan tek şey bu olabilir, ama siz, onu sevmesi gereken insanlar, bunu elinden almaya çalışıyorsunuz.

Bu şekilde. Killian gerçekten acı çekiyor olabilir ve siz sadece onu daha fazla incitmek istiyorsunuz! Sizin neyiniz var böyle?"

"Burada neler oluyor?" diye gürlüyor derin bir ses kapı aralığından. Sylvie ve ben arkamızı döndüğümüzde Killian'ın orada durmuş, öfke dolu bir ifadeyle bizi izlediğini gördük.

"Killian," diyor ayağa kalkarken usulca.

Onu görmezden geliyor ve gözlerini bana çeviriyor. "Neden kız kardeşime bağıırıyorsun?"

"I-" Kelimeler dilime takılıyor. Neden ona bağıırıyordum ki?

"Sorun yok, Killian. O sadece seni destekliyordu."

"Desteklemiyordum," diye karşı çıktım.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken kıs kıs gülüyor. Anlam veremediğim bir öfkeyle kanım hala sıcak.

"Tatil yaklaşıyor," diye açıklıyor Anna. "Lorna Teyze ikinizi de Hogmanay partisinde görmeyi çok istiyor."

"Hayır," diye yanıtlıyor Killian daha o konuşmasını bitirmeden. "O da ne?" Ben soruyorum.

"Yeni yıl arifesi," diye cevap veriyor hoşnutsuz bir ses tonuyla. "Bunu bir düşünür müsün lütfen?" Anna yalvarır.

Gözleri benimkileri buluyor ve yüzünde savaşı düşüncelelerin yazılı olduğunu görüyorum. Bu da anlaşmanın bir parçası. Mesele sadece bir yıl evli kalmak değil. Bu, ailesine yerleştiğini kanıtlamakla ilgili. Evi elinde tutmaya hakkı olduğunu.

Tabii ki... *ona göre* plan bu.

Diğer herkes için, sakinleşmesi ya da daha iyi durumda olması önemli değil. Önemli olan hakları onun elinden alıp onların eline vermek.

"Peki," diye mırıldandı. "Bunu düşüneceğim."

Anna rahatlamış görünerek, "Teşekkür ederim," diye cevap verir.

Killian odadan çıkmadan önce bakışlarını bir an için yüzümde gezdirdi. Gözlerinin ne kadar yoğun olabileceğini neredeyse unutuyordum.

"Şimdi benim hakkımda konuşmayı kes," diyor kapıdan çıkmadan önce.

Kitabım hala kucağımdayken şezlonga oturduğumda oda sessizlikle yıkanıyor. Anna ile yaptığım konuşmadan dolayı iliklerime kadar işleyen bir öfke var.

İkimiz de konuşmadan önce Killian'ın evi terk ettiğini haber veren ön kapının kapanma sesini duyana kadar bekliyoruz.

"Kötü hissetmiyor musun?" Fısıldıyorum. "Ona yaptığın şey için? Bu sahte evlilikle onu kendi evinden kandırdığın için?"

"Sen anlamazsın," diye yanıtlıyor.

Bunun muhtemelen aileme ve beni ne kadar az önemsediklerine yönelik bir iğneleme olduğunu biliyorum, ancak Killian'a bunu neden yaptığımız konusunda yalan söylemenin, onları önemsediklerini göstermenin bir yolu olduğunu asla anlayamayacağım.

"Lütfen Sylvie," diye mırıldanıyor usulca. "Ona yardım etmeye çalışır mısın? Onu o partiye gitmeye ikna et, ben de anlaşmayı tatlıya bağlayayım."

Başım dikleşti. "Ne kadar?"

"On bin," diye açıkça yanıtlıyor.

"Beni dinlemeyecek," diye karşı çıkıyorum. "Benden nefret ediyor."

Gözlerini yüzüme kaldırdığında, yüzünde bir parça mizah bulduğumda şaşıyorum.

"Senden nefret etmiyor," diyor. "En azından senin düşündüğün kadar değil."

Bir kahkaha attım. "Sana bunu düşündüren ne?"

"Sana nasıl baktığını görüyorum. İkiniz sandığınızdan daha çok birbirinize benziyorsunuz. Eğer senden hoşlanmasaydı, seninle tartışmaya zahmet etmezdi. Duygularını incitmekten korkmuyor çünkü bunu kaldırabileceğini biliyor. Senin gücünü görüyor, Sylvie. Ve sen gittiğinde seni özleyeceğine gerçekten inanıyorum."

Masadan çantasını alıyor ve kapıya doğru yürüyor. "Onu ikna edebilecek biri varsa, o da sensin," diyor. Ve bununla birlikte ayrılır.

O gittikten sonra sözleri havada asılı kalıyor. Düşünceler içinde kaybolmuş durumdayım, sanki harita üzerinde bir şeyin yerini belirlemeye çalışıyormuşum gibi her şeyi tekrar tekrar gözden geçiriyorum. Bu konuda ne hissediyorum? Bu ev hakkında. Bu evlilik. Onun hakkında.

Duygularım dağınık ve kafa karıştırıcı. Çok uzun zamandır bu evdeyim. O kadar uzun süredir bu işin içindeyim ki artık çıkış yolunu bulamıyorum. Sonundaki ödül üç ay önce olduğu kadar parlak değil.

Can sıkıntısı bir hastalık gibi kemiklerime yerleşiyor. Geçen ay ilk kez Killian'la kavga etmeyi düşünmüyorum çünkü en azından yapacak bir şey var. Ama yine de kavga etmek

tehlikeli bir şekilde kızıştı. Ve bu geçmemem gereken bir çizgi.

Kocamla yatmak berbat bir fikir olurdu.

Romanım üzerinde çalışmayı denedim. Ancak dizüstü bilgisayarımı açmak genellikle bir tarayıcıyı açmaya, bu da bir zamanlar tanıdığım ve sevdiğim insanların hayatlarının bir zaman yolculuğu simülasyonunda sıkışıp kalmışım gibi gözümün önünden geçmesine neden oluyor.

Onlar Burning Man'de ya da Bali'de bir tatil köyündeler. Bense bir Charlotte Brontë romanının ortasına düşmüş gibi on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir İskoç malikanesinde harcanıyorum.

Dokuz ay kaldı. Bunu yapabilirim.

Kütüphanedeki kanepede uzanıyorum, etrafımdaki raflarda duran yüzlerce kitaba akılsızca bakarken ateş çıtıyor. Kelimelerin hepsi gökyüzündeki anlamsız yıldızlar gibi birbirine karışıyor.

Okuduğum kitap benim için çok sıkıcı ve politik olmaya başladı. Ateşli bir aşk ilişkisi hakkında olması gerekiyordu ve ben müstehcen ve kirli bir şey istiyordum, ancak yazar savaştan sonra Rus siyasi ikliminin iç işleyişini araştırmayı seçti ve ben de vazgeçtim.

Artık hiçbir şey ilgimi çekmiyor.

Ta ki gözlerim diğerleriyle uyuşmayan bir başlığa takılana kadar.

Teslimiyet Eylemi.

Doğruluyorum ve gözlerimi kısarak kitabın başlığına tekrar bakıyorum. Kitabın sırtı koyu kırmızı, metin ise anlamlı ve çiçekli. Arıcılıkla ilgili bir kitapla klasik bir roman arasında. Koltuktan kalkıp odanın karşısına geçiyorum ve kitabı çekiyorum.

raftan. Ön yüzdeki resim, kırmızı saten bir şeritle birbirine bağlanmış bir çift bilektir.

Kaşlarım yukarı doğru fırladı. Odaya gizlice girmediğinden emin olmak için hızla etrafımı kontrol ediyorum. Sonra kitabı açıyorum.

İçinde illüstrasyonlar ve çoğunlukla metin vardır. Çizimler müstehcen olmamakla birlikte cinsel içerikli.

Başını eğmiş diz çökmüş bir adam.

Bir kadın başka bir kadına bakıyor.

Bağlanmış ve havada asılı duran çıplak bir kadın.

Bu kitap Killian'a mı ait? Gerçekten bununla ilgileniyor mu? Karyolanın üzerinde deri bir kayış buldum ama o herhangi bir şey olabilir. Başka birine ait olabilir. Belki Anna'nın gizli bir sapık tarafı vardır.

Birden aklıma Killian'ın beni boyun eğmeye zorladığı görüntüler geliyor ve içimdeki her şey kışanıyor. Bu tür kadınlardan mı hoşlanıyor? Claire de böyle miydi?

Bu yüzden asla çalışamazdık. Benim üzerimde böyle bir kontrolü olmasına asla izin veremem. Bir şey kazandığını düşünmesine izin vermek istemiyorum.

Sonra o gece üzerimdeki ağırlığını hatırlıyorum. Adrenalinim yükselmişti. Kalbim çarpıyordu. Karnımın alt kısmındaki tahrik edici çiçekleri.

Göz ucuyla gördüğüm bir hareket dikkatimi pencereye çekiyor. İlk fark ettiğim şey yağmurun durduğu. Camlardan bir ışık huzmesi süzülüyor ve içimden bir ses güneş ışığı ihtimalini sevinçle karşılıyor.

Pencereye doğru yürüyüp evin arkasındaki tarlaların ıslak ağaçlarına bakıyorum. Sonra Killian'ın çimlerin arasından eve doğru yürüdüğünü görüyorum.

Saçları dökülmüş, yağmurdan sıılsıklam olmuş ve geriye doğru kaymış. Beyaz gömleği vücuduna sımsıkı yapışmış, ıslak ve şeffaf. Eve doğru yürürken kendimi onu merakla izlerken buluyorum.

Hayatımda Killian gibi biriyle hiç tanışmadım. Zevksiz, inatçı ve öylesine cüretkâr ki çileden çıkarıyor. Ama tam olarak ne istediğini biliyor ve özür dilemeden alıyor. O gerçekten kendini önemsiyor, başka kimseyi değil.

Ve eğer ondan bu kadar nefret etmeseydim, ondan gerçekten hoşlanabilirdim.

On Yedinci Bölüm

Dolabımdan eşarbımı kaptığım gibi boynuma atıyorum. Odamdan çıkarken koridorda bir kapının daha kapandığını duyuyorum ve başımı kaldırdığımda Killian'ın iki kapı ötede durduğunu görüyorum.

İkimiz de bir an durup birbirimize bakıyoruz. Artık aynı anda aynı yerde bulunmamız nadiren oluyor, ama bulunduğumuzda bu her zaman biraz tedirgin edici oluyor. Vahşi yeşil gözleri bir an için benimkilere dikiliyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor gözleri vücudumda gezinip kışlık botlarımı fark ettikten sonra.

"Alışveriş yapmak için şehre gidiyorum," diye cevap verdim.

Cevap vermiyor, sadece bana bakıyor. Ben de gelişigüzel ekledim, "Gelmek ister misin?"

İfadesinde bir ürkeklik var. Sonra başını sallıyor. "Sikeyim hayır."

"Sorun nedir?" Ona doğru bir adım atarak soruyorum. "Küçük bir alışverişten mi korkuyorsun?"

Başını eğiyor ve bana alaycı olmayan bir ifade veriyor. Saçlarının yarısı başının arkasında topuz yapılmış, geri kalanının omuzlarına döküldüğünü fark ediyorum. Nedense kendimi parmaklarımla taramak için uzanırken buluyorum.

"Saçını kestirmen gerek" diyorum.

Gözleri parmaklarımı takip ediyor ve sonra yüzüme yerleşiyor, muhtemelen neden ona *dokunduğum* konusunda benim kadar şaşkın.

Doğal olarak, uzanıp asi buklelerimden birini çekiştiriyor.
"Sen de öyle."

"Birbirinizin saçını kesmek ister misiniz?" Şakacı bir ses tonuyla soruyorum.

Şu anda ne oluyor?

Tedirgin bir şekilde kıkırdıyor. Onun bile kafası karıştı. Burada durmuş birbirimize hakaret etmeden sıradan bir sohbede takılıyoruz. Sanırım dün o kitabı bulmak Killian'a bakış açımı bir şekilde değiştirdi. Tam olarak nasıl olduğundan emin değilim. Sanki merak, nefretin önüne geçmiş gibi.

"Tamam, peki... Gelmek istemediğinden eminsen..." Beceriksizce merdivenlere doğru yöneliyorum ve yemin ederim yüzünde bir tereddüt belirtisi görüyorum.

Üç aydır ilk kez, onu burada yalnız bıraktığım için neredeyse kendimi kötü hissediyorum.

"İyi eğlenceler," diye mırıldanıyor ve ben merdivenlerden inip şoför Peter'ın beni beklediği ön kapıya doğru yürürken arkasını bana dönüyor.

Bu suçluluk duygusunu şehre gelirken tüm yol boyunca yanımda taşıyorum. Alışveriş yaparken bile o his orada. Hiçbir şey ilgimi çekmiyor. Mağazalar ve restoranlarla dolu bir cadde var ve yaya yolunun ortası boyunca unlu mamuller ve süs eşyaları gibi tatil ürünleri satan tezgahlar var.

Memlekette Noel'i pek sevmezdim. New York şehri ruhu hissetmemeyi zorlaştırıyor. Ama bu

Farklı. Rockefeller Center'da Noel ağacı yok ama daha ilginç ve rahatlatıcı bir şeyler var.

Bir giyim mağazasından çıktıktan sonra tezgahlardan birinde duruyorum. El yapımı deri eşyalar, cüzdanlar, kemerler ve başka şeyler. Gözlerim çok büyük bir çift kahverengi deri eldivene takılıyor. Deri yumuşak ve parmaklarımın yüzeyini sıyrmasına izin vererek elime alıyorum.

Killian'ın ellerini düşünüyorum. Düğün günümüzde ellerimin ağırlığını hatırlıyorum. Ve sonra yine o gece, avucundaki açık yarayı sararken.

Sonra onları kolumda ve belimde hissediyorum.

Bu bir anı, ama zihnime demir bir damga gibi kazındı. Ellerimi yatağa sabitlediklerinde nasıl hissettiklerini hala hatırlayabiliyorum. Benimkinden çok daha büyüktü. Çok şey yapabilirdi ama bana karşı asla acımasızca kullanmadı. Beni tuttuğunda bile gücünde bir özen vardı.

"Bunları satın almak ister misiniz, canım?" diye soruyor gişenin arkasındaki kadın.

Açık elimi eldivenlere bastırıyorum, boyut farkını fark ediyorum. Uzun parmaklar benim ince parmaklarımı gölgede bırakıyor.

"Evet, lütfen," diye mırıldanıyorum ona gülümseyerek bakarken. Çantama uzanıp cüzdanımı çıkarıyorum ve ona iki banknot uzatıyorum. "Üstü kalsın."

"Teşekkür ederim," diye tatlı tatlı cevap veriyor. Sonra bana eldivenler için bir çanta uzatıyor. "Mutlu Noeller, canım."

"Mutlu Noeller," diye mırıldanıyorum yanıt olarak.

Eldivenler hâlâ içimi kemiren suçluluk duygusunun yerini tutmuyor. Bana ne oldu böyle? Neden kendimi kötü hissedeyim ki?

şehre geliyor? Gerçekten gelmek istemiş gibi değil. Eğer isteseydi, bunu söyleyebilirdi. Gerçekten sordum.

Ayrıca, *benimle* gelmek istemezdi. Eminim bir gün Killian evden çıkma korkusunu yenecektir ve bu muhtemelen üniversite arkadaşlarıyla bir rugby maçına katılmak için olacaktır. Hoşlanmadığı Amerikalı bir kızla alışveriş yapmak için olmayacağı kesin.

"Sylvie?" Arnavut kaldırımı zeminden başımı kaldırdığımda bir vitrinin yanında duran tanıdık bir kadın görüyorum.

"Claire," diye tereddütle cevap veriyorum.

Bana gülümseyip geçen kalabalığın arasından geçerek bana sarılırken, bu kadın hakkında ne hissetmem *gerektiğini* hızlıca çözmeye çalışıyorum. Çünkü doğal tepkim, onun kocamı becermeye çalışan yalancı, aldatan bir yuva yıkıcı olduğunu düşünmem. Ama Killian benim kocam değil ve orası da benim evim değil.

Yine de ondan nefret ediyorum.

Hızlı sarılmamızdan ayrıldığında omuzlarımı tutuyor ve bana sevimsiz bir sırtış atıyor. "Nasılsın?"

"İyiyim," diye cevap veriyorum, onun zoraki coşku seviyesini karşılayamıyorum.

"Killian nasıl?" diye soruyor ve gülümsemem kayboluyor. "O iyi," diye mırıldanıyorum duygusuzca.

"Güzel." Yanıtını uzatıyor, açıkça onun adını söylemesine vereceğim tepkiyi ölçüyor.

Ondan hoşlanmadığımı biliyor olmalı. Neden bu sahte oyunları oynuyorsun? Onu koridorda onunla yakaladım. O gece onu dolaba nasıl çektiğini duydum. Ayrıca biliyorum ki

Onu orada bir şey yapmalarına yetecek kadar uzun tutmadı - bu da onu geri çevirdiği anlamına geliyor - tabii ki sözleşme yüzünden.

Ama o bunu bilmiyor. Onun zihninde, beni daha çok sevdiğini düşünüyor olmalı ve bu bana kendini beğenmiş bir gurur veriyor.

"Bugün seninle değil mi?" diye soruyor, gözleri kalabalığı tarıyor.

Azı dişlerim gıcırdıyor. "Hayır. Evde kaldı." *Ev* kelimesinin altını çiziyorum. Bizim evimiz.

"Meşgul müsün?" diye soruyor. "Bir şeyler içmeliyiz."

Bu kadınla bir şeyler içmek istemiyorum ama bana söyleyeceklerini duymak istiyorum. Merakım her zaman beni yener.

"Kulağa harika geliyor," diye yalan söylüyorum sahte bir gülümsemeyle.

Yakındaki bir bara doğru yürürken bize yol gösteriyor. İçeri girdiğimizde paltolarımızı ve eşarplarımızı kapının yanındaki kancaya asıyoruz. Sonra boş bir masa bulup karşılıklı oturuyoruz. Barmen ikimize de birer bira getiriyor ve ben Killian'ın eldivenlerini yanımda tutuyorum.

Bir süre havadan sudan konuşuyoruz. Claire bana restoran işletmeciliğindeki işinden bahsetti. Ben de ona New York'taki hayatımdan ve bir yılı aşkın süredir dokunmadığım bir roman üzerinde nasıl çalıştığım bahsediyorum.

Konuşmamızda bir durgunluk olduğunda, onun daha skandal bir konuya atlamaya hazır olduğunu hissediyorum.

"Yani..." Claire bir içki aldıktan sonra şöyle der. "Sen ve Killian hakkında küçük kirli bir dedikodu duydum."

Biramdan uzun bir yudum alıp, detaylandırmasını bekliyorum. "İkiniz paylaşmayı seviyorsunuz. Bu doğru mu?"

Biramı bırakıyorum ve dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Bunu bana neden sorduğunu çok iyi biliyorum. Bana karşı ne kadar güç kullanabileceğini görmek için beni test ediyor. Bu kadına patlamamak ve işgüzar bir kaltak olduğu için onu azarlamamak için her şeyimi ortaya koyuyorum. Bunun yerine, yumuşak bir şekilde cevap veriyorum.

"Biliyorsun... söylentilere güvenemezsin."

Gülüyor. "Elbette bunda bir gerçeklik payı var."

"Yok." Cevabım kesik kesik. Bakışlarıyla karşılaşıyorum ve onun ifadesi eğlenceli ve mutluyken, benimki soğuk ve acımasız.

"Tamam," diyor gülerek. "Sadece soruyordum."

"Eminim öyledir," diye yanıtlıyorum. "Sadece merak ettim, değil mi?"

Kaşları kalkıyor ve gülümsemesi kayboluyor. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Bir yudum daha alıyorum, bir süre bu soruyla oturmasına izin veriyorum, ona işkence etmesini umuyorum, cevabı bekliyorum.

İçten içe, Killian'la yatmaya çalışmış olmasını umursamamam gerektiğini biliyorum. Bu beni ilgilendirmez.

Ama öyle. Çünkü o yasal olarak benim kocam ve eğer o gece onu becermeyi başarsaydı, bana on milyon dolara mal olabilirdi.

Tüm bunlar bir yana... Kocamı baştan çıkarmaya çalıştı.

"Biliyorsun, Claire..." Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak söylüyorum. "Dedikodulara güvenemeyebilirsin ama içgüdülerine güvenebilirsin."

Ve içgüdülerim bana o hafta sonu benim evimde kocamı becermeye çalıştığını söylüyor."

"Sylvie-" diye tersliyor, duyan var mı diye etrafına bakınıyor.

"İçgüdülerim bana Killian'ı geçmişte, muhtemelen Angus'la evliyken becerdiğini de söylüyor."

Öne doğru eğiliyor ve nefesindeki titremeyi fark ediyorum. "Kes şunu."

Ama ben anlamıyorum. Düşündükçe bir şeylerin farkına varmaya başlıyorum. "Dur tahmin edeyim," diyorum başımı eğerek. "Küçük ilişkiniz, partilerde yaptığınız o sapıkça swinger saçmalığının bir parçası değil miydi?"

Gözleri yarı kapalı, bu da bana haklı olduğumu söylüyor. "Sana bundan bahsetti mi?" diye fısıldıyor.

"Killian kendi bokuyla uğraşiyor," diye çıkışıyorum. "Senin onun kafasını daha fazla karıştırmaya ihtiyacı yok."

Killian arkadaşının karısını becerecek bir adama benzemiyor. En azından kendini bok gibi hissetmeden. Kendini kilitlediği hapisane bu mu? Vicdan azabı ve pişmanlıktan oluşan bir hapisane mi?

"Bu sadece benim hatam değildi, biliyor musun?" diye yanıtlıyor. "O da en az benim kadar sorumlu. Yaptığım şey için kendimi çok kötü hissediyorum ve bunun bedelini kendi suçluluk duygumla ödüyorum."

Bu kısım beni düşünce sürecimden çıkardı. "Evet, onu tekrar becermeye çalıştığın için çok mu suçluluk duyuyorsun?"

"Lütfen sesini alçaltır mısın?" diye fısıldıyor öfkeyle.

Barın etrafındaki meraklı bakışları hissettiğimde büzüşüp sessiz kalıyorum. Normalde dikkat çekmek umurumda olmazdı ama bu benimle ilgili değil. Bu onun işi ve insanlar bu işe karıştıkça ben daha da sinirleniyorum.

Sinirlerimi yatıştırmak için çaresizce biramdan bir yudum daha alıyorum.

"Biliyorsun..." diyor ensesini kaşıyarak. "Killian için hiç de beklediğim gibi biri değilsin. Birbirinize çok benziyorsunuz; nasıl uyumlu olduğunuzu hayal bile edemiyorum."

"Birbirimize o kadar da benzemiyoruz," diyorum. Bu yorum beni hazırlıksız yakaladı. Killian'a hiç benzemiyorum. O küstah, kaba ve düşüncesiz biri.

Claire cevap vermeyince yutkunuyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Ne? Onun için çok daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"Neye ihtiyacı olduğunu biliyorum," diye kendini beğenmiş bir şekilde cevap veriyor ve kanım yeniden kaynamaya başlıyor.

"Öyle mi? Peki neye ihtiyacı var?" Meydan okumak için soruyorum ama biraz da merak ediyorum.

Kollarını masaya dayar ve öne doğru eğilir. "Killian'ın kendisi için her şeyi zorlaştıracak inatçı bir veled e ihtiyacı yok. Ona güvenen birine ihtiyacı var. Kontrolü elinde tutmasına ve olduğu gibi baskın bir erkek olmasına izin verecek birine."

Yüzüm alaycı bir ifadeye bürünüyor. Sırf onun *ihtiyacı* olduğu için kendimi asla olmadığım bir şey olmaya zorlamam. Ama onun fikrinin zihnime yerleşmesine izin verdikçe, daha da *yanlış* hissediyorum.

"Onu hiç tanıımıyorsun," diye cevap veriyorum.

Alay ediyor. "Ve sen biliyor musun? Onu ne zamandır tanıyorsun? Üç aydır mı? Sapık eş değıştirme partilerinin bu kadar olduğunu düşünüyorsan, hiçbir şey bilmiyorsun demektir."

Birdenbire, Killian'ı on yıldır tanıyor olsa bile ondan çok daha iyi tanıdığım konusunda kendime çok güveniyorum. Hatta bu noktada onu kendi ailesinden bile daha iyi tanıyor olabileceğimi hissediyorum. Belki de benim yanımda kendisi olmaktan korkmadığı içindir. Bana çirkin yanlarını, kimsenin görmesine izin vermediğı yanlarını gösteriyor. Korktuğı, hayal kırıklığına uğradığı, yalnız ve kızgın olduğu zamanları görüyorum. Onların tek gördüğü sahte gülümsemeler ve prova edilmiş yüzler.

Deri eldivenleri koltuğun üzerinden tutarak çantayı kapıyorum. Bu bardan ve şehirden çıkmak için duyduğum ani çaresizlik baskın geliyor. Sadece eve gitmek istiyorum.

Öfkeyle ayağı kalkarak Claire'e doğru eğildim ve ne kadar mantıksız olursa olsun aklımdan geçen her şeyi zorla söyledim.

"Onu tanı mıyorsunuz, çünkü tanışaydınız, ihtiyacı olan şeyin bu olmadığını bilirdiniz. Killian'ın daha fazla kontrole ihtiyacı yok. Bunun için kendini çok fazla suçluyor. İhtiyacı olan şey *güvenebileceğı* biri. Kararları ve onları verme zorunluluğunun yükünü üzerinden alacak biri. Kendini gerçekten bırakabileceğı biri."

Alaycı bir kıkırdama çıkarıyor. "Ve bunun sen olduğunu mu düşünüyorsun?"

Yaklaşıyorum. "Öyle olduğunu biliyorum."

Yüzü öfkeyle dümdüz olduğunda, birasının kalanını suratına fırlatma ya da burnuna yumruk atma dürtüsüne direniyorum. Eski Sylvie bunu yapabilirdi, ama ben kaçınıyorum. Her ne kadar

Aaron'a saldırdığım gibi bu dolandırıcıya saldırmayı sevmiyorum.

Bunun yerine dik durup ona bakıyorum.

"Kocama bir daha dokunursan seni öldürürüm."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. Ve böylece, palto ve atkımı kaptığım gibi bardan hışımla çıkıyorum.

Artık karanlık olan şehrin sokaklarında öfkeyle yürürken fark ettim ki cinayetle tehdit etmek, bir çocuk gibi ona içki fırlatmaktan olgunluk açısından çok büyük bir gelişme olmayabilir ama yine de bir gelişme. Ve bunun için gurur duyuyorum.

On Sekizinci Bölüm

Peter'ın beni bıraktığı yere doğru arnavut kaldırımli sokakta hızla ilerlerken aklımda hâlâ Claire'le yaptığım konuşma var. Ona beni saat yedi gibi almasını söylemiştim ama saatime baktığımda sekiz buçuğu çoktan geçtiğini fark ediyorum.

Kapalı bir dükkânın önünde durup çantamdan telefonumu çıkarıyorum. Hemen Peter'ın numarasını buluyorum ve şarjının çok az kaldığını fark ediyorum.

Kahretsın.

Çabucak ona bir mesaj gönderdim.

Bir araca ihtiyacım

var. Ekran kararıyor.

"Siktir!" Sihirli bir şekilde hayata dönmesini umarak tuşları tekrar sıkarken havlıyorum. İşe yaramaz telefonumu ellerimde tutarken, etrafımı kontrol etmek için başımı kaldırıyorum. Mutlaka buralarda şarj aleti satan bir dükkan olmalı.

Ama neredeyse her vitrinde karanlık alanlar ve kapılarda kilitler var. Bu kasabadaki neredeyse her şeyin erken kapandığını unutmuşum.

Tamam, tamam. Peter'ın beni bıraktığı yere kadar yürüyeceğim. Eminim orada bekliyordur. Böylece sokaktan aşağıya, dönmem gerektiğini düşündüğüm yere doğru devam ediyorum. Ama o sokağa ulaştığımda, kesinlikle hatırladığım gibi değildi. Demek ki bir yerde yanlış bir dönüş yapmış olmalıyım.

İçimde panik oluşmaya başladı. Taksi çağırarak param kalmadı, New York'ta olduğu gibi sokaklarda taksi de bulamıyorum.

Boku yedim.

Panik yapma, Sylvie. Daha kötü durumlarda da bulundun.

Telefonumu cebime geri koyarak yürümeye devam ediyorum ve bu sokak isimlerinden herhangi birinin tanıdık gelmesini bekliyorum. Ama gece çok karanlık ve hiçbir şey beş saat önceki gibi görünmüyor. Claire'in beni bildiğim bölgeden uzaklaştırmasına asla izin vermemeliydim. Onunla hiç yürümemeliydim.

Bu konuşma beni daha da sinirlendirdi ve kafamı karıştırdı. Killian'ı onun düşündüğü gibi sevmiyor olabilirim ama ona sempati duyuyorum. Hayatındaki herkes onun için en iyisinin ne olduğunu biliyor gibi görünüyor. Kendini kilitlemesine şaşmamalı. Çevresindeki tek bir kişi bile ona yardım etmeyi teklif etmedi. Sadece onu kontrol etmek istiyorlar.

Ve ihtiyacı olan şekilde değil.

Bu duyguyu bilirim. Ailem tamamen başka biri olmamı istiyor. Yaptığım ve söylediğim her şey onları hayal kırıklığına uğrattıyor. Kendimi herkesten uzaklaştırdığım noktaya kadar, çünkü yalnız olmak birinin beklediğinden daha az olmaktan daha kolay.

Ama o bile yalnızlaşıyor.

Çok yalnız.

Bunun onun için nasıl bir şey olduğunu ancak hayal edebilirim. Claire'e söylediğim her kelimedede ciddiye aldım. Killian'ın sadece yumuşak bir yere ihtiyacı var. Onu onun için destekleyen birine. İyi yanlarıyla birlikte kötü yanlarını da. Ona kendisi olması için yer veren birine.

Belki de ihtiyacım olan şey budur.

Çünkü şimdi düşünüyorum da Aaron'la bunu hiç hissetmedim. Kendi yargısı olmadan beni hiç desteklemedi. Killian'ı düzeltebileceklerini iddia eden Anna ve Claire kadar kötüydü.

Ne olduğunu anlamadan, gözlerimde biriken yaşların nemini hissediyorum. Şehirde kaybolmanın verdiği panikten olmalı. Ya da Claire'le olan kavganın çılgın enerjisinden. Ama bir kez ağlamaya başladım mı, duramıyorum. Şehrin karanlık sokaklarında öfkeyle yürürken gözlerimdeki yaşları siliyorum.

Açık olan tek şey hareketli barlar ve keyifsiz tütün dükkanları. İçeri girebilirim. Muhtemelen yardım edecek birini ya da bir şeyi bulabilirdim. Ama bulamam.

Eve dönmenin ne faydası olacak? Hâlâ kaybolmuş olacağım.

Lastiklerin gıcirtısı beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve bir çılgılık atıyorum. Parlak ışıklara bakmak için dönerek siyah arabadan uzaklaşıyorum, birinin çıkmasını bekliyorum - şoförüm Peter olması için dua ediyorum.

Kapı uçarak açıldı ve ben bir nefes verdim.

Killian'ın paniklemiş ifadesi tüylerimi diken diken ediyor. "Neredeydin lan sen?" diye bağırıyor. Sesinin bu kadar kızgın çıktığını hiç duymamıştım. Bir adım daha uzaklaşıyorum.

"Killian?" Zihnim gördüklerime yetişemiyor ve işlem yapamıyor gibi görünüyor.

"Bin şu lanet arabaya Sylvie," diye bağılıyor hırıltılı bir sesle.

Yüz ifadem tiksintiyle çarpılıyor. "Bana böyle bağırıcaksan seninle oraya gelmem."

Kapıyı çarpıp bana doğru yürürken gözlerim daha da açılıyor. "Sana lanet arabaya binmeni söyledim, kadın. Ya beni dinlersin ya da seni omzumun üzerinden atar ve oraya kendim koyarım." Yüzünde öfkeli bir hırıltıyla beni binaya doğru sıkıştırıyor. Ellerinin titrediğini ve gözlerinin kararsızlığını fark etmekten kendimi alamıyorum.

"Neyin var senin?" Meydan okurcasına cevap veriyorum ama ses tonum normalde olduğu kadar öfkeli değil. Onun kadar öfkeli olamayacak kadar şaşkın ve şok olmuş durumdayım.

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyor bana doğru uzanırken.

Olay çıkarıp polisin onu hapse atmasına fırsat vermeden ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım. "Tamam, tamam!" Çığlık atıyorum. "İçeri gireceğim. Sadece... rahatla."

"Rahatlamak mı?" diye bağılıyor bana. "Bizi çok endişelendirdin. Peter seni aramaya geldi ama telefonuna cevap vermedin ve o da seni bulamadı."

"Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Özür dilerim." "Bin şu lanet arabaya."

Göğsü panik içinde, sığ bir şekilde kabarıyor. Hızla etrafından dolaşıp yolcu tarafına koştum, arabaya tırmandım ve kendimi rahatlamaya zorladım. Aslında yapmadım

Yanlış bir şey yok. Sadece biraz geç kaldım. Telefonum bozuldu. Herkesi endişelendirmek benim suçum değil.

Killian yanıma tırmanırken, arabanın direksiyonunda ona bakıyorum. Bu benim için çok garip bir görüntü. Onu sadece evde görmüştüm. Onda doğru olmayan bir şeyler var ama ne olduğunu anlayamıyorum.

"İyi misin?" O arnavut kaldırımlı yoldan aşağı inerken ben nazikçe mırıldanıyorum.

Başını bana doğru çeviriyor. "Ben iyiyim," diye homurdanıyor. İyi görünmüyor.

Ama konuyu zorlamıyorum. Killian'ın araba kullandığı gerçeğini hala kabullenemiyorum. Evde değil. O...gitti.

"Çok... düşüncesizsin, Sylvie," diye tersliyor.

Başımı kaldırıyorum ve ona sert bir bakış atıyorum. "Düşüncesiz mi? Sadece bir kazaydı. Üzgün olduğumu söyledim!"

"Bizi çok endişelendirdin." Öfkem arttıkça elleri direksiyonun etrafında sıkışıyor.

"Biraz geç kaldığım için mi?"

"Çünkü kendinden başka kimseyi düşünmüyorsun. Peter seni bulamadı. Ve çalışanlarımı üzgün görmekten hoşlanmıyorum."

Bakışlarım onun üzerinde yoğunlaşıyor. Bunların hiçbiri mantıklı değil.

Yolun geri kalanında sessiz kaldık. Sanki göğsümde bir yumru varmış gibi hissediyorum. Yutamadığım duygular. Geçmeyen bir acı. İçimde bir kanser gibi çürüyen suçluluk duygusu.

Onu endişelendirdiğim için bana kızgın ve ben buna bir anlam veremiyorum. Daha önce birinin endişesini bu kadar yoğun hissettiğimi sanmıyorum. Ve bundan hoşlanıyor muyum bilmiyorum.

Malikâneye vardığımızda, içimdeki bu duygudan kaçmak için çaresizce arabadan iniyorum.

Peşimden geliyor, belli ki gitmeme izin vermeye hazır değil. Kapıyı çarpıyorum, ama o hızla açıyor ve kendisi çarpmadan önce içeri giriyor.

"Sylvie!" diye kükrüyor peşimden. Merdivenleri yarılamiştım ki beni neredeyse kovalıyor. İliklerime kadar titriyorum ve bunun adrenalin mi, korku mu yoksa beklenti mi olduğunu bilmiyorum.

Büyük bir şeyin eşiğindeyiz. Bunu hissedebiliyorum ve bu beni korkutuyor. Çünkü bu, içinde yaşadığım sessiz, güvenli küçük baloncuğun dışına çıkmam gerektiği anlamına geliyor.

Topuğumun üzerinde dönüyorum ve ona bağıriyorum. "Ne istiyorsun?"

"Küstah bir velet gibi davranmayı bırakmanı istiyorum!"

Birkaç basamak daha çıkarak benden iki adım ötede durdu. Bu seviyede boyum ancak onun kadar.

"Neden böyle şımarık biriyim? Seni endişelendirdiğim için mi? Bu benim suçum değil, Killian! Senin suçun. Sana beni önemsemeni hiç söylemedim."

Bir sonraki hamlesinin ne olacağını çok iyi bildiğim için arkamı dönüyorum. O tanıdık iri el koluma dolanıyor ve beni tekrar ona doğru çekiyor. Ellerim göğsüne gidiyor ama onu itmek yerine yumruklarımı gömleğine sıkıyorum.

Göğüs göğüse geldik. Bir eli enseme kavrayıp yüzümü dudaklarımızı birbirine değdirecek kadar yaklaştıırken öfkeyle parlayan gözlerine bakıyorum.

"Beni çok kızdırıyorsun," diye mırıldanıyor.

Ağız ağzıma çarpmadan önce çaresizce bir nefes alıyorum. Öpüşmemiz son iki öpüşmemize hiç benzemiyordu. Onlar gösteriydi. Bu gerçektir.

Dillerimiz muhtaç bir arzu karmaşasında çarpışıyor. Alt dudağımı ısıyor ve ben de gömleğinin fanilasından kolunu kaşıyorum. Beni daha da yakına çekerken ensemdeki kavrama sıkılaşıyor, ağzımı yutuyor ve bana bunu neden yapmamam gerektiğini unutturuyor.

Kendime Killian'ı sevmediğimi söylemeye çalışıyorum. Ondan *nefret* ediyorum. Ama bu argüman çok zayıf. Bedenim bir tutku fırtınasına yakalanmış gibi görünürken, zihnimdeki bir esintide kaybolup gidiyor.

Öpüşmeyi kesmeden beni basamaklara yatırıyor ve ağzını dudaklarımdan çeneme doğru indiriyor. Sakalının sert dokusu boynumu çizirken bir nefes daha veriyorum. Öpücükleri acımasız, tıpkı bana karşı tutumu gibi.

Beni kırmaktan korkmuyor. Dayanabileceğimi biliyor.

Çılgınca, paltomu ve atkımı çıkarmaya çalışıyor. Parmaklarım saçlarına gömülüyor, bacaklarım aralarına yerleşmesine izin verecek şekilde ayrılırken onu daha da yaklaştırıyor.

Aramızdaki boyut farkı bu pozisyonda daha da endişe verici. Kalçalarım olabildiğince geniş bir şekilde bastırılırken, o bana karşı kendini öğütüyor ve ben muhtaç bir çığlık atıyorum.

Ağzını tekrar kendime doğru çekiyorum ve onu daha da sert öpüyorum. Hiçbir şey düşünmek istemiyorum. Sadece hissetmek istiyorum. Uzun zamandır yanan bu ateşi söndürmek istiyorum.

Kendini bedenimden kaldırıyor ve ellerini kot pantolonumun düğmesine götürüyor. O iri parmaklar fermuarı indiriyor ve ben de kıyafetlerimden kurtulma hevesiyle kalçalarımı kaldırıyorum. En kısa sürede

Merdivenlerin serin tahtasını kıcımda hissettiğimde, beklentiyle ürperiyorum. Her şey çok hızlı geliyor. Ama durdurmak istemiyorum.

Pantolonum fazla uzağa gitmiyor. Killian aşağı doğru hareket edip ağzını seksimin etrafına kilitlemeden önce dizlerime ancak ulaşıyorlar. Saçlarını tekrar kavriyorum ve bir şaşkınlık çılgılığı atıyorum. Sıcak ağzını klitorisimde hissettiğim anda uyarılmam yoğunlaşıyor, içimde patlıyor.

Ama bu açı çok zor ve bacaklarımı onun için açamıyorum, bu yüzden tekrar oturuyor ve sanki bacaklarımın arasına girme ihtiyacının üstesinden gelmiş gibi botlarımı yırtmaya başlıyor.

Gömleğini çekiştiriyorum, o da bağcıklarını çözmeye ara verip uzun kollu fanilayı yırtarak çıkarıyor. Çıplak göğsüne ve omuzlarına ellerimle dokunmak sarhoş edici. Tenini her sıyırışında daha fazlasını istiyorum.

Sonunda botlarımı çıkardı. Sonra tek bir sert hareketle pantolonumu çıkardı.

Ve sonra hepsi bu. Aynen böyle, belden aşağım çıplak bir şekilde merdivenlerde yatıyorum, masadaki bir yemek gibi onun için çırılçıplak yayılıyorum. Sinir bozucu ve biraz da korkutucu.

Ama bedenim şehvetle sarhoş, bu yüzden ona uzanıyorum. Bir saniye bile tereddüt etmeden birkaç adım altımda dizlerinin üzerine çöküyor ve yüzünü bacaklarımın arasına gömüyor. Bir kolunu kalçama dolayarak yüksek sesle beni yutuyor, her hassas santimi emiyor ve yalıyor.

Diğer kolu göğsüme uzanıyor, gömleğimi çekiştirerek meme ucumun sıkı tomurcuğunu sıkıştırarak kadar açıyor. Dişlerimin arasından emiyorum, bu his beni şaşırtıyor.

Omurgam eğiliyor ve ciğerlerim umutsuzca hava emmeye çalışıyor ama nafile. Ona karşı çaresizim. Parmaklarımı basamakların etrafında kenetliyorum ve bedenimi ele geçirmesine izin verirken gözlerimi kapatıyorum.

Onun adını haykırmak istiyorum. Durmaması için ona yalvarmak istiyorum. Dilini içime sokarken gözlerinin içine bakmak istiyorum ama bunların hiçbirini yapmıyorum. Killian'ın ağzı en özel, en mahrem yerimde ve ben bunun ne anlama geldiğiyle yüzleşmeye hazır değilim.

Sadece boşalmak istiyorum. Bana verdiği orgazmı almak istiyorum. Ve bunu ne kadar sevdiğimi hissetmesini istiyorum.

Zevkin sınırlarını aşmadan önce, göğsümü kavrayan eli tutup ağızma götürüyorum. Kendimi tutkuya o kadar kaptırmışım ki ne yaptığımı ya da neden yaptığımı bile bilmiyorum. Dudaklarımı ortadaki parmağın etrafına doladığımda parmaklarının benimkinde yarattığı hissi seviyorum. Yumuşakça emiyor ve yalıyorum, bacaklarımın arasındaki hareketlerini yansıtıyorum.

Doruk noktam o kadar hızlı geliyor ki kendimi hazırlamak için zar zor bir şansım oluyor. Hızlı bir nefesle vücudum zevkten patlıyor ve parmağını ısıriyorum, seksime karşı uluduğunu duyuyorum. Ciğerlerimde sadece vahşi bir zevk sesi çıkarmak için yeterli hava kaldı.

Elini ağızımdan çekip boğazıma götürüyor ve dalga dalga gelen hislerle saldırıya uğrarken beni orada tutuyor. Bedenim doruğa doğru yuvarlanırken yıldızları görüyorum. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Artık dayanamayacağımı hissedene kadar inanılmaz uzun bir süre boyunca içimde nabız gibi atıyor.

Sonunda kesildiğinde merdivenlere yığılıyorum. Ağzını geri çekiyor ve nefes nefese kaldığını duyabiliyorum.

İkimiz de o ana birlikte teslim olmuş gibiyiz.
İkimiz de konuşmuyoruz. İkimiz de hareket etmiyoruz.

Bir süre sonra yavaşça doğruluyorum. Yüzü bana dönük, dirseklerini dizlerine dayamış ve başını öne eğmiş. Kıyafetlerim dağınık bir şekilde merdivenlere saçılmış.

Bir yanım ona ulaşmak istiyor ama gerçekte yüzleşme korkusu yeniden ortaya çıkıyor ve kendimi tutuyorum. Bunun yerine, hızla eşyalarımı topluyorum ve sessizce, tek kelime etmeden, sessizce odama çıkıp kapıyı kapatıyorum.

On Dokuzuncu Bölüm

Bütün gece dönüp durdum. Serbest bırakılmama rağmen hâlâ gergin hissediyorum. Bacaklarımın arasındaki her şey onun sakalının çiziklerinden dolayı kırmızı ve acıyor. Bütün gece kendimi ona dokunurken, hassasiyetini keşfederken ve onun orada olmasının nasıl bir his olduğunu hatırlarken buluyorum.

Ağzının sıcaklığı. Dilinin sürtünmesi. Hepsi çok fazla, sanki sistemime aşırı yüklenmiş gibi.

Ve zihnimde fırtına gibi esen bir soru var: Neden? Neden beni öptü? Neden bana dokundu? Neden karşılığında tek bir şey istemeden o merdivende bana yıldızları gösterdi?

Onu endişelendirdiğim için arabada kendimi çok suçlu hissetmeme neden oldu. O sırada kendimi öfkeli ve savunmacı hissediyordum. Şimdi her şeyi daha net görüyorum. Killian endişeleniyordu çünkü önemsiyordu ve ben hayatım boyunca hiç böyle bir endişe hissetmemiştim.

Bana karşı hisleri değişti mi?

Benimkiler değişti mi?

Duygularımıza kapılmak kötü bir fikir. Killian'ın benimle evli olmasının evini kaybetmesine neden olacağından hâlâ haberi yok. Eğer onun için bir şeyler hissetmeye başlarsam, suçluluk ve sorumluluk gibi şeylerle uğraşmak zorunda kalacağım. Ve ben bunlardan kaçınmak istiyorum.

Aramızdaki boşluk artık çok güçlü hissettiriyor. Benim yatağımla onunki arasındaki her bir santim sanki hiç yokmuş gibi. Sanki uzanıp ona dokunabilirmişim gibi ama yapmıyorum. Bütün gece parmak ucunda odasına girme düşüncesi aklımdan geçiyor.

Ne yapabilirim ki? Yatağına davetsiz mi girecektim? Kızıışmış bir kedi gibi sikine mi tırmanırdım?

Bugün yaptığımız şey, hızla karşı taraflarımıza dönmeden önce bir duvarın üzerinden bakmak gibi hissettiriyor. Ve yalan söylemeyeceğim. Bugünden sonra, o duvarın üzerinden geri dönmek istiyorum. Daha fazlasını istiyorum. Sadece orgazm harika olduğu için değil, bir anlığına kendimi yalnız hissetmediğim için.

Ama yapmayacağım. Yapamam. Gözlerimi ödülünden ayırmak istemiyorsam, fizikselleşmek kötü bir fikir. Bu yılı atlatmalı ve on milyonumu almalıyım ki kalan günlerimi huzur içinde yaşayabileyim.

Aptalca bir şey yapma, Sylvie.

Saat sabahın üçünü geçiyordu ki artık dayanamayarak yatağımdan fırladım. Öfkeyle koridorda yürüyorum ve ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim olmadan odasına dalıyorum.

Yatağında huzur içinde uyuyor, sırt üstü hareketsiz yatıyor. Kapıyı arkamdan çarptığımda bile kıpırdamadı.

Yatağına doğru yürüyorum ve göğsünü dürtüyorum. "Hey!" diye bağırdım.

Bir sıçrayışla uyandı. Gözleri yatağının yanında duran halime odaklandığında kaşlarını çatarak içe doğru kıvrıyor. Sonra benden uzaklaşıyor ve tekrar uyuyacakmış gibi gözlerini kapatıyor.

"Killian!" Onu tekrar iterken ılık atıyorum.

"Ne istiyorsun, karıcığım?" diye bağılıyor.

Öfkeyle dolup taşıyorum ve ağızımdan çıkmasına izin veriyorum. "Bunu neden yaptın?"

Bana doğru dönerek ellerini havaya kaldırdı. "Ne yapacağım?"

"Merdivenlerde," diye cevap veriyorum bıkkınlıkla.

"Sen neden bahsediyorsun?" diyor oturduğu yerden kalkıp gözlerini ovuştururken.

"Bunu yapmıyoruz, biliyor musun? Biz gerçek bir çift değiliz."

Kendimi duyuyorum. *Sesim* telaşlı geliyor, ama şu anda telaşlıydı. Bir an Killian onun için hiçbir şey ifade etmediğimi söyledi, Sonra bana bağırmaya başladı ve birdenbire beni diliyle sikmeye başladı. Gaslighting böyle bir şey mi bilmiyorum ama artık kendi zihnimi tanıımıyormuşum gibi hissediyorum. Aklıma arzu ve tutkuyla sızdı, bu yüzden nefretin nerede bittiğini ve şehvetin nerede başladığını bilmiyorum.

Bir inilti çıkarırken elini yüzünde gezdiriyor. "Sen neden bahsediyorsun? Ne yapmıyoruz? Sadece seksti, Sylvie. Sakin olur musun?"

"Hayır," diye çıkıştım. "Çünkü seninle bunu... yaptığımızı bilmiyordum ve bu beni şaşırttı ve sadece nedenini bilmek istiyorum. Bunu neden yaptın?"

"Neden sana oral seks yaptım?" diye soruyor ve yanaklarım utançtan kızarıyor.

"Evet."

Ay ışığında bana bakarken yüzünde temkinli bir ifade var. "Çünkü ben istedim."

Bu cevaptan tatmin olmadığımı hissediyorum ve nedenini anlamıyorum. "Biz bunu yapmıyoruz. Dediğim gibi, biz gerçekten evli değiliz."

"Evet, öyleyiz," diye yanıtlıyor kollarını kavuşturmadan önce.

Hayal kırıklığıyla içimi çektim. "Yani... biz gerçek bir çift değiliz. Yani *sadece seks* yapmıyoruz."

Bir an sakalını kaşıyor ve ben kendimi parmaklarına odaklanmış buluyorum, ağzımda nasıl hissettiklerini hatırlıyorum. Onu ısırdığım yerde bir iz bırakıp bırakmadığımı merak ediyorum.

"Neden olmasın?" diye soruyor.

"Ne demek neden olmasın?"

Omuz silkiyor. "Neden fiziksel bir ilişki yaşayamıyoruz? Biz evliyiz. Önümüzde yapacak daha iyi bir şeyimiz olmayan uzun ve soğuk bir kış var."

Birdenbire, kütüphanede ve oturma odasında sürekli inzivaya çekilmeseydim bu evin ne kadar eğlenceli *olabileceğini* hayal ediyorum.

Ama hayır. Bunu kafamda tekrar gözden geçirdim. Eğer Killian'a fiziksel olarak yaklaşırsam, duygularım kesinlikle karışacak ve bu kötü bir fikir.

Bu düşünceyi çabucak silkeleyip atıyorum. "Hayır."

"Gerçekten bu yüzden mi buraya gelip beni uyandırdın? Bunu bir daha yapmayacağımızı söylemek için mi?" diye soruyor ve sesindeki şüpheciliği duyuyorum.

"Evet," diye cevap veriyorum, yerimde durarak.

Beni şaşırtarak, alçak sesle, homurdanarak, "Buraya gel." diye cevap verdi.

Kalp atışlarım hızlanıyor. Ona cevap verdiğimde artık çok geçti.

"Hayır," diye mırıldandım gönülsüzce.

Bir hırıltı çıkarır. "*Şimdi* buraya gel."

Kaşlarım çatıldı ve ona doğru öfkeli bir adım attım. "Benimle böyle konuşamazsın! Seni dinlemek zorunda değilim."

Bir anda uzanıp elimi tutuyor, beni yatağa çekiyor ve yanında yatmam için vücudunun üzerinde çeviriyor. Sonra iri bedenini üstüme yuvarlıyor.

"Killian!" Bağırıyorum.

"Havlıyorsun ama ısırmiyorsun, benim küçük karım." "Oh, ısırırım," diye cevap veriyorum öfkeyle.

Sağ elini kaldırırken bana bakıp kıkırdıyor. "Bu doğru. Sen unuttun. Nasıl unutabilirim ki?" Bana orta parmağındaki kırmızı çizgiyi gösterirken, bunu aynı zamanda beni terslemek için bir fırsat olarak kullanıyor.

Birden onun ağırlığını bacaklarımın arasında hissediyorum. Onun üzerinde dar bir boxer külottan başka bir şey yok, benim üzerimde ise sade, uzun bir tişört ve bir külot var. Şimdi fark ediyorum ki onunla konuşmaya gelmek hiç de akıllıca değilmiş.

"Bana bunun hoş olmayacağını mı söylüyorsun?" diye soruyor kalçalarını göbeğime bastırırken.

Bir mucize eseri, kaçmak isteyen iniltiyi tutuyorum. Çünkü gerçekten güzel hissettiriyor. *Çok* güzel ~~hissettiniyor~~.

"Hayır," diye cevap veriyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Yalan söyleme, mo ghràidh."

"Bana öyle deme."

İtirazıma aldırmadan devam ediyor. "Bunu bütün kış yapabiliriz. Bütün gün hayvanlar gibi sevişiyorlar. Yapacak daha iyi bir şey olmadan

yap. Benden hâlâ nefret edebilirsin. Bana kaba ve pislik dersen, ben de sana inek ve bencil kaltak derim. Ama bol bol orgazmla birlikte."

Bana tekrar sürtünüyor ve bu sefer tepkimi tutmakta başarısız oluyorum. Küçük bir inilti kaçıyor ve işimin bittiğini anlıyorum. Herhangi bir tartışma artık zayıf ve anlamsız.

"Test edildim," diye iniliyor boynuma karşı. "Ben de öyle," diye cevap veriyorum. "Ve doğum kontrol hapı kullanıyorum."

"Gördün mü?" diye mırıldanıyor. "Bizi durduran hiçbir şey yok."

"Senden nefret ediyorum," diye cevap veriyorum, sesim yüksek perdeden çatlıyor.

Sikinin sert uzunluğu klitorisime doğru kayıyor ve sırf büyüklüğünü hissetmek için elimi şaftının etrafına sarma dürtüsüyle savaşıyorum. şu an hissettiklerime göre, inanılmaz derecede büyük.

"Ben de senden nefret ediyorum, sevgilim," diye cevap veriyor, tekrar gıcırdatarak. Yine iniliyorum.

Gözlerimiz buluşuyor ve yeşil gözbebeklerine bakıyorum, yakışıklı, zengin bir İskoç deviyle dağınık, sıradan bir seks yapmanın başıma gelebilecek en kötü şey olmadığını inkar edemiyorum. Onu geri çevirmek aptallık olurdu.

Gıcırdatmaya devam ediyor ve çok geçmeden ne kadar ateşlendiğini ve çıldırdığını fark etmeye başlıyorum. Nefes alış verişi sığlaşıyor ve dudakları arzuyla aralanıyor. Boxer külotunun içindeki sert siki o kadar sert ki, klitorisime hevesle srtnrken canımı yakıyor. Ama bu iyi bir acı. Tüm vücuduma yayılan muhtaç, içgüdüsel bir acı.

"Dudaklarımda hâlâ amının tadı var, Sylvie. Bunu düşünmeden edemiyorum."

Onun iğrenç sözleri beni yaktı. Artık geri dönme umudum yok.

Sırtım dikleşiyor ve başım arkaya doğru eğiliyor.

"Killian." Adını bir yalvarış gibi inliyorum.

"Bana durmamı söyle," diye mırıldanıyor dudakları boğazıma yaklaşıırken. "Durma," diye cevap veriyorum.

Aşağı uzanıp elimi kıcının sert yüzeyine koyuyorum. Ona dokunmak çok garip ama aynı zamanda çok iyi hissettiriyor. Ne zamandır avucumu kıcına bastırmak istiyordum? Sıkmak. Onu kendime çekmek için kaldıraç olarak kullanmayı.

Daha sert sürtünüyor ve bu kuru sürtünmeyle yetinip yetinmeyeceğini ya da külotumu kenara çekip içime girme fırsatını değerlendirip değerlendirmeyeceğini merak etmeye başlıyorum. Bu noktada hangisini istediğimi bilmiyorum.

Bu *neredeyse seks* hissini seviyorum. Onun çok yakınımda olması ama hala tam olarak istediğim yerde olmaması.

Zihnim çoktan bu hissin içinde kayboldu. Bunu durdurmam gerekiyor ama nedenini hatırlayamıyorum. Sadece daha fazlasını istiyorum.

Bu yüzden bacaklarımı kalçalarına doluyorum ve kıcına sıkıca tutunarak vücudumu sıkılaştıran ve kanımın damarlarımda daha sıcak akmasını sağlayan bir ritimle onu daha sert, daha sert ve daha sert öğütüyorum.

Yüzümü ona doğru çevirerek dudaklarını hızla dudaklarıma yapıştırıyor.

Öpücüğünü çoktan hafızama kaydettim. Sahte öpücüklerden çok farklı. Gerçek öpücükleri acımasız ve tutkulu, ısıtıyor, kemiriyor ve yutuyor.

"Ben-"

Beni tekrar öperken kelimeler dudaklarımdan dökülüyor. Çekildiğinde, yüzündeki coşku ifadesini görüyorum - doruğa yakın bir ifade.

"Bir daha bakayım, sevgilim. Çok güzel geliyorsun."

Kalçalarım şimdi hızlı hareket ediyor, eğiliyor ve gıcırıyor, sert horozunun momentumuna ayak uydurmaya çalışıyor. Bizi ayıran tek şey iki ince pamuk tabakası ve onlarla ateş yakıyormuşuz gibi hissediyorum.

Zevk bedenimi bir his depresiyle ele geçirdiğinde tiz bir çılgılık atıyorum. Kaslarım onun etrafında sıkıca kenetleniyor ve kendimi bu hissin içinde boğulmaya bırakıyorum. Merdivenlerdeki kadar güçlü değil ama yine de onu kovalamak eğlencenin yarısı.

Hareketleri hızlanıyor ve ben başımı kaldırıp onu yüzünde bir coşku ifadesiyle titrerken buluyorum. Boşalırken sikinin bana doğru seğirdiğini hissediyorum ve boxer külotunun içini nasıl ıslattığını izlemek için bedenlerimizin arasına bakıyorum.

Olduğumuz yerde donup kalıyoruz, o benim üzerimde geziniyor. Parmaklarımı kaldırarak göğsünün kaslı düzlemlerine bastırıyorum. Yavaşça göğüs kıllarına dokunuyorum ve bunun berbat bir fikir olduğuna karar vermesini bekliyorum.

O yapmaz.

Yanımda yere yığılıyor, nefesini toplarken gözlerini tavana dikeyiyor.

"Gördün mü?" diye mırıldanıyor sessiz bir ses tonuyla. "Bu eğlenceli olabilir."

Eğlenceli. Benim yüzümden her şeyini kaybedeceğini öğrenene kadar eğlenceli.

"Elbette," diye cevap veriyorum usulca.

Dönüyor, yataktan fırlıyor ve banyoya gidiyor. İçeride kaybolurken karanlıkta onu izliyorum.

"Kıpırdama," diye bağılıyor ve emri karşısında gözlerimi deviriyorum.

"Bana patronluk taslayamayacağını ne zaman öğreneceksin?" Cevap veriyorum.

Banyoda kendi kendine gülüyor, sonra yeni bir boxer giyip yanımdaki yatağa tırmanıyor.

"Hâlâ buradasın, değil mi?"

Yüzümü ona dönmek için yastığımın üzerinde dönüyorum. "Burası seninle daha sıcak," diyorum neden hâlâ onun yatağında olduğumun bahanesi olarak.

"Elbette öyle," diye yanıtlıyor uykulu bir şekilde. "İyi geceler, sevgilim." "Ben senin sevgilin değilim," diye cevap veriyorum.

"Benden hâlâ nefret ediyorsun, değil mi?" diye şakacı bir şekilde sorar.

"Evet," diye yalan söyledim. *Keşke* ondan hâlâ nefret ediyor olsaydım ama şimdi kendime karşı dürüst olmalıyım. Ondan nefret etmeye devam etmek için tek bir neden bile bulamıyorum.

"Tamam, güzel," diyor esneyerek. Çok geçmeden, kollarında ben varken uykuya dalarken nefes alışının değiştiğini duyuyorum.

Uyumaktan başka bir şey istemiyorum ama aklım başımdan gidiyor. Eğer bu yola girersek, ilişkimizi sadece fiziksel olarak sürdürebilir miyiz? Elbette, Killian'dan artık nefret etmiyor olabilirim ama onu asla sevemeyeceğimden eminim. Onunla

ilgili katlanamadığım çok fazla şey var. O kontrolcü ve

Cahil ve en önemlisi, onun için hiçbir şey ifade etmiyorum. Sıcak bir beden ve bir amaçtan başka bir şey değil.

Evet, her şeyi tamamen fiziksel olarak tutabileceğimize inanıyorum.

Ayrıca, başka seçeneğim yok. Killian bu evliliğin sadece evini ondan çalmak için bir aldatmaca olduğunu öğrendiğinde benden *gerçekten* nefret edecek.

Burada uzanırken kendime bundan sonra ona ne olacağının umurumda olmadığını hatırlatmaya çalışıyorum. Gerçek bir ilişkimiz yok. Dokuz ay içinde buradan gitmiş olacağım ve o benim için hiçbir şey ifade etmemeye devam edecek.

On milyon dolar daha zengin olacağım. Artık Bayan olmayacağım. Barclay. Ve her şey olması gerektiği gibi olacak.

Yirminci Bölüm

Sonunda uykuya dalıyorum ve uyuduğumda o kadar derin uyuyorum ki bütün gece hareket ettiğimi sanmıyorum. Gözlerimi açtığımda Killian'ın odasını görünce neredeyse şaşırıyorum. Son yirmi dört saat ne büyük bir kasırgaydı.

Yavaşça yüzümü ona dönüyorum ve dev yatağın karşısında uyuyan formuna bakıyorum. Sırt üstü yatıyor, koyu kahverengi saçları yastığın üzerine dağılmış. Onunla ilk tanıştığımdan beri sakalları uzamış ve kalınlaşmış.

Bir süre öylece uzanıp çıplak teninin her bir santimine bakıyorum, sanki normalde onu bu şekilde görmeme izin verilmeyormuş da fırsat buldukça gizlice bakmam gerekiyormuş gibi. Uzanıp parmaklarımı nazikçe omzundaki kasların üzerinde ve pazusundan aşağı doğru gezdiriyorum.

Bütün gün o tarlalarda ne yapıyor da bu fiziğı koruyor? Sık sık spor salonuna gittiğini tahmin ettiğim bir adamın vücuduna sahip ama bildiğim kadarıyla evde spor salonu yok.

Bakışlarım, vücudu alt yarısını örten koyu yeşil çarşafın altında kaybolana kadar göğüs kaslarının ve karın kaslarının üzerinden aşağıya doğru süzölüyor. Dün gece o boxerların içinde ne sakladığının tadına bakmıştım ve şimdi de merak etmekten kendimi alamıyorum.

Yavaşça çarşafı kaldırıyorum ve altına hızlıca bir göz atıyorum. Bu açıdan tek görebildiğim koyu renk boxer külotu ve kalın, kıllarla kaplı kalçaları. Çarşafı bıraktığımda kendimi sırtırken buluyorum.

Killian gerçekten benim tipim değil. Sığ, düşünceli ve her yönden kaba. Peki neden birdenbire ondan bu kadar etkilendim?

Belki de sonunda karşımdakinin benden hoşlanıp hoşlanmadığı endişesi olmadan fiziksel bir ilişkinin tadını çıkarabildiğim içindir. Killian'ın benden hoşlanmadığını *biliyorum*. Bu işleri kolaylaştırıyor. Duygulardan çok hislerle ilgili.

Ve işin içinde duygular *olsa* bile -ki yok- Anna ve kardeşlerinin planladıkları şeyin gerçekten Killian'ın çıkarına olmadığını nereden bileceğim? Karşıyorlarsa ne olmuş? Ona yardım etmeye çalışıyorlar, bu da benim de ona yardım ettiğim anlamına geliyor.

Yani, gerçekten, vicdanım rahat.

O kıpırdandığında düşüncelerimden sıyrılıyorum ve uyurken beni ona bakarken bulmak için uyanmak üzere olup olmadığını izliyorum. Gözlerini açmadığında yastığa gömülüp rahatlıyorum.

Birdenbire yine kız kardeşi ve teyzesini düşünmeye başladım. Hogmanay partisi gelecek hafta. Anna'ya Killian'ın katılması konusunda hiç cevap vermedim, o yüzden bu fikirden vazgeçtiğini varsayıyorum. Ama ben vazgeçmedim.

Onu evden çıkarmam için bana on bin dolar teklif etti ve bu gerçekten o kadar da zor olamaz. Şimdi seks söz konusu olduğuna göre, eminim onu partiye gitmeye ikna edecek bir şeyler bulabilirim.

Parmaklarımı göğsünün üzerinde gezdirdikten sonra karın kaslarına doğru kaydırıyorum. Sonra boxer külotunun bel bandının hemen üzerinde yumuşak bir çizgi çiziyorum. Tekrar kıpırdanıyor ama uyanmıyor. Çok dikkatli bir şekilde üzerine tırmanıyorum, beline biniyorum ve ağırlığımı hâlâ yumuşak olan sikinin üzerine veriyorum.

Cidden, ne yapıyorum ben?

Yirmi dört saat önce Killian'la yatma fikri aklımın ucundan bile geçmezdi. Şimdi o hala uyurken bir at gibi üzerine biniyorum. Sanki buna hakkım varmış gibi vücuduna dokunuyorum.

Gözlerini açmadan bir inilti çıkarıyor. Uykulu bir şekilde aşağı uzanıyor ve bacağıma tutunuyor, bana karşı yukarı doğru öğütürken beni yerinde tutuyor.

"Killian..." Fısıldıyorum.

Ben yavaşça üzerine çıkarken gözlerini kapalı tutarak mücadele ediyor. Aletinin altımda sertleştiğini hissediyorum. Her geçen saniye ona dokunmak, elimde ve bir düzine başka yerde hissetmek için daha da çaresizleşiyorum.

Bu şekilde üstte olmak bana normalde onunlayken hissetmediğim bir güç ve kontrol hissi veriyor. O benden çok daha büyük. Ama şu anda elimi kolayca boxer külotunun içine sokabileceğimi ve onu tamamen merhametime bırakabileceğimi biliyorum.

Ta ki gözleri açılana ve beni belimden kavrayıp sırtüstü yatana ve tekrar bacaklarımın arasına girene kadar. O bunu yaparken bir çığlık atıyorum, ama yüzünü boynuma gömüp ereksiyonunu dün gece yaptığı gibi bana sürttüğünde çığlığım hızla sönüyor.

Sakalının hassas cildimi çizdiği yer hâlâ ağrıyor. Hissedebiliyorum, ama bu sadece zevki yoğunlaştıran lezzetli bir acı.

"Uyanmak için ne güzel bir yol," diye inliyor boynuma doğru. İri ve sert elleri vücudumu okşuyor, düşüncelerimi bulanıklaştırıyor. Ona bir şey söyleyecektim... değil mi?

Ama sonra tişörtümü kaldırıp göbeğime doğru öpücükler konduruyor, dudaklarını ve dişlerini meme ucumun sıkı tomurcuğuna geçiriyor. Gözlerim kapanırken dudaklarımdan soluksuz bir nefes kaçıyor.

Ne söyleyecektim ki?

"Hog-a...something...party." Bu kekeledi kelimeler dudaklarımdan bir yalvarış gibi döküldü.

Killian ayağa kalkıp şaşkınlıkla bana bakmadan önce donup kalıyor. "Ne dedin sen?"

Düşüncelerimi yeniden toparlamam gerekiyor. "Yeni yıl partisi gelecek hafta... teyzende."

Yüz ifadesi çatık kaşlara dönüşür. "Bu konuyu açıyorsun *Şimdi* mi?"

"Beni yatağa atan sendin," diye itiraz ediyorum. "Çünkü sikime biniyordun."

"Bence gitmeliyiz," diyorum ısrarla. "Partiye."

Alay ederek üzerimden kalkıyor ve sırt üstü dönüyor. Tekrar konuşana kadar bir süre öylece uzandık.

"Aptal bir partiye gidip gitmemem neden bu kadar umurunda?" diye soruyor tavana bakarak.

"Çünkü ailen on yıldır malikaneden çıkmadığını düşünüyor." Başımı yavaşça ona doğru çeviriyorum. "Bu doğru mu?" Yumuşakça soruyorum.

"Tabii ki hayır," diye cevap veriyor huysuzca. "Daha çok altı gibi" diye eklerken gözlerimi ondan ayırmıyorum.

İrkildim. *Altı yıl.*

Yan dönüp başımı koluma dayıyorum ve ona bakıyorum. "Neden?"

Benim pozisyonumu yansıtıyor ve şaşkın bir kaş çatmayla bana bakıyor. "Neden gitmedim? Çünkü gitmek istemiyorum. İnsanları sevmiyorum. *Burayı* seviyorum."

Derin bir nefes aldıktan sonra omuz silkerek cevap veriyorum. "Yeterince makul." Killian'ı çok fazla sıkıştırmak istemiyorum. Kız kardeşi böyle yapar. Hepsinin yaptığı bu. İtip kakarlar, burnunu sokarlar ve buna da ilgilenmek derler. Ama gerçekten altı yıldır (dün gecedен önce) evden çıkmadıysa, bir nedeni olmalı.

İçlerinden herhangi birinin sormayı akıl edip etmediğini gerçekten merak ediyorum. "Öyleyse yanıldıklarını kanıtlayalım ve partiye gidelim." öneririm.

"Hayır."

Alaycı bir ses çıkardım. "Hadi ama."

Eğilmeyince elimi uzatıp göğsüne dokunuyorum ve parmağımın çakıllı meme ucunda gezinmesine izin veriyorum. "Anlaşmayı tatlandıracağım."

"Öyle mi? Bunu nasıl yapacaksın?" diye soruyor muzip bir sırıtışla.

"Eminim bir yolunu bulabilirsin," diye cevap veriyorum ve onu hafifçe itiyorum.

Sırt üstü dönüyor. "Her ne düşünüyorsan, muhtemelen zaten yapacaktın."

Ellerini başının altında kavuştururken çenemin sarkmasına izin veriyor ve ona kırgın bir bakış fırlatıyorum. "Bu kadar kibirli olma, kaba herif. Seni hiç istemedim."

Bana gülümsüyor, yanaklarındaki gamzeler sakallarının arasından zar zor seçilebiliyor ve ben gülümsemek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum.

"Evet, söyledin. Yalan söyleme," diyor öyle bir çekicilikle ki ondan daha çok nefret etmeme neden oluyor.

Yastığa vurarak, oflaya puflaya yataktan fırlıyorum. "O partiye gitmeyi kabul etmediğin sürece *hiçbir* şey olmayacak."

"Seni kindar kaltak!" diye sesleniyor arkamdan ama cevap vermiyorum. Koridordan odama doğru yürüyorum, hâlâ gülümsememi bastırıyorum.

Killian'ın erkek ve kız kardeşlerinin içeri girdiğini duyduğumda hala üst katta, odamda giyiniyordum. Bugün Noel, ki normalde evde pek kutladığım bir şey değildir.

Aaron ve ben nadiren hediye alışverişinde bulunurduk. Aslında geçen yıl Noel'de ona bir şey aldığımı sanmıyorum ama aklıma hemen alt kattaki ceketimin cebinde duran deri eldivenler geliyor.

Ben aptal değilim. Burada neler olduğunu anlıyorum.

Sadece üç ay sürdü, ama bir şekilde Killian'dan nefret etmeyi bıraktım ve ona benzeyen şeyler hissetmeye başladım-

Hayır. Söylemeyeceğim. Kendime bile.

Bu bir seçenek değil. Killian ve benim bir geleceğimiz yok. Eylül'de bu evlilik bitecek. On milyonumu alacağım ve hayatıma devam etmek zorunda kalacağım.

Buraya geldiğimden beri beni rahatlatan düşünce buydu ama birdenbire düşünmek bile midemi bulandırmaya başladı.

Merdivenlerden inerken salondan kahkahalar yankılanıyor. Anna'nın sesinin yanı sıra Lachy ve Declan'ın seslerini de net bir şekilde duyabiliyorum.

Köşeyi dönüp odaya girdiğimde, Killian ve kardeşlerinin kanepelerde toplanmış, gülümseyerek hediyelerini açtıklarını görünce gülümsüyorum.

Anna beni gördüğünde yüzü aydınlanıyor. "Mutlu Noeller, Sylvie!" diye bağılıyor, elinde koniye benzeyen bir şapka ve bir popper ile bana doğru geliyor.

Şapkayı başıma yerleştirip beni kucaklamak için kendine çekerken gülüyorum. "Mutlu Noeller," diye cevap veriyorum usulca.

Kanepede Killian'ın yanında bir yer var ve dikkatlice ona doğru bakarak oturuyorum. Kolunu rahatça bana doluyor, bu odadaki herkesin evliliğimizin sahte olduğunu bildiğini hatırladıktan sonra bu bana garip geliyor. Numara yapmak için bir neden yok.

Anna kucağıma bir hediye bırakırken, "Al Sylvie," diyor.

"Nedir bu?" Endişeyle soruyorum.

"Aç şunu," diye yanıtlıyor.

"Hediye değiş tokuşu yaptığımızı fark etmemiştim."

Beni başından savdı. "Bunun için endişelenme. Sadece aç."

Kağıdı sıyırdığımda suçluluk duygusundan midem bulanıyor. Ambalajın altında bir karton kutu var ve kapağını kaldırdığımda içinde katlanmış yumuşak bir kaşmir eşarp buluyorum.

"Bu çok güzel," diyorum, çekip çıkarıyorum ve parmaklarımın ipeksi dokumanın üzerinde kaymasına izin veriyorum. "Çok teşekkür ederim."

Gözlerim onunkilerle buluştuğunda bana bir gülümseme gönderiyor. "Bir şey değil."

"Kimseye bir şey almadım."

Killian omzumu sıktı. "Sorun yok. Gerçekten."

İyi hissettirmiyor. Göt gibi hissediyorum. Bunun bir aile etkinliği olacağını nereden bilebilirdim ki? Ben buraya ait değilim. Başkasının evinde bir sahtekâr gibi hissediyorum. Ailem hiçbir zaman geleneksel bir Noel kutlamadı. Etkinlikler ve partiler yapardık ve hediye alışverişlerimiz genellikle erken saatlerde ve asla on beş dakikadan fazla sürmezdi.

"Ben de sana bir şey aldım ama kendini kötü hissetmene gerek yok." Killian koltuktan kalkıp odayı geçerek ağacın yanına gider. Küçük bir kutu çıkarıp yanıma getiriyor. Kutuyu kucağıma bıraktığında endişeden tüylerim diken diken oluyor.

Ona baktığımda gözlerimiz buluşuyor ve dün gece hissettiğim çekimin aynısını hissediyorum.

Çabucak başka tarafa bakıyorum. Kucağımdaki hediye dağınık bir şekilde sarılmıştı, bu da onun yapmış olması gerektiği anlamına geliyordu. Benim için bir hediye paketlemiş.

Ellerim titreyerek kağıdı yırttım. İçinde yepyeni bir cep telefonu vardı. Gözlerimi kırıştıtarak şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Kırdığının yerine yenisini alırım diye düşündüm," diyor espriyle. Boğazımda yükselen duyguyu yutkunarak bastırıyorum,

Aylar önce tamamen yabancı birinin telefonumu botuyla paramparça etmesini izlediğim o günü hatırlıyorum.

"Zaten yeni bir tane aldığını biliyorum," diye rahatça cevap veriyor. "Ama bunun pil ömrü daha iyi, böylece alışverişe çıktığında seni yarı yolda bırakmaz."

Gözlerimi onun yüzüne kaldırarak bakışlarıyla tekrar buluşuyorum. Odanın geri kalanı sessiz ve bizi izlediklerini hissedebiliyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum ona. Dudağı ince bir sırtıyla kıvrılıyor. "Sana bir şey aldım."

Koltuktan zıplayarak, kışlık montumun asılı olduğu antreye koşuyorum. Ceplerini karıştırırken dün gece aldığım deri eldivenleri buluyorum. Eldivenlere bakarken, sadece yirmi dört saat önce onunla aramızdaki ilişkinin ne *kadar* farklı olduğunu hatırlıyorum.

Onları oturma odasına taşıyorum ve kucağına koyuyorum. "Fazla bir şey değil ama onları dün gördüm ve..."

Gözleri yüzüme kayarken sesim kesiliyor. Artık bizi tanıyamıyorum bile.

Plastik torbaya uzanıyor ve kahverengi deri eldivenleri çıkarıyor. Ağzının kenarında bir gülümseme belirerek onlara bakarken endişeyle onu izliyorum. "Onları seviyorum," diyor.

İri elini eldivenin içine sokarken, yüzeye çıkan duygularımı ısırarak geri çekiyorum. Ellerine olan takıntım, onları o yumuşak deriyle kaplı görünce daha da güçleniyor.

Anna odanın diğer tarafından gülümseyerek, "Ne kadar güzeller," diyor. Kafamı kaldırdığımda hepsinin bizi izlediğini görüyorum.

Tüylerim diken diken oluyor. Sanki duvarlar üzerime geliyor. Bunların hiçbirinin olmaması gerekiyordu.

Birden garip bir kızgınlık hissettim. Killian belli ki ona karşı hiç istemediğim bir şey hissetmem için beni kandırmıştı. Ya da belki de bu kadar uzun süre bu evde sıkışıp kalmaktan kaynaklanıyordu.

Dışarı çıkmam lazım. Kafamı boşaltmalıyım.

Aceleyle koltuktan fırladım. Kafesteki bir fare gibi yükselen korku hissini bastırmak için ciğerlerime derin nefesler çekerek mutfağa giriyorum.

Kendimi normale döndürmeye çalışarak kahve yapmaya başlıyorum ama ellerimdeki titremeyi hissedebiliyorum. Cezveye su doldururken, sıcak bir el sırtıma dokunuyor.

"Sorun nedir?"

Elini silkiyorum. "Yok bir şey."

"Eldivenler için teşekkür ederim dedim," diye savunmaya geçer. "Söylediğini biliyorum. Ben iyiyim dedim."

"İyi görünmüyorsun." Tezgâha yaslanıp kollarını kavuşturuyor. "Dün gece olanlarla mı ilgili?"

Yüzüne bakarak kaşlarımı birbirine yapııştırıyorum. "Tabii ki hayır. Seks bile yapmadık, Killian. Sana yapışıp kalmayacağım."

Cevap vermeden kaşlarını bana doğru kaldırıyor. Bakışlarını yüzümde hissetmek beni daha da rahatsız ediyor.

"Bana bakmayı kes!" Suyu cezveye götürmeden önce tersliyorum.

Onu yere koyar koymaz bir iç çektim. Sanki aniden kendimi duyabiliyorum ve sesim nevrotik çıkıyor.

Tezgâha tutunarak başımı sarkıttım. "Özür dilerim. Neyim var bilmiyorum."

Yumuşak bir nefes vererek karşılık verir. "Noel'deyiz Sylvie. Evini özlüyorsun ve buraya geldiğinden beri ailenle bir kez bile konuştuğunu görmedim."

Oflayıp puflayıp güldüm. "Ve muhtemelen asla yapmayacağım."

Bir adım öne çıkıyor. "Kimse yok mu? Bir arkadaş bile mi?"

"En iyi arkadaşım erkek arkadaşım ile yatıyordu, yani hayır. Bir arkadaş bile değil."

"Sylvie..."

Sesindeki acıma duygusundan nefret ediyorum. İlgiden nefret ediyorum. Bu bende çılgılık atma isteği uyandırıyor.

"Biz varız. Yalnız değilsiniz."

"Evet," diye bağırarak elimi tezgâha vuruyorum. Sonra ona doğru dönüyorum ve içimde kaynayan tüm hayal kırıklığını dışa vuruyorum. "Evet, öyleyim Killian. Sen benim ailem ya da arkadaşlarım değilsin. Sen benim kocam değilsin ve bunu biliyorsun. O yüzden bir saniyeliğine rol *yapmayı bırakabilir* miyiz?"

Sempati ifadesi küçümsemeye dönüşür. "Numara mı yapıyoruz, Sylvie?"

Ona ters ters bakıyorum. "Tabii ki öyleyiz. Bunların hiçbirisi gerçek değil."

Sadece başını sallayarak cevap verdiğinde, onu yumruklama isteğimle savaşıyorum. Neden Noel'de damarıma basmaya çalışıyor? Neden bu kadar kendini beğenmiş, zor, yakışıklı ve sevimli olmak zorunda?

İlk ortaya çıktığımda olduğu gibi cahil bir pislik olmaktan vazgeçmesi için ona kim izin verdi?

"Peki, Sylvie. Numara yapmayı bırakacağım."

Kollarını önünde kavuşturuyor ve biz birbirimize bakarken oda sessizleşiyor. Az önce söylediklerinde samimiyetinden şüphe etmeme neden olan bir şey var.

"Rol yapıyordun... değil mi?" Dikkatlice sordum.

Bana doğru uzun ve tehditkâr bir adım attı. "Elbette öyleydin. Benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun, unuttun mu?"

Bu sözlerin acısıyla savaşıırken dişlerimi sıkıyorum. Kayıtsızmış gibi davranarak yüksek sesle alay ediyorum ama o sadece bir adım daha yaklaşıyor. "Sana inanmıyorum," diye cevap veriyorum.

"Ve ben senin için hiçbir şey ifade etmiyorum, değil mi? Bu yüzden bana o eldivenleri aldın."

Ellerimi göğsüne bastırarak, şok içinde ona bakarken güç uyguluyorum. "Sen en çekilmez pislisin-"

Küfürlerimi duymazdan gelerek bedenimi tezgâha yasladı. Bileklerimi ellerinin arasına alıp arkamdan tutuyor. Tutuşundan kurtulmak için ne kadar çabalasam da kurtulamıyorum.

Daha da kötüsü denemekten vazgeçiyorum. Çünkü onun vücudunun benimkine karşı verdiği hissi seviyorum. Endişeli zihnimi sakinleştirmesini seviyorum.

Ve onu bu kadar çok sevmekten nefret ediyorum.

Yüzü bana birkaç santim yaklaştığında usulca fısıldıyor. "Aklından neler geçiyor bilmiyorum ama tüm bunların numara olduğunu düşünüyorsan aklını kaçırmışsın demektir. Yalnız olduğumuzda bile. Sen benim karımsın, Sylvie. Bu yılın sonunda ayrılmayı deneyebilirsin. Beni yeterince kızdırırsan gitmene izin verebilirim. Ama içimde gitmeyeceğine dair bir his var. Çünkü senin için *hiçbir* şey ifade etmiyorum ve sen de bunu biliyorsun."

Tutuşuna karşı mücadele ediyorum. "Bu işin sonunda gideceğim. Ve sırf bir sözleşme var diye bu beni senin gerçek karın yapmaz."

Hızlı bir hareketle, boştaki elini kalçamın altından geçiriyor ve kırım tezgâhın üzerine gelene kadar beni kaldırıyor ve bacaklarımın arasına sıkıştırıyor. Pantolonundaki sert uzunluğun klitorisime sürtündüğünü hissettiğimde bir nefes verdim.

Hâlâ bileklerimi arkamda bir arada tutuyor, öne doğru dalıyor ve beni dudaklarımdan sertçe öpüyor. Bu kadar çabuk içinde eriyip gitmem utanç verici. Dili ağzımı işgal ederken küçük bir inilti kaçıyor ve bacaklarım beline dolanıyor.

"Seni burada becerebilirim ve sen de bana izin verirsin. Değil mi sevgilim?" Dudaklarıma değen sıcak nefesi düşünmemi zorlaştırıyor.

"Her kavga ettiğimizde beni öylece sikip teslim alamazsın." Cevap olarak mırıldanıyorum.

"Yapamaz mıyım?"

Tam ellerimi serbest bırakarak bol eşofmanının lastiğiyle oynamaya başladığı sırada mutfağa yaklaşan ayak seslerini duyuyoruz. Bu kez göğsüne bastırdığımda yumuşuyor ve geri çekiliyor.

"Neler oluyor?" Anna odaya girerken sorar. Killian muhtemelen ereksiyonunu gizlemek için ona sırtını dönmüştür, ve ben masum rolü yapıyorum, bacak bacak üstüne atıyorum ve sanki o ve ben basit bir konuşma yapıyormuşuz gibi.

"Ben de kahve yapıyordum," diyorum cezveyi göstererek.

Gözleri tatil heyecanıyla parlıyor. "Çok güzel. Siz ikiniz salona geri dönmelisiniz. Açmamız gereken daha çok hediye var."

"Hemen geliyoruz," diye cevap veriyor derin bir homurdanmayla. Kadın heyecanla mutfaktan dışarı fırlar.

Gülümseyerek tezgâhtan iniyorum ve üzerinde çalıştığım kahveyi yapmaya devam ediyorum.

Başlat düğmesine bastıktan sonra yüzümü ona dönüyorum. Gözlerine bakarken, daha önce hissettiğim o güçlü bağı görmezden gelerek, bu yılın geri kalanını atlatmak için ne yapmam gerektiğini anlıyorum.

Killian'a karşı olan tüm duygularımı bir kenara itmeliyim. O hâlâ sadece kendini düşünen cahil, kaba, acımasız, huysuz bir pislik.

Gözün ödülde olsun, Sophie.

Benim için önemli olan tek şey işin sonundaki on milyon dolar. Büyük bir aleti ve büyüleyici bir gülümsemesi olan yakışıklı bir İskoç'un buna engel olmasına kesinlikle izin vermeyeceğim.

Yanından geçerken kaşlarını çatarak muzip bir sırıtışa dönüştüğünü fark ediyorum. Kolumu tutuyor ve yüzünü benimkine yaklaştırıyor. Gözlerimiz bir anlığına buluşuyor ama bu bağlantıyı kabul etmek yerine görmezden geliyorum.

Sanki bir meydan okumaymış gibi birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. Sonra başını iki yana sallıyor ve anladığını biliyorum. İkimiz de hissetmememiz gereken şeyleri hissetmeye çok yaklaştık. Ve en iyisi her şeyin eski haline dönmesi.

"Mutlu Noeller kızım," diye mırıldanıyor alaycı bir gülümsemeyle.

Kolumu onun elinden çekiyorum. "Mutlu Noeller... hayvan."

Ve böylece, omuzlarımdan ağır bir yük kalkmış gibi hissederek oradan uzaklaşıyorum.

Bölüm Yirmi Bir

Oturma odasındaki kanepede uzanmış, bulabildiğim en değersiz İngiliz reality şovunu izlerken, Killian'ın merdivenlerden indiğini duyuyorum ve başımı kaldırıp görünüşüne bakarken çenemin düştüğünü hissediyorum.

Normalde çizme giyer, çizmeler ahşap zemine gürültüyle vurur ve sanki bir dev tarafından saldırıya uğramışız gibi ses çıkarır. Ama bu ses farklı. Daha hafif ve yumuşak.

Odaya girdiğinde ona tekrar bakmak için kendimi koltuktan kaldırıyorum.

Yeşil beyaz eteği ve düğünümüzde giydiği arduvaz grisi ceketiyle. O eteğin üzerimde yarattığı etkiye kendimi tam olarak hazırlamamın hiçbir yolu yok.

Kafam tamamen karıştı ve doğrudan tahrik oldum.

Sonra kafama dank etti. Daha da dikleştim. "Partiye mi gidiyoruz?" Heyecanla çaldım.

"Fikrimi değiştirmeden önce giyin," diye mırıldanıyor alçak sesle.

Ona bunu yaptırmak için yapmam gereken cinsel iyiliğe bile odaklanmış değilim, ama bunu daha sonra düşüneceğim. Şu anda merdivenleri hızla çıkmakla meşgulüm ve dolabımdaki hangi elbisenin bu akşamki etkinlik için uygun olacağını düşünüyorum.

Kıvrımlarımı saran altın rengi kadife bir elbisede karar kıldım. Dalgalı yakası taşlarla kaplı bir parça tülle örtülmüş. Saçımı, başımın arkasında bir tokayla yarım topuz haline getirmem uzun sürmüyor. Kıvırcıklığı gidermek için buklelerime bir sprey sıkıyorum. Sonra hızla makyajımı yapıyor ve Killian'ın geri dönmesine fırsat vermeden aşağıya koşuyorum.

Bu parti için neden bu kadar endişelendiğimi bilmiyorum. Belki de gitmesi için on bin dolar vaat edildiğindendir. Belki de sekstir. Ya da belki de ortaya çıkıp hepsini uçurduğunda ailesinin yüzündeki ifade içindir.

Merdivenlerden indiğimde Killian beni bekliyordu.

"Bu..." Bakışlarını telefonundan kaldırıp bana diyor. "Hızlı."

En alt basamağın yanında duruyorum, söyleyecek bir şey bulmakta zorlanıyorum. "Hazır mısın?"

Yutkunuyor. "Güzel görünüyorsun, karıcığım." "Sen de fena değilsin, vahşi hayvan."

Ayakkabılarımı giymek için banka otururken kendi kendime sırtıyorum. Böyle anlar bana hep ironik gelir, evli bir çift gibi şakalaşmamız ve *gerçek olmasa da gerçekmiş* gibi hissetmemiz.

Topuklarımın üzerinde kayarken Killian'ın saçlarına bakıyorum. Artık omuzlarını geçmişti. İpeksi pürüzsüzlükte ve bakımlı görünüyor, ama dürüst olmak gerekirse... çok uzun.

Ayağa kalkıp uçlarından çekiştiriyorum. "Şunu düzeltebilir miyiz lütfen?"

"Şimdi mi?" diye soruyor inanamayarak.

"Sadece bir dakika sürecektir." Elini tutup onu merdivenlerden yukarı sürüklüyorum. "Hadi."

İsteksizce onu banyoya çekmeme izin verdi. Makyaj masasındaki sandalyeyi çekip oturması için işaret ediyorum. Küçük şeyin üzerinde ne kadar iri görüldüğünü görünce küçük bir kıkırdama kaçıyor. Ama bu onu benim için doğru boya getiriyor.

Raftan bir havlu kapıp omuzlarına örtüyorum ve bir saç tokasıyla tutturuyorum. Sonra üst çekmeceyi açıp saç uçlarımı kesmek için kullandığım makası alıyorum.

Banyoda dolaşırken Killian'ın gözlerini üzerimde hissediyorum. Saçına su sıktığımda yüzünü buruşturuyor ve nefesinin altında küfrediyor. Uzun saç tellerini tararken de nazik davranmıyorum.

"Saçını kim kesiyor?" Uçlarını hizalamaya çalışırken soruyorum.

Omuz silkiyor. "Rastgele kadınlar. Bazen hizmetçiler. Bazen de ben."

"Tsk, tsk, tsk," diye cevap veriyorum.

Arkama yaslanıp ona bir göz attım. "Ne kadarını çıkarabilirim?"

"Saç bu. Ne kadar kestiğin umurumda değil. Tekrar uzar."

Bunu düşünürken dudaklarımı büküyorum ve kafasındaki dağınık kahverengi saçlar olmadan nasıl görüneceğini hayal etmeye çalışıyorum.

"Tamam..." Cevap veriyorum. Sonra eğilip kesmeye başlıyorum. Uzun saç parçaları beyaz havludan yere dökülürken zar zor tepki veriyor. Onu izlemek biraz sinir bozucu.

yol onun imza bak yavaşça morpsiğine
daha temiz ve basit bir şey.

"Kuaför müsün?" diye soruyor beni çalışırken izlerken.

"Hayır," diye yanıtlıyorum üstte bıraktığım uzunluğu
şekillendirirken. "Ama ben
saç şekillendirmeyi hep sevmişimdir."

"Peki, neden yapmıyorsun?"

"İş olarak mı demek
istiyorsun?" Cevap veriyorum.

"Evet."

Durup bitmiş ürüne bakıyorum. Çok kısa değil ama üzerinde
hala taze görünüyor. Ve büyüdüğüm zamanları düşünüyorum.
Bunu bir kariyer yolu olarak düşündüğüm bir an hiç olmadı.

"Ben bir yazarım," diye cevap veriyorum hevesiz bir şekilde.

"Senin bir şey yazdığını görmedim," diye yanıtlıyor.

"Şimdi sakalını kesmem gerekiyor," diyerek konuyu hızla
değiştiriyorum.

Eğilip saçlarını tararken Killian'ın yüzüne tehlikeli bir şekilde
yaklaşıyorum, bir yandan da fazlalıkları kesiyorum. Gözleri
benimkilere yapışıp kalıyor ama ona bakmaya cesaret
edemiyorum. Bu çok yakın. Çok samimi.

"Senin yazar olduğuna kim karar verdi? Sen mi?" diye
soruyor usulca. Yutkunmak için kendimi zorluyorum.
Ama cevap vermiyorum.

"Yazarken şu anda aydınlandığınız gibi aydınlanıyor
musunuz?"

Donup kaldım. Zihnimde cevap hemen hayır oluyor.

Makası tezgâhın üzerine koyup havluyu omuzlarından
çözerken "Fark etmez" diye cevap veriyorum.

"Öyle değil mi?" diye soruyor.

"Hayır. Yazar, kuaför ya da huysuz bir İskoç karısı olmamın bir önemi yok. Çünkü ne yaparsam yapayım, asla yeterli olmayacak."

"Kime yetecek?"

"Bırak onu, Killian," diye karşılık veriyorum. Sonra aynayı işaret ediyorum. "Sadece kendine bak. Beğenip beğenmediğini söyle."

Hoşnutsuz bir iç çekişle küçük sandalyeden kalkıyor ve büyük aynaya doğru dönüyor. Bir an duraksayarak yansımasına tereddütle bakar.

"Hoşuna gitmedi," diyorum, aniden tepkisi konusunda gerginleşiyorum.

Yeni görünümünü görmek için başını öne arkaya çeviriyor. Daha sofistike bir tarzla daha yaşlı göründüğünü hemen fark ediyorum. Ama iyi anlamda daha yaşlı. Saç çizgisinin kenarlarında göze çarpmaya başlayan gri lekeler var.

"Bayıldım," diyor kısık bir fısıltıyla.

"Yalan söyleme."

"Yalan söylemiyorum," diyor bana doğru dönerken. "Çok iyi bir iş çıkardın."

Tekrar yutkunuyorum, gözlerimi kaçırırken ağzımı belirsizlik içinde ç e v i r i y o r u m .

"Güzel. Beğendiğine sevindim."

Banyodan çıkmak için döndüğümde kolumdan tutup beni kendine doğru çekiyor.

İki parmağını çenemin altına koyarak yüzümü yukarı doğru çeviriyor. "Bu önemli."

Çenemi sıkıyor ve sabırsızca kıpırdanıyorum, artık gözlerinin içine bakmak zorunda kalmamak için beni bırakmasını bekliyorum. "Tamam," diye inandırıcı olmayan bir şekilde mırıldanıyorum. "Geç kalacağız."

Rahatlayarak gitmeme izin veriyor ve ben de odadan çıkıyorum. Gözlerimi kırpıştırarak yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum ve kardeşlerinin onu gördüklerinde verecekleri tepkiyi dört gözle beklemeye çalışıyorum.

Arabaya bindiğimizde Killian'ın yanımda gerildiğini hissediyorum. Bacağı zıplıyor ve çenesini sıkarken çıkardığı tıkırtıyı duyabiliyorum. Peter, Killian'ın sinirli olduğu gerçeğini örtbas etmek için havadan sudan konuşmaya çalışıyor.

Killian'ın altı yıl boyunca evinden çıkmamayı seçmesinin aslında pek de bir seçim olmadığı benim için apaçık ortada. Şu anda mücadele ediyor. Keşke ona yardım etmenin bir yolu olsaydı ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Elimi koltuğun üzerinden uzatıp çıplak dizine koyuyorum. Gergin hareketlerini yatıştırmak için pek bir şey yapmıyor. Kaşlarını çatarak pencereden dışarı bakıyor, ben de kucağına uzanıp iri ellerinden birini avucumun içine alıyorum.

Peter bizimle hava durumu ve tatiller hakkında sohbet etmeye devam ederken, Killian'ın elini sıkıyorum ve dizlerindeki zıplama sükunete kavuşurken onu izliyorum.

Ta ki şehrin dışında büyük bir eve yanaşana kadar. Barclay Malikanesi kadar büyük değil ama yine de büyük. Geniş dairesel sürücüye park edilmiş başka arabalar da var, bu yüzden Peter bizi dışarı çıkarmak için kapıya kadar çekiyor.

Peter kapıyı açana kadar Killian kımıldamıyor bile.

İkimiz de dışarı çıkmadan önce "İyi akşamlar," diyor.

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum usulca.

Kapının yanında bir gaydacı var, misafirler geldikçe çalışıyor, ama en son biz gelmişiz gibi görünüyor. Onu orada görmek beni hazırlıksız yakaladı. Bunun samimi bir aile toplantısı olacağını düşünmüştüm ama evin büyüklüğüne ve içeriden gelen gürültüye bakılırsa bu tam bir Yeni Yıl partisi.

Ön girişte durup Killian'ın ilk adımı atmasını bekliyorum. Ama o tereddüt ediyor. Ben de onun yanında bekliyorum. Bir anlık sessizlikten sonra ona doğru dönüyorum.

Yüzü gergin ve göğsü yavaş, sık nefeslerle hareket ediyor. Uzanarak elini tekrar tutuyorum. "İstemiyorsan içeri girmek zorunda değiliz."

Başını sallar. "İçeri giriyoruz. Bana bir saniye ver."

"İstediğin kadar zamanın var," diye cevap veriyorum, elini sıkıyorum.

Bakışları birbirine bağlı ellerimize ve oradan da yüzüme doğru süzülüyor. Bir süre sonra bir sonuca varmış gibi görünüyor ve bir amaçla ön kapıya doğru dönüyor.

Kolu çekmeden önce, "Hadi şu işi bitirelim," diye mırıldandı.

Önce bir fuayeden giriyoruz, normal büyüklükteki bir eve çok benziyor. Bizim yaşadığımız malikâneye hiç benzemiyor. Tekrar elimi tutuyor ve geniş bir oturma odasına ulaşana kadar aile evinin koridorunda yürüyoruz.

İçeri adım attığımız anda sohbet hemen kesiliyor.

Etrafımdaki kalabalığa bakıyorum, önce Anna'yı tanıyorum. Sonra Killian'ın kardeşi Lachy'yi diğer kardeşi Declan'la konuşurken buluyorum, ikisi de Killian'ın giydiği gibi aynı etekleri giymişler. Hepsi ağzı bir karış açık, şok içinde donmuş bir halde bize bakıyor.

İlk yaklaşan Killian'ın kız kardeşi oldu. Anna sarılmak için kollarını iki yana açarak aceleyle bize doğru geliyor. Kollarını kardeşine doladığında gözlerindeki yaşları fark ediyorum. Sonunda onu bıraktığında, yeni saç kesimine gülümsüyor.

Sonra Anna bana sarıldı, sarılırken de minnettar bir "Teşekkür ederim" fısıldadı.

Bu duygu içimde bir gurur dalgası yaratıyor. Gerçekten fazla bir şey yapmadım ve muhtemelen onun gelmesini sağlamak için gerçekten ne teklif ettiğimi bilmek istemiyor, ama bilmesi de gerekmiyor. En azından o burada.

Sonra Lachy beni kucaklıyor. "Çok uzun zaman oldu küçük kardeşim," diyor şakacı bir ses tonuyla.

"Och, onları rahat bırak, Lach. Bunca zamandır o büyük evde ne yaptıklarını biliyorsun."

"Declan!" Anna göğsüne bir tokat atarak onu azarlıyor. Adamlar gülüyor ve ben hemen Killian'ın tepkisini görmek için başımı kaldırıyorum. Yüzündeki gerginlik gitmiş, hatta gülümsemeye başlamıştı.

Killian'ın ailesinin geri kalanı gelip bizi karşılıyor. Bize içecek ve yiyecek ikram edildi ve tüm bu süre boyunca birbirimizin yanında kaldık. Teyzesi nihayet onu karşılamaya gelene kadar bir saat rahatlıkla geçiyor.

Onunla düğünde kısa bir süre tanıştım ama Killian'ın en büyük hayranı olmadığı şimdi olduğu gibi o zaman da çok açıktı. Ona yaklaştığında omuzlarım hemen gerildi.

"Zamanı gelmişti yeğenim," diyor.

Yaşlı bir kadın, muhtemelen yetmişlerinin sonunda. Killian gibi koyu renk saçlı ve soluk tenli. Killian'ın aksine, zayıf ve çelimsiz.

"Merhaba Lorna Teyze," diye yanıtlıyor alçak ve mırıltılı bir sesle. "İyi görünüyorsun," diyor elinde bir içkiyle, "ne yapıyorsun?"

Bakışları adamın giysilerini taradı. "Ve sen de Amerikan karım."

Ona ters ters bakarken çenem geriliyor. Eğer Killian'la ilgili tüm bu planın iplerini elinde tutan kadın buysa, içimde birdenbire çok kötü bir his belirdi.

Killian beni daha yakına çekerek, "Tabii ki yaptım," diye cevap veriyor. Bir elimi göğsüne koyuyorum ve ona yakın duruyorum.

"Baban uzun süreli yokluğun hakkında ne derdi?" diye soruyor kristal bardağının kenarından.

"Eminim Killian'ın bu kadar iyi olduğunu görmek onu çok mutlu ederdi," diye cevap veriyorum, kocamın göğsüne vurarak.

Teyzesi şarabını yudumlarken gülüyor. "Onu tanı mıydun."

"Eminim burada olsaydı," diye araya girdi Killian, "o da Sylvie'yi severdi."

Bunu söylediğini duyunca kalbim aptalca bir şekilde daha hızlı atmaya başladı. Ama hemen kendime bunun sadece bir numara olduğunu hatırlatmam gerekiyor. O beni sevmiyor. Ama rol yapmakta çok iyi iş çıkarıyor.

"Ama değil," diye yanıtlıyor Lorna.

Bunu söylerken ona nasıl dik dik baktığını fark ediyorum ve bu burun deliklerimin öfkeyle alevlenmesine neden oluyor. Yavaşça bizden uzaklaşıyor ve ben yüzüne yumruk atma dürtümle savaşıyorum.

"Bakın!" diye sesleniyor Killian'ın kuzeni olduğunu tahmin ettiğim genç kadınlardan biri, başımızın üstünü işaret ederken. "Ökseotu!"

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," diye ekliyor Declan mağrur bir sırıtışla.

Yukarı bakıyorum ve başımızın üzerinde asılı duran yeşil topu görüyorum. Killian'a bakıyorum ve ona şakacı bir ifade veriyorum. Sonra, tam da yapmasını umduğum şeyi yaptı.

Beni belimden tutup kaldırıyor ve dudaklarıma derin, tutkulu bir öpücük kondururken beni dramatik bir şekilde eğiyor. Ailesi etrafımızda tezahürat yapıyor ve sonunda beni ayağa kaldırdığında yüzümdeki gülümsemeyi silmekte zorlanıyorum.

Rahatlamaya başladı. Bunu söyleyebilirim.

Partiye ilk girdiğimizde Killian kendinde değildi. Tanıdığım o alaycı, iğneleyici pislik olamayacak kadar gergindi.

Killian ve ben ellerimizde taze içeceklerle odanın köşesine geçerken ona doğru dönüp fısıldıyorum, "Teyzen tam bir amcık."

Kendi kendine kıkırdıyor. "Haksız değilsin."

Odaya bir göz attım. "Yani burası onun evi mi?"

"Evet."

"Çalabileceğimiz havalı bir şeyi var mı?" Bardağıma doğru mırıldanıyorum.

"İstediğim bir şey yok," diye yanıtlıyor.

"Hadi," diye mırıldandım, elini tutarak. "Eminim başımızı belaya sokacak bir şeyler bulabiliriz."

Odadan çıkarken kimse fark etmedi. Onu mutfağın önünden geçirip merdivenlerden yukarı çekiyorum. Bir ofis, iki yatak odası, büyük bir banyo ve ana yatak odasıyla karşılaşıyoruz. Sonunda onun yatak odası olduğunu varsaydığım yere geliyoruz ve hemen gözetlemeye başlıyorum.

"Neden senden bu kadar nefret ediyor?" Şifonyerindeki tüm mücevherlere bakarken soruyorum.

Kapının pervazına yaslanırken omuz silkiyor. "Ailemin ölümü için beni suçluyor."

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Ne oldu? Araba kazası değil miydi?"

"Evet," diye mırıldanıyor başını sallarken.

"Bu korkunç bir şey."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye cevap veriyor, yere bakarak.

İnci bir kolye alıp elbisemin üzerinde tutuyorum. "Ne düşünüyorsun?"

"Eşyalarını karıştırırken yakalarsa seni öldürür."

Alay ediyorum. "Denemesini görmek isterdim. Bu gece seninle konuşma şeklinden sonra, daha kötüsünü yapmadığım için şanslı."

"Aww," diyor bana doğru adım atarken, gülümseyerek.

"Bana karşı biraz korumacı gibisin, mo ghràidh."

Ona çarpık bir ifade verdim. "Hayır. Sadece onun bir sürtük olduğunu düşünüyorum ve açıkçası sana sürtüklük yapmak *benim* işim."

Arkamdan yaklaşıyor, beni kalçalarımından yakalıyor ve kendini **a r k a m a** sürtüyor. Samimiyet hala

beni şaşırtıyor, ama bu karnımda yükselen ateşi durdurmuyor.

Saçlarımı boynumdan uzaklaştırıp omzumun üstünden nazikçe öperken dimdik ayağa kalkıyorum. Küçük bir mırıltı çıkararak, dokunuşunun sıcaklığının tadını çıkarırken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum.

Sonra gözlerimi açıyorum ve önümüzde duran büyük aynaya bakıyorum. Gözlerim birlikte görüntümüzü yutuyor. Bu konuda tatmin edici bir şey var, sanki birbirimize o kadar iyi uyuyoruz ki bunu inkar etmem mümkün değil. Ama bize ne kadar uzun süre bakarsam, o kadar utanç duyuyorum.

Ben de ona doğru döndüm ve onu duvara doğru ittim. Tek kelime edemedim boynundan tutup ağzını kendime doğru çekiyorum. Onu hararetle öpüyorum, dudaklarını ve dilini yalayıp yutuyorum. O da benim tutkuma karşılık veriyor ve beni aynı şekilde öpüyor.

Aletin karnımda sertleşmeye başladığını hissediyorum, bu yüzden uzanıp eteğinin kalın kumaşı arasından okşuyorum.

"Bekle, bekle, bekle," diye mırıldanarak öpücükten uzaklaşıyor. "Ne?" Nefes nefese soruyorum.

"Bunu burada yapamam."

"Elbette, yapabilirsin," diye cevap veriyorum, onu gülümseyerek geri itiyorum. Sonra sikiinin çadır kurduğu yere bakıyorum. "Çünkü kesinlikle onunla oraya geri dönemezsin."

Bir elini saçlarıma daldırarak başımı geriye yatırıyor ve bana gülümsüyor. "O zaman belki sen benim için bu işi halledebilirsin sevgilim."

Bana taktığı isimle dalga geçtiği için ona küfretmek istemekle, umutsuzca bir şeyler yapmak istemek arasında kalarak hızla oradan uzaklaştım.

Onun için bu işi halletmek için.

Doğal olarak ben ikincisinden yanayım.

Elim aşağı doğru kayıyor, boxer külotunun kumaşına değene kadar eteğini yukarı kaydırıyor.

"Bu hayal kırıklığı yarattı. Bunların altına bir şey giymemen gerektiğini sanıyordum."

Boynumu tekrar öperken kıkırdıyor. "Dışarısı bunun için biraz soğuk. Sence de öyle değil mi?"

Boxerının kemerine ulaştığımda, yavaşça aşağı çekerek sikini serbest bırakıyorum. Elime aldığım anda, ağırlığını avucuma yasladığında, miyavlayan bir çığlık atıyorum. Ben onu okşarken o hevesle boynumu emiyor, parmaklarım zar zor sonuna kadar ulaşıyor.

"Dudaklarını sikimin etrafına sar, sevgilim. O ağzını hissetmeliyim."

İçim arzuyla yanıyor ve beni dizlerimin üzerine çöktürmek için saçlarımı tutarken tereddüt etmiyorum. Aletinin tamamını görebilmek için boxerını daha da aşağı çekerken başım eteğinin altından kayıyor. Boyutunu gördüğümde gözlerim açılıyor.

Uzun, kalın ve ucu şişkin, bir anlığına uzun uzun hayranlıkla izliyorum. Parmaklarımı ucuna dolayarak başını dilimin yüzeyinde gezdiriyorum. Ben bunu yaparken o hırıltılı bir inilti çıkarıyor.

Dudaklarımı ucunun etrafına kapatarak, hevesle emerken sızan prekumun tadını alıyorum, kenarın etrafını yalıyorum. Tekrar inliyor.

"Bunu tekrar yap, sevgilim."

Aletinin başıyla tekrar oynuyorum, dilimi ucunun hemen altında gezdiriyorum. Aletini ağzımın içine daha da sokarken eli yine saçlarımı buluyor. Etkileyici uzunluğunun dilimde olması tatmin edici ve her vuruşta daha derine inmek için kendime meydan okuyorum. Ellerimi tabanın etrafına sarıyorum ve emerken dudaklarımın ulaşamadığı boşluğu dolduruyorum, her yukarı vuruşta nasıl gerildiğini hissediyorum.

İnlemelerine doyamıyorum, bu yüzden ağzımın her hareketiyle onları kovalıyorum. Uyluklarımın arasında tahrik havuzları oluşuyor. Boştaki elimle taşaklarını nazikçe avuçluyor ve ağzımı shaftının üzerinde aşağı yukarı hareket ettirirken onlara masaj yapıyorum.

"Becer beni, mo ghràidh. Ağzın çok iyi hissettiriyor."

Doruk noktasına yaklaştığını hissettiğimde, yavaşlıyorum. Bunun bitmesine hazır değilim. Hayatımda hiç oral seks yapmamıştım ama Killian'ın övgülerini duymak beni motive ediyor. Daha fazlasına ihtiyacım var.

"Sylvie," diye mırıldanıyor hırıltılı bir ses tonuyla. "Bana bak."

Okşamama ara veriyorum ve ona bakıyorum. İskoç eteğini yukarı kaldırarak bana bakıyor, yüzü zevkten donmuş. "Devam et."

Ellerimi ve ağzımı kullanarak onu tekrar doruk noktasına yaklaşıtıyorum, bu sefer bunu yaparken ona bakıyorum. Onun zevkine ve bakışlarının yoğunluğuna bağımlı hissediyorum, buna kendiminkinden daha çok ihtiyacım var. Aletinin etrafında çılgınca inliyorum, sıkıca sıkıyorum ve sertçe emiyorum, her an ağzıma boşalmak üzere olduğunu çok iyi biliyorum.

Ve onu istiyorum.

"Neredeyse geldim, sevgilim. Sakın durma."

Sonunda elime yapıştığında, dilimin tuzlu bir şekilde serbest kalmasını hevesle bekliyorum. Sonunda aldığımda hayal kırıklığına uğramadım. Boğazımın arkasına çarptığını hissediyorum, bu yüzden öğürme riskine girmeden önce hızla yutuyorum.

Killian bu manzara karşısında bir dizi küfür savurdu. Ağzımı çekip dudaklarımdaki pisliği hızla silmeden önce onun orgazmının bitmesini bekliyorum. Ve ona doğru bakmaya cesaret ettiğimde, bana bir hayalet görmüş gibi baktığını fark ediyorum.

"Ne?" Ayağa kalkarken söyledim.

Başını sallıyor. "Hiçbir şey."

Ama ellerinin bir saniye bile bedenimden ayrılmadığını fark ediyorum. Kollarımdan tutup beni kendine doğru çekiyor. Sonra beni öpmek yerine göğsüne yaslıyor. Bunu beklemiyordum ama onu itmedim de.

Kalbinin atışının kulağımda yankılanmasına izin veriyorum ve bunun birbirlerinden nefret eden insanların yaptığı bir şey olmadığını hatırlatan her türlü dırdırı uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Yirmi İkinci Bölüm

Killian'la birlikte partiye geri dönmek üzere aşağıya indiğimizde, teyzesinin dikkatli bakışlarını anında hissediyorum ama bunu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Bunun yerine bir içki daha alıyorum ve büyük Noel ağacının yanında duran kardeşlerinin yanına doğru el ele yürüyoruz.

İçinde bulunduğum iyi ruh halini açıklayamam. Tatilleri pek sevmem. Genelde aile toplantılarını sevmem. Ve dokuz ay sonra bu ülkeden sonsuza dek ayrılacağımı biliyorum.

Ancak çalan müzik ve havadaki tatlı ve baharatlı bir şeyin kokusu bu partiye rahat, sıcak bir hava verirken, iyi hissetmemek imkansızdır.

"Kardeşimiz sana çok zorluk çıkarmıyor, değil mi?" Declan sert bir ifadeyle soruyor. Benimle konuşurkenki ani rahatlığına ve kelimelerindeki hafif sürçmeye bakılırsa, bunun ilk viski kadehi olmadığına bahse girmeye hazırım.

Killian'a omzumla vuruyorum ve ona bir gülümseme fırlatıyorum. "Onunla başa çıkabilirim."

Gruba geri döndüğümde hepsinin bize nasıl baktığını fark ediyorum. Partideki hiç kimse gerçeği bilmezken bu üçünün bildiğini unutmak kolay. Aslında Killian ve benim evimizin mahremiyetinde gelişigüzel takıldığımızdan şüphelenmezlerdi.

Neden yapsınlar ki?

Bunu sadece bu üçü ve kötü kalpli Lorna Teyze biliyor.

Gözlerini tekrar üzerimde hissederek omzumun üzerinden bakıyorum ve onu tehditkâr bir şekilde bakarken buluyorum. Sanki o gözler neyi kabul ettiğimin acımasız bir hatırlatıcısı gibi. Bu insanlar beni kindar ve zalim bir şeyin suç ortağı yaptılar.

Ki bunu tamamen kabul ettim ve başından beri biliyordum.

Tekrar gruba döndüğümde biraz daha huzursuz hissediyorum.

Lachy kardeşine gülümseyerek, "Killian hiçbir zaman görgülü biri olmadı," diye şaka yapıyor.

Killian, "Benim terbiyem gayet iyi, teşekkür ederim," diye yanıtlıyor. "Ayrıca, buradaki hiç kimse bunun kadar sert ve kesici değil."

Bana bakıyor ve ben sahte bir gülümseme takınıyorum. Benim de ona şaka yapmam gerekiyordu ama midem bulanmaya başladı.

Yalanlar, yalanlar, yalanlar.

Oda rahatsız olmaya başlıyor ve kolumu Killian'ınkinden ayırıyorum.

"Tuvalete gitmem gerekiyor. Hemen dönerim," diye mırıldanıyorum usulca, partinin arasından geçip koridora doğru ilerlemeden önce. Banyoya kazasız belasız ulaşıyorum, ama kendimi içeri kapatıp aynada kendime bakarken, aynı tırmalayıcı endişenin omurgamda süründüğünü hissediyorum.

Sakin ol, Sylvie. Yanlış bir şey yapmıyorsun.

Üç uzun, derin nefes alıyorum ve kendime bunun en iyisi olduğunu hatırlatmaya çalışıyorum. Bu benim ailem değil. Onlar sadece

Ona yardım etmeye çalışıyordum.

Bu üç şey kafamın içinde tekrar tekrar yankılanıyor. Çoğunlukla işe yarıyor. Kendimi panik atak tehdidinden kurtarmak için konuşmayı başarıyorum.

Ama banyonun kapısını açtığımda yine o tehditkâr gözlerle karşılaşıyorum ve bu beni şaşırtıyor. Lorna koridorda beni bekliyor.

"Affedersiniz," diye mırıldanıyorum usulca, yanından geçip gitmeye çalışmadan önce.

"Sen ve yeğenim iyi anlaşıyorsunuz," diyerek beni olduğum yerde durduruyor. Koridorda yalnızız, partiden duyulmayacak kadar uzaktayız.

Rahatsızlığımı yutuyorum ve ona doğru dönüyorum. "Hepsi göstermelik. Sana söz veriyorum."

"Göstermelik gibi görünmüyor."

Yüz ifadesi soğuk ve düz. Bana annemi hatırlatıyor ve damarlarımda dolaşan öfkeyle savaşmak için ellerimi yumruk haline getiriyorum.

Ona basit bir omuz silkme hareketi yaparak bunu gizliyorum. "Ne fark eder ki? Yine de ilk yılı atlatacağız ve her şey planladığımız gibi gidecek."

Duvara yaslanırken gözleri kırışıyor. "Olacak mı?"

"Elbette."

Bana doğru bir adım attığında, ona kusmak istediğim her şeyi geri püskürtüyorum.

"İyi," diye feveran ediyor. "Çünkü eğer bir şeyler ters giderse, o paranın tek kuruşunu bile göremeyeceksin."

"Bunun farkında olmadığımı mı sanıyorsun?" Ben de karşılık verdim.

"Yerinizde olsam, Killian'ın ona karşı olan hislerinizi yanlış anlamasına izin vermemek için daha dikkatli olurum. Sen sözleşmedeki bir maddeden başka bir şey değilsin."

"Ne yaptığımı sanıyorsun?" Hararetli ama sessiz bir tonda cevap veriyorum. "Bana söylenen her şeyi yapıyorum."

Bir adım daha yaklaşıyor, böylece neredeyse birbirimizin yüzündeyiz. "Ona nasıl baktığını görüyorum. Yukarıda ona ne iğrenç şeyler yaptığını bilmek bile istemiyorum. Sana söylüyorum, yeğenime karşı hisler beslemen hiçbir şeyi değiştirmeyecek. O evi almamızı engelleyemezsin ve eğer yolumuza çıkmayı aklından bile geçirirsen, Amerika'ya buraya geldiğinden daha kötü bir şekilde geri dönersin."

Onu itmek istiyorum. Ellerim uzanıp onu duvara fırlatmak için kaşınıyor ve ne kadar yaşlı olduğu umurumda değil. Ama derin bir nefes beni durduruyor.

Onun yerine, yüzüne baktım. Hırlayarak parmağımı ona doğrultuyorum ve bu onu şaşırtıyor. Bana bakarken gözleri korkudan kocaman olmuştu.

"Sakın beni tehdit etmeye kalkma. Ben sadece param için buradayım ve sonra giderim, ama bana ihtiyacın olduğunu unutma. Bu yüzden bir daha karşıma çıkmadan önce iki kez düşünmelisin."

Arkamdan gelen ayak seslerini duyuyorum ama öfkemden duramıyorum. Aklımın bir köşesinde Killian'ın bunların hiçbirini duymasını istemediğimi hatırlatan bir şey var. Gerçeği bilmemeli.

"Sylvie," diye mırıldanıyor koridorun sonundan.

Bakışlarımı Lorna'dan ayırmadan devam ediyorum. "Yaşlı bir cadalozdan başka bir şey değilsin ve Killian'ı hiç umursamıyorsun. Bu yüzden senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan

Onu yalnız bırak. Ona bakma. Onunla konuşma. Ve eğer Barclay Malikanesi'ne gelmeyi aklından bile geçirirsen, bil ki geldiğinden daha kötü bir şekilde ayrılacaksın."

"Sylvie." Killian'ın sesi sert bir havlamaydı. Sonra sıcak elini kolumda hissediyorum ve ellerimin titrediğini fark ederek ayağa kalkıyorum. Killian'ın gözlerine bakıyorum ve kaşlarını öfkeyle çatmak yerine bana gülümsüyor.

Başparmağını çenemde gezdiriyor. "Hadi, sevgilim. Eve gidelim."

Uzaktan tezahüratlar ve kalabalığın "Auld Lang Syne" şarkısını söylediğini duyuyorum.

Titreyerek başımı salladım. Kendimi kolunun altına gömüyorum ve o da beni koridordan ön kapıya doğru çekiyor. Erkek ve kız kardeşlerine veda bile etmeden ayrılıyoruz.

Biri bize doğru "Mutlu Yıllar!" diye bağılıyor ama biz çıkışa doğru çok hızlı ilerliyoruz.

Sonra bir baktım, ceketikle üstümü örtüyor ve beni ön kapıdan çıkarıyor. Peter orada bizi bekliyor ve Killian beni arka koltuğa götürüyor. Gökyüzünü kırmızı ve altın renginde aydınlatan havai fişekler var ama ben ona odaklanmış durumdayım. Arabaya yerleştığımızda, Killian yüzümü tekrar ona doğru eğiyor.

Gözlerinin içine bakarken, daha önce onunla hiç hissetmediğim bir şey hissediyorum. Kelimeleri olmayan bir his ya da kelimeleri varsa bile şu anda onları çağrıştıracak kapasitem yok. *Benim* ve *evim* gibi hissediyorum. *Güvenlik*. *Rahatlık*.

Ona bakıyorum ve sanki kendime bakıyormuşum gibi hissediyorum.

Yüzünü benimkine yaklaştırıyor ve ben de mesafeyi kapatarak dudaklarını kendi dudaklarımla buluşturuyorum. Onu bu sefer farklı öpüyorum. Değil

Fiziksel bir şeye ihtiyacım varmış gibi, ama duygusal bir şeye ihtiyacım varmış gibi. Dudaklarımız birbirine değdiğinde, sanki onu içime çekiyorum. Zihnimin ve kalbimin içine.

Uzaklaştığında, gözlerimiz buluşuyor. Aramızda kozmik bir şeyin kıvılcımı parlıyor.

İçimde bir panik dalgası oluşmaya başladı. Böyle bir şey olamaz. Kimse için böyle hissedemem, hele ki o için. Killian'a aşık olmak *istemiyorum*.

Ondan *nefret* ediyorum.

Bana çarpık bir şekilde gülümsüyor ve bu beni paniğimden silkeliyor.

"Sakso işini unut; o yaşlı pezevenge aklından geçenleri söylediğini görmek bütün gece yaptığın en ateşli şeydi."

İçimi korku kaplasa da kıkırdamaya zorluyorum kendimi. Ama nedense kendimi ona daha sıkı sarılmış buluyorum. Sanki beni ona aşık olmaktan koruyabilirmiş gibi.

Tüm bu belirsizliğin altında tartışmadan kaynaklanan daha fazla öfke var. Sürekli onun sözlerini tekrarlıyor, onun hakkında konuştuklarını duyuyorum. Hayatımda hiç bu kadar öfkeli hissetmemiştim. Ailemin tablosunu yırttığım geceden daha fazla. Onlarla geçirdiğim her andan daha fazla.

Hor görmem gereken birine karşı zalimce davrandı. Peki neden bu kadar kızgınım?

Killian ağzını kulağımın yanına koyuyor ve fısıldadığında sanki nefesle yazılmış kelimeler gibi geliyor. O kadar kısık ki Peter bile ön koltuktan duyamıyor.

"Senin içinde olmak istiyorum, Sylvie. Seni karım yapmalıyım."

Bir sıcaklık dalgası beni içimden vururken tüylerim diken diken oluyor. Koltuğumda kıpırdanarak ona doğru dönüyorum ve dudaklarımla ağzını buluyorum.

İhtiyacı olan tek cevap öpücük. *Evet. Evet. Evet. Evet. Evet. Evet.*

Yirmi Üçüncü Bölüm

Evin önüne yanaştığında neredeyse arabadan dışarı fırlayacaktık. Killian beni kollarına alıp ön kapıya kadar taşıdı. Sonunda beni yere bıraktığında, dudakları yüzümü ve boynumu yutarken ceketini omuzlarımdan yırtıyorum.

Ona olan bu ihtiyaç çok şiddetli ve yakıcı. Ve onun da bunu hissettiğini biliyorum. Birbirimizin kıyafetlerini yırtıyoruz, düğmelerle ve fermuarlarla uğraşıyoruz. Elbisemi başımın üzerinden çekip çıkardığında hâlâ fuayede duruyoruz ve gömleğini pençelerimle açarken birkaç düğmesini koparıyorum.

Merdivenleri çıkmamız bile bir mucize, ama odasına vardığımızda giysilerimiz gitmişti. Beni yerden kaldırıyor ve beni içeri taşıyıp yatağa atarken bacaklarım ona sarılıyor.

Aleti vücudundan dışarı doğru uzanıyor ve onu tekrar görmek içimde heyecan ve korku dolu bir his uyandırıyor. Üzerimde durarak bacaklarımı tutuyor ve beni yatağın kenarına sürüklüyor. Aşağı uzanıyor ve saçlarımın diplerinden bir avuç tutuyor.

"O güzel ağzını tekrar sikimin etrafında görmeme izin ver, sevgilim."

Bir an bile düşünmeden doğruldum ve şişmiş gövdesini ellerime aldım. Hevesle dudaklarımı onun etrafına koydum ve

uzunluğunu tükürükle kaplıyor, sevdiğini bildiğim gibi ucunu sertçe emiyor. Bir inilti çıkarırken kalçaları öne doğru eğiliyor.

"Ne kadar iyi bir eşsin sen," diye mırıldanıyor, başımı tutuyor ve yavaşça boğazımı beceriyor.

Karısı olmanın bir rol yapma olduğunu biliyorum, ama aynı zamanda... karısı gibi davranmak vücudumu tahrik ediyor. Onun karısı olma düşüncesine bayılıyorum.

Ki bu hiç bana göre değil. Birinin malı gibi hissetmek istemiyorum. Sevişmek ve kurtulmak için kullanabileceği bir şey.

Ama şu anda...istiyorum. *Gerçekten, gerçekten* istiyorum.

Aletinin kabardığını hissettiğimde bir hırıltıyla beni çekiyor ve yüzümün her yerine boşalma dürtüsüyle savaştığını izliyorum.

Hayatımda hiç bu kadar ateşli hissetmemiştim. Derimin altında alev alev yanan bir ateş var.

Killian'ın aletinin ucundan bir damla döl sızdığında, dilimi uzatıp bir mırıltıyla yalıyorum.

"Lanet olsun, kadın," diye mırıldanıyor.

Ellerim bacaklarında aşağı yukarı kayarken ona gülümsüyorum, daha fazlası için istekliyim.

Gözleri yatak başlığına ve arkaya doğru kayarken, yüz ifadesinde bir muziplik parıltısı görüyorum.

"Seni yatağıma bağlayacağım ve şimdi seninle birlikte olacağım" diyor ve bir şekilde ihtiyaçtan daha da ısınıyorum.

"Tamamen seninim," diye fısıldıyorum, ağzının köşesinin orantısız bir sırtışıyla kalkmasını izliyorum.

Sonra beni kollarımın altından tutup hiçbir ağırlığım yokmuş gibi yatağa geri fırlattı. Bir kahkaha çığlığı attım

Bana doğru uğursuzca sürünürken.

Üzerimde gezinirken beklentiyle kıvranıyorum. "Kollar yukarı," diyor seksi, hırıltılı bir komutla.

Hemen itaat ediyorum ve o da bunu fark ediyor. "Oh... bak şimdi kim beni dinliyor."

Alt dudağımı ısırarak bir gülümsemeyle savaşıyorum. "Buna fazla alışma."

Eğiliyor ve tatlı, yavaş bir öpücükle dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Birbirimizden ayrıldığımızda, aynı havayı solurken bir an için olduğu yerde donup kalıyor. Bu hassas, samimi bir an.

Yavaşça ayağa kalkıp sağ elimi avucunun içine alıyor. Boynumu bükerek, karyola direğine zaten bağlı olan deri kayışı çekip bileğime dolamasını izliyorum. Bu kayış, ilk taşıdığımda bulduğum kendi yatağımın direğindekiyle aynı.

O zamanlar bağlanma fikrine ne kadar öfkelendiğimi hâlâ hatırlıyorum. Şimdi ise özlem duyuyorum.

Düğümü tamamlarken parmakları ustalıkla hareket ediyor, bileğimin etrafındaki halkayı nazikçe tutuyor ve çok sıkı değil. Tutuşunu test ettiğimde, yerinden oynamıyor. Sonra diğerini yapıyor ve hemen tahrik olmuş bir beklenti hissine kapılıyorum.

Vücudumda aşağı doğru ilerleyerek beni öpücüklerle boğuyor, göğüslerimde durup her birine masaj yapıyor ve şefkatle emiyor. Bacaklarımla arasında daha fazla nem birikirken bir zevk mırıltısı çıkarıyorum.

"Killian," diye haykırıyorum nefes nefese bir yalvarışla. "Sana ihtiyacım var."

"Buradayım, mo ghràidh." Göğüs kafesime karşı bu sözleri mırıldanırken derin sesi gövdemde titreşiyor.

Ağzının yuttuğu her santimde soluk soluğa kalırken ciğerlerim hava tutmuyor sanki, daha da alçalıyor. Kalçalarım o lezzetli sürtünmeyi aramak için birbirine sürtünüyor. Sakalları bacaklarımın iç kısımlarını çizdiğinde heyecandan titriyorum.

"Benim için aç, güzelim," diye mırıldanıyor.

Bacaklarım ayrılıyor ve bir saniye bile kaybetmeden ağzını göbeğime doğru uzatıyor, hararetle yalıyor ve kemiriyor.

"Tanrım, amının tadına bayılıyorum," diyor sesinde cinsel bir törpüyle.

Başımı arkaya sarkıtarak, zevk bana saldırırken bir inilti çıkarıyorum. Bir parmağını içime sokup klitorisime karşı hırladığında, neredeyse çözülüyorum.

"Çok sıkı." Sesi şehvetle dolup taşıyor ve itişini sürdürerek beni doruk noktamın uçurumuna sürüklüyor.

"Killian, lütfen!" Çığlık atıyorum, kollarım tutuşlara karşı sarsılıyor.

"Bana ne istediğini söyle, sevgilim."

Şilteden başımı kaldırıp vücudumun aşağısına, onun durduğu yere bakıyorum. Dudakları uyarılmışlığımla ıslanmış ve bu beni ona karşı vahşi yapıyor.

"Beni becermen istiyorum. Lütfen."

Kıkırdıyor ve bana silahsız bir gülümseme veriyor. "Ne kadar pis bir ağzın var."

"Sana resmen yalvarıyorum," diye cevap veriyorum.

Bir an için isteğimi düşünmüş gibi görünüyor, ama sonunda ricamı görmezden geliyor ve tekrar bacaklarımın arasına dalıyor. Parmağını içimde kıvırıyor, bir saniye daha ekliyor ve daha sert itiyor. Gerginim, her an patlamaya hazırım.

"Önce karım gelir," diye homurdanıyor bacaklarımın arasından. Sonra dudaklarını klitorisimin etrafına sarıyor ve emiyor, dilini kullanarak hassas tomurcuğu fiskeliyor.

Ve bu kadar. Benden bu kadar.

Orgazmım neredeyse beni küçük parçalara ayırıyordu. Çok yoğun. Çok iyi. O kadar zevkli ki acıtıyor.

Bacaklarım çırpınıyor, kollarım bağlı ve içimden çıkan sesler düpedüz pornografik.

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir doruktan sonra nihayet yatağa geri döndüğümde, bacaklarımın arasındaki boşluk sırlı ve hassas.

Killian hiç vakit kaybetmiyor. Dizlerinin üzerine tırmanarak bacaklarımın arasına yerleşiyor ve geniş kalçalarına yer açmak için uyluklarımı yukarı doğru bastırıyor.

Aletin sıcak başının hassas açıklığıma doğru bastırıldığını hissettiğimde nefesimi tutuyorum. Baş giriştikten içeri girdiğinde paniklemeye başlıyorum. Derim o kadar sıkı çekiliyor ki yanıyor.

"Yavaş ol," diye fısıldadım. "Alıştığımdan daha büyüksün."

Bir homurtu ile biraz daha derine kayıyor. Adrenalin ve uyarılma duygusu baş döndürücü bir arzuya dönüşürken tüylerim diken diken oluyor. Killian devasa sikinin içimde kaybolduğu noktaya bakıyor. Hareket ediyor

Yavaşça, canımı yakmamaya özen göstererek. Sanki bir santim daha alamayacakmışım gibi hissettiğimde daha sonuna kadar girdiğini bile sanmıyorum.

Kol bağlarını tekrar çekiştiriyorum. Dikkati yüzüme yöneliyor. "Sana zarar vermeyeceğim, sevgilim. Bana güvenebilirsin."

Gözlerimiz buluştuğunda, yine o duygunun çekiciliğini hissediyorum. Bu ne zaman oldu? Bana nefret dolu sözler söyleyen adam ne zaman korkumu ve acımı elinde tutan, bunun yerine bana güvenlik ve rahatlık sunan biri haline geldi?

Ona güvenmek için bir nedenim yok ama güveniyorum.

Yavaşça dışarı çıkarken tekrar aşağı bakıyor ve bu sefer biraz daha derine itiyor. "Neden bu kadar endişelendiğini bilmiyorum," diyor gergin bir ses tonuyla. "Her santimini alıyorsun, mo ghràidh. Ve sen de beni çok iyi alıyorsun."

Tanrım, bu kelimeler bir uyarıcı da olabilir. Vücudumda vızıldıyorlar, her şeyi çok iyi hissettiriyorlar. Keşke beni becerirken bu sözleri fısıldasaydı, vücudumdaki sinir uçlarının kilidini açan gizli bir kod gibi.

"Daha hızlı git," diye fısıldıyorum ve hemen kalçaları piston gibi hareket etmeye başlıyor. Her itişinde daha da derine iniyor ve ben hiç gelmeyen acıyı endişeyle bekliyorum. Sonunda, kalçalarını benimkilere karşı hissedene kadar içime tamamen giriyor ve sanki içimde olmak için yaratılmış gibi mükemmel bir uyum.

Bu hissin verdiği haz omurgamdan aşağıya doğru çiçek açıyor ve o hareket ettikçe, beni tekrar tekrar doldurdukça, bundan bunalıyorum. Her şey çok fazla.

Gözlerim ondan ayrılmıyor, beni becerirken yüzündeki coşku ifadesini izliyor, kendi zevkini kovalamak için bedenimi kullanırken daha sert ve daha hızlı hareket ediyor. Gözyaşlarını tutamıyor.

Bedenlerimizin birleştiği yerden uzağa bakıyor ve bunu izlemekten bu kadar hoşlanması çok sevimli.

Keşke zihninin iini görebilseydim. Benim hissettiğim bu her şeyi kapsayan şeyi hissedip hissetmediğini bilmek istiyorum. Bu onun için hâlâ sıradan bir seks mi? Yoksa o da benim gibi *daha fazlasını* hissediyor mu?

Bakişlarını yüzüme kaldırdığında gözlerimiz buluşuyor ve o bağlantı geri geliyor. Yalvaran bir çığlık atıyorum ve o da bu çağrıya cevap veriyor, bedenini benimkinin üzerine kertiyor ve kalçalarını amansızca sürmeye devam ederken dudaklarımı öpüyor. Dili benimkine dolanırken kolları başımı sarıyor.

Bacaklarım onun etrafını sarıyor ve farklı bedenlerimize rağmen birbirimize ne kadar iyi uyduğumuza şaşırıyorum. Vücutlarımız o kadar yakın ki sanki tek vücut gibiyiz.

Dudaklarımızı bir arada tutarak beni daha sert sikerken fısıldıyor, "Seni dolduracağım. Karımı. Seni benim yapacağım."

Keşke kollarımı ona dolayabilsem. Ağzımın bazen ifade etmekte zorlandığı şeyi bedenimin söylemesine her şeyden çok ihtiyacım var. Ama bileklerim hâlâ bağlı olduğu için başka seçeneğim yok.

Tereddütle, kekeliyorum. "Doldur beni, Killian. Beni...senin yap."

"Sen benimsin."

Kulakları sağır eden bir inilti ve kalalarındaki bir titremeye, doruk noktasının ikimizi de titrettiğini hissediyorum. Aleti içimde nabız gibi atıyor ve ben sıcaklığın üstesinden geliyorum. Vücudu hâlâ benimkinin üzerindeyken, onun yakınlığında yüzüyorum. Kokusunu içime çekiyorum,

Dokunuşu, nefesi. Onun her parçası benim bir parçam oluyor.

Bu seksten çok daha fazlası. Bunu görmesi gerek.

Sonunda bedenimden kalktığında, dudaklarımız daha tereddütlü bir öpücükle tekrar temas ediyor. Sonra benden uzaklaşıyor ve sikini içimden çekerken beni dikkatle izliyor. Gözleri o noktadan ayrılmıyor ve amımdan damlayan dölleri hissettiğimde başparmağıyla hızlıca siliyor.

Yavaşça içeri ittiğini hissettiğimde bir nefes verdim.

Gözlerimiz tekrar buluşuyor ve bana yumuşak bir gülümseme fırlatıyor. "Artık resmileşti sevgilim," diyor usulca. "Artık gerçekten benim karımsın."

Yirmi Dördüncü Bölüm

"Ne okuyorsun?" Killian salonun kapısından soruyor. Kucağımdaki kitaptan başımı kaldırıp utangaç bir gülümsemeyle bakıyorum.

Merakımdan utanmıyorum. Bu kitabı aylar önce kütüphanede buldum. Ama Killian'ın beni yatağına bağladığı ve kendisine ait olduğumu iddia ettiği geceye kadar, bunun biraz ilgimi çeken bir şey olabileceğini fark etmemiştim.

Başlığı okuması için kitabı yavaşça kaldırıyorum.

Teslimiyet Eylemi

Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "Bende olduğunu unutmuşum," diyor. "Merak ettiğin için mi okuyorsun, yoksa denemek istediğin için mi okuyorsun?"

İçimi çektim. "Bilmiyorum. Hoşuna giden bu mu?" diye sordum.

Bakışları benimkileri delip geçiyor, gerilim her geçen saniye daha da artıyor.

"Bazen," diye mırıldanıyor. Yavaşça odanın derinliklerine doğru yürüyüp aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve ben yutkunmak için kendimi zorluyorum. Killian bazen nefesimi kesen bir varlığa sahip ve sanırım onu kendimden uzaklaştırmak için o kadar uzun zaman harcadım ki bunu takdir etmek için kendime bir şans vermedim.

"Bunun gerektirdiği güveni seviyorum," diye ekliyor gözlerimin içine bakarak. "Birine bedeninin tüm kontrolünü bana verecek kadar bağlı hissetmeyi seviyorum."

Oturduğum sandalyeye ulaştığında, ellerini iki yanına koyarak beni içine hapsediyor. Onun varlığını bir ateşten yayılan sıcaklık gibi hissediyorum.

"Bu benimle istediğin bir şey mi?" Ekliyorum.

"Oh, kesinlikle, mo ghràidh" diye cevap verirken gözleri kısa süreliğine kapanıyor.

"Peki o zaman," diye sırtıyorum. "Belki bir gün."

"*Bir gün*" kelimesi canımı yakıyor ama hemen geiştiriyorum. Killian ve benim bir günlerle dolu bir geleceğimiz yok ve bu benim çok fazla odaklanmak istediğim bir şey değil.

O da bana sırtıyor. "Evet, bir gün."

Dikkatimi tekrar kitabıma verdiğimde ayağa kalkıyor ve bir içki içmek için bara gidiyor. Bu konu hakkında konuşmaya başladığımızdan beri sayfadaki kelimelere odaklanmakta zorlanıyorum. Sadece birkaç ay sonra Killian'ın ne kadar değiştiğini fark ettim. Pervasızlığa ve taşkınlığa daha az meyilli görünüyor ve bana böyle bir partici ve playboy olarak tanıtılan bir adam için artık bunu göremiyorum.

İlk geldiğim zamanlarda Anna'nın bahsettiği bir şeyi hatırlayarak meraklandım.

"Teyzeni bu kadar sinirlendiren bir şey mi oldu?" diye sordum.

Kıkırdıyor. "Onu kızdıracak ne yapmadım ki?" "Hayır, yani... evle ilgili."

"Och," diye cevap veriyor, elinde bir içkiyle bana doğru dönerek. Bara yaslanarak derin bir nefes alıyor ve sanki zor bir anısını hatırlıyormuş gibi uzaklara bakıyor. Sonra elimdeki kitaba doğru başını sallıyor. "Aslında bununla çok ilgisi var."

"Bu mu?" Kucağımdan kaldırarak sordum.

"Evet. Birkaç ay önce verdiğimiz partiyi hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. "Evet."

"Eskiden daha çok vardı. Bazen o kalabalıkla. Bazen de başkalarıyla. Ve bir süre sonra, biraz ünlendim. Neredeyse her hafta sonu insanlar gelirdi. Arkadaşlarını da davet ediyorlardı ve bu işin kontrolden çıktığını anladım.

"Evim yabancılarla doluydu ama ben bunu seviyordum. Onlar... sıradan partiler değildi, anlıyor musun?"

"Sanırım biliyorum," diye mırıldanıyorum, gözlerinin içine bakarak.

"Onlar kontrolden çıkmışlardı ama ben kendimi özgür hissediyordum. Ve kısa süre sonra evim artık bir hapisane değildi. Bir kaçış gibiydi. Normal insanların kendilerini bırakmak için geldikleri bir yer. Kendilerini ifade etmek için. Yeni şeyler denemek için."

"Ne oldu?" Bir fikrim olmasına rağmen soruyorum. "Haber aileme ulaşmış. Onlar da ailemizin ev hafta sonları bir seks kulübüne dönüşüyordu ve onlar bu konuda mutlu değildi."

İçimi bir pişmanlık duygusu kaplarken dudağımı ısırıyorum. Teyzesinin neden bu kadar kızgın olduğunu şimdi anlıyorum, ama aynı zamanda bunun onun için nasıl bir şey olduğunu da çok iyi anlıyorum. Onun için önemli olan bir şeyin elinden alındığını hissetmek.

"Yani partileri durdurmak zorunda kaldın," diye ekliyorum pişmanlıkla. Başını sallıyor, melankolik görünüyor.

"Özür dilerim."

Bana omuz silkti. "Bu senin hatan değil."

O haklı. Bu kısım benim suçum değil ama ona huzur veren bu yeri kaybetmesi benim suçum.

"Biliyor musun... bir gün böyle gerçek bir yer açabilirsin ve burası senin evin olmak zorunda kalmaz. Bence kulağa harika geliyor."

Ona umut, teselli ya da başka bir şey vermeye çalışıyorum ama yüz ifadesi bana istediğim güvenceyi vermiyor.

Sonra nihayet eğildi ve dudaklarını alnıma bastırarak "Hayır, yapamam" diye mırıldandı.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Sırıtarak ekliyor, "Ama belki... ~~yapabiliriz~~"

"Killian..." Tüm bunların gerçek olduğuna dair acımasız iddiasına karşı çıkmaya başlıyorum ama kelimeler dudaklarımda kalıyor.

İçkisini barın üzerine bırakıp tekrar bana doğru geliyor ve gözlerindeki o hararetli bakışla içten içe yandığımı hissediyorum. Sonra beni tekrar içine hapsediyor, o kadar yakınımaya eğiliyor ki nefes almayı unutuyorum.

"Bunu çoktan hallettiğimizi sanıyordum," diye mırıldanıyor alçak sesle.
"I

Ben senin kocanım, Sylvie. Sen benim karımsın."

Adımı böyle söylediğinde *-inek, sevgilim* ya da *mo ghràidh* değil- çok gerçekçi geliyor.

"Ben-" diye karşı çıkıyorum ama o hemen yakıcı bir öpücükle sözümü kesiyor. Dili ağzımı işgal ediyor ve söylemek üzere olduğum şeyi unutuyorum. Ona izin verdiğime inanamıyorum.

beni böyle şaşırtamaz. Bana her şeye mal olmadan önce onu aklımdan çıkarmalıyım.

Bir elimi göğsüne bastırarak onu zorla itiyorum. İkimiz de soluk soluğa kaldık ve başparmağıyla dudaklarındaki nemi silerken yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtış vardı.

"Neye istersen inanabilirsin Killian Barclay, ama bana dokunmana izin vermem beni senin yapmaz. Ben kimsenin karısı değilim."

Tahmin ettiğim gibi, bu onu sadece güldürüyor. "İstediyinize inanabilirsiniz, Bayan Barclay," diye cevap veriyor, demek istediğini vurgulamak için başlığa vurgu yapıyor. Sonra kucağımdaki kitabı alıp kendini beğenmiş bir tavırla ekliyor: "Ama sen benim karımsın ve gerçekten boyun eğmen an meselesi."

Doğruluyorum, yüzümü onunkine yaklaştıırken omurgamı dikleştiriyorum. Çelik gibi kararlı bir bakışla kitabı geri alıp yere fırlatıyorum.

"Asla," diye mırıldanıyorum gözlerinin içine bakarak.

Sırıtarak beni tekrar öpüyor. Dizlerinin üzerine çöküp kıyafetlerimi yırtmaya başladığında, ona izin veriyorum.

Şimdilik bedenime sahip olabilir ama kocamın kalbime sahip olmasına izin vermeyi reddediyorum.

Dördüncü

Bölüm Killian

Yirmi Beşinci Bölüm

Bir zamanlar evimde yalnız olmayı severdim. Yalnızlığın sessiz huzurunu severdim. Kimse beni taciz etmiyor ya da sorularla peşimi bırakmıyordu. Kimse benim için endişelenmiyor ya da bana neyin iyi olduğunu söylemiyordu.

Şimdi, kendimi *ona* doğru çekilirken buluyorum.

Gittiğim her yerde karımın nazik ayak seslerini duyuyorum. Evimin koridorlarında kendi kendine mırıldandığını duyuyorum. Burada bir hayalet gibi yaşıyor, kokusu ve narin varlığıyla her odaya musallat oluyor. Saçlarının gül ve leylak rengi. Her gece yüzüne sürdüğü losyon. Onunla ilgili her şey bu evin çatlaklarına, taşların derinliklerine sızmış. Döşemeleri ve perdeleri bile lekelemiş.

Altı ay önce geldiğinde nefret etmiştim. Şimdi bayılıyorum.

Sylvie inatçı ve inatçıdır. Bana verdiği her gülümsemeye karşılık on kat daha fazla kaşlarını çatıyor. Küçümsediğini göstermek için bu kadar inatçı ve çaresiz olan biriyle hiç tanışmamıştım.

Keşke bu küçümsemeye karşılık verebilseydim, ama son altı ay içinde bir yerlerde bana karşı büyüdü. Ve bu Noel'de her gece yatağıma tırmanmaya başlamasından çok önceydi.

Bu onun ateşiydi. Onun tutkusuydu. Bu sıcaklık seviyesini fark etmemin nedeni benim de bunu hissedebilmemdi. Sanki o

Anladığım bir dil konuşuyordu.

Karıma aşık olmaya hiç niyetim yoktu.

Ama Sylvie evime yalnızlık duygusuyla geldi ve ben de bunu anladım. İnkâr etmek istese de bir şekilde ortada buluştuk.

Artık hayatımdaki boşluğu partilerle ve yabancılarla doldurma ihtiyacı hissetmiyorum. Bunların hiçbirini özlemiyorum, ancak dürüst olmak gerekirse, Sylvie ile ilişkimizde onu bu yaşam tarzıyla tanıştırabileceğim bir yere gelebilmeyi umuyorum.

İnatçı bir asabi olabilir ama eminim bana çok güzel boyun eğer. Onu benim yapmak, benim için diz çöktürmek, tamamen benim kontrolümde olmasını isterdim.

Tarladan gelirken evimin kapısında duruyorum ve onu dinliyorum. Derin, sonsuz sessizlikte, üst kattaki bir şeyin hafif tıkırtısını duyuyorum. Sese doğru ilerliyorum, sessizce yürüyorum, böylece o aşağılama zırhını giymeden önce onu gafil avlama şansım oluyor.

Kütüphaneye doğru köşeyi döndüğümde, kapının girişinde durup pencerenin yanındaki masada oturan Sylvie'yi izliyorum. Bir zamanlar görmek için bu eve girdiği eski daktiloda çılgınca yazıyor.

Yabani bal rengi bukleleri dağınık bir topuz halinde başının üstüne yığılmış. Benimkine benzettiğim uzun kollu bir fanila giymiş ve daktilonun üzerine eğilirken gri terlikle kaplı bacaklarını önünde kavuşturmuş.

Dürüst olmak gerekirse, böyle görünürken ona nasıl karşı koyacağımı bilmiyorum.

Dikkatini çekmek için boğazımı temizliyorum. Tıkırtı kesildi ve bir nefesle bana döndü.

"Seni pislik!" diye bağıyor. "Ödümü kopardın!"

Odaya girerken kendi kendime kıkırdıyorum. "Ne üzerinde çalışıyorsun, mo ghràidh?"

Eskiden alaycı bir şekilde kullandığım ama artık kullanmadığım sevgi sözcüklerime karşı zehirli tepkiler vermeyi bıraktı.

"İlham geldiğini hissediyordum, bu yüzden yeni bir hikaye üzerinde çalışmaya başladım" diye yanıtlıyor ve daktilosuna geri dönüyor.

"O eski şeyle mi? Dizüstü bilgisayarın yok mu senin?"

Omuz silkiyor. "Garip bir şekilde motive edici. Sanırım tıklama sesinden. Seni rahatsız ediyor muydu?"

Başımı salladım. "Hiç de değil."

"Yazık," diyor düz bir sesle ve ben yine kıkırdıyorum.

"Okuyabilir miyim?" Oturduğu yere doğru yürüyorum ve masaya yaslanıp botlarımı önümde çaprazlıyorum.

"Kesinlikle hayır," diye yanıtlıyor.

"Neden olmasın? Benimle mi ilgili?"

Alay ediyorum. "Belki."

"Yani, kocaman bir aleti olan gösterişli bir İskoç hakkında mı?" Orantısız bir sırtışla cevap veriyorum.

Gözlerini deviriyor. "Daha çok viskisini tutamayan çirkin, kaba bir sarhoş gibi."

Nefesim kesilmiş gibi yapıyorum. "Kırıldım. En azından kadının nasıl memnun edeceğini biliyor mu?"

Bu sefer gülümsemesine engel olamıyor. "O ortalama biri."

Masadan kalkıp ellerimi masanın iki yanına koyarak onu kafesliyorum ve dudaklarımı ensesine doğru bastırıyorum. "Bahse girerim kadın kahraman hiç şikayet etmemiştir.

daha önce." Sonra onu kulağının altından şefkatle öpüyorum ve tüylerinin diken diken oluşundan zevk alıyorum.

Karımla kavga etmeyi sevmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Onu ne kadar kolay sinirlendirebildiğim hoşuma gidiyor ve bunu yapmak kısa sürede en sevdiğim şey haline geldi.

Onu her gece yatağında inletip mırıldattıktan hemen sonra.

Zamanında sayısız kadının zevkine tanık oldum ama Sylvie açık ara favorim. Çünkü o savaşıyor. Kendi orgazmları bile zor savaşıyor. Sanki acı çekmeyi tercih ediyor, bu onun ruhunda programlanmış gibi. Bu yüzden hayatımın her anını ona kendi zevkine düşkün olmayı öğretmeye adamam gerekiyorsa, bunu yapacağım.

"Peki, kitabın *araştırma* gerektiriyor mu?" Boynuna doğru öpücüklerimi derinleştirirken soruyorum. Omzuna daha fazla öpücük kondurmak için giydiği gömleğin yakasını geri çekiyorum.

Memnun bir mırıltı çıkarıyor. "O tür bir araştırma değil."

Sözleri sıkıntılı geliyor ama ses tonu bana umut veriyor.

Sylvie hakkında sevdiğim şey, her zaman Ruh hali. Bana fiziksel bir ilişkiye girmeyeceğimizi söylemek için uyandığı o sabahı her hatırladığımda hala kendime gülüyorum, ama o zamandan beri beni hiç uzaklaştırmadı.

Kelimenin tam anlamıyla dokunuşuma bağımlı.

"Killian..." diye sızlanıyor. "Odaklanmaya çalışıyordum."

"O zaman izin ver zihnini temizleyeyim." Elim gömleğinin ön tarafına doğru kayıyor, dudaklarım omzundan aşağı doğru yolculuğuna devam ederken düğmelerini açıyorum.

"Temizlemiyorsun," diye inliyor. "Buğulandırıyor." "

Gömleğini, içinde çıplak göğsünü bulacak kadar açıyorum. Elim küçük tümseği sarıyor, masaj yapıyor ve çimdikliyor. sesinin daha da yükseldiğini ve düzensizleştiğini duymak için.

"O zaman bana kitabının ne hakkında olduğunu söyle, ben de seni r a h a t bırakayım."

Ben onu öpmeye devam ederken kahkahası sırtında titreşiyor. "Bu şantaj, seni pislik."

"Mmmm..." Tenine karşı mırıldanıyorum. "Ben seni soyarken bana başka isimler söyle."

"Biz-"

Elim joggers'ının içine doğru kayarken sözleri kesildi, onu sırlıklam ve benim için hazır bulmak için külotunun altına hızla kayd.

"Ne söyleyecektin, sevgilim?" Orta parmağım kıvrımlarının arasına girip onu çılgına çeviren noktayı bulmak için kıvrılırken cevap veriyorum.

Yüzünü benimkine doğru çevirirken koluma yapışıyor. Dudaklarımız birbirine çarpmadan hemen önce "Sen tam bir siksin," diye mırıldanıyor. Parmağım sabit bir hızla içine giriyor ve ben daha hızlı hareket ettikçe etrafımda gerilmesini çok zarif buluyorum.

Sikimin ucu pantolonumun içine sızıyor ve onu kurtarmak için giderek daha fazla huzursuz oluyorum.

Parmağım hala onun derinliklerindeyken, daktiloya bir göz atıyorum ve sadece küçük bir satır yakalıyorum.

Dünyada sevmek isteyeceğim son kişi o, ama elimde değil. Seviyorum.

Dikkatimi tekrar ona verirken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Parmağım hâlâ onun sıcak amcığında takılıyken, diğer kolumu beline doluyor ve onu sandalyeden kaldırıyorum. Onu masaya bakacak şekilde ayaklarının üzerine bırakarak, elimi joggers'ından çekiyorum ve hızla kendi pantolonumu çıkarmaya çalışıyorum.

Aletimin serbest kalması sadece bir saniye sürüyor ve hızlı hareket ederek altlarını yırtıyorum, kendimi onun bekleyen sıcaklığıyla hizalıyorum.

"Masayı kavra, mo ghràidh. Sıkı tutun."

Onu daha fazla eğmek için omuzlarını aşağı doğru iterek, koca sikimi içine sokmadan hemen önce masanın kenarına beyaz parmaklarını geçirmesini izliyorum. Parmak uçlarına doğru hareket ediyor ve rahatlamış bir zevk çığlığı atıyor.

Kendimi tamamen içeri sokmadan önce vücudunun bana açılması için hala birkaç vuruş gerekiyor. Amcığı gerildiğinde ve bedenime uyum sağlayabildiğinde, ona daha sert vuruyorum.

"Devam et, sevgilim. Şimdi bana bir isim söyle. Kızıışmış bir kedi gibi miyavlarken."

"Siktir git," diye mırıldanıyor ve itişlerimin şiddetini artırmak için kalçalarını bana doğru itiyor.

"Bundan daha iyisini yapabilirsin," diye homurdanarak cevap veriyorum. "Senden nefret ediyorum, seni vahşi."

"Biliyorum," diye gülümseyerek cevap veriyorum. "Devam et." Tiz bir iniltiyle karşılık veriyor. "Seni... pislik." "Bunu zaten söylemiştin," diye takılıyorum ona.

"Sadece çeneni kapa ve beni becer" diye yalvarıyor.

Aşağıya baktığımda, sikimin onun içinde kayboluşunu görmekten zevk alıyorum, ama onun da görmesini istiyorum. Bu yüzden aceleyle çekip onu masanın üzerine kaldırıyorum. Çıplak poposu dağınık kâğıtların üzerinde duruyor, ben joggers'ını tamamen yırtıp çıkarırken onları buruşturup yırtıyor. Sonra, sağ bacağını tuttum ve yavaşça geri girdim.

"Bak beni ne kadar iyi anlıyorsun, mo ghràidh. Sanki benim için yaratılmışsın."

Bakışları aşağı doğru iniyor ve ben içinde hareket ederken benimle birlikte izliyor. Dikkatini gözlerime çevirdiğinde, yüzünde sıcak ve şefkatli bir şeylerin ipucunu buluyorum. Yumruklarıyla gömleğimi kavırıyor ve dudaklarımı kendi dudaklarına doğru çekiyor.

Onu becerirken vücuduma sıkıca tutunuyor ve şu anda bundan asla yorulamayacağımı biliyorum. Vücudu bana asla mükemmelden başka bir şey hissettirmeyecekti.

Vücudunun sıkılaştığını ve zevkten titrediğini hissettiğimde dişleri alt dudağımı ısıyor. Boşalmaya başladığımda acıya karşı inliyorum, içine üç kez daha vuruyorum. Onu doldurmak bana beklediğimden daha fazla tatmin veriyor. Sanki ona geri veremeyeceği bir şey veriyorum. Reddedemeyeceği ya da karşı koyamayacağı bir şey. Her damlasını alıyor çünkü içten içe o da bunu istiyor.

Yavaşça dışarı çıkmadan önce bir an için birbirimize karşı nefes nefese kalıyoruz. Tohumumun bir damlasının serbest kaldığını gördüğümde, başparmağımla hızla geri itiyorum. O da buna hiç itiraz etmiyor.

Tek kelime etmeden iç çamaşırını ve eşofmanını yukarı çekiyorum. Onu tekrar sandalyeye oturturken dudaklarını birbirine bastırıyor.

onu bulduğum gibi. Ama şimdi saçları topuzundan dökülüyor, gömleği buruşmuş ve yanakları kızarmış. Ve o orgazm sonrası şaşkın ifadeyi takınıyor.

"*Bunu* kitabına yaz," diyorum dudaklarımı başının tepesine bastırırken.

Alt dudağını ısırmasını ve gülümsemek için savaştığını izliyorum.

Aletimi tekrar pantolonumun içine sokup fermuarını çektikten sonra odadan çıkıyorum ve dışarıdaki işime geri dönmek için kapıya yöneliyorum. Bunu gülümseyerek yapıyorum, kokusunun hala tenimde olduğunu ve yüzüğünün hala parmağımda olduğunu biliyorum.

Yirmi Altıncı Bölüm

Kapıyı arkamdan kapatırken Martha mutfaktan, "Yemek hazır Bay Barclay," dedi. Bir şekilde zamanın nasıl geçtiğini anlamadım ve arazinin kenarındaki çiftlikte ne kadar zamandır bulunduğumu fark etmedim. Toprak bakıcısı ekim sezonunda yardım etmeme izin veriyor ve orada sık sık zamanın içinde kaybolabiliyorum. Parmaklarımın altındaki topraktan ve vadinin sakinleştirici sessizliğinden başka hiçbir şey yokken, bunu terapötik buluyorum.

"Teşekkür ederim Martha. O zaman temizleneyim," diyorum ceketimi çıkarırken. "Sylvie'yi gördün mü?"

Merdivenleri koşarak çıkarken arkamdan "Hâlâ yukarıda, kütüphanede" diye sesleniyor. Artık parmak ucunda yürümeye zahmet etmiyorum. Gerçi muhtemelen öyle yapmalıydım çünkü onu kütüphanede bulduğumda artık masasında bir şeyler yazmıyordu. Şöminede ateş çıtırdarken salonda dinlendirici bir uykudaydı. İçeri girdiğimde oda sıcaktı ama elimi göğsünde kenetlenmiş parmaklarına götürdüğümde onları soğuk buldum.

Kanepenin arkasından battaniyeyi kaptığım gibi nazikçe üzerine örtüyorum ve onu özenle yatırıyorum. Dokunuşumla hafifçe kıpırdanıyor ama hemen uykuya dalıyor.

Ayağa kalktığımda daktilonun hâlâ masanın üzerinde durduğunu fark ediyorum. Ama yüzeye saçılmış birkaç sayfa yerine şimdi kalın bir yığın var. Kaşlarımı çatarak

ve sayfanın üstündeki başlığı okuyarak onları elinize alın.

Boşta Eller.

Daha fazla okumadan Sylvie'nin uyuduğu yere dönüyorum. Battaniyeyi üzerine serdiğimden beri bir santim bile kıpırdamadı.

Bunu okumak benim için mahremiyet ihlali olurdu, ama aynı zamanda... bu doğrudan onun zihninden bir hikaye. Nasıl karşı koyabilirim ki?

Yavaşça sandalyeye oturup kendime sadece birkaç sayfa okuyacağımı söylüyorum. Ama o ilk birkaç sayfa uçup gidiyor ve çok geçmeden beşinci bölüme giriyorum. Dağınık ve şiirsel, tıpkı onun gibi. Hikâye bizimkine benzemiyor ve ilk baştaki hayal kırıklığıma rağmen ana karakter eski bir evde tek başına yaşayan kaba bir İskoç sarhoşu değil.

Ama onuncu bölüme geldiğimde bunun çok iyi bir şey olduğunu anlıyorum çünkü bu hikâyedeki adam berbat biri. Birçok kişi tarafından sevilen ünlü bir müzisyen, ancak kapalı kapılar ardında, kadının gizlice onun için müzik yaptığı ortaya çıkıyor. Buna rağmen adam kadını sürekli reddediyor, ona asla değer vermiyor ve onu değersiz olduğuna inandırıyor.

Çevirdiğim her sayfada daha fazla hayal kırıklığına uğruyorum, bazı noktalarda ona önemsizmiş gibi davranan aşağılık bir erkek karakter olduğumdan endişeleniyorum. Sylvie beni böyle mi görüyor?

Onu reddediyor muyum? İstenmediğini ve değersiz olduğunu mu hissettireyim?

Hiçbir şey yapmayan erkek arkadaşının önünde başka bir adamın onunla flört ettiği bir sahne var. Hatta Sylvie

benim için hiçbir şey ifade etmiyordu, onu arkadaşım la görmeye dayanamıyordum.

Okurken bir saat daha geçiyor ve endişem asla yatışmıyor çünkü hikaye sadece yarısı bitmiş durumda. Ve kadın kahraman hâlâ o müzisyen bozuntusunu terk etmedi.

Bitmemiş kitabı masanın üzerine koyarak, hâlâ huzur içinde uyumakta olan Sylvie'ye dönüyorum. Bu kadar mükemmel ve zeki birinin kendini değersiz hissetmesine kim nasıl izin verebilirdi? Aptal eski erkek arkadaşı mıydı? Ya da böylesine değişken bir ilişkisi olan ailesi mi?

Neden bana eksikliklerini telafi etme şansı vermiyor?

Şimdi ona bakarken, ateş sönmüş ve oda serinlemiş olmasına rağmen yanaklarının eskisinden daha kırmızı olduğunu fark ediyorum.

Sandalyemden kalkıp hızla ona doğru yürüyorum ve elimi yanağına dayıyorum. Ne kadar ateşli olduğunu fark ettiğimde anında dehşete kapılıyorum. Kendimi inanılmaz derecede işe yaramaz ve paniklemiş hissetmem sadece bir saniye sürüyor.

Kapıya koştum, tırabzanın üzerinden bağırdım, "Martha! Çabuk kütüphaneye!"

Hizmetçimiz ve aşçımız neden bu kadar çaresiz olduğumu görmek için merdivenlerden yukarı koşarken ayakların yere çılgınca çarpması.

"Ne oldu?" diye soruyor ikinci kata ulaştığında, nefes nefese kalmış bir halde.

"Sylvie yanıyor," diye cevap veriyorum telaşla.

Martha beni geçip kütüphaneye giriyor ve doğruca Sylvie'nin **b a y g ı n** yattığı yere gidiyor. Elini

Sylvie'nin yanağı ve alnı uykusunda irkilmesine neden oluyor.

"Sadece ateşim var," diye yanıtlar kadın. "Önemli bir şey değil
endişeliyim, efendim."

"Ne yapmalıyım?" Endişeyle cevap veriyorum.

Kesik bir kıkırdama çıkarır. "Hadi onu yatağına götürelim-"

"Benim yatağım," diye bağıryorum. "Yani... *bizim yatağımız*." Kekeliyorum ve aklımı kaçırmış gibi görünmeden mantıklı konuşmaya çalışıyorum. Hizmetçiler Sylvie'nin karım olmasına rağmen kendi odasını tuttuğunu, ama orada neredeyse hiç uyumadığını biliyorlar.

"Elbette," diye yanıtlıyor, hiçbir şey düşünmeden. "O zaman onu taşımama yardım et."

Sylvie'yi kolayca kanepeden kaldırırken, "Onu yakaladım," diyorum. Hemen uyanıyor ve parlak bir ifadeyle bana bakıyor.

gözlerinde şaşkınlık ifadesi vardı. "Ne... ne yapıyorsun?" uykulu, geveleyen bir ses tonuyla söylüyor.

Martha, "Onu yatağına götürün, ben de ateşini düşürecek bir şeyler getireyim," der ve odadan çıkar, ama yeterince hızlı değildir.

"Sen hastasın, mo ghràidh." Alnından öpüyorum, teninin dudaklarıma değmesinden nefret ediyorum.

"Ben iyiyim," diye kekeliyor ve boş yere kollarımdan kurtulmaya çalışıyor. Başını kaldıracak enerjisi bile yok.

"Hayır, değilsin," diye bağırarak emrediyorum. "Ateşin var ve yatakta olman gerekiyor."

Odama ulaştığımda ne kadar soğuk olduğunu fark ediyorum ve onu daha sıcak bir yerden aldığım için kendimi kötü hissediyorum. Onu yatağımızın yorganının altında dinlendirdikten sonra tekrar yatırıyorum. Yan tarafına kıvrılıyor ve bir anda uykuya dalıyor.

Sonra şöminede ateş yakmaya başlıyorum. Burada pek sık ateş yakmıyorum ama bu odayı fırından daha hızlı ısıtacaktır.

Martha bir tepsiyle döndüğünde, sıcak bir ateş yakmışım. Tepsiyi yatağın başucundaki masaya koydu. Bir demlik çay, su, biraz ilaç ve bir termometre var.

Sonra ayağa kalkıyor ve sanki başka talimatlar bekliyormuş gibi bana bakıyor.

"Şimdi ne olacak?" Şaşkınlıkla sordum.

"Ateşini ölçün," diye cevap veriyor, aptallığıma duyduğu kızgınlığı gizleyerek. "Otuz dokuz nokta dört derecenin üzerinde bir şey olursa ambulans çağırmalısınız."

Gözlerim açıldı. *Ambulans* mı?

"Ama endişelenmeyin, o kadar da sıcak hissetmiyor. Sadece biraz aspirinle ateşini düşürün. Bol bol su içtiğinden ve dinlendiğinden emin olun."

"Bekle, bekle, bekle. Ona *benim mi bakmam* gerekiyor?" Panik içinde sordum.

Martha'nın bana bakışı ancak hayret dolu bir yargılama olarak tanımlanabilir. "Siz onun kocasısınız, Bay Barclay. Sizden daha iyi kim olabilir?"

"Ama ben ne yaptığımı bilmiyorum," diye neredeyse bağırarak karşılık veriyorum.

Yüzü bir gülümsemeyle çatlıyor. Sonra koluma vurdu. "Soğuk algınlığı, efendim. Ona ihtiyacı olanı verin, iyi olacaktır."

"Tamam," diye cevap veriyorum gergin bir yutkunmayla. Kulağa çok basitmiş gibi geliyor. *Ona ihtiyacı olanı ver.* Ama ben onun neye ihtiyacı olduğunu nereden bilebilirim ki?

"Vardiyamızın sonuna kadar aşağıda olacağız. Gerçekten yemek yemelisiniz, efendim."

"Ben iyiyim," diye cevap veriyorum inatla. Bu şekilde yemek yemem mümkün değil. Midem düğüm düğüm ve Sylvie hâlâ yatağında yanıyor.

Bir de baktım ki Martha gitmiş ve ben hasta karımla baş başa kalmışım. İyi tarafından bakarsak, oda artık sıcak.

Umarım *çok* sıcak değildir.

Uzun kollu gömleğimi silkip Sylvie'nin uyuduğu yatağın yanına oturuyorum. "Sylvie, uyanmanı istiyorum, sevgilim."

"Hmm."

"Ateşini ölçmem gerek."

Ağzı sanki bekliyormuş gibi açılıyor. Hızlıca termometreyi alıyorum, düğmesine basıyorum ve yavaşça ağzına yerleştiriyorum. Dudaklarını kapatıyor ve bekliyoruz. Bip sesini duyduğumda çekip okuyorum.

Otuz sekiz.

Ambulansa gerek yok o zaman.

"Senin için biraz ilacım var, mo ghràidh."

Rahatsız bir ifadeyle kendini yarı oturur pozisyona getiriyor. Şişeden hızlıca iki hap çıkarıp ağzına yerleştiriyorum ve suyu uzatıyorum. Yastığa geri düşmeden önce suyu yudumluyor.

Öksürmeye başladığında durup endişeyle ona bakıyorum. Ama bu sadece bir öksürüktü ve saniyeler içinde tekrar uykuya daldı.

Sevgiyle saçlarını geriye tarıyorum. Ona bu şekilde bakmak, kalbimin aniden kendi bedenimin dışına çıktığını hissettiriyor. Üzerimdeki etkisini nasıl anlayabilir ki?

Sylvie mükemmel değil. Kusurları var ama onları yara izi gibi teninde taşıyor. Ve bu onu çok daha güzel yapıyor.

Benim de yaralarım var ama benimkileri mizahın ve viskinin ardına saklıyorum. Ailemin evinde kilitli kalıyorum ve her gün kendime yalan söylüyorum, istersem gidebileceğimi söylüyorum.

Onun için daha iyi olabilirdim. Bu evden daha çok çıkabilirdim. Gerçek bir erkek olabilirim. Onun için yapamayacağım hiçbir şey yok. Eğer ihtiyacı olan buysa.

Ona ihtiyacı olanı verin, iyi olacaktır.

Kitaptaki o adam gibi olmayı reddediyorum.

Ayağa kalkarak, iç çamaşırlarıma kadar kalan kıyafetlerimi yırtıp attım. Sonra, karımın yanındaki yorganın altına giriyorum. Bana doğru çekiliyor, yüzünü göğsüme yaslıyor. Teninin ne kadar sıcak olduğunu hissetmek bana acı veriyor.

Ancak kısa bir süre sonra ateşinin yavaşça düştüğünü fark ediyorum. Uykuya daldığımda, neredeyse normal hissediyor, bu yüzden dinlenebileceğimi hissediyorum. Bunun sadece ilaç olduğunu ve ateşin muhtemelen sabaha geri geleceğini biliyorum, ama şimdilik en azından uyuyabiliriz.

Ben de öyle yapıyorum.

Yirmi Yedinci Bölüm

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?"

Duştan belime sardığım bir havluyla çıktığımda karımı kırmızı burnu ve cam gibi gözleriyle bir çift bot giyerken bulduğumda dehşet içinde bakakalıyorum.

"Bu evden çıkmam gerek Killian. Aklımı kaçıracam," diye karşı çıkıyor.

"Hâlâ hastasın," diye bağıyorum odayı geçip botunu elinden alırken.

"Üç gündür bu yatakta yatıyorum. Ateşim düştü. Sadece biraz tikanıklığım kaldı. Önemli bir şey değil."

Çenem hayal kırıklığı içinde sıkıştı. Ateşi çıktıktan sonraki sabah, bitmek bilmeyen hapsirme ve öksürükten başka bir şey olmadan uyandı. Günlerce ona ihtiyacı olanı vermeye çalıştım. İlaç, dinlenme, su, yemek.

Normalde hastalandığımda günlerce uyurum ama Sylvie çok inatçıdır. Son üç gün boyunca her kararında benimle mücadele etti. Üzerine titrememden ve onun için endişelenmemden nefret ediyordu. Sanırım buna alışık olmadığı için böyle davranıyor.

"Gitmiyorsun, Sylvie." Sesimi alçak ve tonumu düz tutuyorum.

Öfkeyle ayağa kalkıyor. "Şimdi de beni tutsak mı ediyorsun?" Bana bağırarak için kullandığı güç onu

Öksürüyor. Nefes almak için yatağa geri yığılır.

Onun bu kadar mücadele ettiğini görmek midemde bir acıma hissi uyandırıyor. Sylvie benim gibi değil. Eve tıkılıp kalmaktan nefret ediyor ve temiz havaya hasret olduğunu biliyorum.

"Hadi," dedim.

Kolunu gözlerinin etrafından kaldırıyor ve bana şüpheyle bakıyor. "Ne?"

Önünde diz çöküyorum ve botunun bağını ayağına geçirecek kadar açıyorum. "Burada tutsak değilsin, Sylvie. Biraz temiz havaya ihtiyacın var ama bu kadar hastayken yalnız gitmene izin veremem. O yüzden sana yardım etmeme izin ver."

Ayağa kalkıyor ve bana dar gözlü bir ifade veriyor. "Nereye gidiyoruz?"

Ayağını botun içine kaydırıdıktan sonra bağcıklarını bağlıyorum. "Sadece arazide yürüyüşe çıktım. Altmış dönümlük bir arazide oturuyoruz, biliyorsun."

Tıkırtılı bir nefes vererek tekrar öksürme dürtüsüyle savaşıyor. Sonra da hırıltılı bir sesle "İyiyim" diyor.

"Bir kez olsun yağmur yağmıyor ve ben hep senin yanında kalacağım."

Başını yana eğiyor. "Ben çocuk değilim, Killian."

"Hayır," diye cevap veriyorum, bağcıklarını sıkarak. "Ama sen benim karımsın ve seninle ilgilenmek benim işim."

"Gerçekten değil," diye zayıf bir şekilde cevap veriyor.

"Kapa çeneni, inek," diyorum, onu güldürerek. "Çok mu sert?" Yumuşak bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Hiç de değil."

Sonra ellerini bana uzattı ve ben de onu yataktan kaldırdım. İyileşmesi için alnına tekrar dokunuyorum, ama dediği gibi ateşi düşmüş, hatta düşürmek için ilaç bile almamış.

Çiftliğe giden çakıllı yol boyunca yürürken Sylvie'nin elini hiç bırakmadım. Hava artık eldivenlere ihtiyaç duymayacağımız kadar sıcak, gerçi bana aldığı deri eldivenler hâlâ cebimde duruyor.

"Altmış dönümün tamamını yürümeyeceğiz, değil mi?" diye soruyor bıkkınlıkla.

"Tabii ki hayır," diye kıkırdayarak cevap veriyorum. "Kendini iyi hissediyor musun? Geri dönebiliriz."

Başını iki yana sallar. "Hayır, ben iyiyim." Sonra koluma sarılıyor, çiftliğe giden patikada yavaşça yürürken başını omzuma yaslıyor.

"Bütün gün burada ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Gülerek, "Pek bir şey yok aslında. Çoğunu bahçe ekibi yapıyor. Elimden geldiğince yardım etmeyi seviyorum."

Sonra kolumu sıktı. "Çok şey yapıyor olmalısın. Bu fiziği korumak için yeterli."

Durduk ve ona doğru döndüm. "Bana... iltifat mı ediyorsun?"

Gözlerini deviriyor. "Buna alışma."

"Alışmayacağım. Sanırım isim takılmasını tercih ederim."

Tekrar yürümeye başladığımızda "Tamam, güzel," diye alay ediyor. "Büyük kasların var ama hâlâ aptal ve çirkinsin."

"Bu sadece bir yalan," diye sırtarak cevap veriyorum. "İnanılmaz derecede yakışıklıyım."

Ona bir daha baktığımda dudağını çiğnediğini ve yanaklarındaki allığı gizlemeye çalıştığını fark ediyorum.

Çiftliğe vardığımızda, çiftlik bekçisi Ben, ahırın önündeki şirin tuğla evinin dışında duruyordu. Onu Sylvie ile tanıştırıyorum ve Sylvie onu sıcak bir şekilde karşılıyor, bunu görmek güzel. Şirretliğini sadece benim için saklıyor.

Ben ve ben üzerinde çalıştığımız bahçe hakkında konuşmaya başladığımızda, Sylvie çiftliği keşfetmek için uzaklaşıyor. Gri kısırağı bulduğunda, Ben'le olan konuşmamı yarıda kesip ona doğru koşuyorum.

"Güzel mi?" diye soruyor çok yaklaşımadan önce.

"Çok naziktir." Ahırının yanındaki sepette sakladığımız bir elmayı alıp Sylvie'nin eline koyuyorum. Sonra elini hayvana doğru uzatırken onu vücuduma yaslıyorum.

"Adı ne?" Sylvie soruyor.

"Moire," diye cevap veriyorum, bu da Sylvie'nin kıkırdamasına neden oluyor. "Bu kadar komik olan ne?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor, salyayla kaplı elini ceketime siliyor. "Bunu söylediğini duymak hoşuma gidiyor."

"Moire," diye cevap veriyorum, onun için uzatıyorum ve *R* harfini biraz daha yuvarlıyorum. Sonra Sylvie'yi daha yakına çekiyorum ve dudaklarımı kulağına bastırmak için eğiliyorum. Sakalımın gıdıklamasıyla kıkırdıyor.

Ama ağzımı onunkine götürmeye çalıştığımda beni itiyor. "Öpme beni! Hastayım ben."

"Umurumda değil," diye cevap veriyorum onu kendime doğru çekerken. Sadece vücutunun her zaman ellerimde olmasını istiyorum. Günümün her saniyesinde onu bedenime yaslamayı ve dudaklarımı ona değdirmeyi arzuluyorum.

"İğrensin," diye ciyaklıyor yüzünü tutup onu tam ağzından sertçe öperken. Hasta olması ya da bir günde bir kutu peçeteyi bitirmiş olması umurumda değil. Bu iğrense, öyle olsun. O benim kadınıml ve kötüyü de iyiyle birlikte kabul ederim.

"Hastalıkta ve sağlıkta, hatırladın mı?" Dudaklarım onunkilerden birkaç santim uzaktayken söylüyorum.

Gözlerimiz buluşuyor ve bakışlarındaki hafif paniği görüyorum. Ne zaman evliliğimizden bahsetsem böyle oluyor, sanki *artık* korkuyormuş gibi. Altı aydır evliyiz. Ve daha altı ayımız var. Bir yıl sonra kalmasını beklediğime dair herhangi bir işarete bulunmadım, en azından *şimdilik*.

Öyle olmasını umuyorum.

Bu ifadeden duyduğu rahatsızlığı hissederek onu hemen bırakıyorum. Gözlerini kaçırıyor ve ben de Moire'ye başka bir atıştırmalık vermekle meşgul oluyorum.

Ben atın yelesini okşarken Sylvie ahıra doğru işaret ediyor. "Bunlar ne?"

Yukarı baktığımda diğer taraftaki kutu gibi beyaz yapıları görüyorum ve ağzıml bir gülümsemeyle seğiriyor. "Sana göstereyim," diyorum elini tutup onu kovanlara doğru götürürken. Ahırın yanında durup hızla kollarımı sıvıyorum ve ellerimi muslukla yıkayarak temizliyorum.

Sonra, kutuyu üstten açıp çerçeveyi barınağın dışına kaldırırken yüzündeki ifadeyi izliyorum. Sürünün sesi hemen duyuluyor ve Sylvie bir çığlık atıyor.

yanımdan kaçmaya başladı. Onu kolundan yakalayıp sert bir bakış attım.

"Sakin ol, sevgilim. Sana zarar vermeyecekler."

O anda birkaç düzine arı çerçeveyi terk edip ikimizin etrafında vızıldamaya başlıyor, ben de karımı hızla yanıma çekip saçlarına fısıldıyorum. "Sadece rahatla. Ben yanındayım."

Boğuk bir ses çıkarıyor ve aşağı baktığımda yüzünü gömleğime gömdüğünü, gözlerini kapattığını görüyorum.

"Sylvie, bak," diyorum çerçeveyi kutunun kenarına koyarken. Bir kolumla onu güvende tutmak için etrafını sararken, diğer kolumla ne kadar nazik olduklarını göstermek için arılarla kaplı kovana bastırıyorum.

Bana daha sıkı sarılırken sızlanıyor.

"Korkacak bir şey yok," diye cevap veriyorum. "Çayınıza koyduğunuz bal buradan geliyor."

"Evet, mağazadan da alabilirim."

"Bunun neresi eğlenceli?" Parmağımı çerçevenin kenarındaki bal peteğinin bir kısmına sokuyorum ve ona ne kadar kolay damladığını gösteriyorum. Bir tanesini ağzıma götürüp yalayarak temizlediğimde parmaklarım kaplanıyor.

Aşağı baktığımda gözleri elime odaklanmıştı, ben de parmağımı dudaklarına götürdüm. Sıcak dilini orta parmağımın uzunluğu boyunca gezdirmeden önce bir süre inceliyor. Dilinin parmağıma değdiğini görünce ve hissedince çıkan hırıltıyı tutamıyorum.

"Lanet olsun, kadın," diye homurdanıyorum, gülümsemesini sağlıyorum.

Tam o sırada kafasının yanından bir arı vızıldıyor ve paniğe kapılıp bir ciyaklamayla arıya vuruyor. O koşmaya başlayınca ben de elimden kaçırdım.

ve ellerimden kurtuluyor. "Sylvie, sakin ol!"

Ama yapmıyor. Ayağı takılıp düşene kadar çırpınıyor ve tökezliyor, sert bir *gümbürtü*yle çimlere iniyor. Bu bir başka öksürük krizine neden oluyor ve ben de koşup onun vahşi buklelerine yapışmış olan işçi arıyı yakalıyorum. Parmaklarım onu sardığı anda beni sokuyor ve onu yere fırlatıyorum.

Tısladığımda Sylvie endişeyle bana bakıyor. Öksürükleri arasında, "Sana tehlikeli olduklarını söylemiştim!" diye ciyaklamayı başardı.

Dişlerimi kullanarak iğneyi çıkardım ve çimlere tükürdüm. Sonra karımın önünde dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Hayır, mo ghràidh. Tehlikeli değiller. Sadece onlarla nasıl başa çıkacağınızı bilmeniz gerekiyor."

Öksürmeye devam ediyor, ben de onu yukarı çekip büyü boyunca sırtını sıvazlıyorum. İş bittiğinde, nefes alış verişindeki törpüyü duyabiliyorum. Doktor virüsün kendiliğinden geçeceğini ama öksürüğün daha uzun sürebileceğini söyledi. Keşke acele etse. Onun bu sesine dayanamıyorum.

Kasılması bittiğinde elimi avucunun içine alıyor ve parmağıma bakıyor. Orada zaten kırmızı, şiş bir yumru var.

"Acıyor mu?" diye fısıldıyor.

"Hayır," diyorum. "Çok kötü değil."

Sonra parmağını ağzına götürüyor ve dudaklarını işaret parmağımın ucuna bastırıyor. "Özür dilerim."

Başının üstünü öptükten sonra "Hadi o zaman," diye cevap veriyorum. "Eve dönelim ve seni yatağa götürelim. Bugün yeterince temiz hava aldın."

"Tamam," diye kabul ediyor.

Onu ayağa kaldırıyorum ve çıkardığım çerçeveyi yerine koymak için geri dönerken onu kovanlardan epeyce uzakta bırakıyorum. İsim bittiğinde Sylvie'nin yanına dönüp onu kolumun altına alıyorum, böylece eve birlikte yürüyebiliyoruz.

Yirmi Sekizinci Bölüm

"Yarın doğum günün mü?" Sylvie beni çiftliğin yanındaki toprakta diz çökmüş halde buluyor. Güneşin altında gözlerimi kısarak, içimde kötü bir hisle ona bakıyorum.

"Evet... Neden?"

"Bana ne zaman söyleyecektin?" diye cevaplıyor. "Kız kardeşin az önce bir mesajda bahsetti."

Omuz silkiyorum. "Sana neden söyleyeyim ki? Bir önemi yok."

"Tabii ki öyle," diye yanıtlıyor. "Anna doğum günlerinde hep arkadaşlarını çağırdığını söyledi."

Tek cevabım hoşnutsuz bir iç çekiş.

Bu doğru; doğum günümde her zaman arkadaşlarımı ağırlarım ama bu her zaman iyi bir şey değildir. Parti seks, alkol ve sefahat aleminden başka bir şey değil. Artık ilgimi çekmiyor.

Eğer doğum günüm için bir şey isteseydim, bu sadece evde eşimle geçireceğim sıradan bir gün olurdu. Ya da belki de beni gerçekten önemseydiğini itiraf etmesi. Bunu ben de isterdim.

"O zaman bir parti verelim," diyor heyecanla.

Artık öksürük krizine girmeden benimle tartışabildiğine göre, bundan yararlanıyor ve

benimle on kat daha fazla tartışıyor. Hoşuma gitmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

"Hayır," diye homurdanarak dikkatimi it hattı boyunca filizlenen yabancı otları koparmaya veriyorum.

"Haydi, seni sefil dev. Bir partiye *ihtiyacım var*. Çok sıkıldım."

"Seni meşgul edeceğim," diye cevap veriyorum hınzır bir sırıtışla ona bakarken.

Gözlerini deviriyor. "Zaten günde iki kez sevişiyoruz, Killian. Zavallı kadınısı organlarım artık dayanamıyor."

Göz ucuyla Ben'in elindeki aleti karıştırdığını ve ardından hızla ahıra doğru koşarak konuşmamızı duyamayacağı bir yere gittiğini görüyorum. Küçük bir kıkırdama duyuyorum.

Sonra Sylvie'ye dönüyorum. "Bekle... Sana zarar vermiyorum, değil mi?"

"Hayır, sevgili kocacığım. Bana zarar vermiyorsun. Ayrıca," diye omuz silkerek ekliyor. "Biraz acıyı severim."

Kaşlarım neredeyse sa izgime fırlayacak. *Oh, buna geri döneceğiz*.

"Doğum günümde ne kadar acıdan hoşlandığını görmeye ne dersin?" Ben sorarım.

"Hayır," diye bağırıyor, ayağını yere vurarak. "Bu evde her gün tek başımıza oturamayız, Killian. İnsan etkileşimine ihtiyacımız var. Kutlama yapmalıyız. *Eğlenmeye* ihtiyacımız var. Bunun ne olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

Kalçalarımaya yaslanıp yenilgi dolu bir iç geçirdim. Şu anda bu tartışmayı kazanamayacağımı biliyorum. Bu çok açık. Karım aklına bir şey koyduğunda, onu bundan vazgeçirmek mümkün *değil*.

"Peki," diyorum iç çekerek. "Bir parti. Sadece birkaç kişi. Çılgınca bir şey değil."

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyor ayaklarında sevinçli bir sıçramayla. Sonra elini uzatır. "Bana telefonunu ver."

Tartışmıyorum bile. Sadece arka cebimden çıkardım ve uzattım. "Arama geçmişime bakma şimdi."

Yüzünü tiksintiyle buruşturuyor. Sonra, tek kelime etmeden, bir mesaj yazmasını izliyorum.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" İçimde bir tereddüt ve paranoya hissederek soruyorum.

"Grup sohbeti," diyor bana telefon ekranımı göstererek.

"Bunu nasıl buldun?" Şok içinde cevap verdim.

"O kadar da zor değil, Killian. O kadar çok kişiye mesaj atmıyorsun."

Telefonum hemen yanıtlarla titremeye başlıyor. Ekrana bakıp gülümsüyor. "İçerideler."

Telefonumu geri verirken, içimde bir korku duygusu yükseliyor. Arkadaşlarımı gördüğüm için her zaman mutluyum ama bunun beraberinde neler getirdiğini de biliyorum. Her zaman partilerimizin bekar erkeği oldum, ama şimdi korumam gereken başka biri var. Çünkü o adamlardan herhangi biri karıma el sürebileceğini düşünürse, bu hafta sonu iyi bitmeyecek.

"Barclay!" Liam her zamanki böğüren heyecanıyla beni selamlıyor ve arabasından koşarak çıkıp kollarını bana dolayarak sarılıyor. "Nasılsın bakalım?"

Hoş bir ifade takınmaya zorluyorum ve başımı sallıyorum.

"Ben iyiydim." "Artık evli olduğun için asla parti yapmak istemiyorsun.

artık, öyle mi?" diye gülerek soruyor ve beni tokatlıyor. Kolunu.

"Sanırım öyle diyebilirsin," diye cevap veriyorum yüzümü buruşturarak. "Nerede o büyüleyici karın?"

Sylvie'ye olan ilgisini ölçmek için ona bakarken dişlerim gıcırdıyor. Tam o anda, merdivenlerden inip bizi kapıda karşılayan hafif ayak seslerini duyuyorum.

"İşte orada!" Liam onu gördüğünde bağırır.

Arkamı dönüyorum ve adamın coşkuyla ona yaklaşıp sarılışını izliyorum. Gözleri benimkileri buluyor ve sanki beni azarlarmış gibi kısa bir sürelğine açıyor. Bana defalarca bu hafta sonu en iyi şekilde davranmamı söyledi; içten içe çok fazla içmememi ya da terbiyeli olmamı kastetmediğini biliyorum. En küçük bir şey için birinin kafasını koparan sahiplenici bir mağara adamı gibi davranmaktan kaçınmamı kastediyor.

Söz veremem.

Sylvie çalışanlarla konuşmak için mutfağa giderken McNeil ve ben bir şeyler içmek için salona geçiyoruz. O uzaklaşırken bir anlığına göz göze geliyoruz. Bir anlığına bana dönüyor ve gözlerimiz buluşuyor. Bakışlarındaki belli belirsiz sıcaklık beni kandırıyor. Bana burada mutlu olduğunu ve iyi bir çift olduğumuzu söylüyor. Çünkü şu anda, o benim karım gibi *hissediyor*.

Bardan bir içki alırken Liam "Ee," diye ekliyor. "Geçen sefer özür dilediğimi biliyorum ama bunu tekrar yapma ihtiyacı hissediyorum."

Başımı salladım. "Liam, sorun yok."

"Hayır, öyle değil. Geçen sefer buraya geldiğimde seni kızdırmıştım ve bu benim hatamdı."

"Sana yeşil ışık yaktım," diye cevap veriyorum ama beni durdurmak için elini kaldırıyor.

"Belli ki karını çok seviyorsun, Killian."

Kendimi yutkunmaya ve metanetime korumaya zorlayarak burnumdan ağır bir nefes veriyorum. Liam'ın sözleri göğsüme bir pişmanlık ateşi gönderiyor. Bu evlilik gerçek bile değil, ama o haklı. Onu gerçekten seviyorum.

Onunla tartışmak yerine, basitçe "Haklısın. Haklıyım."

Sonra yüzü bir sırtışa dönüşüyor. "Senin adına sevindim." Suçluluk duygusu geri dönüyor ve biraz daha acıtıyor.

Bir saat sonra mürettebatın geri kalanı içeri doluşmaya başlar ve normalde olduğu gibi içki içilmeye başlanır.

Greg, Nick ve hanımları salondaki koltuklarda toplanıyorlar ve kısa süre içinde oda kahkahalarla doluyor. Ben kenarda durmuş, elimde bir içkiyle barın yanında takılıyorum ve diğerlerinin devam etmesini izliyorum.

Sylvie yanıma sokulduktan sonra, "O içkiyi uzun zamandır yudumluyorsun," diye fısıldıyor.

Yarısı boş viski bardağıma bakıyorum. "Bu gece ağırdan alıyorum," diye cevap veriyorum.

Kaşları yukarı doğru kalkıyor ve sanki bir şeyle karşılık verme dürtüsüyle savaşıyormuş gibi dudağını ısırmasını izliyorum

alaycı ve şakacı. Bunun yerine bardağı elimden aldı ve içkiyi hızlı bir yudumda geri içti.

Yuttuktan sonra öksürüyor ve balgam çıkarıyor, bu da beni güldürüyor. "Bunu neden yaptın?"

"Ağırdan alıyor olabilirsin," diye yanıtlıyor gergin bir sesle. "Ama ben sarhoş oluyorum."

Alçak bir hırıltı çıkardım. "Sakin ol, mo ghràidh."

"Oh, sakın ol, seni koca aptal. Ne yanlış gidebilir ki? Beni korumak için sen varsın."

Kendine bir kadeh daha doldurmasını izliyorum, ama tekrar içmek için hamle yaptığında onu durdurmak için kolundan tutuyorum. "Aklını başına topla, karıcığım."

Bir sonraki kadehi yudumlamadan önce gözlerini deviriyor. "Rahatla, Killian."

Sonra onu bara yasladım ve ağzımı kulağının yanına koydum. Benden o kadar küçük ki ona ulaşmak için neredeyse eğilmem gerekiyor. "Ben bir canavar değilim, biliyorsun. Eğer çok sarhoş olursan, daha sonra senin beynini dağıtamam ve bunu yapmayı planlıyorum. O yüzden tekrar söylüyorum..." Kadehi elinden alıp bardağın üzerine koyuyorum. "Aklını başına topla."

Gözlerimle buluşmadan önce endişeyle yutkunmasını izliyorum. Sonra, beni şaşırtarak ensemden tutuyor ve bir öpücük için beni aşağı çekiyor.

Barın yanında neredeyse öpüştüğümüzü fark ettiklerinde arkamızdaki konuşma kesiliyor. Sonra, tabii ki, bir ısıklık ve hooop sesi duyuldu.

"Parti erken başlıyor!" diye bağılıyor birisi heyecanla.

Sylvie'nin öpücüğünden kurtulduğumda herkes kahkahalara boğuluyor. Ben dik durup kendini beğenmiş bir sırıtışla arkadaşlarımıza doğru dönerken o da bana bakıp gülümsüyor.

Tam o sırada kapı aralığındaki çifti görüyorum ve gülümsemem anında kayboluyor. Girişte Angus ve Claire duruyordu. Angus'un yüzünde heyecanlı bir ifade var ama Claire bana ve karıma kaşlarını çatmış bakıyor.

İşte o zaman Sylvie sanki sahipleniliyormuşum gibi kolumu sıkıca kavlıyor. Ve yalan söylemeyeceğim, bu hoşuma gitti.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Sylvie sarhoşken çok sevimli oluyor. Aslında teknik olarak sadece çakırkeyif olduğunu düşünüyorum ama akşam yemeğinde çoğunlukla benimle ve yaptığım aptalca şeylerle ilgili komik hikayeler anlatmasına yetiyor. Grup ona bayılıyor. Masanın karşısında karıma hançer gibi bakan kısa saçlı esmer hariç hepsi.

Sylvie ve Claire arasında bana anlatılmayan bir şeyler olduğundan şüpheleniyorum. Hepimiz masanın etrafına oturduğumuzda, Sylvie yanımdaki koltuğu, sandalyesini çoktan çekmiş ve oturmak üzere olan Claire'den agresif bir şekilde çaldı.

Masadaki herkes fark etti. O zamandan beri sessiz olan Angus bile.

Suçluluk duygusu yine göğsümü deliyor. Kaburgalarımın arasına saplanmış ve çıkaramadığım bir bıçak gibi.

Sylvie, her zamanki buyurgan tarzıyla, akşam yemeğini zayıflatıcı bir gariplikten tamamen kurtardı ve herkesi saniyeler içinde güldürdü. Yemeğimizi bitirdiğimizde, eli sertleşen aletimin üzerindeydi ve onu hemen o anda odamıza sürükleme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım.

Bütün gece neredeyse hiçbir şey içmedim. Bir süredir masada oyalanıyoruz.

herkes kızarıyor. Olayların arkadaşlarla yapılan uysal bir akşam yemeği partisinden çok daha kötü ve ahlaksız bir şeye dönüştüğü o zamanla ilgili.

Dürüst olmak gerekirse gecenin en sevdiğim kısmı, ama bu gece değıl. Bu gece, karımla yalnız kalabilmek için hepsinin gitmesini istiyorum.

"Bekle!" Sylvie sesinde bir bulanıklıkla haykırıyor.

"Tanrım, kadın. Ne diye bağıırıyorsun?" diye soruyorum. "Pastan!"

"Pastam mı?"

Masadan kalkıyor ve mutfağı doğru koşuyor. Claire'in bana baktığını hissedebiliyorum ama ona doğru bakmıyorum.

Greg'in eşı Emma sıcak bir gülümsemeyle, "O gerçekten harika biri," diyor.

"Evet," diye mırıldandım kendi kendime. "Öyle."

Tam o sırada yemek odasının ışıkları sönüyor ve mutfaktan sıcak bir parıltı yayılıyor. Ne olduğunu anlamadan Sylvie'nin akortsuz şarkı söylediğini duyuyorum.

"Haaaaa mutlu..." diye başlıyor diğerlerinin de katılmasını beklerken. Onlar da katılınca "Doğum günün kutlu olsun" diye şarkı söylüyor.

Tüm şarkı boyunca, dev çikolatalı pastanın üzerindeki mumların üzerinden bana sırtıyor ve ben de yardım edemiyorum ama karşılığında gülümsüyorum. Pastayı önüme koyduğunda şarkı bitmiş oluyor ve ağız açık bir şekilde bana bakıyor.

Gözlerimi kapatıp hızlıca bir dilek tutuyorum ve mumları üflüyorum. Herkes alkışlıyor ve ben utancımı yutuyorum.

Sylvie pastayı kesip her bir parçayı dağıtırken kendimi onu merakla izlerken buluyorum. Eski erkek arkadaşının üzerine sıcak kahve fırlatan ve bir yabancının evine zorla giren aynı kadındı bu. O, benim sakalımı öpen ve kanayan elimi onaran aynı kadın. Onu çözdüğümü sandığım her an, beklediğimden daha fazla katman ve güzellekle beni şaşırttı.

"Bir oyun oynamalıyız!" Sylvie elinde bir kadeh şarapla haykırır.

"Başka bir içki oyunu olmasın," diye mırıldandım.

"Hayır..." Masadaki boş şarap şişesini kapıyor ve bana gülümsüyor. "Şişe çevirmece oynadın, değil mi?"

Hararetli bakışlarım ona doğru dönüyor. "Sylvie..."

Parti heyecanla tepki verir.

"Karının partiyi nasıl başlatacağını bildiğini biliyordum," diyor biri kıkırdayarak.

Herkes hemen yemek masasından salona doğru koşmaya başlar. Geniş odanın ortasında bir yer açtılar. Şöminenin hemen önünde oturarak yerde bir daire oluşturuyorlar ve Sylvie bana uzanarak yanına oturmamı işaret ediyor.

Liam bir şişe daha şarap alıyor ve ben ne kadar acı verici bir şekilde ayık olduğumu fark ediyorum.

Bu kötü bir fikir. Bunu hissedebiliyorum.

Arkadaşlarım ve ben geçmişte birlikte sapıkça şeyler yaptık. Bu partiler her zaman bir şekilde sekse yol açar ve ben her zaman birlikte oynamaya açık oldum, ancak

Bu odada gerçekten becerdiğim tek bir kişi var ve o da partinin bir parçası değildi.

Hayır, *bu* tamamen farklı bir şeydi.

Ama bu çiftlerin her zaman paylaşmakla ilgili bir sorunları yok. Sanki benim evim birbirlerini becerebilecekleri güvenli bir alanmış ve bunun hiçbir anlamı yokmuş gibi.

Ama artık evli olduğum için bunun benim için çok şey ifade ettiğini fark ettim. Bir grup eş değiştirenle takılan biri olarak, birden kendimi buraya ait hissetmemeye başladım.

"Tamam, kurallar basit. Eğer şişe üzerinize düşerse, öpüşmeyi ya da içmeyi seçebilirsiniz," diye açıklıyor Sylvie.

"Ya da daha fazlası..." Liam herkesi güldürerek ekliyor.

Sylvie şişeyi çevirmek için hamle yaptığında, hemen yerden alıp diğer tarafında oturan Liam'a uzatıyorum. Sylvie bana hayal kırıklığına uğramış gibi huysuz bir bakış atıyor ama umurumda değil. Liam dönerken ben sinirli bir sessizlik içinde oturuyorum.

Şişe Emma'nın üzerine düşer. Herkes alkışlar ve tezahürat yapar. Yanakları hemen kızarır. Sonra parmağını Liam'a doğru uzatarak içki içmektense öpüşmeyi tercih ettiğini ima eder. Liam yerde sürünerek ona doğru gelir ve Liam onun yüzünü tutarak ağızına uzun ve ıslak bir öpücük kondurur. Herkes heyecanla tepki verir, hatta onun yanında gülmekte olan Greg bile.

Öpüşme bittiğinde Liam tekrar oturur ve sırada Nick vardır. Şişesi, öpüşmek yerine içmeyi tercih eden Claire'in üzerine düşer. Nick'ten sonra Theresa gider. Şişe Angus'a düşene kadar döner.

"Buraya gel," diyor Theresa'ya. Claire'in ağzının ince, öfkeli bir çizgiye dönüştüğünü fark ediyorum.

Theresa sürünerek Angus'a yaklaşırken gülüyor, ama onu dudağından öpmek yerine aşağı dalıyor ve dudaklarını boynuna yapıştırıyor, etini emiyor ve gözlerinin başının arkasına yuvarlanmasına neden oluyor.

Kadın onu bıraktıktan sonra "Vay anasını," diye mırıldanıyor. Arkasında bıraktığı kırmızı daireye dokunduğunda, alçak sesle "Bundan sonra cehennem kadar sertim" diye mırıldanıyor.

Hepimiz kahkahalar atıyoruz ve Sylvie'nin yanıma daha da yaklaştığını hissediyorum. Theresa şu anda kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor.

Sonra sıra Claire'e geliyor ve gerginleşiyorum. Dönmesini endişeyle izliyorum ve bana tehlikeli bir şekilde yaklaşarak durduğunda panikliyorum.

"Benim," diyor Sylvie, düşüncelerimi yarıda keserek.

"Görünüşe göre tam seninle Killian'ın arasına düşmüş," diyor birisi.

"Hayır, benden" diye karşı çıkıyor. Sonra Claire'e ters ters bakar. "Peki... ne olacak?"

"Teknik olarak, bu senin seçimin," diye yanıtlıyor Claire kesin bir dille. "Küçük bir öpücükten korkmuyorum."

"Sylvie..." Uyarmak için söyledim. Ama beni görmezden geliyor. Onun yerine Claire'e doğru eğiliyor ve inatla gözlerinin içine bakıyor. Bu iki kadın arasındaki gerilim hissediliyor ve karımın ne yapmak üzere olduğu konusunda haklı olarak endişeleniyorum.

Claire, Sylvie'ye doğru eğilir ama atılımı yapan Sylvie olur. Dudaklarını Claire'in dudaklarına doluyor ve onu öpüyor.

Claire'in alt dudağının Sylvie'nin dişleri arasında sıkıştığını görüyorum. Claire bir inilti çıkarıyor ama Sylvie'nin coşkusuna kendi coşkusuyla karşılık vererek ona doğru bastırıyor. On uzun saniye boyunca ikisi öpüşmenin kontrolü için mücadele ederken geri kalanımız endişeyle izliyoruz.

Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında Sylvie'nin ağzı kıpkırmızıdır ve Claire sanki Sylvie bir şekilde kazanmış gibi kızgın ve yenilmiş görünmektedir.

"Sanırım bir şişe daha içmenin vakti geldi," diyor Liam ve odadaki havayı değiştiriyor. Hemen ayağa fırlıyor, bir şişe şarap alıyor ve ışıkları kısmak için duvara doğru yürüyor. Diğer kadına ters ters bakan Sylvie'nin bakışlarından yayılan öfkeyi hissedebiliyorum.

Ancak Claire odadan hışımla çıktıktan sonra rahatlıyor. "Bu da neydi şimdi?" Fısıldıyorum.

Sylvie omuz silkiyor. "Ondan hoşlanmıyorum." "Belli ki," diye şaka yapıyorum.

"Nedenini bilmiyormuş gibi davranma," diye cevap veriyor bana bakmadan.

Şaşkınlıkla ona bakarken başımı eğiyorum. Ağzımı kulağının yanına eğerek usulca fısıldıyorum, "Benim küçük karım kıskanıyor mu?"

"Aldatanlardan hoşlanmam," diye mırıldanıyor ve beni isteyen başka bir kadını kıskandığını inkar ediyor.

"Hilekârlarla dolu bir odadasın, sevgilim."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye homurdanıyor.

Elim çenesi boyunca kayarak yüzünü bana doğru çeviriyor. "Seni kıskanç görmek hoşuma gidiyor."

Benden uzaklaşıyor. "Ben değilim."

"O zaman bu gece başka birini öpmemde bir sakınca görmezsin?"

Gözleri alev alev yanıyor, bana öfkeyle bakıyor. "Buna cüret edemezsin."

Hafifçe kıkırdıyorum. "Aslında hile sayılmaz. Sadece bir öpücük."

Çemberin ortasına uzanarak şarap şişesini elime alıyorum. "Sıra bende," diye anons ediyorum ve çemberde kendi flörtöz özel sohbetlerini yapan herkesin dikkatini çekiyorum.

"Claire'in dönmesini beklemeli miyiz?" Liam soruyor. Angus, "O iyi," diye cevap verir ve karısına el sallamak yerine Onu arıyordum.

Ben şişeyi çevirirken Sylvie hâlâ gözleriyle beni hançerlemeye devam ediyor. Üç turdan sonra şişe Theresa'nın önünde duruyor, Angus'un boynundaki morluktan sorumlu olan kadının önünde.

Grup toplu bir "Ooooh" sesi çıkarır.

Theresa'ya doğru eğilip dudaklarına iffetli bir öpücük kondurmadan önce karıma göz kırpiyorum ve koltuğuma geri oturuyorum.

Grup toplu bir "Awww" sesi çıkarır.

Sylvie hâlâ öfkeli. Şişeyi alıp kendisi için döndürüyor. Greg'in üzerine düştüğünde çenem sıkıştı. Görünüşe göre içki içmeyi bırakmışız çünkü kız meydan okurcasına ona doğru sürünüyor ve yüzünü tutuyor. Onu derinden öpüşünü, dilini ağzına bastırışını öfkeyle izliyorum.

"Bu kadar yeter," diye bağıriyorum.

Bunun sadece bir şaka olduğunu düşünerek herkes gülüyor. Ama ben yine de karımı yanımdaki koltuğuna çekiyorum. Yere düştüğünde ağzındaki tükürüğü siliyorum ve ona uyarıcı bir bakış atıyorum.

"Çok yaramazlık yaptı Kill," diye mırıldanıyor Theresa. "Onu nasıl cezalandıracaksın?"

Sylvie bana gergin bir bakış fırlatıyor ama ben başımı geriye eğip tehditkâr bir ifadeyle ona bakıyorum. "Bilmiyorum ama onu cezalandırmak istiyorum."

Yerde Theresa dudağını ısıırıyor, sanki bunu görmek için can atıyormuş gibi bakıyor. Diğer herkes kıpırdanıyor ve biliyorum ki onlar da en az benim kadar bunu görmek için can atıyorlar.

Sylvie'ye doğru eğilip gülümseyerek onunla alay ediyorum.

"Devam et o zaman, Killian," diyor Greg. "Ona partilerimizde neler yaptığımızı göster."

"Ne düşünüyorsun, mo ghràidh?" Fısıldıyorum. "Onlara kızımın ne kadar sert olduğunu gösterebilir miyim? Ne kadar iyi dayandığını?"

"Beni incitirsen, ben de seni incitirim," diye zehirli bir şekilde karşılık verir.

Hınzırca gülümsüyorum. "Buna güveniyorum."

Sonra dudaklarını tutuyorum, onu sertçe öpüyorum ve ağzını kendi ağzım olarak geri alıyorum. Öpücüğün içinde erimeye başladıktan sonra yerden kalkıyorum ve onu da yanımda sürüklüyorum. Grubun geri kalanı yerde kalıyor ve Theresa Angus'un, Emma da Liam'ın kucağına oturana kadar sarhoş bir karmaşa içinde birbirlerine karışıyorlar.

Ama dürüst olmak gerekirse, artık onlarla ilgilenmiyorum. Aklımda tek görebildiğim Sylvie'nin Greg ve Claire'i öptüğü. Dili onların ağzında. Elleri vücudunda. Ben

Onu kanepeye fırlattığımda kırmızı görüyorum, kıcı havada eğilirken minderlerin üzerine diz çöküyorum. Bir hamlede elbisesini kaldırdım ve o da şaşkın bir çığlık attı.

"Bu, benim tatlı karım," diyorum elimle kıcının yanaklarını kavrayarak, "benim."

Karşılık olarak sadece iniliyor. Solgun, hassas etini yoğurup masaj yaparken, arkamdakilerin yumuşak inlemelerini duyuyorum. Gösterinin tadını çıkarıyor olmalılar.

"Bana seni cezalandırabileceğimi söyle, Sylvie. Söylediğini duymam gerek."

Yüzünü kanepenin minderlerine bastırarak acı dolu bir inilti çıkarıyor.

"Söyle, karıcığım. Evet mi hayır mı?"

Başını kaldırdığında, gözlerinde dirençle karışık uyarılmışlığı görebiliyorum.

"Merak etme, sevgilim. Bana geri ödemene izin vereceğim, ama önce sana ne kadar iyi hissettirdiğini göstermek istiyorum - kocan tarafından sahiplenilmek."

Başı geriye düşüyor ve bir inilti daha çıkarırken omurgası kavisleniyor. "Evet," diye nefes nefese cevap veriyor.

"İşte benim kızım," diye sırtarak cevap veriyorum.

Sonra hiç vakit kaybetmedim. İnce dantel külotunu sıyrarak, arkamdaki arkadaşlarımla güzel karımın pespembe ve pırıl pırıl amını doyasıya seyretmelerine izin verdim. Kıvrımlarını görmeleri için açtığımda, odanın karanlık tarafından gelen boğuk bir "Fuck yeah," sesi duyuyorum.

"Tadı da güzel," diye mırıldanıyorum başımı aşağı eğip ıslak amını uzun uzun yalamadan önce.

Benim gibi kıpırdanıyor ve inliyor.

Ben onunla oynarken, bir parmağımı içine sokup çıkarırken ve göt deliğini kızdırırken, o kıvranıyor ve minderlere küfürler mırıldanıyor.

"Hepsi benim," diye mırıldanıyorum alaycı bir ifadeyle, uzun bir yalama daha yaparken. "Başka hiç kimse sana dokunamaz. Anlaşıldı mı?"

Sözlü bir karşılık vermeden inliyor. Ben de elimi geri çekip dudaklarımı yalayarak sağ kış yanağına sert bir şaplak indiriyorum. Ondan çıkan ses şaşkınlık ve zevk karışımı bir şeydi; bir nefes alma ve bir sızlanma.

"Hoşuna gitti, değil mi mo ghràidh?" Alt dudağını ısırarak başını sallıyor.

Elimi tekrar uçuruyorum, karşı yanağına konuyor ama iki kez daha yapmadan önce toparlanmasına zaman tanımıyorum. Uluyor ve miyavlıyor, zevk onun içinde egemenlik için savaşıyor.

"Anlıyor musun, Sylvie? Bana tamamen benim olduğunu söyle."

"Hayır," diyor sıkılmış dişlerinin arasından, başını sallayarak. Yüzümde sinsi bir gülümseme beliriyor.

"O zaman daha fazlasına ihtiyacın var."

Elbisesini yukarı kaldırarak kışına sert bir tokat daha indiriyorum. Avucumun her vuruşunda etinin kızarmasına bayılıyorum. Onu tekrar tekrar tokatlarken inlemeleri gırtlaktan ve muhtaç, her vuruşta onu becermek için gittikçe daha çaresiz hale geliyor.

"Söyle Sylvie," diye mırıldandım karanlık bir sesle. "Bana benim olduğunu söyle."

Öfkeyle mücadele etmeye devam ediyor ve ben onun bu mücadelesini seviyorum. Bana kolayca durmamı söyleyebilirdi, ben de söyledim ama

İçten içe, istediği şeyin bu olduğunu biliyorum.

"Daha fazla," diye sızlanıyor, kalçalarını geriye doğru itiyor.

Kıçına attığım her tokatta elim yanıyor. Pantolonumun içinde sikim fermuarımı zorluyor, onun içine batma düşüncesiyle ucundan sızıyor. Sylvie acıdan kanepenin arkasını kavrarken parmak eklemleri bembeyaz kesiliyor.

Sonunda, son sert vuruşta, "Tamam!" diye bağıyor.

Duraklıyorum, sonunda duymak istediğim şeyi söylemesini beklerken ağır ağır nefes alıyorum.

"Ben seninim," diye haykırıyor nefes nefese bir iniltiyle. "Ben seninim, ben seninim, ben seninim."

Bir an bile tereddüt etmeden fermuarımı indirdim ve ağrıyan sikimi çıkardım. Pantolonumu yeterince aşağı indirdikten sonra kanepeye uzanıyorum ve onu yanımdan tutuyorum.

"Sikime bin ve bana göster o zaman."

Aceleyle kucağıma tırmanıyor, kendini şaftımın üzerine indirirken kalçalarıma biniyor. Bu sefer, boyutuma alışmak için kendine zaman tanımıyor. Sırılsıklam amcığı uzunluğumu yutarken acı içinde irkiliyor.

Onu ensesinden tutup yüzünü kendime doğru çekiyorum. Dudaklarını öptüğümde, kucağımda hevesle zıplamaya başladığında yüzündeki gözyaşlarının ve terin tadını alıyorum.

"İşte benim kızım," diye fısıldıyorum, dudaklarını öperek.

Kalbim göğsümde kabarıyor. Sadece o var, sadece biz varız. O anın sıcaklığıyla bunları söylemiş olabileceğini biliyorum ama içimden bunların doğru olması için dua ediyorum.

Benim kadını. Karım. Sevgilim.

Kalçalarını sikime sürttükçe elleri boynumu sıkıca kavıyor, kendi zevkinin peşinden koşuyor ve her itişte yüksek sesle haykırıyor. Hızlandıkça sesi daha da yükseliyor ve daha da yükseliyor ve biliyorum ki içinden geçen kozmik zevk saldırısını durdurmak mümkün değil.

Sonra sanki beni kendisiyle birlikte aşağı çekmek için sıkıca tutuyor. Yükümü serbest bırakırken horozum sarsılıyor ve titriyor, doruğumla yüksek sesle homurdanıyor.

Sonunda üstüme yığıldığında, başı omzuma yaslanıyor ve kalbi göğsüme çarpıyor.

Arkasından gelen zevk iniltileri ve çığlıkları bana neredeyse hiç ulaşmıyor. Ben ona odaklanmıştım, o da bana odaklanmıştı.

Gözleri yaşlarla dolu ve sanki derin bir şey söylemek üzereymiş gibi şaşkınlıkla bana bakıyor. Nefesimi tutmuş, duymayı çok istediğim sözleri bekliyorum.

"Killian..." diye fısıldıyor.

Terden sıırıslıklam olmuş saçlarını hızla yüzünden çekiyorum. "Evet sevgilim," diye fısıldıyorum karşılığında.

Dudakları ayrılıyor, kelimeler dudaklarında kalıyor. Ben bir şey, *herhangi bir* şey beklerken anlar birbiri ardına geçip gidiyor.

Gözlerinde çok fazla acı var, sanki gerçekten nasıl hissettiğini ifade etmek onun için çok zormuş gibi ve ben bunun orada olduğunu biliyorum. Bir zamanlar ifade ettiği nefret artık yok, ama nedense bana başka bir şey vermeyi reddediyor.

Onun yerine dudaklarını kapatıyor ve başını tekrar omzuma yaslıyor. Kollarımın arasında rahatlarırken nefesi boynuma sıcak bir şekilde değiyor.

Otuzuncu Bölüm

Kütüphaneden gelen o tanıdık *tıkırtı* sesini tekrar duyuyorum ve arka kapıdan içeri girerken olduğum yerde duruyorum, botlarımı sahadan çıkarıp sessizce zemini geçiyorum. Sylvie son birkaç haftadır romanı üzerinde pek çalışmadı. Önce hastalandı. Sonra benim doğum günü partim vardı. Ve o zamandan beri yine garip davranmaya başladı.

Sanki Sylvie her seferinde sadece küçük bir parça girmeme izin verecekmiş gibi. Birkaç hafta önceki o parti gecesi, sanırım artık birbirimiz için ne kadar önemli olduğumuzu fark etti ve bundan hoşlanmadı. Onu suçlamıyorum. Başta ben de hoşlanmamıştım.

İstemediğiniz birine aşık olmak çok garip bir duygu. Zorlanmış ya da kandırılmış olmak gibi. Bana onu küçümsemenin nasıl bir şey olduğunu hatırlatan her şey gitti. Hafızamdan sonsuza dek silindi.

Yavaşça, parmak uçlarımla merdivenleri çıkıyorum, parmaklarının o gürültülü tuşlara vuruşunun hipnotize edici sesiyle büyüleniyorum. Kütüphaneye ulaştığımda, her zaman yaptığım şeyi yapıyorum. Onu izlerken kollarımı kavuşturup sessizce kapının önünde duruyorum.

"Seni görebiliyorum," diye sesleniyor, daktilosunda yazmaya devam ederken eğlenmiş gibi görünüyor.

Odaya girerken alçak sesle kıkırdıyorum. Yaptığı şeyi bırakmıyor. Aslında, o büyülenmiş görünüyor

yazıyor ve sayfanın sonuna geldiğinde eski makineden çıkarıp yeni bir makine yüklüyor.

Ona mükemmel bir dizüstü bilgisayara sahip olduğunu tekrar hatırlatabilirim ama o bunu zaten biliyor. Ve eğer bu işe yarıyorsa, ben kim oluyorum da onu durduruyorum?

Yeni beyaz sayfa yüklendikten sonra sandalyesini geriye doğru yuvarlıyor ve kollarını başının üzerine uzatıyor, omurgasını kavislendirip sırtını ve karnını ortaya çıkarıyor. Odaklanmak için kendimi zorlamam gerekiyor.

Şu anda Mayıs ayının başındayız ve içimde bir panik duygusu oluşmaya başladı çünkü evliliğimizin günleri sayılı. Sylvie'nin burada sadece dört ayı kaldı. Onu kalmaya ikna etmem için dört ay daha gerekecek. *Sonsuza kadar* karım olması için.

"Dışarıda çok güzel bir gün var," diyorum dikkatlice.

Ayağa fırlayıp büyük pencereden dışarı bakarken bir an için şaşırılmış görünüyor. "Aslında yağmur durdu."

"Her şeyin yeniden başlaması an meselesi."

Bana doğru dönüyor, atkuyruğunun etrafındaki lastik bandı çekiştiriyor, vahşi, sıcak saçlarının omuzlarına düşmesine izin veriyor. "Aklında ne var?"

"Bu bir sürpriz," diye cevap veriyorum.

Ağzının köşesi gülümsemeye karşı koyarak yukarı doğru eğiliyor. "İyi. Zaten biraz ara verebilirim. Ayakkabılarımı giyeyim."

Sylvie ile dışarıda buluştuğumda, arka kapıyı kapatıp bahçe duvarının yanında duran Moire'ı gördüğünde yüzündeki ifadeyi izliyorum. Sylvie'nin çenesi düşüyor.

"Onun burada ne işi var?" diye soruyor tatlı bir şaşkınlıkla, gri taş basamaklardan büyük hayvana doğru koşarken.

"Küçük bir gezintiye çıkmak isteyebileceğini düşündüm," diyorum çok hevesli görünmeden. Sylvie'ye yaklaşmanın vahşi bir hayvana yaklaşmak gibi olduğunu öğrendim. Nazik olun. Çok karizmatik olmayın. Kolay ürker.

"Daha önce hiç ata binmedim," diyor korkuyla. Elimi ona doğru uzattım. "Seni tuttum."

Bakışlarını yüzüme çevirdiğinde sevecen bir şeyler seziyorum ama hemen siliyor. "Söz mü?"

"Elbette," diye cevap veriyorum. Ona özel ve samimi bir şeyler söyleme arzusu çok güçlü, ama kaçınıyorum. *Dikkatli ol.*

"Pekâlâ," diyorum, onu eyere doğru çekerek. "Önce sol ayak."

Ayağını üzengiye geçiriyor ve atın sırtına atlıyor. Arkasına tırmandığımda, bir iç çekişle bedenime yaslanarak rahatlıyor. Ben ona yakinken daha rahat. Keşke bunu görebilseydi.

Arazinin çevresinde yavaş bir tırısla ilerlerken Sylvie arkasına yaslanıyor. Giderken pek konuşmuyoruz ama karım ve ben ilişkimizde sessizlikte bile birlikte rahat olduğumuz o noktaya ulaştık. Anlamsız konuşmalarla doldurmamıza gerek yok. O benim kız kardeşim ya da arkadaşlarımdan eşleri gibi değil. Sylvie dünyada kimseye bir açıklama ya da özür borcu yokmuş gibi yaşıyor. O kimseye ait değil, bana bile. En azından bu şekilde.

Sylvie korkusuzca kendisi. Ve ben onun bu yönünü seviyorum.

Özellikle de kendim olmama izin vermeleri için herkesle sürekli mücadele ediyormuşum gibi hissettiğimde - kız kardeşim, teyzem ve hatta ölmüş anne ve babamın bile kafalarında benim ne olmam gerektiğine dair bir vizyon vardı. Defalarca başarısız oldum. Hiçbir zaman gerçekten kimsenin olmamı istediği kişi olamadım. Bu yüzden yalnız kalmak daha kolay. Evimde, hayal kırıklığını hissedemiyorum.

Uzaktan nehri gördüğümüzde "Araziniz buraya kadar uzanıyor mu?" diye soruyor.

"Evet."

"Bu kadar büyük olduğunu bilmiyordum," diye mırıldanıyor kendi kendine. "Burası denize kadar uzanıyor," diye cevap veriyorum.

önümüzde nehir. "Bu beni nehre daha bağlı hissettiriyor. Dünyanın geri kalanı," diye ekliyorum, ona karşı neden bu kadar açık olmam gerektiğinden emin değilim. Elim belini kavlıyor. "Bazen buraya sadece akıntıya bakmak için gelirim, akıntının gidişini izlerim."

Dikkatlice konuşmadan önce bir süre sessiz kalıyor. "Neden gitmiyorsun? Sen de gidebilirsin, biliyorsun değil mi?"

Boğazımda oluşan rahatsızlığı yutkunarak bastırıyorum. "Nereye gidebilirim ki? Ben buraya aidim."

"Nereye istersen gidebilirsin, Killian. Kız kardeşini ve bu evi geride bırakıp kendi hayatını yaşayabilirsin."

Elim onun etrafında sıkılaşıyor. "Peki sen nereye gideceksin?" Yumuşakça nefes verdiğini duyuyorum.

"Bilmiyorum, Killian."

"Benimle gel, her yere gidebiliriz." Bunu denemem aptallık ama denemek zorundayım. Yaşadığımız onca şeyden sonra bu kadının beni neden hâlâ bu kadar uzakta tutmak istediğini hâlâ anlamıyorum. Sanki aramızdaki *hiçbir* şey gerçek değilmiş gibi.

"O kadar kolay değil," diye fısıldıyor.

"Evet, öyle. Ben senin kocanım. Seni istediğin her yere götüreceğim."

"Ne için? Ne kadar süre için? Bu yıl dolduğunda ne olacak?" Sesi giderek çılgına dönüyor ve Sylvie'nin duygularına kapılıp gittiğini öğrenmeye başladım. Tam olarak yapmamam gereken şeyi yapıyorum, gelecekte ve duygularımızdan bahsederek onu korkutuyorum ama artık dayanamıyorum. Onun için ne hissettiğimi bilmeli, *bizim* için ne hissettiğimi.

"O zaman evimiz temelli benim olacak," diyorum yalvaran bir ses tonuyla. "Teyzem yakamızdan düşecek ve ne istersek yapabileceğiz."

Yüzünü ellerinin arasına alırken yenik bir ses çıkarır. "Killian."

Çenem sıkıştı. Bu onun beni hayal kırıklığına uğratma şekli mi? Bu hisler konusunda gerçekten o kadar yanılıyor muyum ki o da hissetmiyor?

"O zaman hepsi kafamın içinde," diye cevap veriyorum sinirli bir homurtuyla. "Bana karşı gerçekten hiçbir şey hissetmiyorsun."

Başını kaldırıyor ve dudaklarında bir titreme görüyorum. "Ben öyle bir şey demedim."

"O zaman ne diyorsun, mo ghràidh?"

"Bilmiyorum. Tüm bunları bana neden şimdi soruyorsun? Neden ben karar vermek zorundayım?"

Bulutlar üzerimize ağır bir sis bırakmaya başladığında vücudunun bana karşı titrediğini hissediyorum. Ona çok sert davrandığım için suçluluk duyuyorum, bu konuda yalnız olmadığımı bilmek için çok çaresizim.

"Sorun yok, sevgilim," diye fısıldıyorum dudaklarımı başının yan tarafına dayayarak. "Hadi eve dönelim."

Eve doğru düzenli yürüyüşümüzü sürdürürken, yağmur hafif bir çiselemeden yavaş bir yağmura dönüşüyor. Çiftliğe vardığımızda Moire'ı hızla ahıra geri koyuyorum ve kapıyı kapatıyorum. Sylvie ahırın çatısının altında durmuş yağmuru izliyor. Yüzündeki ifadeye bakılırsa derin düşüncelere dalmış ve düpedüz endişeli. Bütün bunları en başta gündeme getirdiğim için kendimi bok gibi hissediyorum.

Sadece sekiz aydır burada. Bu herhangi bir ilişki için hızlı bir süre, özellikle de bir evlilik için. Başlangıçta belirlediğimiz sözleşmenin ötesinde benimle evli olması için ona baskı yapmam çok saçma.

Ama özür dilemek için ona arkadan yaklaştığımda, hızla bana doğru dönüyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. Bu beni şaşırttı, bu yüzden gözlerinin içine bakmak için geri çekildim.

"Evi siktir et, Killian. Bu aptal sözleşmeyi de siktir et. Her şeyi boş verelim ve birlikte gidelim."

Şok içinde ona bakarken gözlerim açılıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Beni istediğim yere götüreceğini söylemiştin, şimdi evi teyzene geri verelim ve bir yerlere gidelim!"

Gözlerinin içine şüpheyile bakarken ellerim onunkileri örtüyor. "Sylvie, tatili kastetmiştim. Evimi teyzeme vermeyeceğim."

Dudakları kapanırken yüzü bir yenilgi ifadesine bürünüyor ve üzüntüyle bana bakıyor.

"Peki," diye fısıldıyor. "O zaman... sadece öp beni."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Sen iyi misin?"

Ama bana cevap vermiyor. Bunun yerine ağzımı kendine doğru çekiyor ve alt dudağımı dişlerinin arasına alıp ısırıyor. Kollarını boynuma dolayarak, sanki dikkatimi dağıtmaya çalışıyormuş gibi beni öpüyor... ya da kendini.

Vücudu benimkine yapışıyor ve bacaklarının sanki onu kaldırmamı istiyormuş gibi açıldığını hissediyorum, böylece onları bana sarabilecek. Ama yanıltıldığımı hissediyorum ve kafam daha önce olduğundan daha da karışık.

Sylvie bana ne söylemiyor?

Ağzımı onunkine dayayarak aramızda nefes alıyor. "Seninle uzaklara gitmek istiyorum, Killian," diye fısıldıyor. "Ben sadece-"

Garaj yolundaki çakılların üzerindeki tekerleklerin sesi sözlerini daha ağzından çıkmadan kesiyor. İkimiz de dönüp eve doğru yavaşça giden bir arabayı izliyoruz. Siyah bir sedan, pahalı ve özel, koyu renkli camları var.

"Bu da kim?" Mırıldandım.

"Hiçbir fikrim yok..." Sylvie yorgun bir şekilde cevap verir.

İkimiz de yağmurluklarımızı başımıza geçirip el ele eve doğru yürüyoruz ama karımın dokunuşundaki tereddüdü hissediyorum. Evde kimin olduğunu bilmese bile, kim olabileceğine dair belirli bir korkusu olduğunu hissediyorum.

Evin ön kapısına vardığımızda, gelen her kimse çoktan içeri buyur edilmişti. Sylvie, ben onu kapıya doğru yönlendirmeden önce endişeyle bana bakıyor.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldıyorum rahatlatıcı bir şekilde.

Sonra Sylvie etrafıma bakınıp ceketinin kapüşonunu yırttığı sırada ön kapıyı çekip açıyorum.

Evimin geniş girişinde tanımadığım bir çift duruyor. Kadın ince yapılı, çökük ağızlı ve uzun kızıl saçlı, Sylvie'ninkinden birkaç ton daha koyu. Adamın koyu kıvırcık saçları ve başının üst kısmını kel bırakacak şekilde gerilemiş saç çizgisi var.

Sylvie sanki aniden korkmuş gibi elimi sıkıyor. Karşımızda duran iki kişiye şaşkınlıkla bakarken ona bakıyorum. Tam ne olup bittiğini anlatması için birine bağırmak üzereydim ki sonunda konuşmak için ağzını açıyor.

"Anne... Baba... Siz burada ne yapıyorsunuz?"

Bölüm Otuz Bir

"Bizi gördüğü için pek heyecanlı görünmüyor, Tor," diyor adam biraz alaycı bir mizahla ve genizden gelen bir sesle. Evimde duran ve karımdan sanki güneşmişler de etraflarında dönmesini bekliyorlarmış gibi bahseden bu iki insana hançer gibi bakıyorum.

"Tabii ki öyle," diye yanıtlıyor kadın, Sylvie'ye kendini beğenmiş, alaycı bir ifade vererek. "Sadece şaşırdı."

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" Sylvie sanki kendi kendine tekrarlıyor.

Kadın önce adama sonra da bize baktı. "Şey... İskoçya'da olacağınızı söylemiştiniz, işte buradayız." Sonra gözleri yukarıya, yüzüme doğru kaydı. "Siz kızımızın evlenmek için kaçtığı adam olmalısınız."

İkisi birlikte gülerken adam "O var," diye şaka yapar. Sylvie ve ben sessiz kalıyoruz.

Kadın sanki evimi değerlendiriyormuş gibi etrafına bakınıyor. "Gerçekten olağanüstü bir tasarım" diyor, aksanları ve armatürleri işaret ederek.

Adam hemen atlıyor. "Ve bu halı, Torrence. Bu halıyı gördün mü?"

Sylvie'nin annesi yere bakarak, "Elle düğümlenmiş olmalı," diye cevap veriyor.

Bakışlarım Sylvie'ye kayarken ikisi halı hakkında konuşmaya devam ediyor. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle onlara bakıyor. Dudakları ayırık, gözleri nemli, burun delikleri açık. Olduğu yerde donup kalırken gözyaşlarının eşiğinde.

Kalbim öfkeyle parçalanıyor ama yutkunuyorum. Bunlar onun ailesi. Biraz alışılmadık olabilirler ama yine de onun ailesi, bu yüzden ses tonuma dikkat etmek ve dilimi ısırmak için içimdeki tüm gücü kullanacağım.

Martha'nın misafirlerimizi karşılamaya yardım etmek için fuayeye yeniden girdiğini gördüğümde, onları içeri davet etmenin ve en azından medeni davranmaya çalışmanın en iyisi olacağına karar veriyorum.

Onları salona yönlendirmek için elimi kaldırıyorum. "Lütfen, içeri gelin. Martha bize çay yapacak, biz de..." Kekeliyorum, görgü kurallarından bihaberim. "Birbirimizi tanıyabiliriz."

Sylvie'nin eli koluma yapışıyor, tırnakları derime batıyor. Bana doğru döndüğünde yüzündeki tereddüt ifadesini okuyorum. *Lütfen, hayır*, diyor.

Onu kendime doğru çekiyorum ve dudaklarımı alnına bastırıyorum. "Her şey yoluna girecek," diye fısıldıyorum.

Sonra elimi sırtına koyup onu salona doğru yönlendiriyorum. Ailesi evi biraz daha inceliyor, duvarlardaki sanat eserlerine ve pencerelerin etrafındaki mimari detaylara hayranlıkla bakıyor. Hayatım boyunca o kadar alıştığım şeyler ki artık neredeyse hiç fark etmiyorum. Yine de evimin değerini tarihinde ya da tasarımında bulmuyorum. Ben onun değerini rahatlığında ve otuz sekiz yılı aşkın bir süredir bana sığınak ve sıcaklık sağlamasında buluyorum.

Adam elini uzatmış bana doğru yürürken, "Daha doğru düzgün tanışmadık," diyor. Onda bir tuhafılık var. Gözlerimin içine bakmıyor. Karısından çok daha kısa boylu, Sylvie'nin küçüklüğünü de buradan alıyor olmalı. Ama ufak tefek bir adam olmasına rağmen, kendini bir kucak köpeğinin taşıdığı gibi taşıyor; sanki odadaki en büyük ve en güçlü şey o değilmiş de, o kişinin kucağında oturuyormuş gibi.

"Yuri Deveraux," diyor kibarca. Çenemi sıkarak elini sıkıyorum.

"Killian Barclay," diye cevap veriyorum gururla.

Kadın tanışma ya da el sıkışma zahmetine girmiyor. Gözlüklerini çıkarıp önünde tutuyor ve duvardaki bir tabloyu inceliyor.

"Torrence, canım, gel otur," diyor adam karşımdaki koltuğa otururken. Sylvie ailesine tek kelime bile etmedi ama yüzündeki ifadeye bakılırsa içten içe öfkeleniyor. Çok kısa bir fitili olan bir barut fıçısı gibi yanımda oturuyor. Ona doğru uzanarak elini sıkıca tutuyorum ve gerekirse onu sakinleştirmeyi umuyorum.

"Sylvie ve ben ikinizin taşrada olduğunuzu bilmiyorduk," diyorum sakince.

"Yıllardır Londra'ya gitmemiştik ama orada bir sergi açan iyi arkadaşlarımız vardı, biz de gittik."

Sylvie'nin eli benimkinde titriyor, ben de daha sıkı sıkıyorum.

Sanırım babası fark etti çünkü gözleri ellerimizden aşağı ve kızının yüzüne kaydı. O tutmaz

Gözlerini uzun süre ondan ayırmıyor ve yüz ifadesinde bir sempati parıltısı seziyorum. Çabucak boğazını temizliyor.

"Peki, siz ikiniz nasıl tanıştınız?" diye soruyor.

"Umm..." Kekeliyorum, ona bakıyorum ve bir cevap arıyorum.

"Bir daktilo vardı," diye mırıldanıyor tembelce.

"Daktilo mu?" diye cevap veriyor adam, neşelenerek. "Tatlım, yazıyor muydun?"

"Yazmak mı?" diye ciyaklıyor kadın odanın öbür ucundan. "Ne yazıyordun?"

Bir yandan ve adam Sesli Meraklı ve
İlgileniyorum, annesinin tepkisi neredeyse
suçlayıcıdır.

Sylvie alnını çimdikleyerek, "Önemli değil," diye cevap veriyor.

Birdenbire, nasıl tanıştığımızın hikayesi meşhur el dokuması halının altına süpürüldü çünkü ailesi kızlarının *yazma* ihtimaline tamamen yatırım yaptı. Bu kadar önemli olduğunu hiç bilmiyordum.

"Ne demek bir şey değil?" diye cevap veriyor annesi, birdenbire ona resimlerden çok daha fazla ilgi göstermeye başlıyor. Yanımıza geliyor, ama bizimle oturmak yerine kızının üzerine eğiliyor. "Hocalarınla görüştün mü? Belki sana bir eleştiri verebilirler. Okulundaki profesörün adı neydi, Yuri? *New Yorker*'da bağlantısı olan mı?"

Sylvie yüzünü ellerinin arasına alarak "Dur," diye mırıldanıyor. "Sadece yardım etmeye çalışıyor tatlım," diyor babası ona, ama işe yaramıyor.

Tam o sırada Martha elinde çayla içeri girer ve neyse ki durumu yatıştırır. Sylvie'nin annesi nihayet kızının karşısındaki koltuğa oturur, Martha ayı koyarken burnu havada durmaktadır.

"Teşekkür ederim Martha," diyor eşim gülümseyerek. Hizmetçi yanımızdan ayrıldıktan sonra sohbet kaldığı yerden devam ediyor.

"Babanın da dediği gibi Sylvie, ben sadece yardımcı olmaya çalışıyorum. Bir yayıncının ilgisini erkenden çekmek, ileride rekabeti azaltmanıza yardımcı olacaktır."

Sylvie inatla, "Bunu yayınlamayacağım," diye yanıtlıyor. ay fincanına bir küp şeker atarken gözlerini dikmiş ona bakıyor.

"Peki neden olmasın?" Torrence şaşkınlıkla cevap verir.

"nk istemiyorum." Sylvie'nin sesi kesik ve kırılmış.

Sylvie'nin tepkisini duyan annesinin kendi kaşığını yere vurmasının şiddetiyle masa gümbürdüyor. Soğukkanlılığını korumak için mücadele ederken omuzlarını kulaklarının yanında geriliyor.

"Canım," diyor Yuri, elini karısına doğru uzatarak.

"Hayır," diye itiraz ediyor kadın. "Bunu bilerek yapıyor," diye kızına çıkışıyor.

Yumruklarımı sıkıyorum ve yanıtlımı yavaş ve sakin tutuyorum. "Sizi temin ederim ki karım size zarar verecek hiçbir şey yapmıyor."

"Hayır, ama bunu bana inat olsun diye yapıyor."

Sylvie yüz hatlarını kaplayan l bir ifadeyle annesine bakıyor. "Ben nasıl hayatımı yaşıyor ve

sana inat mutlu mu?"

"Çünkü sana yardım etmeme izin vermiyorsun. Sanki başarılı olmak istemiyorsun."

"Bu senin için gerçekten bu kadar önemli mi?"

Sylvie tartışıyor. "Bu herkes için önemli, Sylvie."

Çenem tekrar sıkıştı. Karıma yan gözle bakıyor, kıvılcımın füylenin ucuna giderek yaklaşmasını izliyorum.

Acaba bunu benim için mi saklıyor? Bu insanların onlar hakkında ne hissettiğini bilmelerine gerçekten izin vermemesi benim iyiliğim için mi? Benim tanıdığım Sylvie kendini tutmaz. Ateşinin önüne kim çıkarsa çıksın umursamadan yanmasına izin verir. Ama şimdi... her şeyi içinde tutuyor. Ve ben bundan hoşlanmıyorum.

Oda sessizleştğinde, Yuri sıradan bir sohbet sürdürmeye çalışıyor. "Ne yazıyorsun, tatlım?"

Sylvie elindeki fincanı yere vurur. "Bırakabilir miyiz? Yazı hakkında söylediklerimi unutun."

Adam onun patlamasına neredeyse hiç tepki vermiyor. Ama annesinin onu nasıl izlediğini fark ediyorum. Eleştirinin dudaklarında tündüğünü, uçmaya hazır olduğunu görebiliyorum ve o kadına bakıyorum, çirkin ağzını kapalı tutmasını ve karım hakkında eleştirel bir şey söylerken iki kez düşünmesini istiyorum.

Doğal olarak, uyarımı dikkate almadı.

"Her zaman çok dengesizdin," diye mırıldandı. "İşte buradayız, bugüne kadar bize hiçbir şey anlatmadığın ya da tanıştırmadığın yeni kocanla tanışmak için evindeyiz ve

Bizimle düzgün bir konuşma yapmayı gerçekten beceremiyorsun, değil mi Sylvie? Biz seni böyle yetiştirmedik."

Sylvie, "Beni hiç yetiştirmedin," diye tersliyor.

"Saçmalama. Baban ve benim senin için ne kadar fedakârlık yaptığımızı asla tam olarak bilemeyeceksin."

"Doğum günlerini feda ettiniz mi? Noelleri? On altı yaşındayken annen *senden* yabancılara çıplak poz vermeni mi istedi?" diye hayal kırıklığı içinde haykırıyor.

Başımı kaldırıp öfkeli bakışlarımı ikisine yöneltiyorum.

"O bir sanat dersi içindi, Sylvie. Lütfen mantıklı ol," diye sızlanıyor bir adamın faresi.

Sylvie onu görmezden gelir. "Ve buraya beni ve kocamı ziyarete gelmediniz. *Buralardaydınız* ve uğradınız. Onun hakkında hiçbir şey bilmemenizin nedeni beni aramamanız. Sormadınız. Umursamıyorsun. Neredeyse bir yıldır kızınızla konuşmadığınız halde ortaya çıkıp lanet *halı* hakkında konuşuyorsunuz."

Sesi titriyor ve ben de göğsümün parçalanarak yere düşmesine neden olan titremeyi duyuyorum. Bu iki değersiz et parçasını evimden atmama saniyeler kaldı.

Sylvie'nin babasına bakıyorum, zihnimde ona bir şeyler yapması için yalvarıyorum. Kızını savunması için ama yapmıyor. Sessiz kalıyor.

Bir saniye çok uzun sürdü.

Annesi düşünceli bir şekilde ona bakarken Sylvie sessizliğin içinde burnunu çekiyor. Sonra kadın başını sallar ve usulca mırıldanır: "Kendini yırttığın günden beri

Evrenimizin merkezi olmadığın sürece asla mutlu olamayacağını biliyordum. Zavallı küçük Sylvie, her zaman herkesin ilgisine muhtaç. Ne kadar da kendini beğenmiş bir kaltağa dönüştün."

Aramızdaki küçük yuvarlak ahşap masa aniden çay tepsisini, demliğı ve fincanları da alarak odanın diğer ucuna uçuyor. Sandalyemden fırlayıp öfkeli parmağımla karşımda oturan iki kişiye işaret ettiğimde bir korku çığılığı ve birkaç küfür duyuldu.

"Defol git evimden!" O kadar yüksek sesle bağıryorum ki duvarlardaki sanat eserleri gürültüden titriyor.

"Senin neyin var böyle?" diye bağıryor kadın. "Sen," diye bağıryorum, onu yakasından tutmak için öne uzanıyorum ve onu sandalyesinden çekip çıkardı. "Sen... bizim evimizde hoş karşılanmıyorsun. artık evde." Bununla birlikte, onu kapıya doğru sürükledim.

Arkamda bir yerde adamın gergin bir şekilde kekeleydiğini duyuyorum, "Çek ellerini karımdan."

Ön kapıya ulaştığımızda, kadını neredeyse çıkışa doğru fırlatıyorum. Kızına bakmadan önce bana dehşetle bakıyor.

"Böyle bir adamla mı evlendin? Şiddete ve taşkınlıklara başvuran biri mi?"

Adam karısının yanında yerini alırken, "Kızımızı neden seninle bırakalım?" diye tartışır.

"Çünkü onu seviyorum, sizi lanet olası pislikler. Ve onunla asla sizin gibi konuşmam. Ve bilginiz olsun," diye ekliyorum, ön kapıyı açtığımda dışarıda bir tufan olduğunu görüyorum. Eğilirken parmağımı bu kez Sylvie'nin annesinin yüzüne koyuyorum. "Çocuğunuzun

nankör, bencil sürtük."

İkisini de yağmurun içine attım. İkisi de tepkilerim karşısında o kadar dehşete düşüyor ki sinirlerim bozuluyor. Sylvie'yi hayatı boyunca bu ikisinin yanında hiç kimse savunmadı mı? Bunlar gibi beceriksiz, duygusal olarak ihmalkâr bir çift ebeveyn bir insana ne tür bir zarar verebilir?

İkisi de şaşkınlık içinde evimin ön basamağındalar. Kapıyı kapatmadan önce dönüp yerdeki kırmızı ve altın rengi deseni görüyorum. Öfkeyle kare halıyı alıp elimde hızla yuvarladıktan sonra birkaç adım ötede duran zayıf ve korkmuş insanlara doğru sürüklüyorum.

"İşte! Al şu lanet halıyı." Halı bir gümbürtüyle önlerindeki yere düşüyor ve yağmurdan sıırıslam oluyor. Sonra ön kapıyı çarparak kapattım ve ağır nefesimi düzene sokmak için kendimi zorladım.

O noktadan ayrılmaya cesaret edemedim dışarıda bir arabanın kapısının kapandığını duyuyorum. Lastiklerinin altındaki çakılların sesini duyduğumda, nihayet Sylvie'yi aramak için ön kapıdan çıkıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, artık salonda ya da girişte değil. Üst kattaki kütüphanede ayak seslerini duyduğumda neredeyse panikliyordum.

"Sylvie!" Tepkisi için çaresizce bağıyorum. İyi olduğunu duymam gerek.

Bir an sonra öfkeyle merdivenlerden iniyor, inatçı bir öfke ifadesi takınırken gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Kollarındaki daktiloyu ön kapıya doğru kaldırıyor.

"Ne yapıyorsun?" O beceriksizce kapıyı yırtıp içeri dalmadan önce ben kekeliyorum. Daktiloyu yağmura doğru uçuşmasını şaşkınlıkla izliyorum. "Sylvie, dur!"

Kolunu tuttum, ama o kurtuldu. Yağmura doğru koşarken, çizmesini daktiloya defalarca vuruyor, kırık tahta parçaları ve tuşlar uçuşuyor. Bir noktada, onu kurtarmaya çalışmayı bıraktım. Eğer ihtiyacı olan buysa, bırakayım alsın.

Sonunda yanına gidip tekrar kolunu tutuyorum. "Mo ghràidh," diye fısıldıyorum.

Şaşkınlık içinde karım öfkeyle bana doğru döndü. "Beni rahat bırak, Killian! Yalan söyledin! Beni sevmiyorsun! Sen benim kocam değilsin. Bunların hiçbiri gerçek değil!"

Onu durdurmak için kollarından tuttum. "Sen neden bahsediyorsun? Elbette seni seviyorum."

Elimden kurtulmak için çırpınıyor. "*Şimdi* yapıyorsun, ama bu yenilik geçecek. Benden bıkacaksın ya da çok fazla şey isteyeceğim ve sonra bana kızacaksın. Bana nasıl baktıklarını görmedin mi Killian? Kendi ailesi tarafından seilmeyen birini nasıl sevebilirsin ki?"

Ona bu halde bakarken zihnim allak bullak oluyor. Bu benim tanıdığım Sylvie değil. Gözleri vahşi, çılgın ve *korkmuş*. Sadece karımı geri istiyorum.

Sonunda yağmurun tenimize değmesiyle elimden kurtulduğunda, araziye kaplayan ağaçlara doğru koşarak uzaklaşmasını ve hızla gözden kaybolmasını dehşet içinde izliyorum.

Otuz İkinci Bölüm

Çimenlik alandan ağaçlara doğru koşmaya başladığımda yağmur tenimi ıslatıyor. Yağmurun sesi ayak seslerini bastırıyor ama yine de ileride bir hareket görüyorum. Güneşin batmasıyla birlikte gökyüzü kararıyor ve karımı gözden kaybediyorum. Ama panik yapmayacağım. Yola ya da nehre düşmeden önce fazla uzağa gidemez.

"Sylvie, lütfen," diye yalvarıyorum sadece birkaç adım gerisinde. "Sırılsıklam olmuşsun, sevgilim."

Evimizden uzaklaşmaya devam ederken "Beni rahat bırak, Killian," diye bağılıyor.

"Nereye gidiyorsun?" Ben arıyorum. "Fark etmez."

"Evet, öyle. Sylvie, lütfen. Sik onları!"

Cevap vermeyince hızımı arttırdım. Ondan sadece birkaç metre uzaktayken, sonunda onu yakalayabildim. Sert bir elimle kolunu sararak daha fazla kaçmasını engelliyorum. Bunun yerine, onu bir ağaca yaslayıp yüzümü onunkine yapıştırıyorum.

"Benden kaçmayı bırak, lanet olsun!"

"Beni rahat bırak, Killian!" diye karşı koyar.

"Hayır!" Ona yaklaşıp bağırdım. "Ben senin kocanım. Gitmene izin vermeyeceğim. *Her zaman* senin yanında olacağım. Seni *her zaman* önemseyeceğim, anlıyor musun?"

Gözyaşları yanaklarına dökülüyor ve üzerimize yağmaya devam eden yağmur damlalarıyla karışıyor. "Sen gerçekten-"

Hızla sözünü kestim. "Bunu bana bir daha söyleme, Sylvie Barclay. Lanet olası aptal bir sözleşme umurumda değil. Ben seni seviyorum. Tüm göğsümle seni seviyorum. O yüzden bana gerçek kocan olmadığımı ilgili saçmalıklar anlatma çünkü ben buradayım. Ve seni asla terk etmeyeceğim, onların yaptığı gibi değil."

Ağaca yaslanır, hıçkırarak ağlarken başını geriye atar. "Çok acıyor, Killian. Her şeyi hissediyorum. Keşke göğsüme uzanıp kalbimi yerinden sökebilsem. Bazen bu acıdan, bu... yalnızlıktan ölecekmişim gibi geliyor. Hayatım boyunca etrafımda insanlar oldu ama ben hep yalnız hissediyorum."

"Yalnız değilsin, Sylvie. Artık değilsin."

Tekrar hıçkırır. "Her zaman çok kızgınım, Killian. Ve ne yaparsam yapayım, kimse umursamıyor."

"Umurumda."

"Sadece çılgılık atmak istiyorum," diye ağlıyor.

"O zaman çılgılık at, Sylvie. Bana istediğin kadar bağırabilirsin, ben yine de seni bırakmayacağım."

Hiçbir şey çıkmayınca onu tekrar sarsıyorum. "Yani, seni başka kimse sevmiyor. Aman ne önemli. Ama ben buradayım, mo ghràidh. Ve sana söylüyorum ki, seni tüm bunları telafi edecek kadar seveceğim. Seni koruyacağım ve ne olursa olsun bana güvenebilirsiniz."

Ne yaparsan yap, gitmene izin vermeyeceğim. Çünkü sen *benimsin*, anladın mı?"

Gözyaşlarıyla ıslanmış ve kırmızı çerçeveli gözleri nihayet benimkilerle buluştuğunda teslim oluyor. Kollarını bana dolayarak vücuduma yapıştı ve ben de onu yerden çekerek ağlarken kendime doğru çektim.

Bir süre kollarımda dinleniyor, yağmurdan sırlıklam olmamıza aldırıyor. Sadece ağlamasına izin verdim.

Sonunda boynuma doğru mırıldandı. "Killian..."

"Evet, sevgilim."

"Hadi eve gidelim."

Böylece onu kollarımın arasına alıp göğsüme yasladım ve eve taşıdım.

Eve vardığımızda Sylvie kollarımda titriyordu. Martha kapıyı açmış, elinde büyük bir havluyla bizi bekliyor. Sylvie'nin üzerinde bir yağmurluk bile yok. Her santimi iliklerime kadar sırlıklam, ben de öyleyim ama soğuğu hissetmiyorum. Sadece onun titrediğini hissediyorum.

Eve girdiğimizde Martha, "Ben banyoyu hazırlayayım," diyor. "Teşekkür ederim, Martha."

"Zavallı şey," diye mırıldanıyor karımın ıslak buklelerini yüzünden fırçalarken. Islak ve üşümüş halini mi yoksa bugün ailesinin ona nasıl davrandığına tanık olduğunu mu kastettiğinden emin değilim.

Çamurlu botlarım ve kucağımda Sylvie'yle üst kata koşuyorum. Tek bir halı ya da mobilya parçası umurumda değil.

onu odamıza taşıyıp doğruca banyoya götürürken mahvediyoruz.

Martha banyoyu çabucak hazırladı, havluları yerleştirdi ve suya yatıştırıcı kokan bir şeyin granüllerini koydu. Sonra da beni titreyen karımla yalnız bırakarak dışarı fırlıyor.

Sylvie'yi tezgahın üzerine koydum. Dudakları mavi ve gözlerinin kenarları kırmızı. Vücudundaki her kas titriyordu, bu yüzden hızlıca katlarını çıkarıyorum. Kazak, tişört, sütyen, pantolon, iç çamaşırı. Teninin soğuk dokunuşu beni iliklerime kadar ürpertiyor, bu yüzden onu aceleyle banyoya taşıyor ve dikkatlice yerleştiriyorum.

Katlanıp sıcak suyun içine oturduğunda bile hâlâ titriyor. Gıcırdayan dişlerinin arasından "Benimle içeri gel," diyor.

Küvete girip karımla yüzleşmeden önce kıyafetlerimi yırtıp atarken vücudumda zerre kadar tereddüt yok.

Kucağıma tırmanıyor, vücudunu bana doğru şekillendirirken kalçalarımaya sarılıyor, yüzü boynumda.

"Yanımdayım," diye fısıldıyorum saçlarına.

Sıcak gözyaşları omzuma çarpıyor ve yine ağladığını anlıyorum. "Sorun yok, Sylvie. Sadece ağla, sevgilim. Ben yanımdayım."

Gözyaşları göğsümden ve omuzlarımdan aşağı akarken sanki bir saat böyle geçiyor. Tüm gözyaşları kurduğunda, banyoda birlikte rahatlıyoruz. Ben suyun içinde uzanırken o da benim üstümden yatıyor. Sonunda ısındığımı hissediyorum ve parmakları artık buz sarkıtları gibi değıl, bu yüzden o da ısınmış olmalı.

Daha dengeli olduğunu söyleyebildiğimde, onunla konuşmak için kendimi rahat hissediyorum.

"Ne demek istedi?" Fısıldadım. "Annen portreni yırttığını söylediğinde."

Sylvie derin bir nefes alıyor. "On sekizinci doğum günümde benim bir portremi yaptılar. Benim için bir hediye olması gerekiyordu ve tüm ödülleri kazandı, bu yüzden onu sunmak için galerilerden birinde büyük bir parti verdiler. Hatta resmin adı *En Büyük Başarımız*'di."

"Beğenmedin mi?" Ben sordum.

Sylvie cevap verirken yüzünü göğsümden kaldırmıyor: "Çok güzeldi ama o lanet tablonun partisi vardı ama benim yoktu. Beni kutlamaları gereken gün bir şekilde onlarla ilgili hale geldi ve o odanın arkasında otururken fark ettim ki ben de onların bir başka eseriymdim. Kusurlu bir yaratım. Bir hata. Ödüller kazanmadım, kaidelere oturtulmadım ya da kutlanmadım. Kimsenin başyapıtı değildim.

"O gece herkes gittikten sonra gizlice ailemin stüdyosuna girdim ve o resmi paramparça ettim. Günlerce bunun için ağladılar. Annem neredeyse bir yıl boyunca benimle konuşmadı. Mahvettiğim şey biraz boya, biraz kumaş ve bir gökkuşağı renginden başka bir şey değildi, ama asla *ben olmayacaktım*. Sanırım içten içe onlara bunu göstermem gerekiyordu. Ama anlamadılar."

Neredeyse bir yıl önce bulduğum o öfkeli ve yalnız kadını hatırlayarak sırtını okşuyorum. Onun içinde sakladığı acı hakkında hiçbir fikrim yoktu, tıpkı onun benimkini bilmediği gibi. Kendi ıstırabımız başkalarının ıstırabını görmemizi engelliyor.

Ama Şimdi karımı gerçekten gördüğüm için sanırım onu daha da çok seviyorum.

"Sen bir baŐyapıtsın Sylvie," diye fısıldıyorum saçlarına.

"Ben bir karmaŐayım."

"Hepimiz dağılmış durumdayız, ama işin püf noktası dağınıklığınızın bir Őaheser olduğunu düşünen birini bulmaktır. Ailen k r ve aptal olabilir ama ben değilim. Bir Őaheseri gördüğümde tanırım."

Bugün o canavarlar ortaya çıkmadan önce ilk kez karımın gülümsediğini görüyorum.

Bir süre sonra usulca fısıldıyor, "Seni seviyorum."

Kalbim çarpmaya başlıyor ve nefes almak için kendimi zorlamam gerekiyor ama bunu belli etmemeye çalışıyorum. Bunun yerine sırtını okşuyorum ve o    kelimenin üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum.

"Ben de seni seviyorum, Sylvie."

Minik bedenini bana doğru daha da sıkıyor, yüzünü boynumun kıvrımlarına gömüyor. Nefesinin sıcaklığın  tenimde hissediyorum. Gözlerimin içine bakarak bana bu sözleri s yleyeceğ  günü bekleyeceğim. Bekleyebilirim. Bugünlük bu kadar yeter.

"Yapmamak için gerçekten çok uğraŐtım," diye mırıldanıyor ve beni güldürüyor. Sonunda ayağı kalkıp bana baktığında, göğsümde bir ateş yanıyormuŐ gibi hissediyorum. "Ama sen bunu çok zorlaŐtırdın."

" z r dilerim," diye yalan söyledim. Sonra yüzümü tutuyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Yumuşak dili ağızımın içine giriyor ve ben de benimkini yüzey boyunca kaydırıyorum, sanki birbirimizin içinde eriyormuŐuz gibi hissediyorum.

Dilinin her vuruşunda göğsüm daha da daralıyor ve ellerim vücudunun etrafında daha fazla dolaşıyor. Kendini bana karşı gıcırdatmaya başladığında sikim aramızda seğiriyor.

Birdenbire tek düşünebildiğim aramızda geçen o üç kelime ve temsil ettikleri her şey oldu.

"Killian," diye mırıldanıyor ağızma karşı.

"Evet, mo ghràidh."

Kendini geri çekerek gözlerimin içine bakarken yüzümü tutuyor. "Ben hazırım."

Bu iki kelime dudaklarından yumuşak, nefes nefese bir fısıltıyla dökülüyor ama taşıdıkları güç onları söyleme şeklinden çok daha güçlü.

"Neye hazırsın?" Bir yanımda zaten biliyor olsa da cevap veriyorum.

"Beni senin yap."

İstediği şeyin farkına vardığımda sikim ağrıyor. "Bana tam olarak ne istediğini söyle," diye ekliyorum açıklık getirmek için.

Bana daha sıkı sarılırken gözleri yoğun bir şekilde nemleniyor. "Acıt. Sana güveniyorum. Sadece beni bu acıdan uzaklaştırmama ihtiyacım var. İçimdekileri boşaltmama yardım et, Killian."

Onun bana bu sözleri söylediğini görmek göğsümde bir sızı yaratıyor. Karımı incitmek istemiyorum ama Tanrım, onun bu acıyı nasıl karşıladığını görmenin çok güzel olacağını biliyorum. Benim sert, güçlü, inanılmaz karım.

"Benimle gel," dedim.

Beceriksizce, birlikte tırmanıyoruz, teması zar zor kesiyoruz ve havlularla uğraşmıyoruz. Ben onun çıplak bedenini kaldırırken

Kollarımda, bacaklarını belime doluyor ve onu odamıza taşıyorum.

Onu yatağa yatırırken, ona her zaman gösterdiğimden daha fazla özen gösteriyorum. Onun için iyi bir koca olmak ve ona tam olarak istediğini verirken ne kadar nazik olabileceğimi göstermek istiyorum. Onu her zaman güvende tutacağımı ve koruyacağımı.

"Bana güveniyor musun, mo ghràidh?" Vurgulayarak başını sallar.

"Kelimelerini kullan, karıcığım."

"Evet," diye cevaplıyor tereddüt etmeden.

Diz çökerek dudaklarımı bacaklarının iç kısmında gezdiriyor, ayak bileklerinden dizlerine ve kalçalarının tepesine kadar öpüyorum. Huzursuzca kıpırdanıyor ama kendimi kaptırmama izin vermiyorum.

Dik oturarak parmaklarımın dizinin derisini sıyrmasına izin verdim. "Güvenli kelimen *kırmızı* olacak, anladın mı? Eğer herhangi bir noktada durmamı istersen, sadece *kırmızı* de ve durayım."

Ağır ağır nefes alarak başını sallıyor. "Anlıyorum."

"İşte benim kızım." Övgü karşısında yüz ifadesi yumuşuyor. "Şimdi dizlerinin üzerine çök."

Sylvie'nin bir kısmının komut almakta zorlandığını söyleyebilirim. Bu onun alışık olduğu bir şey değil. Hayatında o kadar uzun süre tek başına mücadele etti ki, kimsenin onu kontrol etmesine izin verecek kadar güven oluşturamadı, ama bu rahatlama ihtiyacı olan şey.

Kararlarını başkasının vermesine izin vermek. Acısını başkasının taşımasına izin vermek.

Ve ben de onun için öyle olacağım. Karımın bir daha asla yalnız hissetmesine izin vermeyeceğim.

İtaatkâr bir şekilde yattığı yerden kalkıyor ve önümde diz çöküyor. Ben de diz çökmüş olmama rağmen, hala onun üzerinde yükseliyorum, bu yüzden bana baktığında, saçlarını yüzünden geriye doğru okşuyorum ve alnına bir öpücük yerleştiriyorum.

"Eller yatak direğine."

Yutkunurken boğazının çalışmasını izliyorum. Sonra yatağın başına doğru dönüyor ve ellerini tahtanın üzerine koyuyor. Yataktan kalkıp şifonyerimin en alt çekmecesine gidiyorum. Orada yumuşak deri saplı, pürüzsüz bir kürek buluyorum.

Çekmecedan çıkarırken beni izlediğini fark ediyorum. "Bu gece ağırdan alacağız, Sylvie. "Bu gece sakın olacağız, Sylvie.

Bugün çok şey atlattım, ama benden acıtmamı istedin ve ben de olacak."

Sırtındaki tüylerin diken diken oluşunu izliyorum. Arkasındaki yatağa tırmanıp bir elimle çıplak sırtını usulca okşarken beklentiyle titriyor.

"Seni yatağa bağlamayacağım. Ama o yatak başlığını bırakmayacaksın, anladın mı beni?"

"Evet," diye mırıldanıyor.

"Güzelce ve sıkıca kavra aşkım."

Yine titriyor.

Raketin arkasına geçip uçuşmasına izin vermeden önce, elimi kıcının üzerinde kaydırıyorum. "Bir kez daha söylediğini duyayım, Sylvie. Bana güvendiğini söyle."

Dikkatini tekrar bana çevirerek gözlerimin içine bakıyor ve "Sana güveniyorum" diyor.

"Güzel. Şimdi çığlığını duyayım."

Kürek, kulakları sağır eden bir şaplakla kızın yumuşak beyaz etine iniyor. Vuruşun şiddetiyle öne doğru uçarak bir nefes verdi. Küreğin indiği yere akan kanın sağ kış yanağını pembenin hoş bir tonuna dönüştürmesini izliyorum.

"Bir," diyorum o noktayı ovuşturmadan önce.

Elimi geri çekip, tekrar uçmasına izin verdim. Bu sefer bir çığlık attı. Parmak eklemleri yatak başlığını kavradıkları yerde beyaza döndü.

"İki."

Üçüncü vuruşta Sylvie daha yüksek sesle haykırır ve acı içinde yüzünü sıkar.

O çok güçlü. Acısını görmeme bile izin vermiyor. Eninde sonunda olacak.

Dördüncü ya da beşinci vuruşta yüz ifadesi pek değişmiyor ama altıncı vuruşta sesleri daha da yükseliyor.

"Hadi, bebeğim. Bırak çıksın."

Sanki vahşi bir hayvanı yuvasından çıkarıyormuşum gibi hissediyorum. Eğer bana söylediği gibi güveniyorsa, ağladığını duymama izin vermekten bu kadar korkmazdı. Ama bu gerçekten benimle ilgili değil. Bu Sylvie'nin kendini başkalarından korumasıyla ilgili. Her zaman en savunmasız yanlarını koruyor.

Küreğin altıncı vuruşunda feryat figan ağladığında hissettiğim gurur içgüdüsel.

"İşte benim kızım. Bırak gitsin, sevgilim."

Ayın yedisinde attığı ılık gözlerimi yaşarttı. Bu sadece Sylvie'nin sonunda her şeyin gitmesine izin vermesi değil; *benim* de görmeme izin vermesi. Dünyadaki herkes arasında, içeri girmesine izin verdiği tek kişi benim.

Acı içinde yatak başlığını çekiştirirken titremeleri sarsıntıya dönüşüyor.

Hıkırıkları arasında soluk soluğa kaldığında, "Söyle, duracağım," diyorum. Gözyaşları yüzünden aşağı s z l yor ve ben artık ona sarılmaya hazırım. Sonsuza dek onun bir parçası olmak için kendimi onun içine gömmek istiyorum.

"Hayır!" diye feryat ediyor. "Durma. Dayanabilirim."

Sonraki her darbede Sylvie, yapabileceğini düşündüğümden çok daha fazlasını ortaya döküyor. Sanki onun çözülmesini, acıdan çok daha fazlasını *hissetmesine* ve *ifade etmesine* izin vermesini izliyorum. Korku, yalnızlık ve öfke için ağlıyor.

Acı çekmesinden nefret ediyorum ama onun bu acıyla başa çıkmaya çalıştığını görmek hayatımda gördüğüm en güzel şey.

"İki tane daha, mo ghr idh," diyorum sırtını sıvazlayarak. "Neredeyse vardın."

Sikim ucundan sızarken ağrıyor, ona bu kadar çok ihtiyaı olduğu için ağlıyor. Ulumaları ve inlemeleri beni vahşileştiriyor ve daha ne kadar bekleyebileceğimi bilmiyorum.

Sylvie'nin çığlıkları son iki vuruşta seksi ve şehvani bir hal alıyor ve acaba o da bu enerjiyi hissediyor mu? Hakimiyet konusunda sevdiğim şey bu, birine o kadar yakın hissediyorum ki her şey aynı hizada. İhtiyaçlarımız. Arzularımız. Bu her zaman en sevdiğim kısım olmuştur ama hiç böyle olmamıştı.

Onunla her şey farklı.

Küreği son kez vurduktan sonra yatağa fırlatıyorum ve Sylvie'nin arkasına geçip dirseklerimin üzerine düşüyorum, böylece onu arkadan yiyip bitirebiliyorum. Her santimini pp yalarken sesi tizleşiyor.

Her santimine değer verdiğimi bilmesini istiyorum. Onun her bir parçası sevmek, tapınmak ve yutmak için bana ait. Ben de öyle yaptım. Ben ıplak tenindeki her su damlasını pp yalarken o kendinden geçmiş bir halde yatağa uzanıyor.

Tekrar dizlerimin üzerine çöküp, kemirerek ve öperek yukarı doğru çıkarken, ağrıyan sikimi arka tarafına dayıyorum. Sonra onu göğsüme yaslanacak şekilde dikleştiriyorum. enesinden tutarak yüzünü kendime doğru çeviriyorum, böylece gözlerinin içine bakabiliyorum.

"Seninle gurur duyuyorum," diyorum dudaklarımı çenesine bastırarak. "ok iyiydin."

Övgüleri içine çekerek gülümserken yüzü hâlâ gözyaşlarıyla ıslanmış durumda.

"Ama seni şimdi becermem gerek. İçinde olmam lazım." "Evet, lütfen," diye sızlanıyor.

Elimi saçlarına gmmeden önce ağzını morartan bir öpücükle alıyorum ve onu öne doğru bastırıyorum, böylece tekrar yatak başlığını kavırıyor. Ağrıyan sikimi ıslak gbeğiyle hizalayarak kalçalarını çekiştiriyorum ve onu sikimin üzerine yatırıyorum.

Nefes nefese bir çığlık attığında, ben de onunla birlikte yüksek sesle inliyorum. Onu becerirken kıcı geriye doğru bastırıyor, içinde her itişte çığlık atmasına neden olan noktayı buluyor.

"İşte bu," diye homurdandım. "Bana bunun ne kadar iyi hissettirdiğini göster." "Evet," diye inleyerek cevap veriyor.

"Durma, Killian." "Beni sevdiğini tekrar söyle, mo ghràidh. "

"Seni seviyorum," diyor, büyüleyici yumuşak bukleleri sırtına dökülürken başını vecd içinde sarkıtıyor.

"Tekrar söyle," diye homurdanıyorum, onu daha fazla güçle beceriyorum, yine de onu incitmemeye dikkat ediyorum.

"Seni seviyorum," diye bağılıyor bu kez.

Daha fazla içimde tutamayınca Sylvie'yi yatak başlığından ayırıp sırtüstü yatırıyorum, böylece itişlerimle onu yatağa yapıştırabiliyorum. Bir bacağını kolumun altından geçirerek, tam sevdiği noktada duruyorum ve yakın olduğuna dair bir işaret için yüz ifadesini izliyorum.

"Benim için gel, sevgilim," diye mırıldanıyorum, kendimi kaybetme dürtüsüyle savaşıyor. "Kocan için gel."

"Neredeyse... oradayım," diye haykırıyor, sesi gergin ve tiz.

Aramıza uzanarak başparmağımı klitorisine bastırıyorum ve doruğa ulaştığında atlatmasına yardım ediyorum. Kalçaları sarsılıyor ve tutuşu sıklaşıyor, bu yüzden itişlerime devam ediyorum. Nefesi kesiliyor ama durmasına izin vermiyorum.

"Bir kez daha, Sylvie. Söyle."

"Seni seviyorum," diye nefes alıyor, bu kez gözlerimin içine bakarak. Sanki beni de kendisiyle birlikte uçurumun kenarına çekiyor, hissettiği dünyayı sarsan baskının aynısını bana da hissettiriyor. Sikim titreyerek içine giriyor ve hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir orgazmla onu beklediğimden daha fazla dolduruyor.

Birlikte sallanıyoruz, geri kalanını senkronize bir şekilde atlatıyoruz. Vücudum tükendiğinde ve kalbim durduğunda, yavaşça kalkıp ona bakıyorum. Saçlarını yüzünden çekerek onu tekrar usulca öpüyorum. Öpüşmelerimiz artık telaşsız ve tanıdık. Nefes almak kadar normal.

"Söylemeyecek misin?" diye fısıldıyor.

"Söylememe gerek yok, mo ghràidh. Sadece bilmelisin."

"Yine de duymak istiyorum," diye karşı çıkıyor bir bükülme ile

Burnunu.

Yatakta kollarımla yüzünü sararak dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve "Seni seviyorum, inatçı küçük kadın" diye fısıldıyorum.

Parmaklarını saçlarımda gezdirirken bana usulca gülümsüyor.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" Nazik bir ses tonuyla soruyorum. "İyi hissediyorum. Ve yorgun."

Yorgun görünüyor ama geçirdiği geceden sonra buna şaşırmadım. "Uyumadan önce biraz su içmeni istiyorum, anladın mı?"

Doğal olarak gözlerini deviriyor. "Şimdi de patronluk mu taslayacaksın?"

"İş seninle ilgilenmeye gelince, emin ol öyleyim."

Gözlerinde yaşlar parlıyor ve ikimiz de bir an için hiçbir şey söylemiyoruz. "Teşekkür ederim, Killian."

"Ben senin kocanım. Bana teşekkür etmene gerek yok."

Çok dikkatli bir şekilde bacaklarının arasından kalkıyorum. Topuklarımla üzerinde dinlenirken, tohumumun yavaşça yuvasından sızmasını izliyorum, bu yüzden bir gülümseme ve ona doğru bir göz kırpma ile çok nazikçe geri itiyorum.

Beşinci Bölüm

Sylvie

Otuz Üçüncü Bölüm

"Killian," diye bağıryorum uzun koridorda. "Hazır mısın?"

"Geliyorum kadın. S a k i n olur musun?" diye cevap veriyor. Merdivenlerden inerken boğuk bir sesle.

"Araba hazır," diyorum, ona sabırsız bir ifade verirken onu teşvik ediyorum.

Onu acele ettirmemem gerektiğini biliyorum. Bu onun için büyük bir olay, ama Killian'ın olayı şu ki, eğer o bunu büyük bir olay haline getirmezse, ben de bunu büyük bir olay haline getiremem. Bu yüzden, bu küçük sahil gezisi sıradan bir şeymiş ve basit bir yol gezisiymiş gibi davranmak zorundayım.

Hiç de öyle değil.

Bunu biliyorum. O da biliyor.

Onu bu plana ikna etmem haftalarımı aldı ve onu yavaş yavaş evden dışarı çıkarırken, malikaneden uzakta bir hafta sonu için hazır olduğunu biliyorum. Artık yazın ortasındayız. Hava çok güzel ve benim de hayatımda biraz sahil şeridi güneşine ihtiyacım var.

Bu sözleşmenin bitmesine sadece iki ay kaldığını düşünmemeye çalışıyorum. Kocama karşı hissettiklerimin gerçek olduğunu artık inkâr edemeyeceğime göre, gerçekte yüzleşmek zorundayım. Bu evi kaybedecek.

Bu olduğunda bize ne olursa olsun, onu korumak zorundayım. Bu da onun hazır olduğundan ve oradan ayrılabilceğinden emin olmam gerektiği anlamına geliyor. *Biz* kısmını sonra hallederim.

Şimdilik, bu adamı bu evden çıkarmalıyım. Ve bunu yapmak için zamanım azalıyor.

Girişte elimi tutarken yutkunuşunu ve sinirlerini benden saklayışını izliyorum.

"Hazır mısınız?" Yumuşakça soruyorum.

Göz kırparken gözleri benimkilerle buluşuyor. "Hazır."

El ele, ön kapının yanına park edilmiş arabaya doğru yürüyoruz. Ev personeli inmemize yardım ediyor ve arabayı Killian kullanıyor. Ama mülk sınırından çıkarken yüzünü izliyorum ve ilçe sınırından çıkarken tekrar izliyorum.

Beklediğimden çok daha rahat görünüyor. Elleri direksiyonun etrafında biraz gergin ve çene kasları sürekli tıkırdıyor ama genel olarak iyi görünüyor. Yüzünde tembel bir gülümseme var, uzun ve kalabalık otoyollarda ilerlerken gözleri güneş gözlükleriyle gizlenmiş. Yolcu koltuğunun üzerinden koyu renk kotu ve dar beyaz tişörtüyle sahte kocama bakıyorum ve ona ne kadar alıştığımı fark ediyorum.

Kendini gerçekten buna açarsa, benimle birlikte o evin dışında düzenli bir hayata alışabilir. İsteddiğimiz her yere gidebiliriz. Herhangi bir şehre. Herhangi bir ülkeye. On milyonumu alıp kimseye bir şey borçlu olmadığım bir yere kaçma hayalim Killian'la birlikte bir hayal olabilirdi. Bu *bizim hayalimiz* olabilir.

Sadece bu duvarların dışında çok daha fazla hayatı olduğunu anlamasını sağlamam gerekiyor. Koltuğa uzanıyor ve

bir kolunu omzuma atıyor. Ona doğru eğilerek orta konsola yaslanıyorum ve sol yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Bir dahaki sefere seni daha sıcak bir plaja götüreceğim. Bu sularda yüzmeye gidemezsin. O küçük sevimli meme uçların donar," diyor elini uzatıp göğsümün ucunu çimdiklerken.

Geriye doğru zıplarken bir çığlık attım. "Umurumda değil. Sadece bir süreliğine evden çıkacağım için heyecanlıyım."

Parmakları direksiyonu daha sıkı kavlıyor ama bunu önemsiz bir şeymiş gibi geçiştiriyorum.

Önümüzdeki iki gece için kiraladığımız eve arabayla sadece kısa bir mesafede. Burası genellikle en az altı oda kiralayan bir pansiyon ama Killian biraz mahremiyet için hepsini ayırmış. Eski evin önüne geldiğimizde, bu ıssız sahil şeridindeki ilginç ve çarpıcı görüntüsüne gülümsüyorum.

Arabadan atlıyorum ve hemen güneşte parlayan uçsuz bucaksız koyu kuma doğru yürüyorum. Rüzgâr güçlü, esintiyle saçlarımı savuruyor ama kum tepelerinin arabayla buluştuğu kenarda durup temiz havayı içime çekiyorum.

Özgürlük gibi kokuyor.

"Bizi içeri alacağım. Fazla uzağa gitme," diye fısıldıyor ve beni yanağımdan usulca öpüyor.

"Tamam," diye cevap veriyorum, evin ön kapısına giden üç kısa basamağı çıkmasını izliyorum.

O üzücü sözleri ilk konuştuğumuzdan bu yana iki ay geçti. İnkâr etmek ve görmezden gelmek için çok uğraştığım sözler. Ailemle geçirdiğim o gün hala zihnimde tekrar tekrar canlanıyor. Bu sadece beni koruması ya da savunması değildi. Bu

Killian'ın benim için daha önce olmayan bir alan açtığı gerçeği. Ona kadar, birinin hayatında öncelikli olmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyordum.

O gece beni tam olarak anladığını sanmadığım bir şekilde değiştirdi. Teslimiyetten ya da raketten çok daha fazlasıydı. Beklenti ya da eleştiri olmadan benim ben olmama izin vermesiydi. En çirkin yanlarımı aldı ve onları güzel yanlarımla birlikte sevdi. Çılgılık atmama ve ağlamama izin verdi ve sonrasında hayatındaki en önemli kişiymişim gibi bana sarıldı.

Ben onun hayatındaki en önemli kişiyim.

Ve bu arada ona ne kadar değer verdiğimi inkar ediyordum. Neden? Aptal bir kontrat yüzünden mi? Ya da on milyon dolar yüzünden mi?

Evet, son iki aydır yaklaşan son tarihi düşünmek beni endişelendiriyor. Ve evet, eninde sonunda bu olaydaki rolümü ona itiraf etmek zorunda kalacağımı biliyorum. Ama bir planım var ve bu plan kocamı *o evden çıkarmayı* içeriyor.

Eğer bunu yapabilirsem, her şeyi kurtarabilirim. Onu, bizi, geleceğimizi. Sadece bırakmayı öğrenmesi gerekiyor.

"Her şey kontrol edildi," diyor ve kışıma bir darbe indirerek beni zıplatıyor. Sonra bir kolunu omzuma atıyor. Onu böyle neşeli, rahat bir ruh hali içinde görmek beni de rahatlatıyor.

Ben de gülümseyerek ona doğru döndüm. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum," diye homurdanıyor, karnını ovuşturuyor.

Evin hemen aşağısında, ev sahiplerinin bize İskoçya'nın en iyi barlarından birini vaat ettiği şehir merkezine doğru birlikte yürüyüşe çıktık. Karşısında oturuyoruz

Pencerenin yanındaki eski bir masada karşılıklı otururlar ve her biri iki bira ve iki stovie sipariş eder ve normal insanlar gibi konuşurlar.

Uzun ve çarpık ilişkimizde ilk kez, sadece iki sıradan insanız. Balayına çıkmış yeni evli bir çift. Hatta birasını bitirirken masanın öbür ucuna uzanıp alyansımı parmağımda döndürüyor. Bu onun için biraz gergin bir alışkanlık ve bunu daha önce kendi yüzüğüyle yaparken yakalamıştım.

Normalden daha gergin davrandığını sanmıyorum. Her zaman biraz kıpır kıpırdır.

"Şimdi ne yapmak istiyorsun?" diye sordum.

Birasını dudaklarına götürürken, "O büyük eve geri dönün ve hayvanlar gibi sevişin," diye öneriyor.

"Ondan önce," diye yanıtlıyorum tembel, yarı sarhoş bir gülümsemeyle. "Sahilde yürüyüşe çıkacağım sanırım."

"Tamam," diyorum, parmaklarını tutarken başımı sallıyorum.

Su boyunca yürüyüşe çıktığımızda rüzgar biraz azaldı. Hava şaşırtıcı derecede mavi ve berrak, ama söz verdiği gibi buz gibi soğuk. Yine de dışarıda olmak çok güzel.

"Çocukken ailenle hiç tatile gitmedin mi?" Yürürken soruyorum.

Omuz silkiyor. "Tabii ki. Ben çocukken yazları Yunanistan ve İtalya'da geçirirdik."

"Beğenmedin mi?" Ben sordum.

"Evde olmak kadar değil," diye yanıtlıyor ve ben bu yanıtı huzursuz olarak dudağımın içini çiğniyorum.

Killian'ın ailesine ne olduğunu ya da bu olayın onu neden bu kadar etkilediğini hiç araştırmadım. Onun için eski yaraları deşmek istemiyorum ama sanki o yara düzgün iyileşmemiş gibi hissetmekten de kendimi alamıyorum. Kırılmış bir şeyi daha fazla kırmadan nasıl onarırsınız?

Bunun yerine, elini sıktım ve ona hafif bir gülümseme sundum. Saçları yine uzamış. Noel'deki kadar uzun değil ama yine kulaklarını geçmiş. Bir kez daha kestirmenin zamanı geldi, ama Killian'ın birçok varyasyonundan da hoşlanıyorum.

Aslında ona pervasızca aşık oldum. Bir zamanlar hissettiğim nefret hiç kaybolmadı, sadece değişti. Tutku artık farklı bir renkte.

Ama birini sevmek korkunç bir şey ve bu duygu Aaron'la yaşadıklarımın hiç benzemiyor. Eğer Killian'ın incinmesine izin veririm, kendimi asla affetmeyeceğim. İşleri yoluna koymak için ne kadar çabalasam da, önümde beliren karanlığın bana en önemli şeyin onun çıkarları olduğunu hatırlattığını hissediyorum ve bu daha önce hiç başıma gelmemişti. Şimdiye kadar sadece kendimi düşündüm, ama artık o var.

Ama ona sahip olmak ve onu güvende tutmak aynı şey değildir.

"İnanılmaz yakışıklı kocasıyla plajda olan bir kadın için son derece depresif görünüyorsunuz."

Omzuma vuruyor ve ben de gülümsemeye zorluyorum.

"O suya atlasaydın daha az depresif olurdum," diye karşılık veriyorum.

"Seninle mi?" diye cevap veriyor, muzipçe sırıtarak.

Elimi geri çektim. "Oh, kesinlikle benimle değil."

"Biz evliyiz, sevgilim. Her şeyi birlikte yaparız. Gel buraya. Yüzmeye gidelim."

Bir çığlık atarak ondan hızla uzaklaşıyorum, ama beni belimden yakalamadan önce fazla uzaklaşamıyorum. Beni yükselen akıntıya doğru taşıırken çığlık atıyor ve gülüyorum.

"Killian, kes şunu!" Histerik bir şekilde bağıyorum.

Ama kocamı herkesten daha iyi tanırım ve bu adam meydan okumalar karşısında geri adım atmaz. Bunu kendime ben yaptım.

Bir de baktım ki dalgalar bize doğru koşuyor, dizlerimizden aşağıımızı buz gibi suyla ıslatıyor. Ama o durmuyor. Yürümeye devam ediyor.

Sudan çıkmak için vücuduna yapıştığım da bir kahkaha krizine tutuluyorum. Boyu nedeniyle benden çok daha fazla ıslanıyor.

"Seni vahşi!" Bir dalga daha üzerimize çöküp bizi iliklerimize kadar ıslatırken çığlık atıyorum.

"Bundan sonra ısınmanın ne kadar eğlenceli olacağını bir düşün!" diye gülerek cevap veriyor. Gülümsemesi geniş, sıcak ve içten ve suyun ne kadar soğuk olduğu ya da ıslak ayakkabıların ne kadar rahatsız edici olduğu önemli değil. Bu gülümseme her şeye değer.

Otuz Dördüncü Bölüm

Ben duştan çıktığımda Killian hâlâ çıplak bir şekilde yatağın üzerinde yatıyordu.

"İkinci raunda hazır mısın?" diye göz kırpmıyor.

Havlumu belimde tutarak yüksek yatağa tırmanıyorum ve yanına kıvrılıyorum. "Benim ölümüm olacaksın."

"Bu sefer sert olmak zorunda değilim," diyor kalçamı nazikçe okşayarak. Sonra vücudumda aşağı doğru sürünmeye, bacaklarımın arasında gezinmeye başlıyor. "Çok, çok nazik olabilirim."

Gülümseyerek parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Ama bunun beni götüreceğini düşündüğüm yere gitmek yerine duraklıyor ve çenesini karnımın alt kısmına dayıyor. "Bir gün çocuk istiyor musun?"

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Çocuklar mı?"

Kıkırdıyor ve çenesini kasıklarımın üzerinde zıplatıyor. "Ne kadar genç olduğunu unutup duruyorum."

"Genç ya da değil, çocuklar hakkında konuşmaya başlamak için biraz erken."

Biz hala *sahte* evliyiz, unuttun mu?"

Bunu söylediğim için bana homurdanıyor, ama bu noktada sadece onu kızdırmak için söylüyorum.

"Biz *yasal olarak* evliyiz. Ve ben onlara şu *anda* sahip olmamız gerektiğini söylemiyorum," diyor. "Sadece soruyorum."

onları."

"Öyle mi?" Tırnaklarımı tekrar saçlarında gezdiriyor, kafa derisini usulca kaşıyorum.

Omuz silkiyor. "Karnının çocuğumla birlikte büyüdüğünü hayal ediyorum ve bu bana bir şeyler hissettiriyor. Daha önce hiç böyle düşünmemiştim."

Bunun beni de böyle hissettirmesine engel olamıyorum. Sanki o da hissediyormuş gibi midem ısınıyor. Killian'ın içinde büyüyen kendi küçük parçam. Gerçekten *bizim* olan birini yaratmak. Kendi ailemizin bize yaptığı tüm pislikleri telafi edecek kendi ailemizi oluşturmak. Onlardan çok daha iyi olurduk.

"Bu gülümseme evet anlamına mı geliyor?" diye soruyor, öyle umutlu bakıyor ki içim parçalanıyor.

Ondan nasıl bir şey alabilirim, özellikle de bu kadar mükemmel ve harika olan bir şeyi?

"Evet... bir gün," diye cevap veriyorum.

"Onları şimdiden malikanenin etrafında koşuştururken, bahçede oynarken ve bizimle birlikte arazide gezintiye çıkarken hayal edebiliyorum."

Ve aynen böyle, iyi hisler bozulur ve ölür. Bizim bir yılımızdan sonra hala evin onda kalacağını düşünüyor.

"Ya da..." Konuyu test ederek söylüyorum. "Farklı bir yerde kendimize yeni bir ev alabiliriz. Tamamen bize ait bir yer."

Kafası eğik. "Ev bizim," diye savunuyor. "Önce bizim, sonra çocuklarımızın olacak. Benim olduğu gibi onların da evi olmasını istiyorum. Barclay'i sevmiyor musun?"

İçimde yükselen korkuyu yutuyorum. Bu konuşmanın açtığı yarayı kapatmak için hızlıca "Elbette biliyorum," diyorum.

"Güzel, o zaman onu doldurmak için bir sürü bebek yapmamız gerekecek," diye cevap veriyor ve havlumu sıyrıp göbek deliğimin hemen altına bir öpücük konduruyor. Bacaklarımı ona sararken bir çığlık atıyorum.

"Çok şey hakkında hiçbir şey söylemedim," diye sızlanıyorum, ama o çoktan klitorisime doğru öpücükler gönderiyor, zihnimi sakinleştiriyor ve endişe düşüncelerimin yerine zevk hissini koyuyor.

Gecenin bir yarısı inleme sesleriyle uyanıyorum. Yatağın diğer tarafında Killian sanki bir kâbus görüyormuş gibi sesler çıkarıyor. Bu ilk kez oluyor, bu yüzden dikkatlice ona doğru dönüyorum ve onu rüyadan kurtarmak umuduyla elimi omzuna koyuyorum.

Teni terden sırlıslıklam olmuş ve tüyleri diken diken olmuş, ben de yardımcı olur umuduyla battaniyeyle üzerini örtüyorum.

Birkaç dakika içinde inlemesi kesilir ve tekrar uykuya dalar.

Bu yüzden küçük kollarımı beline doluyorum ve tekrar olmasını engelleyecek kadar sıkı tutmaya çalışıyorum. Uykuya dalmam biraz daha uzun sürüyor. Endişe beni rüyalarım kadar takip ediyor.

Tekrar uyandığımda, hala karanlıktı. Ama yatağın diğer tarafı boştu.

Panik içinde doğruldum ve tanımadığım odanın karanlığında onu aradım. Sonra alt kattan sesler duydum.

Aceleyle yataktan fırlayıp askıdan bir bornoz kapıyorum ve merdivenlerden inerken onu üzerime sarıyorum. "Killian?" Ona sesleniyorum.

Evin ana katına ulaştığımda yemek odasından gelen ağır bir nefes sesi duyuyorum ve kapıdan içeri daldığımda sandalyelerin devrilmiş olduğunu ve halının üzerinde açılmamış bir viski şişesinin durduğunu görüyorum.

Gözlerimin alışması biraz zaman alıyor ve Killian'ın on ay önceki o ilk gecede olduğu gibi sırtını duvara vermiş, yerde oturduğunu görüyorum.

Lütfen, bu sefer kan olmasın.

Yanına koştum, ellerimi omuzlarına koyduğumda onu nemli ve soğuk buldum. Başı ellerinin arasında ve yeterince hava alamıyormuş gibi nefes alıp veriyor.

Panik atak geçiriyor.

Adını söylerken sesim korkuyla titriyor. "Killian, nefes al. Her şey yolunda. Ben buradayım."

"Yapamam," diye soluk soluğa kalır. "Bunu yapamam."

"Sorun yok," diye tekrarlıyorum. Tekrar ve tekrar sırtını okşuyorum ve ona sorun olmadığını söylüyorum ama bunun yeterli olup olmadığını bilmiyorum.

"Yapamam, Sylv-Bunu... yapamam," diye kekeliyor. Sözcüklerle boğuşurken aniden kendini kaybediyor ve masayı yan dönene kadar sertçe itiyor. Yüzünü tekrar ellerinin arasına gömüp gözyaşları içinde hırıltılar çıkarırken kolları çok kötü titriyor.

"Sorun yok," diye fısıldıyorum, onu tekrar üzmemden korkuyorum. Bu korku felç edici. Onu sakinleştiremezsem ne yapacağım?

"Ambulans çağıracağım," diye bağıyorum, telefonuma koşmak üzereyim.

Neredeyse çığlık atacaktı. "Hayır! Hayır... hayır, hayır, hayır." Başını sertçe sallıyor ve ben onun yanına diz çöküyorum.

"Tamam," diyorum, korkularını yatıştırmaya çalışarak. "Sadece iyi olmanı istiyorum Killian, o yüzden lütfen nefes al."

"Deniyorum," diye cevap veriyor ama bu sefer sesi hıçkırıklara karışıyor ve gerçekten kendini kaybetmeye başlıyor.

Kafamın içinde, Killian onu kaybederse ben de kaybederim diye düşünüyorum. O bizi bir arada tutuyor. O bizim gücümüz, kuvvetimiz, bizi bir arada tutan şey. O olmadan, hiçbir şeyim yok.

Yüzünü ellerimin arasında tutuyorum, alnımı onunkine bastırırken gözyaşlarım kirpiklerimden dökülüyor. "Bunu yapabiliriz," diye ağlıyorum. "Sadece nefes almanı istiyorum."

Hava emmeye çalışıyor ama nefesleri çok sığ ve hiçbir şey çekmiyor. Sadece kısa nefesler ve kesik kesik solumalar.

"Bana tutun, Killian. Lütfen bana tutun. Yanındayım, tamam mı? Sadece nefes al."

Koluma sıkıca tutunmaya çalışırken tutuşu zayıf ve titriyor. Ve sonraki otuz dakika boyunca her nefes için mücadele ettik. Her nefes alışım bir angarya ve ambulans çağırmayarak her şeyi berbat ettiğimden korkarak kendimi ikinci kez tahmin etmeye devam ediyorum, ama o yanından ayrılmama bile izin vermedi.

Sunabileceğim tek şey rahatlatmak ve bu da yeterli değil. Acı içinde kıvranıyor ve bunu izlemek beni parçalıyor.

Pencereden güneşin doğuşunun gökyüzüne karışmaya başladığını gördüğümde, o da nihayet bitmişti.

Neredeyse ölü ağırlığında, yüzüme elini bile kaldıracak enerjisi yokmuş gibi üstüme yığıldı.

En kötüsünün geride kaldığından emin olduğumda, "Hadi yatağa dönelim," diye fısıldıyorum.

Yorgunlukla başını sallıyor ve onu yerden kaldırmama izin veriyor. Birlikte tökezleyerek merdivenleri çıkıyoruz ve odaya ulaştığımızda yüzünü sıcak bir bezle siliyorum ve sonunda uykuya dalarken gözlerini öpüyorum.

Ama ben uyumuyorum. Yanına oturup ne kadar kötü bir eş ve insan olduğumu tekrar tekrar yaşıyorum. Sırf yapabileceğine inanmak istediğim için onu hazır olmadan önce buraya sürükledim. Bir şeyler yapabileceğine inanmak istedim ve bunun için onu ciddi şekilde incitebilirdim.

Onu incittim.

Yüzümü dizlerime yaslayıp ona bakarken ve onu ne kadar çok sevdiğimi fark ederken gözyaşlarımı tutamıyorum. Ona bunları tekrar yaşatma düşüncesi içimi parçalıyor. Şu anda yapmak istediğim tek şey onu eve götürmek ve yatağımızda onunla kıvrılmak.

Ama içten içe bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

Birincisi, Killian'ın bir hafta sonu tatilinin ve acısını severek dindirecek bir eşin çok ötesinde yardıma ihtiyacı olduğu anlamına geliyor.

İkincisi, Killian ile o korkunç sözleşmeden uzak bir hayat kurma hayalimin artık var olmadığı anlamına geliyor.

O evi ondan alamam ve almayacağım. İyileşene ve bunu kendisi yapmaya hazır olana kadar olmaz.

Killian uyurken, ben planımı yapıyorum. Ve bu bir şekilde işe yaramazsa onun için, bizim için ve kendim için endişeleniyorum. Çünkü artık buraya geldim ve tüm hayatımı tersine çevirdim, onsuz hayatımın nasıl olabileceğini bilmek artık umurumda değil. Bunu istemiyorum.

Onu istiyorum. Ödünç aldığım bu hayatı istiyorum.

Yemek odasındaki dağınıklığı topladıktan sonra yukarı çıktığımda Killian'ı yatakta gözleri açık bir şekilde yatarken buluyorum. Kapı aralığında durup ona bakıyorum, nasıl hissettiğini görmek için bekliyorum.

Bana bakmadan alçak sesle "Eve gitmek istiyorum," diye mırıldanıyor.

"Elbette," diye cevap veriyorum, kendimi zor tuttuğum gerçeğini gizlemeye çalışırken dudakım titriyor.

Dikkatlice odayı geçip yatağa tırmanıyorum ve onunla yüzleşiyorum. Başımı yastığa koyduğumda gözleri benimkilerle buluşuyor. Bu ana kadar taşıdığım kısıtlama ortadan kalktı.

Yüzüm buruşuyor ve gözyaşlarım dökülüyor. "Çok özür dilerim," diye hıçkırıyorum.

Bana doğru uzanıyor, çığlıklarımı susturmaya çalışırken beni vücuduna doğru sürüklüyor. "Dur, Sylvie. Özür dilemene gerek yok. Sadece hazır değildim."

"Hazır olmadığını biliyordum," diye ağlıyorum. "Biliyordum ama yine de seni zorlamaya çalıştım. Üstesinden gelebileceğini düşündüm."

"Şşşt..." diye fısıldıyor dudakları saçlarımda. "Hiçbir fikrin yoktu, mo ghràidh."

"Bunu daha önce hiç yaşadın mı?" Fısıldıyorum, gözyaşlarımı dikkatlice silerken gözlerinin içine bakmak için uzaklaşıyorum.

Boğazındaki duygu ağırlığını yutarken adem elmasının hareketini görüyorum. "Ailem öldükten sonra, evet."

"Özür dilerim," diye tekrar fısıldıyorum.

Yanağıma dokunuyor ama yüzünde dünkü canlılık yok. Donuk ve yorgun ve sahildeki gülümsemesini hatırlayınca tekrar ağlıyorum.

"Sorun yok."

Bu iyi değil, diye düşünüyorum kendi kendime. Bunların hiçbirisi iyi değil. Ailesinin yaptığı ya da benim yaptığım hiçbir şey iyi değil, ama o dayanıyor. Bildiği tek yolla hayatta kalmaya çalışıyor.

Keşke ona daha fazla yardım edebilseydim ama anlamazsam edemem.

Çok nazikçe, yüzündeki saçları geriye doğru tarıyorum. "Ne oldu da... bu hale geldiler?"

Tekrar yutkunurken rahatsız görünüyor. "Ailem bana karşı her zaman çok sertti. Babam çok katı bir adamdı ve benden ve nasıl bir adam olmam gerektiğine dair çok fazla beklentisi vardı. Her zaman bana söyleneni yaptım ve onu her zaman gururlandırdım."

"Kulağa çok fazla baskı varmış gibi geliyor," diye fısıldıyorum eline dokunarak.

Başını sallıyor. "Araba kazasının olduğu gece, Anna'yı teyzemin evinden almak için evden çıkıyordum. Ailem bir partiye gitmişti. Hava karanlıktı ve yollar kaygandı. Farlarını gördüğümü ve kısa bir süreliğine onlar mı diye merak ettiğimi hatırlıyorum. Direksiyonu bana doğru kırdılar.

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. arpıştık ve ikisi de çarpışmanın etkisiyle öldü."

Gözyaşlarım kirpiklerimden akarken kolunu daha sıkı kavrayarak bir nefes verdim. "Aman *Tanrım*, Killian."

"Onları buldum. Üzerimde telefon yoktu. Bir araba o uzun ve boş yolda ilerleyip bizi bulana kadar beyin sarsıntısı geçirerek onlarla birlikte beklemek zorunda kaldım."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve hıçkırıkların içime dolmasına izin veriyorum.

"Bu senin hatan değildi. Bunu bilmen gerek," diye cevap veriyorum ılıklarım arasında. "Lütfen, Killian. Bana bunu bildiğini söyle."

Gözleri ıslak ve etraflarında koyu halkalar var. Çok yorgun ve acı içinde görünüyor. Ama sonunda başını sallıyor. "Öyle olmadığını biliyorum. Bu bir kazaydı. Babamın vücudunda çok fazla alkol vardı ve savrulma izleri hala yoldaydı, ama bu ailemin bana farklı davranmasını engellemedi. Sanki onları kurtarabilirmişim gibi. Sanki o gecenin başka bir şekilde sona erdiğini görmek için kendi hayatımı vermezmişim gibi."

Onu daha sıkı sıkıyorum. "Böyle söyleme. Öldüler ve bu korkunç bir şeydi ama bu senin hatan değildi Killian. Ve tüm hayatını bu tür bir acıyla yaşamayı hak etmedin."

Sonra gözleri bir an için yüzüme odaklanıyor. "Bir süre için bunu gerçekten atlattığımı düşündüm. Sonunda hayatıma devam edebileceğimi düşündüm. Seninle olmak yardımcı oldu, Sylvie."

"Sana daha fazla yardım sağlayabiliriz," diye cevap veriyorum, daha da yaklaşarak. "Neye ihtiyacın olursa olsun, bunu birlikte yapabiliriz."

Bir kez daha cesurca yutkunup başını sallayarak beni kollarına çekiyor.

Bir süreliğine kendimi bunun işe yarayabileceğine ikna ettim.

Derinlerde bir yerde, başka hiçbir şeyin önemli olmadığını biliyorum. Gerçekten önemli değil. Ne sözleşmenin, ne paranın, hatta ne de evin. Eninde sonunda etrafımızdaki her şey yok olacak ve tüm hayatımı acı verici bir şekilde sevilmemenin acısını uyuşturarak geçirmiş olsam da, şimdi Killian'ı kollarımda tutarken daha derin bir şeyin farkına varıyorum.

Bu odanın dışındaki dünya kozmiktir ve kavranamayacak kadar büyüktür.

Ama onunla benim aramda var olan dünya daha da öyle. Paylaştığımız sevgi sonsuzdur.

Bölüm Otuz Beş

Anna'nın evine daha önce hiç gitmedim ama bugün gezmeye ve sohbet etmeye gitmiyorum. Pazarlık yapmaya bile gelmiyorum. Kasabaya yakın şirin evinin ön kapısına vuruyorum. Kapıyı açmadan önce topuklarını yere vuruyor ve kapısının eşiğinde şok içinde bana bakıyor.

Davetsiz geldiğim için beni gördüğüne şaşırdığına eminim, ama aynı zamanda Killian ve benim hâlâ deniz kenarındaki gezimizde olmamız gerektiği için.

"Sylvie," diye kekeliyor. "Killian iyi mi?"

Onu iterek evine giriyorum ve evin arka tarafındaki oturma odasına doğru yürüyorum. Daireme yaptığı ilk ziyarette olduğu gibi, ona şaşırtıcı haberlerle geldim.

"İptal et," diye bağıriyorum çantamı masaya çarparken.

"Neyi iptal edeceksin?" diye soruyor arkamdan koşarak.

"Sözleşme, Anna. O aptal lanet sözleşme." Kanım şimdiden kaynıyor ve konuşmamız ilerledikçe daha da ateşleneceğimi biliyorum.

"Anlamıyorum..."

Elimi tekrar indirdim. "Onu öldürüyorsun!"

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırıyor ve yüzündeki korku ifadesinden anlıyorum ki bir daha sinirlenirsem meramımı asla anlatamayacağım. Şimdi sinirlenme zamanı değil. Şimdi açık olma zamanı.

Derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıyorum ve yeniden odaklanıyorum. "Anna, o evi Killian'dan alamazsın. Ona yardım ettiğini sanıyorsun ama etmiyorsun. Sorunları çok derin ve onu o evden çıkarmaya zorlamak onu öldürebilir."

"Bir şey mi oldu?" Sesinde bir titreme ve gözlerinde korku var.

"Evet, bir şey oldu. Gecenin bir yarısı o B and B'nin zemininde panik atak geçirdi. Görünüşe göre endişesini içerek gidermeye çalışmış ama zamanında başaramamış. Anna, o *iyi değil*. Ve senin o lanet teyzen..."

Ellerimi yumruk yapıp tekrar sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. "Ailene ne olduğunu biliyorum Anna ve bence o korkunç kadın bunun için Killian'ı cezalandırmaya çalışıyor. Ve o evi ondan almasına izin vermeyi reddediyorum. *Reddediyorum*."

Anna gözlerini kırptırıyor ve solgun yanağından bir damla yaş süzülüyor. Masadan hemen bir mendil alır ve siler. Sonra sandalyeye oturuyor ve yüzünü ellerinin arasına alıyor. Soğukkanlılığını korumak için çabalıyor ama bu noktada, onu kaybederken görmek istiyorum. O da benim gibi çılgık atıp ağlıyor olmalı.

Ama bence bu zavallı annesiz kız yanlış ellere düştü ve yaptığı her şeyi en iyi niyetle yaptı. "Ama sözleşme zaten yürürlükte ve güven diyor ki..."

"Güvenin canı cehenneme!"

"Yapamayız Sylvie," diye karşı çıkıyor. "Evlilik sözleşmesi, bir yıllık evliliğin ardından evin size miras kalacağını ve tapuyu teyzeme devredecek kadar güce sahip olacağınızı belirtiyor ki bunu yapacağınıza dair sözleşmede yemin *etmiştiniz*. Ve bu sözleşme çok sağlam," diyor.

Onun karşısındaki koltuğa oturuyorum. "Peki ya sözleşmeyi bozarsam? Evi ona devretmeyeceğim."

"O zaman ona on milyon borçlu olacaksın."

"Benim on milyon dolarım yok!" Çığlık atıyorum.

"O zaman neyi imzaladığınıza dikkat etmelisiniz," diye soğuk bir şekilde cevap veriyor.

Gözlerimi kapatıp nefes almaya çalışıyorum.

Bir süre sonra burnunu çekerek inlediğini ekliyor. "Kardeşimi incitmek istemiyorum."

Gözlerimi açıp yalvarırcasına ona bakıyorum. "O zaman, teyzenin bunu ondan almasına izin verme. Yalvar ona. Ne yapman gerekiyorsa yap. Ona şantaj yap. Onu tehdit et."

"Fark etmez," diye savunuyor. "Olan oldu."

"Ugh!" Bir hışımla ayağa kalktım ve kendimi kafesteki bir fare gibi hissederek odayı geçtim. O gece tabloyu yırttığımda içimi yakan öfke şimdi de içimden akıyor. Ona, teyzesine, *herkese* saldırmak istiyorum.

Ve bu benim ailem bile değil. Burası benim evim değil.

Pencereye ulaştığımda uzun, derin bir nefes alıyorum. Ve ne yapmam gerektiğini anladım.

"Yani bu noktada Killian'ın evini elinde tutmasının tek yolu evliliğin başarısız olması."

Kokluyor ve bana doğru bakarken onu periferimde görüyorum. "Evet, teknik olarak."

"Ve ben ona hiçbir şey için borçlu olmayacak mıyım?" Anna başını sallar. "Hayır, ama..."

Sesi kesiliyor ve boğazımda duygu iğnelerinin oluşmaya başladığını hissediyorum.

"Boşanma belgelerini imzalaması gerekecek ve bunu yapmayacağını biliyorsun, Sylvie."

"Yapmayacağını biliyorum," diye cevap veriyorum gözlerim nemle dolarken. "Peki, ne yapacaksın?"

"Seçeneklerim neler?" Ona doğru dönerek ve en ufak bir zayıflık belirtisini bastırarak soruyorum.

Bir an düşünürken soluk kaşları kırışıyor. "Teknik olarak, ülkeyi otuz günden fazla bir süre için terk ederseniz."

"Bunun için zamanımız yok," diye karşı çıkıyorum. "Ayrılmak zorunda kalacağım

Şimdi. Öylece ortadan kaybolamam."

"O zaman... onu aldatman gerekirdi."

Sandalyeye çöktüm ve farkına varmanın beni yıkamasına izin verdim. Bu işin sonu felakete varmayacak bir çıkış yolu yok. Killian'ı aldatamam. *Aldatmayacağım*. Bu konuda yalan bile söylemem. Bu onu mahveder.

"Bunu ona açıklayacağım," diyorum, sesim gözyaşı tehdidiyle gerginleşiyor. "Ona her şeyi anlatacağım ve bir yıl dolmadan boşanmamız *gerektiğini* açıklayacağım. O zaman her şey yoluna girecek. Evi onda kalabilir ve biz de birlikte yaşayabiliriz."

Gözyaşları arasında başını sallıyor ama yüzündeki belirsizliği görebiliyorum. Benimkiyle uyuşuyor. Eminim derinlerde bir yerde

Bunun ailesi için ne anlama geldiğinden korkuyor. Teyzesine itaatsizlik etmekten. Kardeşine yalan söylemek. Hiçbir şeyin barışçıl yollarla elde edilemeyeceğini bilmek. Gerçekten değil.

"Gerçekten panik atak mı geçirdi?" diye fısıldıyor.

Başımı salladım. "Evet ve bunu benden saklamaya çalıştı. Eskiden çok olduğunu söyledi, bu da neden hiç gitmediğini açıklıyor."

Belki de panik atakların neye benzediğini hatırladığı için acı içinde yüzünü buruşturmasını izliyorum. Eminim ailelerinin ölümünün kardeşine yaptıklarının suçluluğunu atlatmak için kendine ihtiyacı olan her türlü yalanı söylüyordur. Neredeyse yirmi yıldır *iyi* biriymiş gibi davranıyor. Ancak herhangi bir şeyle ilgilenmek yerine, bu yaraların iyileşmek yerine iltihaplanmasına izin verdiler ve her şeyin üzerine utanç, suçluluk ve izolasyon ekleyerek daha da kötüleştirdiler.

Bu aileyi asla anlayamayabilirim ama anlamak zorunda da değilim. Sadece bunu onun için doğru hale getirmeliyim.

"Belki de ona söylemeliyim," diyor ama ben sözünü kesiyorum. "Ona birlikte söyleyebiliriz."

"Ne zaman?"

Derin bir nefes alıyorum ve kafamdaki tarihleri gözden geçiriyorum. Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Neredeyse Ağustos geldi, yani sadece bir ayımız kaldı.

"Yolculuğu atlatması için ona bir hafta verelim. Sonra onunla konuşuruz."

Başını sallıyor. "Tamam."

Söyleyecek bir şey bulamayınca sandalyeden kalkıp çantamı düşürdüğüm yere doğru ilerliyorum. Tam kapıya doğru ilerlerken Anna, "Sylvie" diye seslendi.

Ona doğru döndüm.

"Onun için gerçekten iyi oldun. Evden kendi başına çıkması için yeterli olacağınızı umuyordum."

"Benden daha fazlasına ihtiyacı var," diye cevap veriyorum.

"Sana da ihtiyacı var." Başını sallarken dudakları titriyor.

"Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Duygularımla boğuldum, başımı salladım.

Sonra, beni şaşırtarak, ağzı çarpık bir sırıtışla kalktı. "O zaman bunu çözeceksin. Çözeceğini biliyorum. İçimde her zaman istediğini elde edeceğine dair bir his var."

Her zaman değil, diye düşünüyorum kendi kendime. İstedığimi elde etmiş olsaydım, buraya asla gelmezdim. On milyon dolara asla ihtiyacım olmazdı ve bunun için asla bir yabancıyla evlenmezdim.

Ama şimdi buradayım ve bu sefer istediğimi elde etmeye niyetliyim.

Peter beni eve geri götürürken, "Arabayı durdur," diyorum. Eve doğru giden yolu yarılamıştık ki Killian'ın ağaçların arasından aynı yöne doğru yürüdüğünü gördüm.

Araba durduğunda, kapıyı kapatmadan ve kocamın sessizce yürüdüğü yere doğru koşmadan önce "Teşekkür ederim" diye sesleniyorum.

"Sizi rahatsız etmiyorum, değil mi?"

Kolunu uzatıp beni kucağına alırken gülümseyerek selamlıyor ve beni kocaman göğsüne sımsıkı sarıyor.

"Bir Q buldum," diyor ve ben geri çekilip ona şaşkınlıkla bakıyorum.

Sonra, ortasında *Q* harfi olan küçük yuvarlak *bir* düğme tutuyor. "Bu daktilodan mı?" diye sordum.

Kıkırdıyor ve sonra başını sallıyor. Yüzüne baktığımda, gözlerinin çökük, yorgun hatlarını ve gülümsemesinin cansızlığını hâlâ seçebiliyorum. Panik atak neredeyse yirmi dört saat önceydi. Hâlâ bu kadar yorgun görünmek normal mi?

İnsanlar bu kadar çabuk toparlanamaz, Sylvie.

"Bu kadar uzakta ne arıyor?" Mektubu alıp inceleyerek soruyorum.

"Yağmur her şeyi yıkıyor," diyor nehre doğru bakarak. Uzaklara bakarken bakışları odaksızlaşıyor. Kolunu kavriyorum ve onu daha sıkı sıkmaya çalışıyorum.

Bunu ona nasıl yapabildiler? Bu adil değil. *Zalimce.*

Ama bunu düzeltereğim. Kendime bunu söylemeye devam etmeliyim.

"Yolculuğumuz mahvolduğu için üzgünüm," diye mırıldanıyor gözlerimin içine bakmadan usulca.

Yüzünü tutuyorum ve gözlerini bana doğru çevirmeye zorluyorum. "Yolculuk umurumda değil. Ben *seni önemsiyorum.*"

"Seni bu evde benimle kilitli tutmak doğru değil."

Kaşlarım içe doğru kıvrılırken midem bulanıyor. "Öyle söyleme," diye karşı çıkıyorum. "Ben kilitli değilim. Ve burayı seviyorum. Bunu biliyorsun."

"Daha ne kadar Sylvie? Gerçekten daha ne kadar böyle kalabilirsin? Sen benden çok daha gençsin. Önünde koca bir hayat var."

"Killian, dur!" Ellerimi boynuna dolayıp onu kendime doğru çekiyorum. "Lütfen böyle konuşmayı kes. Bunu birlikte atlatacağız. İhtiyacın olan yardımı alacağız ve ben de her adımında yanında olacağım. O yüzden böyle konuşmayı kes."

Gözlerini gözlerime diktiğinde, ilk tanıştığım adamda gördüğüm ateşin aynısını arıyorum. Çok fazla hayat, canlılık ve kişilik. Bunu mahvettim mi? O ışığı söndürdüm mü?

Başka ne yapacağımı bilmiyorum, bu yüzden dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, daha önce sahip olduğumuz kıvılcımı yeniden ateşleyeceğini umuyorum. O aptal yolculuktan önce. Her şeyi berbat etmeden önce.

Bu saldırının yanı sıra, şimdi de beni de kendisiyle birlikte dibe çekmenin suçluluğuyla uğraşıyor. Buna dayanamıyorum, bu yüzden onu bunun doğru olmadığına inandırmak için elimden geleni yapıyorum.

O da beni öpüyor ama zayıf ve eksik bir öpücük. "Hadi," diye fısıldıyorum, onu eve doğru çekerek. "Hadi içeri gir."

Yolun geri kalanında elini sıkıca tutuyorum ama ikimiz de konuşmuyoruz. Eve vardığımızda onu yatak odasına kadar çekiyorum. Yapmamam gerektiğini biliyorum ama kendime engel olamıyorum. Onun için, sevdiğim bu insanın bütününü oluşturan tüm parçaları için çaresizim. Milyonlarca küçük parçaya ayrılıyor ve artık onu nasıl bir arada tutacağımı bilmiyorum. Bir zamanlar yaptığımız şeyleri yapmaya devam edersek, tekrar kendisi olacağını düşünüyorum. Biz de biz oluruz.

Beni soymasına izin veriyorum, sonra ben onu soyuyorum ve yatağıma uzanıp onun bedenini güvenlik battaniyem gibi kullandığımda, onun da istediği şeyin bu olduğunu hayal ediyorum. Bedenimi o kadar sıkı kavıyor ve homurtuları o kadar yüksek ki, ona dün gece yaptığım gibi sarılıyorum. Kendini iyileştirmek için ihtiyaç duyabileceği her parçamı ona veriyorum ve bunun yeterli olması için dua ediyorum. Zevkimi, sesimi, bedenimi.

Bitirdiğinde, dudakları omzuma yapışmış halde içimde titriyor ve canımı acıtacak kadar ısıyor. Sonra daha iyi öpüyor, dudaklarını kulağıma götürüyor ve usulca "Mo ghràidh" diye fısıldıyor.

Ve bunun doğru yönde atılmış bir adım olduğuna inanarak kendimi kandırıyorum. Ama sonra benden ayrılıyor ve yatağın kendi tarafına doğru yuvarlanıyor. Orada tek başıma yatarken, bacaklarımın arasında tohumunun damladığını hissediyorum ve o bunu durdurmak için hiçbir şey yapmıyor.

Otuz Altıncı Bölüm

Ertesi sabah uyandığımda yatağın onun tarafı yine boştu. Tıpkı geçen seferki gibi panik içinde doğruldum.

"Killian!" Yatağımdan fırlayıp kapıya doğru koşarken bağıriyorum. Sabah ve gökyüzü aydınlık, ama odadan koşarak çıkarken odamızda bir şeylerin ters gittiğini fark etmiyorum bile. Üzerimde sadece bir çift külot ve onun gömleklerinden biriyle, sesini duymak için çaresizce merdivenlerden iniyorum.

Onun yerine Anna'nın sesini duyuyorum. Ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Adımlarım merdivenlerin geri kalanını hızla iniyor, ama sahanlığa vardığımda, altta duran iki büyük bavula neredeyse takılıp düşüyordum. *Bavullarm.*

"Bu da ne...?"

Yavaşça salona doğru yürürken karnımda arılar gibi korku kol geziyor. Gözlerim sandalyede oturan Anna'yı bulduğunda, gözyaşları yüzünü çiziyor, tam olarak ne olduğunu biliyorum.

"Anna, hayır..." Onu görünce fısıldadım.

"Özür dilerim, Sylvie. Suçluluk duygusu beni yiyip bitiriyordu. Ona söylemek zorundaydım."

"Her şey mi?" Fısıldıyorum. Ve başını salladığında, karnıma bir yumruk yemiş gibi oluyorum.

Sonra onun tanıdık ayak seslerini duyuyorum. Döndüğümde kocamın bana doğru geldiğini görüyorum ama gözleri benimkilerle buluşmuyor. "Killian," diyorum, yanımdan geçip giderken yalvararak.

"Şimdiye kadar her şeyi bildiğimi anlamışsındır," diye mırıldanıyor karanlık bir şekilde. Sesinde bir bulanıklık var ve kalbim bu sesle paramparça oluyor.

"Yapma bunu," diye yalvarıyorum.

"Yapmak zorundayım," diye cevap veriyor.

"Hayır, yok" diye itiraz ediyorum. "Bunu birlikte çözebiliriz."

"Evimi kaybetmeyeceğim. Gitmek zorundasın," diye mırıldanıyor, barda içkisine uzanıyordu. Ona doğru koştum, bardağı elinden kaptım.

"Kes şunu!" Odanın diğer ucuna fırlatmadan önce çığlık atıyorum.

Anna çığlık atıyor ve başını kırık cam parçalarından koruyor. Sonra gözlerinin içine bakıyorum ve suçlamalarımı yöneltirken parmağımı gösteriyorum.

"Kes şunu, Killian. Evet, planın benim payıma düşen kısmının evini elinden almak olduğu doğru ama şimdi bunun olmasına izin vermeyeceğim. Ve bunun için bana kıyamazsın. O zamanlar birbirimizi çok az tanıyorduk."

"Peki ya şimdi?" diye bağılıyor.

"Daha dün onun evindeydim, Killian," diye bağıriyorum, kız kardeşini göstererek. "Bunu düzeltmek için elimden gelen her şeyi yaptığımı biliyorsun!"

"Paranızı almak için elinizden gelen her şeyi yaptığınızı biliyorum."

"Seni iğrenç hayvan," diye hırliyorum yüzüne. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Seni ne kadar sevdiğimi *biliyorsun*."

İstedigimi sanıyorsun

Bu mu?" Ağlıyorum. Benden uzaklaşıyor, öfkeyle odadan çıkıyor. "Sana aşık olmak istediğimi mi sanıyorsun?" Devam ediyorum.

"*Sana* aşık olmak istediğimi mi sanıyorsun?" diye cevap verir hayal kırıklığı içinde. "Böylesi daha iyi, Sylvie. Evrakları imzala, Amerika'ya geri dön, evimi bana bırak, ben de seni hayatının geri kalanında bu eski yerde kilitli tutma konusunda endişelenmek zorunda kalmayayım."

"Demek mesele buymuş. Beni üzüntünden koruduğunu sanıyorsun. Hastalıkta ve sağlıkta, hatırladın mı?"

Beni görmezden geliyor, acının onu tekrar vurmasını izlerken gözlerimin içine bakmayı reddediyor.

Keşke damarlarımda dolaşan bu öfkeyle ona vurabilseydim. Söylediklerinden nefret ediyorum. Her şeyden nefret ediyorum. Seçim hakkımı elimden alıyor. Kalmaya karar vereceğim kısım nerede? Sonsuza kadar onunla olmaya? Bizi nerede seçebilirim?

Çantalarımı tutuyor, ben de hemen elinden alıyorum. "Killian, kes şunu! Bir yere gitmiyorum. Başka bir yol bulabiliriz."

Başını sallayarak hâlâ gözlerimin içine bakmayı reddediyor. "Bu her şeyi çözer, Sylvie. Eğer gerçekten evimin bende kalmasını istiyorsan, o zaman çek git."

"Benden bunu yapmamı isteme," diye ağlıyorum.

"Zaten gidecektin, değil mi? O yüzden git."

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. "*Gerçek* karın olmaya ne oldu? Bu senin için gerçekten bu kadar kolay mı? Lanet olası evine sahip olabilmek için her şeyi hiç olmamış gibi unutmak mı?"

Sonunda, ilk kez gözlerimin içine baktı. Ve gözlerinde gördüğüm hüznün nefes almamı zorlaştırıyor. "Ne yapmamı istiyorsun, Sylvie? Sevdiğim herkes bana zarar vermeye çalışıyor. Yaptığım hiçbir şey doğru değil ve seni elimde tutsam bile, seni de kendimle birlikte dibe çekmiş olurum. Ve bunu yapmayı reddediyorum. Bu yüzden, bence gitmen en iyisi."

"Öyle demek istemedin," diye cevap veriyorum ağlamaklı bir sesle.

Öne doğru eğiliyor ve avuçlarım ona uzanmak için kaşınıyor. "Hayatımda ilk kez gerçekten emin oldum."

Bununla birlikte, arkasını dönüp ön kapıdan fırladı ve beni tek başıma parçalanmaya bıraktı.

Bunların hiçbirisi gerçek değil. Kalan kıyafetlerimi topluyorum. Eşyalarımı topladım. O kapıdan geri dönmesini bekliyorum ama asla dönmüyor.

Bunu nasıl ciddi olarak düşünebilirim? Hiçbir şey olmamış gibi çekip gitmek mi?

Ama yapmak zorundayım. Çünkü eğer yapmazsam, o acı çekecek.

Ellerim titreyerek hepsini yapıyorum. Kütüphanede bile, burada bıraktığım her şeyi topluyorum. Ama masanın üzerinde duran eski daktiloda yazdığım romanı gördüğümde bırakıyorum. Umarım onu bulur. Aileme söylediklerimde ciddiymdim - o hikayeyi asla yayınlamayacağım ve yayınlamak da istemiyorum.

Zaten onun içindi. Ana karakter hiçbir zaman ben olmadım; oydu.

Hikayeyi eskiden daktilonun olduğu yere kurdum ve odadan çıktım.

Peter bir saat içinde havaalanına gitmemiz gerektiğini söyledi ama ben toparlandım ve bu sessiz evde dolaşmaya, içimi boşaltmaya dayanamıyorum. Killian'ın odasına ulaştığımda yatağa girip yastıklara sarılıyorum, onlara hıçkırarak ağlıyorum ve fikrini değiştirmesi için dua ediyorum.

Merdivenlerde ayak seslerini duyduğumda başımı kaldırıp onu izliyorum. Kapıdan içeri giriyor ve yüzündeki kırmızı lekeleri ve gözlerinin altındaki şiş torbaları görüyorum. Yalnız kaldığında ağlamak için nereye gidiyor? Bu düşünce neredeyse içimi parçalıyor.

"Lütfen bunu yapma," diye bir kez daha yalvarıyorum ona.

"Kendi ayaklarının üzerinde durana kadar sana bakacak bir hesap açtım. On milyon değil ama yardımcı olacaktır."

Kirpiklerimden daha fazla gözyaşı sızarken gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Senden hiçbir şey istemiyorum, Killian. Gerçekten, istemiyorum."

"Biliyorum," diye mırıldandı sessizce. "Ama yapılacak en doğru şey bu, Sylvie."

"Biliyorum," diye sızlanıyorum.

"O romanı yayınlamalısın," diyor yaklaşarak. "Çok iyi. Ve ailenin yanına gitme. Onlar senin için iyi değil. Belki yeni bir başlangıç yaparsın."

"Yapamam," diye hıçkırıyorum. "Killian, yapamam."

Odayı geçiyor, yatağında kıvrıldığım yere fazla yaklaşmaya cesaret edemiyor. "Evet, yapabilirsin. Her şeyi yapabilirsin, Sylvie. Bir keresinde bu eve zorla girdin. Tamamen yabancı biriyle evlenmek için dünyanın öbür ucuna taşındın. Tüm hayatımı değiştirdin.

Dünya tersine döndü, mo ghràidh. Hemen hemen her şeyi yapabilirsin."

Kemiklerim ağrıyana ve kaslarım sızlayana kadar vücudum hıçkırıklarla titrerken gözyaşlarımla yastığını ıslatıyorum. "İyi olacağına emin misin?" diye sızlanıyorum.

Yutkunuyor, çenesini sıkıyor ve başını sallıyor. "Söz veriyorum."

Bir yanım onunla iletişime geçip geçemeyeceğimi sormak istiyor. Otuz gün dolduktan sonra geri dönüp dönemeyeceğimi ve sözleşmenin geçersiz olup olmadığını. Barclay Malikanesi'ne geri dönebilmek için yanımda bir tür söz götürmem gerekiyor ama içten içe bunu bana vermeyeceğini biliyorum. Mesele de bu zaten. Bunu kendi başımıza yapmamız gerekiyor.

Bunu düşünmek ne kadar acı verse de.

Uzaktan bir korna sesi geliyor ve ben yine gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Belki de bu yatakta yatarsam, gitmeme izin vermezler. Gitmemi istiyorlarsa beni dışarı taşımaları gerekecek.

"Hadi Sylvie. Bunu yapabiliriz."

Sonunda kendimi yataktan kaldırıp onun önünde durduğumda, son bakışımı içime çekiyorum. Onu kocam olarak göreceğim son an. Onu karısı olarak son kez göreceğim an.

Karnımı doyurduktan sonra kapıya doğru ilerliyorum. Ama önce beni kollarının arasına alıyor ve sıkıca sarılıyor. Ellerimi ona doladığımda bile kendimi yarı yarıya ölmüş hissediyorum.

"Seni özleyeceğim, benim küçük karım," diye fısıldıyor saçlarıma.

"Lütfen kendine dikkat et, seni vahşi hayvan," diye cevap veriyorum.

Ama sonunda kendimi ayırdığımda, arkama bakmıyorum. Bakamıyorum. Eğer gözlerine bir daha bakarsam, asla ayrılamam. Ve şu anda, umutsuzca bana ihtiyacı var.

Otuz Yedinci Bölüm

Killian ve ben geçen yıl 18 Eylül'de evlendik. Boşanma evrakları bir yıl kadar sonra, ayın on ikisinde geldi. Ben kazağımın koluna sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlarken onları imzalamamı izlemek zorunda kalan bir noter tarafından elden teslim edildi.

Ve bir anda her şey bitti.

Manhattan'da mobilyalı, kısa dönemli bir kiralık ev buldum ama buranın ne kadar gürültülü olduğunu unuttuğum için her geceyi dönüp durarak geçiriyorum. Taşranın sessizliğini, o eski evin gıcırtilarını ve tarladan geldiğinde ayak seslerini özlüyorum.

Sesini özlüyorum, kulağıma hırladığı zamanki o derin, hırıltılı dokusunu. Kocaman ellerini elimde hissetmeyi özlüyorum. Güvenliği, rahatlığı, aşinalığı.

Barclay Malikanesi'nden ayrıldıktan hemen sonra yalnızlık içime çöktü. Ona o kadar çok mesaj yazdım ki daha sonra silmek zorunda kaldım. Birini özlemek böyle bir şeyse, keşke ona hiç aşık olmasaydım.

Killian sadece kısa ve garip bir dönem için kocam değildi. Gerçekten değer verdiğim ilk kişiydi. Beni ben olduğum için seven ilk kişiydi. Veda etmenin acı verdiği ilk kişi.

New York sokaklarında yürürken, her şeyin sadece bir rüya olduğunu hayal etmeye çalışıyorum ama sonra yemin ederim ki uzaktan adımları seslendiğini ya da bir arı vızıltısı duyuyorum ve her şeyin başladığı yere geri dönüyorum.

Şu anda ona bir şey söyleyebilseydim, denediğimi söylerdim. Bazı eşyalarımı depodan çıkardım. Yeni bir roman üzerinde çalışmaya başladım. Hatta apartmanda bana her sohbetimizde çok fazla bilgi veren bir arkadaş edindim, ama beni güldürüyor ve bir gün ona İskoçya'da sahte kocamla gittiğim lüks swinger partilerini anlatabileceğimi hayal ediyorum.

Ama henüz değil. Belki bir gün yaparım.

Şimdilik her gün doğumunu ve her gün batımını atlatmaya çalışıyorum. Dizüstü bilgisayarımı kafeye götürüyorum ve bizimkinin yarısı kadar büyüleyici gelen bir tür hikayeyi bir araya getirmeye çalışırken insanların geçip gitmesini izliyorum.

Omzumun üzerinden o gün yaptığı gibi okuduğunu hayal ediyorum. Benim hayalimde çiftler her zaman düşman olarak başlar, birbirlerinden çok kendileriyle savaşır. Ama sonunda fark ediyorlar ki onlarla savaşmaya istekli olan tek insanlar onları önemseyenler.

Ya da en azından bu yenisi böyle gidiyor.

"Sylvie?"

Tanıdık bir ses duyunca dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırıyorum. Yanımdaki koltuktan bana ters ters bakan kadını tanımam bir anımı alıyor. Saçları çok daha kısaydı, pixie kesimliydi ve onu gördüğümde sık sık takındığı kaş çatma hali yerini yumuşak bir çatıklığa bırakmıştı.

"Enid?" Ailemin sağ kolu olan kadınla en son ne zaman konuştuğumu hatırlamaya çalışarak soruyorum.

"Kötü kalpli kocanla İskoçya'da yaşadığını sanıyordum," diyor acı bir tonda.

Eskiden olsa öfkeyle tepki verebilirdim ama şimdi sadece gülüyorum. "Hayır, artık değil."

"Oh," diye yanıtlıyor rahatsızlığını yutkunarak. "Bunun için özür dilerim."

Omuz silkiyorum. "Teşekkürler."

"Ailen döndüğünü biliyor mu?"

Omurgam sertleşti. Yan masadaki kadınla sohbet etmektense, onun masasına geçmeye karar veriyorum. *Hâlâ* hor gördüğüm bir kadın için bu benim için çok olgun bir adım gibi geliyor.

"Hayır," diye cevap verdim. "Lütfen, onlara söyleme."

Alay ediyor. "Artık onlar için alışmıyorum."

enem düştü. "Ne?"

"Beni Temmuz ayında kovdular."

Onları son gördüğüm zamanı anlatırken kaşlarımı atıyorum. Enid'i kovmakla ilgili hiçbir şey söylemediler ve Enid yıllardır onlarla birlikte.

"Sanatçılar," diyor göz devirerek. "ok huysuzlar." "Benimle bir ilgisi var mıydı?" Soruyorum, hemen kendimi aptal gibi hissettiriyor. Tabii ki yok. Hiçbir şey ailemin hayatının benimle hiçbir ilgisi yok.

"Evet," diyor açıkça. Gözlerimin içine bakarak, "Onlara senin ne kadar çıkarıcı, hak sahibi, yeteneksiz bir velet olduğunu söyledim," diyor.

Birbirimize bakıyoruz, sonra dudaklarımdan bir kıkırtı fıskırıyor ve kahkahaya dönüşüyor. Gözlerim doluyor ve kendimi durduramıyorum.

Benimle birlikte gülmüyor ama her zamanki gibi kötü ve mutsuz da görünmüyor. Kim bilir, belki de Enid bu yıl biriyle yattı ve bu onu biraz gevşetti.

Kahkahalarım nihayet dindiğinde gözyaşlarımı siliyor ve derin bir iç çekiyorum.

"Bunu duymak hoşuna gider diye düşündüm," diyor usulca.

"Ben yaptım. Muhtemelen beni en fazla bu kadar destekleyecekler ama yine de güzel."

Başını sallıyor. "Muhtemelen haklısın. Unutma, sorun sen değilsin. Onlar."

"Oh, şimdi de benim tarafımda mısın?" Gülerек cevap veriyorum.

Omuz silkiyor. "Artık maaş çeklerimi imzalamıyorlar. Ve sanki beni hiç *görmemişler* gibi hissetmeye başladım."

"Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum," diye cevap veriyorum elimdeki kahve fincanına bakarak. "Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Tam masama dönmek için ayağa kalkacaktım ki, "Kocanın onlara *halı fırlattığı* doğru mu?" diye sordu.

Bu sefer, ben ona tüm hikayeyi anlatmadan hemen önce ikimiz de kahkahalara boğuluyoruz.

Çoğu gece pek uyuyamıyorum. Bir buçuk aydan fazla bir süredir evdeyim ve hala jet lag'i suçluyorum.

Bir yanımda, bir yerlerde onun da uyanık olduğunu bildiğim için mi diye merak ediyor. O aktifken, ben dinlenemiyorum. Artık o kadar uyumluyuz.

Zamanla geçeceğine eminim ama şu ana kadar ağlamadan uyuyamadığım tek bir gece bile olmadı.

Bu özel gecede, sabahın üçünde yeni bir kısa mesajla uyandım. Ekrana bakarken bir anda dikleştım.

Killian: Sonunu beğendim.

Adını duyunca göğsüm sıkışıyor ve yanaklarım kızarıyor. Sadece dört kelime ve kendimi yeniden bütün hissediyorum.

Benim hikayemden bahsettiğini anlamam biraz zaman aldı. Hızlıca cevabımı yazıyorum.

Ben: Teşekkür ederim.

Killian: Bunu yayınlamalısn.

Ben: Senin için yazdım.

Bayıldım.

Ben: Sevindim.

Bir an sessiz kaldık, muhtemelen ikimiz de buradan nereye gideceğimizden emin değiliz. Şimdi birbirimize ne söyleyeceğiz? *Seni özlediğimi* yazmak için parmaklarım ağrıyor. *Seni seviyorum. Lütfen eve gelmeme izin ver.*

Ama önce o cevap verir.

Killian: Nasılsın?

Ben:

Uyuyamıyorum.

Ben: Sen nasılsın?

Killian:

Deniyorum.

Göğsüm ağrıyor ve hıçkırıklarımı bastırıyorum. İçten içe kendime şu yakıcı soruyu sorup duruyorum. Eğer Killian beni o evde geçireceğim bir hayattan kurtardığını düşünüyorsa, onu dışarı çıkmaya motive edecek ne kaldı? Kendi yöntemlerine geri dönmeyecek mi? Neden ona yardım edemiyorum?

Sesini duymam gerek.

Numarasını o kadar hızlı çeviriyorum ki parmaklarım acıyor. Telefon çaldığında dudağımın iç kısmını çiğneyerek sesini duymayı bekliyorum.

"Orada saat kaç?" diye soruyor hırıltılı bir fısıltıyla.

Sesini duyunca tüylerim diken diken oluyor. Sesi ılık bir bal gibi gözeneklerime sızıyor.

"Üç buçuk," diye cevap veriyorum. "Burada saat sekiz buçuk." "Erken kalkmışsın."

"Uyuyamadım," diye mırıldandı. "Ben de

uyuyamadım."

"Farklı hissediyor musun?" diye soruyor. "Evde olmak."

"Ne demek istiyorsun?"

Boğazını temizliyor. "Yani, kendini oraya ait hissediyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır. Nereye ait olduğumu bilmiyorum."

Ben *sana aidim*, demek istiyorum ama kendimi tutuyorum. Onun üzerinde çok fazla baskı kurmak benim de yapmak istediğim şey değil. O gün plajdan sonra gözlerindeki zayıf bakışı hâlâ görebiliyorum. Bunu ona tekrar yapamam. Diğerleri kadar kötü olamam.

Eğer Killian Barclay'in gitmesine izin vermek onun iyiliği için yapmam gereken şeyse, bunu yapacağım.

"Farklı mı hissediyorsun? Artık ben yokum."

Boğazını temizliyor. "Ev daha küçük geliyor. Koridorda senin ayak seslerin olmadan bu kadar sessiz olması hoşuma gitmiyor."

Boğazıma tırmanan acıyı yutuyorum. *İtme, Sylvie.*

"Teyzen nasıl tepki verdi?" Ben sordum.

Bir kahkaha attı. "Aklını kaçırdı ama Anna onunla konuştu. Ev benim ve onu benden alamaz."

"Güzel," diye cevap veriyorum ve bunda ciddiyim. Hiçbir şey beni onun bunu söylediğini duymaktan daha fazla memnun edemez. "O zaman her şey bitti," diye ekliyorum. Sözleşme, evlilik, her şey.

"Evet," diye yanıtlıyor. "Her şey bitti." "Şimdi ne yapacaksın?" diye sordum.

Cevap vermiyor ve ağır nefesindeki mücadeleyi duyuyorum. Bekliyorum, umuyorum, dua ediyorum, belki beni de ilgilendiren bir şey söyler diye.

"Daha fazla zamana ihtiyacım var, mo ghràidh. Ve bunu senden isteyemem."

Yatağıma bakarken sessiz, titrek bir nefes alıyorum ve bir damla gözyaşının doğrudan gözlerimden yastığa düşmesine izin veriyorum. "Neye ihtiyacın varsa sana vereceğim, Killian. Eğer bana yardımına ihtiyacın olduğunu söylersen, sana yardım ederim. Bana beklememi söylersen, beklerim. Ettiğimiz yemin buydu, hatırladın mı? Bitmiş olabilir, ama ben hala yemin ettiğimiz o sözlere inanıyorum. Neye ihtiyacın varsa yapacağım çünkü eşler böyle yapar."

Kulağa umutlu gelen bir nefes veriyor.

"Oh, sevgilim," diye cevap verir. "Sylvie, beklemeni istemiyorum."

Kalbim paramparça oldu. Kalp kırıklığının bu kadar acı verebileceğini bilmiyordum, ama bu doğru. Bu bir ıstırap.

Acıdan yatağımda fiziksel olarak eğiliyorum, beni sözleriyle harap ederken sessiz bir ağlama tutuyorum.

"Bunu kendi başıma yapmalıyım, aşkım," diye devam ediyor. "Ve bunun sonsuza dek sürmesinden korkuyorum. Eğer bana bir söz vermek istiyorsan, hayatını benim için askıya almayacağına dair bana söz ver. Barclay Malikânesi'ne geri dönmeyeceksin ve biz evli değiliz. Bana anladığını söyle."

Ben yastığıma sarılıp ağlarken telefon hattı sessizleşiyor. "Lütfen, Sylvie. Söylediğini duymam gerek."

Bir sonraki nefes alışımda **ç ı k a n** ıslak sesleri duymuş olmalı ki sempatik bir ses çıkarıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor.

Bir süre sonra ona istediğini vermek için cesaretimi topluyorum. "Anlıyorum. Seni beklemeyeceğim ama

sana yardım etmek için buradayım. Ne olursa olsun, her zaman size yardım etmek isteyeceğim."

"Bu kadarı yeterli o zaman," diye yanıtlıyor usulca. "O zaman, şimdi, biraz uyumanı istiyorum."

"Kapatmak istemiyorum," diye ağlıyorum.

"O zaman telefonu yastığının üzerinde tut. Sen uyuyana kadar burada olacağım."

Gözyaşlarımı silerek dediğini yapıyorum. Yatağa uzanıp telefonumu yüz üstü yastığa koyuyorum. Ekranda onun adına bakarken, diğer hattan gelen nefes sesinin beni uyutmasına izin veriyorum.

Haftalardır ilk kez huzurlu bir uyku çekiyorum ve tüm bu süre boyunca rüyamda nazik arıları ve çimlere saçılmış daktilo tuşlarını görüyorum.

Otuz Sekizinci Bölüm

Sevgili Sylvie,

Bugün sen gideli iki ay oldu. Ve bir aydan fazladır bu terapistte gidiyorum. Bir şeyler ifade etmem gereken herkese bir mektup yazmamı önerdi. Ve gerçekten göndermeme gerek olmadığını söylemesine rağmen, ~~seni~~ göndermek istediğime karar verdim.

Sana söylemem gereken bazı şeyler var.

Sen evime geldiğinde, sıkışıp kalmıştım. Hayatımın neredeyse yirmi yılını kaybolmuş ve yas tutarak geçirdim, ama sonra sen geldin. İnatçı ve kabaydın ama duymam gerekenleri söylemekten de çekinmiyordun. Herkesin arasından beni çekip çıkarabilecek tek kişi sendin.

En kötü zamanlarımda benimle bir yıl geçirmek zorunda kaldığın için üzgünüm ama bence ikimiz de berbat durumdaydık. Ve bilmeni isterim ki o anlaşmada söylediğin yalanlar için kızgın değilim. Sanırım bir parçam başından beri asıl planın evimi elimden almak olduğunu biliyordu.

Belki de içten içe istediğim buydu.

Ama sonra sana aşık oldum ve istediğim her şey değişti. Kalmanı istedim. Senin için mutlu olmak istedim. Normal bir hayat istedim.

Ama biz asla normal bir çift olmadık. Ya da gerçek bir çift.

Yine de aşk gerçektir, değil mi?

Bu mektup böyle berbat olduğu için üzgünüm. Belli ki yazan sensin.

Asıl söylemek istediğim, gerçek olma şansımız olmadığı için üzgün olduğum. Ama gittiğin o gün, bir yıl önce evime gelen kadından farklı olduğunu biliyordum. Sen değiştin, Sylvie. Bence evliliğimizin bir yerinde, mükemmel olmadığın için kendini affettin ve yine de kendini sevdin.

Belki de bunu görmek için birinin size aşık olmasını izlemeniz gerekiyordu.

Ben olduğum için mutluyum.

Hayatımın en güzel yılı için teşekkür ederim. Umarım gerçek bir evlilik yaptığında, gerçek kocan seninle kavga etmekten korkmaz çünkü sen asla kendini savunduğun zamankinden daha güzel değilsin. Bunu sakın kaybetme.

Senin hayatım,

Killian

Killian'ın mektubu katlanmış bir şekilde çantamda duruyor. Mektubu birkaç ay önce aldım ve o zamandan beri hiçbir haber alamadım. Sessizliğe alıştım, geçmeyen bir ağrıyla yaşamayı öğrenmek gibi.

Bana beklemememi söyledi ve ben de beklemiyorum. Geçenlerde bir tanışma uygulaması bile indirdim, ancak kimseyi sağa kaydırmadım, hatta fotoğrafımı bile yüklemedim. Ama bunun bir bebek adımı olduğunu düşündüm.

Benden tam olarak istediği şeyi yapıyorum. Yine de onu o kadar çok özlüyorum ki canım yanıyor.

Killian'la tekrar bir araya gelebileceğimize dair umut beslemiyorum. Tutmuyorum.

Ama hayatımın o yılını hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi geride bırakmaya da hazır değilim. Enid şu anda sadece kendimle çıktığımı söylüyor ve bence haklı. Ben kendi kendimin ribaundayım.

Bu yüzden kafede dizüstü bilgisayarımda yazarken telefonum çaldığında ve ekranda onun adını gördüğümde donup kalıyorum.

Sesini duymayalı o kadar uzun zaman oldu ki. Tekrar duyma ihtimaliyle, Cevapla düğmesine basmak için çabalarken neredeyse cep telefonumu elimden düşürüyordum.

"Alo?" Kekeliyorum.

"Sylvie," diye cevap veriyor. Ses tonunda bir parça panik var. Yerimden fırlıyorum ve bu konuşmayı yabancıların olduğu sessiz bir odada yapmak zorunda kalmamak için aceleyle ön kapıdan çıkıyorum.

"Sorun nedir?" Korku omurgamdan aşağı doğru ilerlerken soruyorum.

"Sadece benimle konuşmana ihtiyacım var," diyor telefon hattından.

"Buradayım," diye cevap veriyorum tereddüt etmeden. "Sen neredesin?"

Neler oluyor?"

"Arabayla gezmeye gidiyorum."

Başka biri için bu sözler yeterince basit olabilirdi, ama Killian için izlerimde duraksamama neden oldular. "Nereye gidiyorsun?"

"Kasabanın hemen içinde. Çok uzak değil. Terapistim bunu yapmamı önerdi." "Peki yalnız mısın?" diye sordum.

"Evet."

Bu anda onun zor bir şey yaptığını ve bana ihtiyacı olduğunu anlıyorum. Benden yardım istiyor ve bu his vücuduma bir heyecan dalgası gönderiyor.

Sakin kalmama ihtiyacı olduğunu biliyorum, bu yüzden rahat bir iç çekiyorum. "Ne hakkında konuşmak istersin?" Rahatça soruyorum.

"Bilmiyorum. Herhangi bir şey. Sadece sesine ihtiyacım var."

Ben kaldırımda durup arabasının çalışma sesini dinlerken o telefondan derin bir nefes veriyor.

"Buradayım," diyorum. "Sadece küçük bir yolculuk, değil mi? Sende bu var."

"Ben iyiyim," der kendi kendine.

"Kesinlikle," diye onu rahatlatıyorum. "Tamamen güvendesin."

"Güvende olduğumu biliyorum" diye savunuyor. "Evin önündeki lanet olası yolda oturuyorum. *Sen* güvende misin?"

Göğsümden bir kıkırdama yükseliyor. "Güpegündüz bir kafenin önünde duruyorum. Ben iyiyim."

"Bana bunu söylemeye devam et," diye homurdanıyor ve ben gülümseyerek dudağımı ısırıyorum. "Nedense bana yardımcı oluyor."

"Kıçım donuyor ama yine de iyiyim," diyorum telefon hattından.

Lastiklerin çakıl taşları üzerindeki çıtırtılarını duyuyorum. "Daha iyi bir paltoya ihtiyacın var mı?" diye soruyor, sesi gergin.

"Hayır," diye cevap verdim. "New York'ta Ocak ayındayız. Hava çok soğuk." "Burası da soğuk," diye yanıtlıyor.

"Ne kadar uzağa gidiyorsun?" diye sordum. "Kasabaya ve geri."

"Bunu yapabilirsin," dedim. "Daha önce yapmıştın, hatırladın mı? O gece beni şehirden aldın."

Kıkırdıyor. "Sana çok kızmıştım." Ben de karşılık olarak gülüyorum. "Biliyorum öyleydin."

Cevap vermeden önce bir an sessiz kalıyor. "Keşke şimdi benimle arabada olsaydın."

İçimi çektim. "Ben de."

Umutlanmaya başlama, Sylvie. Kalbin tekrar kırılmasın.

Yani, kimi kandırıyorum ki? Eğer benden orada olmamı isteseydi, gözümü kırpmadan o uçağa binerdim. Ama şu anda ihtiyacı olan şey bu değil. Bu kısmı kendi başına yapması gerekiyor. Sesimi duymaya ve burada olduğumu bilmeye ihtiyacı var, ama aynı zamanda bunu bensiz de yapabileceğini bilmeli.

"Konuş benimle," diyor homurdanan bir ses tonuyla.

Tarım, bunu özlemişim.

"Şey... Kitabımı yayınlıyorum," diyorum.

"Güzel," diye cevap veriyor hemen.

"Yani, tam olarak yayınlamak değil. Daha çok... sadece basmak gibi. Kendim için."

"Ben de bir tane alabilir miyim?" diye soruyor ve yüzüme bir glmsemi yayılırken alt dudağımı ısırıyorum.

"Tabii ki."

"Yeni bir erkek arkadaşın var mı?" Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. Ağzım açık kalırken olduğum yerde donup kalıyorum. Sakinleşmeye çalışırken konuşmak istediği şey gerçekten bu muydu?

"Tanrım, hayır," diye karşılık veriyorum.

"Neden?" diye soruyor.

"nk eve geldiğimden beri benimle konuşan tek erkek, kafede romanımı yazmam konusunda tavsiyelerde bulunarak bana asılmaya çalışan bir adamdı."

"Umarım ona siktirip gitmesini söylemişsindir."

"Ona ilgilenmediğimi söyledim," diye gülümseyerek cevap verdim.

"Kahvelerinizi onun gibi adamlara fırlattığınız günleri özlüyorum," diye yanıtlıyor.

Hâ lâ dudağımı çiğneyerek kafenin önündeki boşlukta volta atıyorum. Rüzgâr hızlanmaya başladı ve burnum buz gibi ama içeri girmiyorum. Burada ona odaklanmak daha kolay. Sanki dışarıda olmak beni ona daha da yaklaştıyor.

"Yolculuk nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Güzel. Sesin yardımcı oluyor. Konuşmaya devam et."

İçimi ektim. "Neden bir süre benim sesim olmadan denemiyorsun? Sadece beni hatta tut. Eğer atakların geri gelirse ne yapacağını biliyorsun."

Cevap vermesini beklerken gözlerim doluyor.

Sonunda mırıldanıyor: "Sensiz yapabiliyor olmam, yapmak istediğim anlamına gelmiyor."

Gözlerim nemle dolarken yüzüme sıkı bir gülümseme yayılıyor. "Benim için önemli olan tek şey senin bunu yapıyor olman."

"Yapıyorum."

Yolun geri kalanında sessizlik içinde gitti. Kahve dükkanına geri dönüyorum ve hattın diğer ucundaki nefes alışını dinlerken pencereden dışarı bakıyorum.

Her sürüşte, her yolculukta ve geçen her günde, içinde çok uzun zamandır sahip olmadığı huzuru bulduğunu biliyorum. İskoçya'ya, Barclay Malikanesi'ne ya da ona asla geri dönemesem bile, en azından onun bunu bulduğunu bilerek dinlenebilirim.

Mart ayının sonlarında sıcak bir günde, evime doğru yürürken ön merdivenlerde bir paket görüyorum ve paketi gördüğümde neredeyse koşarak sokağa iniyorum. Çok heyecan verici görünmeyen basit bir kahverengi karton paket, ama içinde ne olduğunu çok iyi biliyorum.

Elime aldığımda ciyaklayarak ön kapının önünde küçük bir zıplama dansı yaptıktan sonra kapının kilidini açıp heyecanla içeri koşuyorum. Hızla telefonumu çıkarıp Killian'ın numarasını çeviriyorum ve masanın üzerine koymadan önce hoparlöre alıyorum.

Telefonu hemen açıyor.

"Alo?"

"Geldi!" Çığlık atıyorum, onu güldürüyorum.

"Tanrı aşkına, kadın. Kulak zarım kanıyor. Ne oldu?"

"Kitabım! Bastırdım ve bir anda ortaya çıktı."

"Ah, Sylvie," diye karşılık veriyor usulca. "Bu inanılmaz. Seninle çok gurur duyuyorum."

Killian ve ben iki ay önce beni arayıp araba kullanırken onunla konuşmamı istediğinden beri neredeyse hiç konuşmadık. O zamandan beri telefonu açmamak ya da ona ulaşmamak için elimden geleni yaptım. Ama bu kısa konuşmalar onu ilk kez tanıyormuşum gibi hissettiriyor.

İronik bir şekilde, sanırım şimdi ona daha da aşığım ve bunu söyleyemiyorum bile.

"Açıyorum." Tezgâhtan maket bıçağını kaptığım gibi paketi hızla açtım.

"Çok derin kesmemeye dikkat et. Sayfaları keseceksin." "Ben dikkatliyim," diyorum.

Kutu kayarak açıldığında donup kaldım. İçinden yavaşça ciltsiz kitabı çıkardım. Ellerimin arasına alıp içindeki kelimelerin ağırlığını hissettiğimde, gözlerimden yaşlar akmaya başlıyor.

"Mükemmel," diye fısıldıyorum. "Benim için tarif et."

"Kapak sade ve güzel. Yeşil ve başlığı altın renginde. Basit el yazısı harfler."

"Ve üzerinde senin adın mı yazıyor?"

Gülümseyerek ismimi alt tarafa yazıyorum: *Sylvie Devereaux*.

"Evet."

"Bu senin kitabın, mo ghràidh. Bunu sen yazdın."

Sayfaları çevirirken yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor ve onu yazdığım sırada kütüphanede oturduğum yeri hatırlıyorum. Sanki zamanda geriye, tüm dünyadaki en sevdiğim yere ışınlanıyormuşum gibi hissediyorum.

Teknik olarak, elimdeki bu kopya var olan tek kopya. Ve Killian'a söz verdiğimden başka, tek kopya olarak kalacak. Yayımlamam için bana yalvardı ama bunu asla yapmak istemediğimi anlamasını sağlamalıydım. Yazmak benim tutkumdu, ama asla sıkıp kurutmak istediğim bir şey değildi. Tutkuma ailemin bana davrandığı gibi davranmak istemedim. Sadece onu sevecek, ona değer verecek ve onu olduğu gibi kutlayacaktım.

Onu göğsümde tutarak, tam olarak bunu yapıyorum.

"İyi hissettiriyor, değil mi?" diye mırıldanıyor telefonda.

"Çok iyi."

"Seninle gerçekten gurur duyuyorum, Sylvie."

Bu kelimeleri içime çekerken gözlerim kapanıyor, içimde ihtiyaç duyduğum tüm küçük yarıkları doldurmalarına izin veriyorum.

Arka planda birinin bağırdığını ve ardından uzaktan bir korna sesi geldiğini duyduğumda gözlerim açılıyor.

"Neredesin?" diye
sordum. "Londra," diye
inliyor.

Kanım donuyor. Çok şey kaçırdım. Neden Londra'da? Kiminle birlikte? Ama burnumu sokmuyorum. Bu benim işim değil. Bana beklemememi söyledi, ben de beklemiyorum.

Birkaç dakika sonra, yine de sessizliği doldurur.

"Anna ve ben sadece kısa bir hafta sonu tatili için buradayız. Bu onun fikriydi. Son konuşmamızdan sonra daha fazla gezintiye çıktım. Daha fazla gezintiye çıkıyorum. Ve şimdi, bu benim evden uzağa ilk seyahatim."

Gurur içimde kabarıyor.

"Bu harika, Killian. Seninle gurur duyuyorum" diye cevap veriyorum.

"Huysuzdum ama araman beni daha iyi hissettirdi. O kitabı tuttuğunu düşünmek beni daha iyi hissettiriyor. Göndermeden önce kopyamı imzala."

"Hiçbir şey imzalamıyorum," diye cevap veriyorum kibirli bir şekilde.

"Evet, öylesin, seni inatçı velet. O kitabı benim evimde yazdın. Bir kopyasını istiyorum ve imzalamanı istiyorum. Sonra onu kütüphaneme koyacağım ve bir gün, bundan yüz yıl sonra, inatçı bir Amerikalı kız Sylvie Devereaux'nun büyük başyapıtını görmek için içeri girecek."

"Ve dev bir İskoç huysuzuyla evlenmek için kandırıldım," diye ekleyerek onu güldürüyorum.

"Evet, hikaye böyle devam ediyor."

Mutfak sandalyesine çöküp masanın üzerindeki kitaba odaklanıyorum. İçten içe, Killian'a onu özlemenin ve ondan bu kadar uzak olmanın başa çıkabileceğimi düşündüğümden daha zor olduğunu itiraf etme dürtüsüyle savaşıyorum. Onu hâlâ sevdiğimi söylemek istiyorum ve bana kaç kez beklemememi söylerse söylesin, söyleyeceğim. Elimde değil. Öleceğim güne kadar onu seveceğim.

"Sylvie..." diye fısıldıyor.

"Evet?" Sanki büyük bir şey söylemek üzereymiş gibi hissediyorum. Alt dudağımı dişlerimin arasına alarak bekliyorum, dua ediyorum ki

Duymak istediğim bir Şey olması için.

"H    beni bekliyorsun, değil mi?"

Yutkunuyorum, d  md  z   n  me bakarken donup kalıyorum. Yalan s  yleyebilirim. Ona hayatıma devam ettiğimi ve belki de bunun onun için daha iyi olacağını s  yleyebilirim, ama bunu yapmaya kendimi ikna edemiyorum.

"Seni her zaman
bekleyeceğim." "I-"

Anna'nın arka plandan gelen ve onun s  z  n   kesen sesiyle irkiliyorum. B  yle anlarda aramızdaki kilometreler çok uzakmıŐ gibi geliyor.

"Gitmem gerek," diye yanıtlıyor. "Ya Sylvie?"

"Evet?" Yumuşakça cevap veriyorum.

"O kitabı yazdığın için seninle gerçekten gurur duyuyorum."

"TeŐekk  r ederim," diye mırıldanırken telefon hattı kapanıyor.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Killian maddi olarak iki yakamı bir araya getirmeme gerek kalmamasını sağladı, ama yine de can sıkıntısından kurtulmam ve öldürecek zamanım var. Bu yüzden eğlence olsun diye bazen Enid'e yeni galerisinde yardım ediyorum. Bu konuda uzun süre ayak diredim çünkü sanatın etrafında olmaya bile dayanamıyordum ama sonunda beni yıprattı ve en azından evden çıkmak için yardım etmeye ikna etti.

Ayrıca, Enid'in yeri ailemin galerisine hiç benzemiyor. Daha genç, daha taze bir havası var. Daha az gösterişli kış koklayıcı ve modern sanatçılardan daha etkileyici gerçekçilik. Aslında gerçek insanların karşılayabileceği fiyatlarda çok sayıda yeniden basım satıyor, bu da her şeyi çok daha erişilebilir kılıyor ve bu hoşuma gidiyor. Ailemin hiç yapmaya zahmet etmediği bir şey bu.

Hafta sonları gelip telefonlara cevap veriyorum ya da artık umursamadığı diğer ufak tefek işleri yapıyorum. Enid her ne kadar tutucu tavırları ve kaba alaycılığıyla beni çıldırtsa da, İngiltere'den Nikki adında bir kadınla çıkmaya başladı ve ona bayılıyorum. Bu yüzden çoğu gün, Enid arkadaki tüm işleri yaparken ben ve Nikki önde oturup sohbet ediyor ve şakalaşıyoruz.

Bu noktada, Enid ve Nikki Killian hakkında her şeyi bilmektedir. -O zaman ve şimdi. Hikayemizi hem tuhaf hem de romantik buluyorlar ve ben de aynı fikirde olmadığımı söyleyemem.

"Hâlâ zaman zaman konuşuyoruz," diyorum bir kutu kâğıt torbayı açıp kasanın altına sıkıştırırken.

"Başka insanlarla görüşmeyi düşünmüyorsun, değil mi?" Nikki soruyor.

"Siktir et hayır," diye cevap veriyorum. "Olsa olsa bir uçağa atlayıp kapısına kadar gideceğim ve *yeter* diyeceğim."

"Neden yapmıyorsun?" diye sorar. "Oraya git ve memelerini aç. Bu işe yarar."

Hüzünlü bir gülümsemeyle içimi çektim. "Çünkü benim destekleyici olmama ihtiyacı var ve ben de oluyorum. Onu ve yaptığı her şeyi destekliyorum. Bu inanılmaz ama..." Gözlerim aşağıya doğru kayıyor ve çenemi sıkıyorum.

"Onu

özlüyorsun."

Ciddiyetle

başımı salladım.

"Sonsuza kadar bekleyemezsin, Sylvie. Bir noktada, hayatına devam etmen gerekecek."

Umutsuzca başımı salladım. "Biliyorum."

Biri içeri girdiğinde kapı çalıyor ve Nikki onu kayıtsızca selamlıyor. "Hoş geldiniz."

Gözlerim kapıya kayıyor, başka bir müşteri olmasını bekliyorum, ama orada duran ve şaşkınlıkla bana bakan kişiyi gördüğümde sessizliğe gömülüyorum.

"Anne?" Ayağa kalkarken mırıldandım.

"Sylvie?" diyor aynı anda. "Burada ne işin var? İskoçya'dan döndüğünü bilmiyordum."

Ağzımı kapatıyorum ve omuzlarımı dikleştirim. Onu son gördüğümde yaptığım gibi sessizliğe gömülmeyeceğim. "Ağustos'tan beri döndüm."

"August?"

Annemin beni nasıl savunmaya çektiğini, soruları nasıl bana yönelttiğini hemen anlıyorum. Bu yüzden ona cevap vermeden önce Nikki'ye dönüyorum. "Bu müşteriyle sen ilgilen lütfen. Ben arkada olacağım."

"Ummm..." Nikki kekeliyor ama cevabını beklemiyorum.

"Güle güle anne. Galerinin tadını çıkar." Ayaklarımın üzerinde dönüyorum ve odanın arkasına doğru yürüyorum.

"Sylvie, bekle!" diye sesleniyor annem.

"Seninle konuşmak zorunda değilim," diye cevap veriyorum. "Aslında, *konuşmamayı tercih ediyorum.*"

Beni ön bürodan geçip köşeyi dönerek binanın arka tarafına kadar takip ediyor. "Sylvie, lütfen. Sadece bekle. Bana bir saniye ver."

"Hayır," diye itiraz ediyorum. Kan basıncım her an yükseliyor. Kendimi bu durum için hazırlıyorum ve aynı şeyi kendime tekrarlayıp duruyorum. *Müdahale etme. Karışma. Karışma.*

"En azından özür dileyemez miyim?" diye ağlıyor.

Göz ucuyla Enid'in servis girişinin yanında donmuş bir şekilde durduğunu görüyorum ama hemen yanından geçip gidiyorum.

"Hayır," diye sesleniyorum anneme.

Ara sokağa ulaştığımda bile yürümeye devam ediyorum. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok ama geri dönemem. Dönemem.

annemle konuşmaya başladım. "Sylvie,
sana yalvarıyorum."

Sesindeki hüznü duyuyorum ama bu beni daha da öfkeliyor. Olduğum yerde durup anneme doğru dönüyorum ve parmağımla yüzünü işaret ediyorum. "Hayır! Şimdi üzgün olamazsın. Yaptığımız her konuşma beni bok gibi hissettirirken olmaz."

Bana doğru uzanırken gözleri yaşlarla doluyor, ama onu çabucak uzaklaştırıyorum. "Hayır! Bağlanmıyorum. Huzurumu korumak zorundayım, bu da seninle konuşamayacağım anlamına geliyor."

"Tamam, o zaman konuşma!" diye bağıyor. "Sadece dinle."

Sinirli bir çılgılık atıyorum çünkü onu *dinlemek* daha da kötü. Bu yapmak istediğim son şey. Ama artık kaçacak yerim kalmadı. Beni engelleyen bir çite çarptım.

Bu yüzden sokağın sonunda donup kalıyorum ve onun yetişmesine izin veriyorum. Kaçınılmaz olanı bekliyorum. *Yeterince çaba göstermiyorsun Sylvie. Ya da sadece sana yardım etmeye çalışıyorum Sylvie.*

Ağzından çıkanların beklediğimle uzaktan yakından alakası yok.

"Baban ve ben berbat ebeveynlerdik!" diye bağıyor. "Hâlâ berbat ebeveynleriz. Keşke bunu nasıl düzeltebileceğimi bilseydim, Sylvie, ama bilmiyorum. Sen bizi hak etmedin ve eğer zamanda geriye gidip seni daha iyi yetiştirecek insanlara verebilseydim, verirdim."

Başımı sallıyorum, sırtımı ona dönüyorum ve beynimi bana söylediği incitici şeyleri unutmaya zorluyorum. Ama ben bile bunun imkânsız olduğunu biliyorum.

O devam ederken ben cevap vermiyorum. "Seninle ilgili hiçbir sorun yoktu, Sylvie. "Eğer seni bu hale getirdiysem özür dilerim.

Böyle hissediyorum ve özür dilemek için artık çok geç olduğuna eminim ama en azından denemek zorundayım. Berbat ebeveynler olmuş olabiliriz ama şu haline bak!"

"Peki ya ben?" Bağırıyorum, arkamı döndüğümde annemi gözyaşları yüzünden akarken, saçları rüzgârda savrulmuş ve terden sıırıslıkm olmuş halde buluyorum. Berbat haldeydi.

"Tanıdığım en dirençli, anlayışlı ve zeki insan oldun."

Onu incelerken gözlerimin arasında bir kırıksık oluşuyor. Nereye varmaya çalışıyor? Olay nedir? Bu ifadenin *ama*'sı nerede?

Ellerini kaldırıyor ve yanlarına bırakıyor. "Hepsi bu kadar. Söylemek istediğim tek şey bu, sadece üzgün olduğumu söylemek. Ve... seninle gurur duyuyorum."

Kovalamacadan dolayı hâlâ nefes nefese, yüzünde bir yenilgi ifadesiyle omuzlarının çökmesine izin veriyor. Sonra benden uzaklaşıyor ve galeriye doğru geri yürüyor.

Başka bir şey söylemeden gitmesine izin verdim. Şu anda ne söyleyeceğimi tam olarak bilmiyorum. Kucaklaşmaya ve affetmeye hazır değilim ama içimi bir rahatlama duygusunun kapladığını hissediyorum. Sanki artık üzerimde aynı ağır bulutu hissetmiyorum. Tüm o ebeveynlerin senden nefret ediyor ve sen bir hayal kırıklığısın sisi dağılmaya başladı.

Hâlâ ara sokakta duruyorum ve yüzümde şaşkın bir ifadeyle telefonumu çıkarıp Killian'ın numarasını çeviriyorum. Çalıyor, çalıyor, çalıyor, sesli mesaja düşüyor. Ve bunun artık beklenen bir şey olduğunu fark ediyorum, özellikle de şu anda muhtemelen arkadaşlarıyla rugby maçlarına gitmek gibi şeyler yapıyorken.

arkadaşlar ve evden uzakta saatler geçirmek. Bu *harika* bir şey ama biraz hayal kırıklığına uğramamak da zor.

Sanki doğru yönde ilerliyor ama o yön benden uzakta.

Galeriye döndüğümde, Nikki ve Enid'e annemle olan tuhaf etkileşim hakkında her şeyi anlatmam gerekiyor.

Enid şoke olur ve Nikki de dedikodu ve drama düşkününü bir sürtük olduğu için tüm hikayeyi yutar ve tüm ilginç detayları öğrenmek ister. Enid, Nikki'nin İskoçya'daki evimize nasıl geldiklerini ve Killian'ın onlara nasıl eşlik ettiğini tam olarak bilmediğini fark ettiğinde, hikayenin o kısmını kendisi anlatmak zorunda kalır.

Arka cebimde telefonumun çaldığını hissettiğimde hep birlikte gülüyorduk. Arayanın Killian olduğunu düşündüğümde içimi bir rahatlama duygusu kaplıyor. Telefonu çıkardığımda, arayanın o olmadığını görünce yüzüm düşüyor.

Kız kardeşi.

Hızla aramayı açıyorum ve Anna'ya tüm dikkatimi vermek için uzaklaşıyorum. Hemen paniklediğini duydum.

"Sylvie!" diye bağılıyor gözyaşları içinde. "Sana ihtiyacı var, Sylvie. *Hemen* gelmelisin."

Soğuk ve ağır bir şey midemin çukuruna inerken gözlerim korkuyla açılıyor. "Anna, nerede o? Ne oldu?"

Şimdiden harekete geçtim. Ön kapıdan fırlayıp daireme doğru yürürken kızlara tek kelime bile etmiyorum. Evimden sadece birkaç blok uzaktayım.

"O gitti," diye feryat ediyor telefonda.

"Ne demek gitti?"

"O *burada değil!*" Sesi çılgınca ve çığlık atıyor. "Teyzem bu sabah beni aradı ve Killian'ın evin tapusunu ona bıraktığını, sonra da gittiğini söyledi. Hiçbir açıklama yapmadan. Hiçbir uyarı yok. Korkuyorum, Sylvie. Ya kendine zarar vermek için bir yere gittiye? Ya bunu yapmasına biz sebep olduysak? Çok iyi gidiyordu."

Ellerim korkudan titriyor ve histerik davrandığını biliyorum. Killian'ın bunu asla yapmayacağını biliyorum. Öyle değil mi?

Onu aylardır yüz yüze görmedim. Ya bana yalan söylediye? Beni daha önce iyi olduğuna inandırmıştı.

Ve bugün telefonlarıma cevap vermedi.

"Geliyorum Anna," diyorum çünkü şu anda yapabildiğim tek şey bu. Şimdi koşuyorum, sokağımdan sadece birkaç blok ötedeyim. Beş dakika içinde çantamı hazırlayıp bir saat içinde havaalanında olacağım. Sabaha kadar İskoçya'da olabilirim ve onu bulacağız. O iyi olmalı.

"Lütfen, Sylvie. Arayabileceğimi bildiğim tek kişi sendin. Hâlâ senden o kadar çok bahsediyor ki bize yardım edeceğini biliyordum. Sana ihtiyacı var."

"Geliyorum," dedim tekrar. Hiçbir şey beni durduramazdı. Hayatım boyunca hiç bu kadar büyük bir amaçla hareket etmemiştim. Hiç bu kadar doğru ve gerçek bir şey hissetmemiştim. Hiçbir şüphe ya da soru yok. Kocamın bana ihtiyacı olursa, her zaman orada olacağım.

"Anna, neredeyse eve geldim. Onu tekrar aramayı deneyeyim. Havaalanında bir uçak bulduğumda sana haber veririm."

"Lütfen acele edin," diye hıçkırıyor.

"Acelem var." Bununla birlikte telefonu kapattım.

Sokağıma girmeden önce bir kavşaktan daha geçmem gerekiyor. Işığın dönmesi sonsuza kadar sürüyor ve bu sırada kafamda olasılıkları gözden geçiriyorum. Belki de arkadaşlarıyla bir yerlerde alem yapıyordur, kafayı bulmuştur. Ya da biriyle tanıştı ve onun evinde kaldı. Ya da hepimizi geride bırakmaya karar verdi ve bir gece hırsız gibi çekip gitti.

Ya da çok gerçek bir olasılık... Bir yerde kriz geçirdi ve ben onu yatıştırmak için orada değildim. Ve yaralandı ya da daha kötüsü oldu.

Sonunda ışıklar döndü ve karşıya geçtik. Bir sonraki sokağa koşuyorum, telefonunun sesli mesajı tekrar çalarken son dönüşü yapıyorum.

"Lanet olsun!" Telefonumu cebime geri sokarken bir yandan da söyleniyorum. Sonra başımı kaldırıp sokağa bakıyorum ve olduğum yerde duruyorum.

Göğsüm hava almak için kabarıyor ve binamın yarısına kadar indiği uzun caddeye bakıyorum. Orada, merdivenlerde oturan iri yarı, siyah saçlı bir adam sanki beni bekliyormuş gibi duruyor. Kalbimin aklımdan uzaklaşmasına izin vermek istemeyerek apartmana doğru yürümeye devam ediyorum.

Ama ona yaklaştıkça daha fazla umut hissetmeye başlıyorum.

Sonra benim geldiğimi gördü. Hızlı bir hareketle ayağa kalktı ve tüylerim diken diken olurken nefesim kesildi. Kalbim göğsümden çıkıp betona düşebilirdi. Ona doğru yürürken elimle ağzımı kapatıyorum.

Bana oyun oynamaması için zihnime yalvarıyorum. Buna inanmadan önce o olduğunu bilmem gerek. Ve o zaman

Gölümsüyor, sahilde gördüğüm gülümsemenin aynısı, tam bir depar atıyorum. Bacaklarım beni yolun geri kalanına taşıırken ayakkabılarım kaldırırma vuruyor ve kollarımı tekrar ona dolayacağım anı bekliyorum.

Ve sonunda oraya vardığımda, kendimi ona öyle sert fırlatıyorum ki neredeyse ayaklarını yerden kesiyorum.

Kırkıncı Bölüm

Killian'ın vücudu kollarımda büyük ve sıcak, nefesini kulağımda duymak evimdeymişim gibi hissettiriyor. Kocaman kolları beni sarıp sarmalayarak kendisine doğru sabitlerken kollarım boynuna sıkıca sarılıyor.

O burada. Kollarımda.

Aklımda sorular dönüp duruyor ama her birini bir kenara itiyorum çünkü o *burada*.

"Merhaba sevgilim," diye fısıldıyor boynuma. "Burada ne yapıyorsun?" Cevap veriyorum.

Bir süre sonra nihayet beni yere bırakıyor ama ben onu bırakmayı reddediyorum. Ellerim ona yapışık kalıyor.

"Gelebildiğim kadar hızlı geldim," diye yanıtlıyor yüzümdeki vahşi bir kıvrımı fırçalayarak.

"Anlamıyorum. Kız kardeşin ev için gerekli belgeleri teyzene verdiğini söyledi. Neden?"

"Sylvie, sen benim için dünyayı dolaştın ve ben seni dokuz ay boyunca o evde gözlerden uzak tuttum. Eğer işleri yoluna koyarsam, o zaman sana gelme sırasının bende olduğunu biliyordum.

"Ve geçen ay beni beklediğini söylediğinde, ne yapmam gerektiğini biliyordum."

Yüzünü tekrar gördüğümde yüzüm bir gülümsemeye dönüşüyor. Sıcak yeşil gözler, çene hizasında kahverengi saçlar, güçlü kaşlar ve dolgun dudaklar. Bu o ve New York'taki evimin önündeki sokakta duruyor. Bunların hiçbirisi beynimde bir anlam ifade etmiyor ama yine de seviyorum.

"Demek bunun için çalışıyordun," diyorum her şey bir anda yerine otururken. Beni İskoçya'ya geri getirmek yerine, bana gelmek istiyordu. Sadece hazır olana kadar beklemek zorundaydı.

"Beklediğiniz için teşekkür ederim," diyor ve alnını benimkine değecek şekilde indiriyor.

Gözlerim kapanıyor ve kalbim kabarıyor. Ellerine uzanıyorum, onları kendi ellerimle kavıyorum, küçük parmaklarımı kalın parmaklarının arasında kaydırıyorum. Ve bu noktadan asla ayrılmak istemiyorum.

Ama sonra arka cebimdeki telefonum tekrar çaldı.

"Kahretsin, Anna," diyorum, hızla telefonu elime alıp ekranda onun adını görüyorum. Cevaplamak için aramayı kaydırduğımda, onun paniğini tekrar duyabiliyorum.

"Sylvie?" diye

bağırıyor. "Anna, o

burada."

Sustu. "Ne?"

"Tam önümde duruyor," diyorum, yumuşak, memnun gözlerine bakarak.

"O ne?"

Bir kahkaha attım.

"New York'ta mı?" diye bağırıyor.

"Evet, New York'ta. Ve o iyi."

"Onu öldüreceğim," diye cevap veriyor ben gülmek için dudağımı ısırırken.

"Ona sadece spontane olmaya çalıştığımı söyle," diyor, ama bunu söylediğini duyduğunda, sadece bir küfür nöbetine giriyor.

"Üzgün olduğunu söyledi," diyorum ona. "Ve seni sonra arayacağını söyledi."

Ben aramayı sonlandır düğmesine bastığımda hâlâ konuşmaya devam ediyor ve telefon sessizleşiyor. Killian beni kollarına geri çekiyor ve birdenbire ona daha fazla sahip olmak için çok çaresiz hissediyorum. Her *şeyini* istiyorum.

Ama çok da hevesli olmak istemiyorum. Hâlâ ne durumda olduğunu ve ne kadar mücadele ettiğini tam olarak bilmiyorum. Daha önce bunu benden iyi sakladı ve eğer onu tekrar çok zorlarsam kendimi asla affetmem.

"İçeri gelmek ister misin?" Ben sorarım.

Başını sallayıp kaldırımdan çantasını alırken çenesindeki gerginliği fark ediyorum. Onu nazikçe ön kapıya doğru çekip içeri buyur etmeden önce kapının kilidini açtığımda kaşındaki hafif kırıksıklık beni endişelendiriyor.

Hiç de küçük olmayan dairemde devasa görünüyor. Ama ben onu altmış dönümlük bir arazide, otuz ayak tavanlı bir evde görmeye alışkınım.

Çantasını kapının yanına bırakıyor ve beni mutfağa kadar takip ediyor, daireme ve aylar içinde eklediğim tüm kişisel dokunuşlara hayranlıkla bakıyor.

"Aç mısın?" Mutfak tezgâhına ulaştığımda soruyorum, sırtımı tezgâha dayıyorum ve aniden garip bir şekilde rahatsız hissediyorum. Bunu daha önce hiç yapmak zorunda kalmamıştık. Killian

ve ben her zaman iki yıldız gibi çarpıştık. Hiçbir zaman tam olarak ne olduğumuzu tanımlamak için bu garip dansı yapmak zorunda kalmadık. Sadece arkadaş mıyız? Yoksa hâlâ eskiden olduğumuz çift miyiz?

Beklediğim gibi masaya oturmuyor. Onun yerine odanın ortasında duruyor, ellerini arka ceplerine sokmuş bir halde bana dikkatle bakıyor.

"Hayır," diye kesin bir dille yanıtlıyor.

"Susadın mı?" Ağzım kururken yutkunarak soruyorum. Başını sallıyor.

Vücudum uğulduyor ve sanırım yakında ona dokunmazsam gerçekten patlayabilirim. Ama önce onun iyi olduğunu bilmem *gerek*.

"Neye ihtiyacınız var?" Temkinli bir şekilde soruyorum. "Her neyse..."

Bir an tereddüt etti, bakışları vücudumda gezinirken neredeyse gergin görünüyordu. Gözlerim onunkilere yapışıp kaldı, keşke ona sadece gözlerimle her şeye sahip olabileceğini söyleyebilseydim. Sormasına bile gerek yok. Ben tamamen onunum ve sahip olduğum her şey onun. Kalbimde, o hala benim kocam.

Tek bir bakışla bunu mu ifade ettim emin değilim ama aniden odayı geçip bana doğru geldi ve iki uzun adımda tekrar kollarımdaydım. Bedenimi tezgâhla uzun gövdesi arasına sıkıştırmış, bana bakarken yüzümü ellerinin arasında tutuyor.

"Neye ihtiyacım var?" diye homurdanıyor.

Başka bir şey söylemeden ağzını benimkine çarpıyor. Dudaklarımız birbirine dolanıyor ve uyum içinde kayıyor, neredeyse kaynaşana kadar birbirimizi yalıyor ve ısıırıyoruz. Öpücüğü sanki

Aylar sonra kendi yatağıma geri dönüyorum. Bu gezegende benimkine uyan başka bir ruh bulmak gibi bir his. Evimdeymişim gibi hissediyorum.

Ellerim ona dokunmak için can atıyor ve sert, yontulmuş gövdesinin her kasını, her çıkıntısını, her vadisini hatırlayarak vücudunda dolaşıyorum.

"Sadece *sana* ihtiyacım var, mo ghràidh," diye mırıldanıyor ağzıma karşı. Ellerini kalçalarımın altından geçirerek beni tezgâhın üzerine kaldırıyor ve bacaklarım onun için kolayca açılıyor. Ağzı dudaklarımdan boynuma doğru ilerliyor. Bluzumun bir düğmesini açıyor ve dudaklarını göğüslerime değdirmek için gömleğimi yırtıyor.

Dili meme ucumun pembe tomurcuğunu bulduğunda yüksek sesli bir inilti çıkarıyorum. "*Buna* ihtiyacım vardı," diye homurdanıyor etime karşı. Onu daha yakına çekerken elim saçlarına gömülüyor. Ama parmakları durmuyor. Gömleğimi yırtıp açarken daha fazla düğme uçuşuyor, kollarımdan aşağı kaydırıyor ve sütyenimi çözüyor, ta ki mutfak tezgâhımın üzerinde üstsüz kalana kadar. Kaba sakalı tenimi çiziyor ama acıyı hoş karşılıyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Parmakları pantolonumun düğmelerini karıştırmaya başladığında, içimde bir heyecan dalgası dolaşıyor. Pantolonumu çözmesi uzun sürmüyor ve külotumu da çekerek bacaklarımdan aşağı indiriyor. Killian dizlerinin üzerine çöküp yüzünü bacaklarımdan arasına bastırdığında pantolonum daha ayak bileklerimden yeni inmişti.

"Bu," diye homurdanıyor seksime karşı. "Sekiz aydır senin amının tadını hayal ediyordum. İhtiyacım olan şey buydu."

Beni doyumsuzca yalayıp klitorisimi emerken bir zevk ılığı atıyorum. Aniden zevkin nasıl bir his olduğunu hatırladığımda sırtım kavisleniyor ve başım öne eğiliyor.

Özlemiş gibi amıma dokunuyor, kıvrımlarımı açıyor ve uzun kalın parmaklarını içime sokuyor. Vücudum hızla sarılıyor ve kontrolümü kaybetmem için sadece birkaç itiş gerekiyor. İçimde havai fişekler patlıyor, kapalı göz kapaklarımın arkasından titreşen dalgalar halinde zevk yayılıyor.

"Becer beni," diye haykırıyorum, aniden onun için çaresiz kalıyorum.

Aceleyle ayağa kalkıp beni öpüyor ve dilinde kendi uyarılmışlığımı tatmama izin veriyor. Pantolonunu çıkarmaya başlamadan önce gömleği yere düşüyor. O pantolonunu indirirken ben de göğsüne dokunuyor, kalbinin üstündeki noktayı öpüyor ve parmaklarımı saçlarının arasında gezdiriyorum.

Aleti serbest kaldığında, nasıl nefes alacağımı tekrar unutuyorum. Büyüklüğu beni yine şaşırtıyor ve parmaklarımı uzunluğunun etrafına sarmak için istekli bir şekilde ona uzanıyorum. Ben bunu yaparken göğsünden tatmin edici bir inilti yükseliyor. Tembelce şaftını okşuyorum, vücudundan gelen tepkilerin tadını çıkarıyorum. İnlemeler, ifadeler, titremeler.

Sikinin ucundan bir damla döl sızıyor, ben de başparmağımla silip dudaklarıma götürüyorum, tadı dilime değdiğinde mırıldanıyorum. Görünce vahşileşiyor.

Homurdanarak kalçalarımı kavradı ve beni tezgahın kenarına çekti.

"Benimle birlikte izle," diye emrediyor sesinde boğuk bir törpüyle. Aletini hizaya getirirken bir elimi göğsüne, diğerini çenesine götürüyorum ve yavaşça içime doğru ilerlerken onu sıkıca tutuyorum.

Yavaşça daha derine inerken daha fazla erişim için bir kolunu bacağımın altından geçiriyor ve hepsini içime alana kadar beni geriyor. Zevk, rahatlama ve coşku bedenimden akarak başımı döndürüyor. Birleştığımız yere bakarken alınlarımız birbirine değiyor ve bu mükemmel.

Hafifçe geri çekiliyor, sonra tekrar içeri giriyor. Kısıtlamasının parçalandığını hissedebiliyorum. Bir öpücük için onu daha yakına çekerek alt dudağını ısıyorum, bu da onun ulumasına ve kalçalarını daha sert itmesine neden oluyor. Bir elini saçlarıma atıyor ve başımı geri çekiyor, hızını artırırken bana hınzırca gülümsüyor, beni öyle bir güçle beceriyor ki beni yerinde tutmak zorunda kalıyor.

Bedenlerimiz yankılanan bir zevk temposu içinde birbirine çarparken ona gülümsüyorum. Her şey o kadar mükemmel ki hayatımda hiç bu kadar mutlu olmuş muydum bilmiyorum.

"Ne kadar da pis bir karısın sen," diye homurdanıyor ve kendini beğenmiş bir gururla bana bakıyor.

"*Senin* pis karın," diye cevap veriyorum
sinsi bir sırıtışla. "Kocanın sikini seviyorsun,
değil mi?"

Ona tutunuşum sıkılaşıyor ve zevk tekrar kreşendo yapmaya başlıyor. "Evet," diye haykırıyorum. "Kocamın sikini seviyorum."

Daha sert vuruyor, beni tezgahdan tamamen sürüklüyor. Beni becerirken zar zor dayanıyorum, beni bez bebeği gibi savuruyor. İçimde bir orgazm daha patlıyor ve bacaklarımı ona daha sıkı sararak bir çığlık atıyorum.

Kendi doruk noktası üzerine yuvarlanırken gırtlaktan bir kükreme çıkarıyor. Kollarımı boynuna doladığımda siki içimde titriyor, bu zevk dalgalarını birlikte atlatırken ona sıkıca sarılıyorum.

Sonunda, siki bittiğinde beni tezgâha yaslıyor ve göğsümün, boynumun ve yüzümün her yerine öpücükler konduruyor.

Her birinde "Seni seviyorum," diye fısıldıyor ve yemin ederim ki burada mutluluktan ölebilirim.

Tüm bu zaman boyunca Killian'ın bensiz yoluna devam edeceğinden ya da onu aşağı çeken kişinin ben olacağımdan korktum. Onun yerine, içinde yaşadığı cehennemden çıkmasına rehberlik etmeyi başardım. Ve ben bunu bilmiyordum bile.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Ciddiyim Sylvie," diyor gözlerini yüzüme kaldırarak. "Buradayım ve tamamen seninim. Beni istediğin sürece ya da istediğin kadar."

Dudaklarını kendime çekerken yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Seni sonsuza dek istiyorum, Killian."

"Güzel," diye mırıldanıyor öpücüğün içinde.

Sonunda içimden rahatça çıktığında, ılık dölün içimden kaydığını hissedebiliyorum. Hinzır bir sırıtışla eğiliyor ve tekrar içeri itiyor. Onu izlerken alt dudağımı ısıyorum.

"O zaman bu sende kalsın," diye mırıldanıyor iç uyluğuma bir öpücük kondurmadan önce. "Sonsuza kadar."

Bölüm Kırk Bir

Killian yatağımda uzanmış, çıplak bir şekilde yüzüstü yatıyor ve ben ona bakmaktan kendimi alamıyorum. O gerçekten burada. Bu imkansız ama aynı zamanda inanılmaz bir his.

"Uyurken beni izlemeyi bırak. Tüyler ürpertici," diye mırıldanıyor yastığa doğru.

"Aş artık bunu," diye cevap veriyorum.

"Gerçekten o kadar şaşırdın mı?" diye soruyor, sesi yarı uykulu geliyor.

"Evet," diyorum ısrarla. "O kadar uzun zaman oldu ki, benden kurtulmak için güzel bir yol bulmaya çalıştığımı düşünmeye başlamıştım."

Bir kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekerken inliyor. "Sen hâlâ benim karımsın, Sylvie. *Senden* öylece *kurtulmayacağım*."

"Teknik olarak..." Artık ne gerçek ne de sahte evli olduğumuz gerçeğini belirtmek üzere söze başlıyorum.

"Öyle deme," diye homurdanıyor. "Şu lanet olası jet lag'den kurtulur kurtulmaz bunu düzelteceğiz."

"Ne?" Şok olmuş bir şekilde ona bakarken patladım. "Evleniyor musun?"

"Evet," diye mırıldanıyor.

Uzaklaşmaya çalışırken nefesim kesildi. "Önce bana sormayacak mısın?"

"Sana sormama gerek yok," diye yakınıyor. "Neden?" Çığlık atıyorum.

"Çünkü ne diyeceğini biliyorum. Sormanın ne anlamı var ki?"

"Romantik olmak için!" Yataktan kalkmaya çalışıyorum ama uzaklaşmama izin vermiyor. Beni belimden tutarak yatağa yapıştırıyor ve ağırlığını üzerime veriyor. Kurtulmak için çabalarken bir kahkaha çığlığı atıyorum ama o çok güçlü.

"Ne zamandan beri sen ve ben romantik olduk, sürtük?" Yüzünü boynumun kıvrımına dayayarak hırlıyor ve tüylerim diken diken olurken irkilmeme neden oluyor.

"Tamam. Seninle tekrar evlenirim ama bana inek ve *fahişe* gibi isimler takmayı bırakmalısın." Hırıltıları öpücüklerle dönüşürken inleyerek söylüyorum.

"Anlaşma yok," diye sertçe yanıtlıyor.

Gülümserken kollarım ona sarılıyor. Sonra aklım sık sık yaptığı gibi eve geri dönüyor. "Yani..." Ben başlıyorum. "Evi gerçekten teyzene mi verdin?"

"Evet," diyor nefes verirken.

"Ve bu senin için sorun değil mi?"

"Bu sadece bir ev. Eğer onun için bu kadar önemliyse, alabilir."

"Nerede yaşayacaksın?" Cevabı zaten bilmeme rağmen soruyorum.

"Karımla, tabii ki," diye yanıtlıyor, vücuduma sokularak.

Yüzü yastığa gömülmüş ve saçları dağılmış bir halde ona bakıyor ve malikânede tanıdığım adamdan farkını bulmaya çalışıyorum. Ama hiçbir şey göremiyorum. O sadece farklı bir ortamda.

Şimdi rahat görünüyor. Ve daha önce kendime iyi olduğunu söylemeye çalıştığımda gördüğümü sandığım türden bir *rahatlık* değil. Şimdi özgür görünüyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Sakallı yanağına bir öpücük kondurmak için saçlarını yüzünden uzaklaştırarak soruyorum.

"Ben iyiyim," diye inliyor.

"Ve sen bana yalan söylemeyeceksin?" Dudağımlı ısırarak soruyorum. "Eğer iyi değilsen, bana söyleyecek misin?"

Bir iç çeker ve sırt üstü yuvarlanır. "Evet, mo ghràidh. Eğer bir şey hissetmeye başlarsam, sana söylerim. Ama söz veriyorum, bu yolculuğu seni endişelendirmeden yapabileceğimden emin olana kadar yapmadım."

Yanağımlı göğsüne koyup kollarımı orta kısmına doladığımda dudaklarımda sıkı bir gülümseme beliriyor.

"Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldıyorum, başımın tepesini öptüğünü hissediyorum.

"Teşekkür ederim," diye yumuşak bir şekilde yanıtlıyor.

Ertesi sabah erkenden uyandım ve Killian çoktan yanımdaki yatakta oturuyordu.

"Ne zamandır ayaktasın?" Sersemlemiş bir şekilde sordum.

Dar boxer külotundan başka bir şey giymeden elindeki yeşil kitabı havaya kaldırıyor ve kendi kitabım olduğunu anlamam bir an alıyor. "Bunu tekrar okuyacak kadar uzun. Cep telefonum burada çalışmıyor."

"Bunu tekrar okuduğuna inanamıyorum. Benim başka kitaplarım da var, biliyor musun?"

Omuz silkiyor. "Bu benim favorim."

O okumaya devam ederken ben de kendi kendime gülümsüyorum. Sonra bana bakıp ekliyor: "Yeni bir şey var mı?"

"Henüz bitmedi."

"Bunu yayınlayacak mısın?" diye soruyor saçlarımı okşayarak.

"Hayır."

Sırıtarak eğiliyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. Yazmayı düşününce aklıma annem ve dünkü tuhaf karşılaşma geliyor. "Annem dün gelip beni gördü," dediğimde hemen geriliyor.

"Mobilyalarınıza iltifat etmek için mi uğradı?" diye alaycı bir şekilde soruyor.

Killian'ın evindeki halıya olan takıntısını hatırlayarak yastığıma doğru kıkırdıyorum. "Hayır. Enid'in galerisine geldi. Beni görmeyi beklediğini sanmıyorum. Ama söyleyecek çok şeyi vardı."

"Öyle mi?" Cevabımı beklerken tetikte ve şüpheli.

"Evet, bana ne kadar kötü bir anne olduğunu ve benim ne kadar iyi bir insan olduğumu söyledi."

Bir kahkaha attı ve sonra tepkimi inceledi. "Bekle, sen ciddi misin?"

Başımı salladım. "Beni de şaşırttı."

Arkasına yaslanıp omuzlarını silkiyor. "Halı aklını başına getirmiş olmalı."

"Olabilir," diye gülüyorum.

Kitabı sehpanın üzerine bırakıp vücudunu sırtıma yaslamadan önce gözleri tekrar üzerimde geziniyor, ellerimi tutup başımın üzerine koyuyor ve arkamdan bana sürtünüyor.

Kulağıma doğru inerken boğucu bir inilti çıkarıyorum. "Uyanmanın bir yolu da bu," diyorum boynumun arkasını öperken ciyaklayarak.

Kıçıma sürtünmeye devam ederken siki boxerının içinde inanılmaz bir hızla büyüyor. Ne olduğunu anlamadan kalçalarımı yukarı çekiyor, bacaklarımın arasına yerleşiyor ve kendini içime sokuyor.

"Eninde sonunda seninle vakit geçirmeyi öğreneceğim," diye homurdanıyor tekrar içime girerken. "Ama şu anda sana çok ihtiyacım var."

Eli boğazımdan yukarı kayarken yüzümde hınzır bir gülümseme beliriyor. "Beni şikayet ederken bulamayacaksın," diye inliyorum.

Bizi yataktan kaldırmak günün çoğunu alıyor. Her denediğimizde, onun yerine sevişiyoruz. Sonunda yeterince acıktığımızda, duş alıp kapıdan çıkmayı başarıyoruz.

Caddede birlikte yürürken elini elimde tutuyorum, parmaklarını sıkıyorum ve sanki bir esintiyle uçup gidecekmiş gibi koluna tutunuyorum. Ona New York'u göstermeyi seviyorum.

aynı şekilde bana mülkünü gösterdi. Özellikle de bahar olduğu ve New York baharda çok güzel olduğu için.

Sonunda planladığımızdan daha uzun bir yürüyüş yaptık. İkimizi de şaşırtacak şekilde, kendimizi Şehir Katibi'nin ofisinde bulduk.

Sırada beklerken bana döndü ve "Büyük bir düğün istemediğine emin misin?" diye fısıldadı.

Başımı koluna yaslıyorum. "Eminim. Zaten bir düğünümüz vardı."

"Berbat bir şeydi. Birbirimizden nefret ediyorduk."

Önümüzdeki kadın dönüp bize şaşkın bir bakış atıyor.

"Biliyorum," diye cevap veriyorum ona sessizce. "Ama bu bizim hikâyemizin sadece bir parçası. Onun yerini almak istemiyorum."

Omuz silkiyor. "Madem ısrar ediyorsun."

Görevli yirmi dört saatlik zorunlu bir bekleme süresi olduğunu söylediğinde, Killian ona sevimli bir gülümseme atıyor ve kalın İskoç aksanıyla yalvarıyor.

"Görüyorsunuz," diyor. "Biz zaten neredeyse bir yıldır evliyiz. Yirmi dört saatten çok daha fazla ve onu tekrar karım yapmak için çok uzun bir yoldan geldim. Çaresiz, aşk acısı çeken bir İskoç'u bekletmezsin, değil mi?"

Şaşırtıcı bir şekilde, memur gerçekten de buna kanıyor. Ağır bir iç çekişten ve belgelerimizdeki tarihi biraz değiştirdikten sonra, bizi ofise gidip diğerleriyle birlikte beklememiz için yönlendiriyor. Birliktelikleri resmiyet kazanana kadar bir dakika daha bekleyemeyecek olan diğer çiftlerin arasında yerimizi alıyoruz.

Kucağımda doldurulmuş kâğıtlarla başımı omzuna yaslıyorum. Bu sefer sözleşme yok. On milyon dolarlar ya da tarihi malikaneler yok. Sadece biz varız - kaderin bir cilvesiyle aynı anda aynı yerde olan iki insan. Bu bir mucize gibi geliyor ve bu sefer bırakmaya niyetim yok.

"Devereaux ve Barclay," diye sesleniyor ön taraftaki kadın.

Killian ve ben birlikte ön tarafa doğru yürüyoruz, herkese okuduğu aynı sıkıcı evlilik şartlarını bize de okuyan görevliye gülümsüyoruz. Dünyadaki en romantik düğün gibi görünebilir ama buradaki hiç kimse bu yeminleri zaten yaşadığımızı bilmiyor.

Aşkımız zorlukları atlattı ve diğer tarafa daha güçlü bir şekilde geçti. Çoğu ilişkide olduğu gibi, bizimkine de sadece kendimizi düşünen iki insan olarak girdik, ancak evliliğin eğiliminde olduğu gibi, birbirimizi ilk sıraya koymayı öğrendik. Artık mesele o ya da ben değil, biziz.

"Bayan Devereaux," dedi katip bana. "Bu evlilik yeminine sadık kalacağınıza ve bu adamı hayatınızın sonuna kadar yanınızda tutacağınıza söz veriyor musunuz?"

"Öyle mi, sevgilim?" Killian orantısız bir sırtıtışla mırıldanıyor. "Beni tutacağına söz veriyor musun?"

Yüzümde bir gülümseme, elleri ellerimde, gözlerinin içine bakarak nezaketle cevap veriyorum.

"İstiyorum."

Sonsöz

Bir yıl sonra

"Lorna öldü."

Kelimeler beni rüyasız bir uykudan çekip çıkarıyor ve bunu gerçekten söylediğinden emin olmak için tek gözümü açıp kocama bakıyorum.

Elinde telefonu var ve yüz hatlarında alarm ifadesiyle bana doğru dönüyor. Çabucak doğruldum.

"Bekle. Ciddi misin?" "Çok ciddiylim."

Kıs kıs gülüyorum. "Killian."

"Yaşlı cadı gitti. Dec bana mesaj attı."

Eğilip telefonuna baktım, i ş t e oradaydı. Küçük kardeşinden gelen tek bir mesaj.

Lorna Teyze dün gece uykusunda vefat etti.

"Lanet olsun," diye mırıldandım. "Bu ne anlama geliyor? Ev için."

Killian omuz silkiyor. "Sanırım bu işi Anna'ya bıraktı. Bana bırakmadığı kesin."

"İstediğinden değil... değil mi?" Gözlerinin içine bakarak soruyorum.

Killian ve ben burada, New York'ta bir yuva kurduk. Elbette, henüz tam olarak kök salmadık, ancak şu anda güzel bir hayatımız var ve içinde bulunduğumuz bu balayı evresinin tadını çıkarıyoruz.

Ama gelecekte bizi nelerin beklediğini düşünmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Ben İskoçyalı bile değilim ve geri dönmek için can atıyorum. Bulunduğumuz yerden memnun olduğunu söylüyor, ama tekrar Barclay'de yaşama fırsatımız olsaydı, kabul eder miydik?

"Hayır," diye yanıtlıyor başını kendinden emin bir şekilde sallayarak. "Eğer oraya geri dönersem, korkarım aynı eski rutine geri dönerim. Burada nihayet yaşadığımı hissediyorum."

Bana doğru dönerek küçük, sevimli bir sırıtış atıyor. Ona olan sevgim, bana her gülümsediğinde patlayan küçük bir bomba gibi göğsümde kabarıyor.

"Ayrıca, bunu yapmak için büyük bir eve ihtiyacım yok," diyor telefonunu bırakıp beni yastıklara yatırırken. Yüzünü boynuma gömüyor, hassas etimi öpüp ısırırken kalın sakalları tenimi çiziyor.

Bacaklarım ona sarılırken zevkle ciyaklıyorum. Sonra tam kahkahalarımız inlemeye dönüşürken telefonu çalıyor.

"Och," diye inliyor. "Siktir git." Telefonunu yataktan fırlatıyor ve boynumdan aşağıya, köprücük kemiğime doğru öpmeye devam ediyor.

"Sol memem üzerine bahse girerim ki o senin kız kardeşin," diyorum aşağı inerken.

"Şu anda sol memen benim," diye inleyerek cevap veriyor, dişleri hassas tomurcuğun etrafında hafifçe kapanıyor. Parmaklarımı saçlarına geçirirken sırtım kavisleniyor.

Ancak telefonun uğultusu kesildikten sadece birkaç dakika sonra tekrar başlıyor.

"Durmayacak," diyorum nefes nefese. "Ve ben de durmayacağım."

Aşağı doğru öpmeye devam ediyor ama tam göbek deliğime ulaştığında telefon üçüncü kez çalıyor.

"Lanet olası inek!" diye bağılıyor ve durmak bilmeyen cihazı susturmak için yere uzanıyor. Gözlerindeki kızgınlıkla bacaklarımın arasına uzanırken Çağrıya Cevap Ver düğmesine basıyor. "Ağzım karımın amına sadece birkaç santim uzaklıkta, bu yüzden bunu iyi yapsan iyi olur."

Bir kahkaha atarak ağzımı kapatıyorum ve Anna'nın cevabını dinliyorum. Sözlerini seçemiyorum ama ona bağırdığını duyabiliyorum.

"Evet. Öldüğünü biliyorum. İyi ki kurtulduk."

Anna ona öyle bir bağılıyor ki, sesi yatak odamızda yankılanıyor.

Sonra devam ediyor ve Killian'ın tavrı kızgınlıktan entrikaya dönüşüyor.

"O ne?"

Anna devam ediyor ve Killian'ın bakışları yüzüme doğru ilerliyor.

"Ne oldu?" Fısıldıyorum.

"Bana mı bıraktı?"

"Neyi bıraktı?" Ben soruyorum.

Killian Anna'nın söylediklerini dikkatle dinler ve bir süre sonra derin bir iç çeker. "Pekâlâ," der teslimiyetle. "Bunu düşüneceğim. Aradığınız için teşekkürler."

Görüşmeyi bitirip telefonunu yere koyduktan sonra endişeyle bana bakıyor. "Orospu bana lanet evi bıraktı."

"Bunu neden yapsın ki?" diye sordum. "Onu senden almak için onca zahmete girdikten sonra mı?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum, benim küçük karım."

Bedenime daha sıkı sarılıyor, yanağını karnıma yaslıyor ve bedenimi bir teselli kaynağı olarak kullanıyor. Omuzlarını ve saçlarını okşuyorum. Kaslarındaki gerginliği hissedince cevap hemen ve kolayca geliyor.

Yüzünü kaldırarak gözlerimin içine bakmaya zorluyorum.

"Hiçbir şey yapmamıza gerek yok. Eve dönmek zorunda değilsin. Hiçbir yere gitmek zorunda değiliz. Eğer bu düşünce seni strese sokuyorsa, asla geri dönmeyeceğiz. İhtiyacımız olan her şey burada var."

Kaşları gevşiyor ve alnındaki çizgiler kayboluyor. "Haklısın. Ama ev ne olacak? Aileden çıkmasına izin veremem."

"Kardeşlerin var, Killian. Bırak bununla onlar ilgilensin. Sen yeterince şey yaşadın."

Sonunda iç çekerek başını sallıyor. "Haklısın."

"Haklı olduğumu biliyorum," diye zekice cevap vererek onu gülümsetiyorum. "İhtiyacım olan her şey burada var."

Ayağa kalkıp çıplak bedenime bakıyor ve dudaklarını karnıma bastırıyor. Ama beklediğim gibi aşığı inmek yerine telefonunu eline alıyor ve bir mesaj yazıyor.

"Ne yapıyorsun?" Tırnaklarımı kafa derisinde gezdirerek soruyorum.

"Kardeşıme bir mesaj yolladım."

"Ne dedin?"

Mesaj gönderilirken telefonda *bir vınlama* sesi geliyor. Sonra Killian bana ekranı gösteriyor. Cevabındaki kelimeler beni aniden rahatlattı.

Barclay Malikanesi artık sizindir.

"Seninle gurur duyuyorum," diyorum ve öpmek için ağızını kendime doğru çekiyorum.

Sonunda hınzır bir sırıtışla geri çekiliyor. Sonra vücudumun uzunluğuna bakarak, "Şimdi, nerede kalmıştım ben?" diyor.

Aşığı doğru inip dudaklarını bacaklarımın arasına bastırırken kıkırdıyorum.

Teşekkür

Bazen bir çift ortaya çıkar ve hikayeleri kalbimi çalar. Killian ve Sylvie sonsuza dek özel bir yere sahip olacaklar ve dürüstçe söyleyebilirim ki bu kitabı yazarken çok eğlendim.

Bunu tek başıma yapmaya çalışsaydım, dağınık bir zaman çizelgesine ve sürekli değişen göz rengine sahip, organize edilmemiş, düzenlenmemiş, yayınlanmamış bir hikaye olurdu. Bu da şu anki haline gelmesini sağlayan pek çok insana teşekkür etmem gerektiği anlamına geliyor.

Editörüm Rachel Gilmer, pazarlama gurum Alyssa Garcia ve Sourcebooks Casablanca'daki ekibin geri kalanı. Kendim olmama izin verdiğiniz, *hayır, beni* cesaretlendirdiğiniz için teşekkürler.

Ajanım Savannah Greenwell. Benden asla kurtulamayacaksın.

Asistanım ve elektronik tablo metresim Lori Alexander.

En büyük amigo kızım ve aklın sesi Amanda Anderson.

Beta okuyucularım-Jill ve Adrian. Bitmek bilmeyen desteğiniz (ve emojileriniz) dünyalara bedel.

Yeni İskoç arkadaşlarım Rebecca ve Ashleigh. İskoç eteği, stovies ve Hogmanay hakkındaki sohbetlerimize bayıldım. İskoçya'yı bana getirdiğiniz için teşekkür ederim.

Ailem, Jeremy, çocuklar, annem ve Misty. Hepinizi seviyorum.

Ve son olarak, Sara Cate'in baharatlı bir kitabı için Kindle'larında ve raflarında yer bulmaya devam eden her bir okuyucuma. Bazen onları ağlatmama, ılık attırmama ya da... bilirsiniz işte. Burada olduğunuz ve beni tuttuğunuz için teşekkürler.

Çok sevgiler,

Sara

Yazar Hakkında

Sara Cate karmaşık karakterleri, yürek burkan hikâyeleri ve yasak aşkı baharatlı romanlarının her sayfasına dokuyan *USA Today* çok satan bir aşk romanı yazarıdır. Sara'nın yazıları, sizi nefessiz bırakacak kıvrımlar ve dönüşlerle bir çöl yazı kadar sıcaktır. En çok Salacious Players' Club serisiyle tanınan Sara, risk almaya ve okuyucularına güçlendirici olduğu kadar tahrik edici bir deneyim sunmaya çalışıyor. Buharlı hikâyeler kaleme almadığı zamanlarda, Arizona güneşinin tadını çıkarırken, Taylor Swift dinlerken ve ailesiyle birlikte Marvel filmleri izlerken bulunabilir.

Web sitesi: saracatebooks.com

Facebook: [saracatebooks](https://www.facebook.com/saracatebooks)

Instagram: [@saracatebooks](https://www.instagram.com/saracatebooks)

TikTok: @saracatebooks

Bu Sourcebooks e-Kitabını okuduğunuz için teşekkür ederiz!

Yeni sürümler, özel teklifler ve bonus içerikler hakkında doğrudan gelen kutunuzda bilgi edinmek için posta listemize katılın!

[ŞİMDİ KAYDOLUN](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.